

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FAR HORIZON

PIRATE
WOLF
SERIES

MARSHA CANHAM

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UZAK UFUK

MARSHA CANHAM

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü satılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz, çoğaltılamaz veya fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere mekanik veya dijital herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya herhangi bir bilgi kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncı Oliver Heber Books ve yazar Marsha Canham'ın önceden yazılı izni olmaksızın depolama ve erişim sistemlerinde kullanılamaz. makaleler ve incelemeler.

YAYINCI NOTU: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © Marsha Canham

Oliver-Heber Books tarafından

yayımlanmıştır 0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm II

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31 Sonsöz

Marsha Canham tarafından da

Yazar Hakkında

*Bu kitap Jonas Dante'nin hikâyesini sabırla bekleyen tüm sadık hayranlara
ithaf edilmiştir.*

*Ayrıca ailem Jefferson, Michelle, Austin, Payton ve o korkunç dört kelimeyi
sormaya korkan birçok yakın arkadaşıma: Henüz bitmedi mi?*

Hepinizi binlerce kez seviyoruz.

PROLOGUE

Pigeon Cay, 20 Nisan 1619,

I ihanet için mükemmel bir geceydi. Tropikal esinti yumuşak ve tatlıydı ve bir bebeğin nefesi gibi açık kapılardan içeri giriyordu. Frangipani çiçeklerinin kokusunu taşıyordu, uzun yaz gününün sıcaklığını silip süpürüyordu. Simon ve Isabeau Dante, geniş malikânenin üst katındaki yatak odalarında derin bir uykuya dalmışlardı. Daha önce sevişmişlerdi ve yatak takımları yamuk yumuktu. Yastıkların yarısı yere atılmış ve bir daha geri alınmamıştı. Çıplak bacaklar birbirine dolanmıştı ve doğrusunu söylemek gerekirse, yumuşak, memnun horultular Simon'ın boğazından gelmiyordu.

Evin başka bir kanadında Gabriel Dante ve karısı Evangeline, yatağın yanındaki beşikte bir yaşındaki oğullarıyla mışıl mışıl uyuyorlardı. Karşı kanadın en ucunda, Juliet Dante St. Clare yalnız ve huzursuz bir şekilde yatıyor, ikinci çocuğuyla sekiz aydır şişmiş olan karnının üzerine her dönmeye çalıştığında kendini uyandırıyor. Her kıpırdanışında yanındaki boş yastığı yumrukluyor, en son yolculuklarında kendisine ve kardeşi Jonas'a eşlik etmesini şiddetle yasaklayan kocasına lanet okuyordu.

Varian St. Clare Harrow Dükü'ydü ve bu nedenle İngiltere'de periyodik olarak ilgilenmesini gerektiren çok sayıda büyük mülke sahipti. Her iki yılda bir Londra'ya zahmetli bir yolculuk yapıyor, düklük görevlerinin yanı sıra Dantes'in borçlu olduğu haraçtan kralın payına düşeni, korsanlara kraliyet izni veren Marque Mektupları karşılığında teslim ediyordu.

Karayip sularına yasal olarak yelken açmak ve çeşitli uğrak limanlarıyla ticaret yapmak.

Varian ve Jonas yaklaşık üç aydır Pigeon Cay'de değillerdi ve önümüzdeki iki hafta içinde Varian'ın ikinci çocuğunun doğumunu görebileceğini umarak yelkenlerini ufukta görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Beyaz badanalı malikânedden yaklaşık iki yüz metre uzaklıktaki ayrı bir evde Geoffrey Pitt, karısı Christiana ve on iki çocuğundan on tanesi uyuyordu. Pitt neredeyse otuz yıldır Simon Dante'nin ikinci kaptanı ve en yakın arkadaşıydı. Bugünlerde zamanının çoğunu karada, altın bir saat hassasiyetiyle manevra yapabilen ve diğer tüm ulusların gemilerinden daha fazla silah ve kanvas taşıyan şık yeni gemiler tasarlayıp inşa ederek geçiriyordu.

Dante filosundaki her gemi Korsan Kurt'un kendisi kadar ölümcül, hızlı ve korkutucuydu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Simon Dante neredeyse kırk yıldır avlanıyordu. Başına konan ödül neredeyse gümüş dukalarla dolu bir hazine gemisi kadar değerliydi. İki oğlu, Jonas ve Gabriel - çapraz ateşlerine yakalanacak kadar talihsiz olanlar tarafından Cehennem İkizleri olarak adlandırılırlardı - İspanyolların *la rosa de hierro...* Demir Gül olarak adlandırdıkları kızı Juliet *de* daha az değerli değildi, ki bu da tesadüf değildi, aynı zamanda gemisinin adıydı.

Herhangi birinin ya da hepsinin ele geçirilmesi, onları ölü ya da diri ele geçiren sayısız gelecek neslin mali rahatlığını sağlayacaktır.

İspanyollar tarafından sadece *el cazador de lobo* - kurt avcısı - olarak bilinen adam bunu yapmaya kararlıydı. Yedi dili akıcı bir şekilde konuşan mavi gözlü bukalemun, korsanların istilasına uğramış New Providence kalesinde mahsur kalmış bir denizci olarak kolayca kendini göstermişti. Oradan, Dante gemilerinden birinin limana yanaşması an meselesiydi ve basit bir X işaretiyle mürettebattan biri olarak imzasını atmıştı.

Dante gemilerinden birine binmek kolaydı; fark edilmeden gemide kalmak ise en büyük zorluklarından biriydi. Pek çok casus ve suikastçı bunu denemiş, ancak kendilerini ifşa edilmiş ve dilleri, elleri ya da ayakları olmayan kanvas torbalar içinde Havana'ya geri gönderilmiş olarak bulmuşlardı.

Dikkat çekmemek için sabırlı olmak, mürettebatın güvenini kazanmak, rütbeleri yükseltmek ve saygı duyulan bir mevki kazanmak için yeterince sadık ve adanmış olduğunu kanıtlamak... işte bu, üstün bir avcının gerçek işaretiydi. Kaçakçılık yapmak ve ele geçirilen gemilerin mürettebatına mesajlar fısıldamak gerekli bir risk haline gelmişti ama üç yıl sonra *el cazador* şüpheyi o kadar üzerinden atmıştı ki

notları *kaptanın* ceketine iştirseydi, kimse aldırış etmezdi.

Bu sessiz gecede Güvercin Kayası'nın sol kanat zirvesinde devriye gezerken, aysız gökyüzüne baktı ve derin, temizleyici bir nefes aldı.

Zamanı gelmişti.

Mükemmelleştirmek için uzun süredir üzerinde çalıştığı plan harekete geçmeye hazırdı. Batıya baktı; kırk topluk bir kalyon filosunun ufkun altında pusuya yatmış, sabırsızlıkla saldırı işaretini beklediğini biliyordu. Dante gemilerinin çoğu limandaydı; bu nadir görülen bir durumdu ama yeni bir Dante fidanının yaklaşan doğumuyla doğrudan ilişkiliydi. Eksik olan tek gemi Jonas Dante'nin gemisi *Haraç*'tı.

Rüzgârın batıdan esmesi ve mercan adasının geçidin önündeki suları sakinleştirmek için bir kırıcı görevi görmesi nedeniyle koşullar daha avantajlı olamazdı. *El cazador* en acemi dümenciye bile resiften geçirip kanala sokacak özel talimatlar, yönergeler ve haritalar vermişti. Geçtiğimiz ay boyunca, güvenli bir şekilde ulaşabildiği kadar çok topu gizlice sabote etmişti.

Son beş gecedir pusuda bekleyen İspanyol savaş gemilerine beklemeleri için işaret göndermişti ama bu gece göndermemişti. Bunun yerine kraterin çevresini dolaşmış, on dört nöbetçinin her biriyle sohbet etmek için durmuş ve taşıdığı pipodan bir yudum tatlı, sert rom içmişti. On dördü de saniyeler içinde zehre yenik düşmüştü.

Her şey hazırdı. Her şey hareket halindeydi.

Şeytan Jonas Dante'yi nerede olursa olsun alabilirdi.

Yas tutmaktan başka bir şey yapmak için çok geç kalmış olacaktı.

BÖLÜM I

LONDRA, 15 MART 1619

Jonas Dante, soylular ve saray mensuplarıyla dolu bir odada, çizmelerinde çamur ve başında hırpalanmış, ter lekeli bir üç boynuzlu at olan tek kişi olmasa bile göze çarpardı. Görünüşü ve huyu büyükbabası Jonas Spence'e benziyordu, Dante'nin saçları öfkesi kadar ateşliydi, çenesi kare şeklindeydi, gözleri domuz yağını delip geçen bir bıçak gibi saçmalıkları delip geçebilen kararmış altın rengindeydi.

Küçük kardeşinin tercih ettiği kapitone kadifeler ve altın ipliklerle süslenmiş dublelerden uzak durarak dış görünüşe önem vermiyordu. Normal giysisi bol bir gömlek, sade bir pantolon ve uzun siyah dizliklerin üzerine giydiği yıpranmış deri bir cüppeydi. Bir çift tokalı ayakkabısı bile yoktu. Üç boynuzlu atı pek çok savaşta kullanılmıştı ve onu gururla giyerdi. Geniş siperli, üç tarafı eğikti ve tepesinde gösterişe verdiği tek ödün vardı: üçgenin bir tarafına, semender şeklinde yapılmış şaşırtıcı derecede büyük mücevherli bir broşla tutturulmuş uzun beyaz bir devekuşu tüyü.

Broş neredeyse adamın kendisi kadar dikkat çekiyordu, çünkü canavarın gövdesi deniz kadar koyu renkli kabaşon zümrütlerle süslenmiş som altındandı. Parıldayan gözler, başparmak büyüklüğünde mavi-beyaz elmaslardan oluşuyordu. Pençeli ayaklar sanki yaratık canlıymış gibi üç boynuzlu atın yan tarafını kavırıyordu.

Taktığı diğer tek süs eşyası sol kulak memesindeki kalın altın yüzüktü; bir denizcinin, evinden uzakta ölmesi durumunda iyi bir cenaze töreni için ödeme yapma yöntemi idi.

Dante sık sık güler ve sıradan şakalardan büyük zevk alırdı. Aptallara karşı çok az toleransı vardı ve kendi otoritesi dışında herhangi birinin otoritesini nefes ve zaman kaybı olarak görüyordu. Denizde korkusuzdu ve karadayken öylesine hükmedici bir duruş sergilerdi ki yabancılar içgüdüsel olarak ondan uzak dururdu.

Tersine, kadınlar ona bir mıknatısın metal talaşlarını çektiği gibi çekiliyordu. Özellikle de dolgulu saten dubleler ve boyunlarında sert dantel fırfırlar giyen, parfüm sıkın ve üzerlerinde eşlerinden ya da metreslerinden daha fazla mücevher sergileyen havasız, sıkıcı erkeklere alışkın kadınlar. Jonas Dante bir korsan gibi giyiniyor, bir korsan gibi yürüyor ve konuşuyordu ve minnettar bir fahişe onun odasından güçsüzce topallayarak çıktığında, bir korsan tarafından yatağa atıldıklarını anlıyorlardı.

Böylece, Wallbury Malikânesi'nin tonozlu taştan büyük salonunda dururken, duyuları neredeyse sersemlemiş bir halde, Jonas kendisini ona sinsi ve davetkâr bakışlar gönderen birçok kadını değerlendirirken buldu.

Ellerini hafifçe arkasında kavuşturmuş, bir dizi hafifçe öne doğru çıkık bir şekilde duruyordu ve kayıtsızlığını gizlemek için hiçbir çaba göstermiyordu. Gemisi *Tribute* dört gün önce Londontown'a yelken açmıştı ve o zamandan bu yana geçen zamanın büyük bir kısmı vergi memurları ve açgözlü tüccarlarla tartışarak geçmişti. Toplamda iki haftadır İngiltere'deydi, liman liman dolaşıp eve dönüş yolculuğu için kargo yüklüyordu ve medeniyetin pis kokusunu geride bırakmaya can atıyordu. O bir deniz ve açık alan yaratığıydı. Zıplayan erkekler ve cilveli kadınlarla dolu odalarda tıkiş tıkiş geçirdiği her zaman, kıyıya vurmuş bir köpekbalığı için ne kadar yabancıysa, onun için de o kadar yabancıydı.

Yanında, zarif Harrow Dükü rolüne kolayca geri dönmüş olan kayınbiraderi Varian St. Clare duruyordu. Jonas'ın aksine, kadife, dantel ve brokarlar içindeydi ve Dante'nin zerre kadar ilgisini çekmeyen politika ve saray entrikalarını takip etmekten keyif alıyor gibiydi. Jonas'ın düşüncelerinin yarısı *Tribute*'a geri dönmüştü, diğeri yarısı ise muhtemelen İspanya'nın ana kısmında bir yerlerde tam yol ilerleyen kardeşi Gabriel'le birlikteydi ve o, Jonas Dante, saray görgü kurallarının kısıtlamalarına katlanmak ve herkesin içinde taşaklarını kaşırmaktan kaçınmak zorundaydı.

Dante'nin içsel düşünceleri, gözüne çarpmak için yelpazelerini açarak yürüyen bir başka kadın çifti tarafından kısa bir süreliğine kesintiye uğradı. İkisi de evli, sırtarak karar verdi. İkisi de müsait ve takla atmaya hevesli

Böylece arkadaşlarına, kendilerini nasıl acımasızca perişan ettiğine dair hikâyeler anlatabileceklerdi.

Tanrı'nın gerçeği, onlar erkeklerden daha kötü yırtıcılardı... ve sonrasında daha kötü yalancılardı. Geceleri çirkin bir şekilde flört ediyor, gündüzleri ise bu kadar duygusuzca kullanıldıkları için şok ve öfke numarası yapıyorlardı. Bu, ona atılanları kabul etmekten daha üstün olduğu anlamına gelmiyordu. Keşiş benzeri niteliklere sahip olduğunu iddia etmiyordu ama kadınlarının daha az kat kıyafetle gelmesini ve bayat parfüm kokmamasını tercih ediyordu. Onları olgun, gür ve oynamaya hevesli severdi; hiçbir yere varmayan cilveli bakışlara pek tahammülü yoktu.

Altın kaplan gözleri kalabalık salonu tekrar taradı. Gökkuşağının her tonu ipek ya da brokarla temsil ediliyordu. Mücevherler boğazların etrafında ve saçlara örülmüş bantlarda parılıyordu. Kadınların tenlerinin beyazlığı da biraz rahatsız ediciydi, çünkü Karayip adalarındaki kadınlar ya kan bağından ya da yılın on iki ayı güneşe ve rüzgara maruz kaldıkları için esmerdi. Annesi Isabeau ve kız kardeşi Juliet bile yerli Miskitalar kadar esmerdi, güneş her türlü yavan moda iddiasını ortadan kaldırmıştı.

Kat kat dantellere ve kürklere karşı duyduğu tiksintiye karşı savaştan şey, *Haraç*'ın sabah gelgitinde yelken açacağını ve başka bir kadınla göz göze gelmesi için altı uzun hafta geçmesi gerektiğini bilmesiydi.

Aklındaki şehvetli hedefle, gereksinimlerini gözden geçirdi ve bakışlarını yeniden büyük salonda dolaştırdı.

LADY BELLANNA WREXWORTH-HARPER o akşam özel bir özenle giyinmişti. En iyi Fransız brokar ipeğinden yapılmış elbisesi çok zarifti. Göğüslerinin kremsi yarım ayları, aynı zamanda belini ince, uzun bir damar şeklinde şekillendiren midenin daraltıcı sıkılığı tarafından dolgunlaştırılmış ve yukarı itilmişti. Kolları uzun ve dirseklerine kadar dardı, bileklerinden dantel ve ipek kurdelelerle süslenmişti.

Saçları ütülerle işkence edilerek parlak siyah bukleler haline getirilmişti. Hassas bir sürme lekesi, gözlerinin şaşırtıcı menekşe mavisini, kusurları düzeltmek için hiçbir cıva yıkaması veya pudra gerektirmeyen doğal kremi bir cilde sahip oval şekilli bir yüze baskın hale getirdi. Gür, dolgun dudaklar hafifçe pürüzlendirilmişti. Kaşlarının yontulmuş siyah kanatları

Onları kalınlaştırmak için kırılmış fare tüyleri yoktu. Hiç mücevher takmıyordu. Ne yüzük, ne bilezik; kulaklarında parıldayan hiçbir şey yoktu.

Bir hayranın bakışlarını, olmasını istediği yerden başka yöne çevirecek hiçbir şey yoktu.

Tek başına, bayanlar dinlenme odasında asılı olan aynalardan birinde kendini inceledi. Her biri uyandırmak istediği duyguya yönelik çok çeşitli gülümsemeleri üzerinde çalıştı: tatlı masum gülümseme; aşağıya çevrilmiş gözlerin eşlik ettiği tereddütle kıvrılmış gülümseme; bir erkeğin ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırmakta asla başarısız olmayan çenede hafif bir titreme ile utangaç, savunmasız gülümseme. En etkili gülümsemesi ise hafif nemli, hafif somurtkan dudaklarıyla baştan çıkarıcı bir gülümsemeydi ve bu gülümseme ona hem teklifler hem de evlenme teklifleri kazandırmıştı.

Bir elini kaldırdı ve parmaklarını araladı, bir an onları kayıtsızca inceledikten sonra o kadar hızlı çırpı ki, hareketin bulanıklığını görmek yerine hissetti. Şimdi parmaklarında, korsajının kenarının altına sıkıştırdığı parlak altın haçı tutuyordu. Vücudunda dindar bir kemik bile yoktu... zor bir durumdan kurtulmak için Tanrı'dan yardım istemesi gerekmedikçe... ama şüphesiz çalıntı olan haç babasına aitti ve son on yıldır onu iyi şans tılsımı olarak taşıyordu.

Bella yansımasına baktı, eski bir anıyı yeniden yaşadı. Küçük kızına veda edebilmesi için babasının isteği üzerine Newgate Hapishanesi'ne götürülmüştü. Sekiz yaşında bir çocukken, yüksek gri taş duvarlar ve demir çiviler onu dehşete düşürmüştü. On yıl sonra bile gözlerini kapatıp yıkanmamış cesetlerin, pisliğin, farelerin ve acınası çığlıkların kokusunu hatırlayabiliyordu.

Babasının Tyburn'deki darağacında bir hırsız olarak asılmasından bir gün sonra, annesi Francis Baker kendini Thames Nehri'ne atmış ve boğulmuştu.

Bella daha fazlası aklına gelmeden anıları silkeledi. Şu anda dikkatinin dağılmasını göze alamazdı. Ellerini işlemeli midenin sertliğini yumuşattıktan sonra parmak uçlarıyla eteğinin kıvrımlarına zekice gizlenmiş cebin üzerinde gezindi. Elmas bir bilezik, gümüş bir zincir ve yakut bir broşun varlığını hissettiğinde gülümsemesi alaycı bir hal aldı; sonuncusu, kulağına müstehcen bir davet fısıldamak için çok yakınına eğilen küstah bir soytarının atletinden koparılmıştı. Adam şarap kokuyordu ve kadının geri çevirmesi onu sadece bir sonraki güzel kadına doğru yılmadan tökezlemeye sevk etmişti.

Asi buklelerine son bir ayar çektikten sonra Bella büyük salona dönmeye hazırdı. Her zamanki kelebek bulutu karnında titriyordu ama bütün akşam çırpınıp durmuşlardı. Babası bir keresinde onu, kelebekler yokken dikkatli olması ve kaçması konusunda uyarmıştı... görünüşe göre kendisi bu tavsiyeye uymamıştı... Çünkü bir hırsızın en iyi dostu bağırsaklarıydı ve eğer bağırsakları rehavete kapılırsa, celladın ilmiğı çok da uzakta olmazdı.

Yine de kelebekler bu gece her zamankinden daha huzursuz görünüyordu. İçgüdüleri ince ince işlenmişti ve onu tehlikeye karşı uyarmakta nadiren başarısız oluyordu. Boynunun arkası, sanki görünmeyen bir el üzerinde bir tüyü srklyormuş gibi karıncalanıyordu. Aslında tüm vücudu karıncalanıyor *gibiydi* ve batıl inançlara fazla inanmasa da, bugün Mart'ın İdes'iydi, kesinlikle uğursuz bir tarihti ve belki de bir akşam için yeterince risk aldığını düşündü. Sadece bilezik ve broştan elde ettiğı kazanç bile onu bir süre idare edebilirdi. Salona dönecek, kısa bir süre için ozanların ve yemeklerin tadını çıkaracak, sonra sessizce uzaklaşacaktı.

Bir nefes verdi, ensesindeki bir kıvrıma dokundu ve kapıya dönerken usulca kendini azarladı. Dinlenme odasından çıkarken uzun etekleri yerde hışırdadı ve cam topukları koridorda tıkırdarken melodisiz bir şarkı mırıldandı.

Kalabalık salonun telaşından yirmi dakikadan fazla bir süre uzak kalmamıştı - iki hizmetlinin gevşetmesi, kaldırması ve çıplak poposunu rahatlatmak için uygun hazneye yönlendirmesi gereken giysilerin içine bağlanmış ve bağlanmış olmanın dezavantajları. Saat gece yarısını geçmemişti ve kabul salonu konuklarla dolup taşıyordu. Kadınlar tavus kuşu gibi etrafta uçuşuyordu. Erkekler de en az onlar kadar abartılı görünüyor, brokar dubleler ve kesik ipek hortumlarla arkalarından kasıla kasıla yürüyor, selam verip göz kırıyor ve her gülümsemeye karşılık horozlar gibi göğüslerini kabartıyorlardı.

Bella kavernöz odanın girişinin yanında durakladı. Salonun enine ve boyuna dağılmış sayısız aplik ve şamdanlarda yanan yüzlerce mumun parlak ışığında gözleri bir an için kısıldı. Lord Parker Seville hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Taş duvarlar rengrenk örtülerle kaplanmıştı, st galeride ozanlar tıngırdıyordu; odanın iki ucundaki masalar yiyecek, tatlı ve içeceklerle doluydu. Neredeyse konuklar kadar çok sayıda hizmetli etrafta dolaşıyor, bardakları dolduruyor, parmakların her kıvrılışına cevap veriyordu.

Nişan kutlamalarına bakılırsa, bu kesinlikle Bella'nın gördüğü ve hatta hayal ettiğı en şatafatlı kutlamalardan biriydi. Hepsi on üç yaşında bir ocuk içindi.

muhtemelen önemsiz bir ayrıntı unutulduğu için yarın sızlanacaklardır. "Bazı insanlar çirkin ördek yavrularını görmek için ne kadar uzun bir yol kat ederler.

evlendi ve tünekten ayrıldı."

Mırıltı omzunun üzerinden geliyordu ama Bella duyduğunu belli etmiyordu. Sekiz aydan uzun bir süredir görüşmediği kardeşi Liam'ın sesini duyunca içten içe irkildi.

En son deri bir maske takmış ve gözlerinin arasına bir tabanca nişan almış olarak gördüğü kardeşinin gerçekten de o olduğunu doğrulamak için riske girerek bir bakış attı. Taş bir kemerin altında kısmen gizlenmiş bir şekilde duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, tüylü yastık başlığı mağrur bir şekilde eğilmişti. Zümrüt rengi kadife bir ceket giymişti ama yakından bakıldığında dikişlerinin yıpranmış olduğu ve omuzlarının tam oturmadığı görülüyordu. Botları yıpranmış, saçları yağlı bir düğümle arkadan bağlanmıştı.

Kalabalığa karışmak için kimi öldürdüğünü ve kıyafetlerini çaldığını merak etti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, dudakları zar zor kıpırdıyordu. "Her zamanki gibi arkanı kolluyorum, küçük kardeşim."

"Sırtım iyi."

"Önünüz de öyle, ama eğildiğinizde memelerinizin dışarı çıkmamasına dikkat etmelisiniz."

Başını çevirdi ve doğrudan ona baktı. Liam'ın yüz hatları karanlık ve sarptı, babalarına o kadar benziyordu ki düşünmek istemediği daha fazla anıyı canlandırdı. Gözleri onunkilerle aynı sıra dışı menekşe mavisi tonundaydı ama benzerlikleri burada sona eriyordu. Burnu uzun ve inceydi ve muhtemelen kendisinin bile hatırlayamayacağı kadar çok kez kırılmıştı. Sadece iki yaş büyük olmasına rağmen, içki içmesi ve geceleri yaşaması ona iki kat yaşlı bir adamın bitkin görüntüsünü veriyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Aile çıkarlarını gözetiyorum elbette." İnce dudakları yana doğru kıvrıldı. "Sen zaten kendi başına boşa giden bir seçim yaptın, sevgili kardeşim. Rahmetli kocan para ağacı denebilecek biri değildi."

"Belki de onunla parası için evlenmedim."

Liam kıkırdadı. "Ve belki de güneş her gün doğudan doğmuyor."

Bella tekrar kalabalığı izlemek için döndü. "Beni nasıl buldun?"

"Kolay değildi, kabul ediyorum, nasıl yürüyeceğini, konuşacağını ve bu süslü sürtüklerden biri gibi görüneceğini öğrendiğinden beri." Küçümseyerek büyük salona baktı. "Ve ben, genellikle yol kenarlarında durdurduğum işaretlerin kimliğini sormam. Doğrusu, süslenip püslenmiş halinizi neredeyse tanıyamayacaktım. Dimcock seni özlemiş bu arada. Tek gerçek aşkını kaybetmiş biri gibi feryat ediyor."

Bella gözlerini yavaşça kapattı ve samur siyahı kirpiklerinin hilallerini tekrar kaldırdığında, mavi ve mor üçgenler kristalleşerek buz parçalarına dönüşmüştü. "Dimcock'un özlediği tek şeyin ona getirdiğim para olduğunu sanıyorum." "Eh, onu da," diye itiraf etti Liam kıkırdarak. "Ama gerçekten sevgili kardeşim, ondan bu kadar kolay kurtulabileceğini mi sanıyordun? Bizden mi? Senden

aile?"

"Sen ve ben aynı babayı paylaşıyor olabiliriz," dedi dişlerinin arasından. "Ama biz asla bir aile olmadık."

"Lord Harper'ın akrabalarına karşı daha iyi bir şeyler yaptınız mı? Senin portreni de diğer en yakınları ve sevdikleriyle birlikte galeriye koydular mı?" Alaycılığı öfkesini daha da derinleştirdi. Kendisine o kadar vurulmuş ve her seferinde üzerine tırmanmasına izin verdiği için o kadar minnettar olan bir kocayla on dört sıkıcı ayı heba etmişti ki... ağlamıştı... Tanrı aşkına ağlamıştı... Birkaç itiş, onun zevkini kamburlaştırıp haykırmasını sağladı.

Ne yazık ki, içine bir varis üretecek kadar tohum tükürmemişti, bu yüzden ölümünden sonra geniş mirasının büyük kısmı bir yeğenine gitti. Mirasını almak için acele etmeden önce amcasının toprağa gömülmesini zar zor beklemiş olan bir yeğen. Bella kendini malikânenen kovulmuş ve Londontown'da, sabahları bir ekmek parasını ancak karşılayabilecek bir yıllık maaşla küçük bir sıra eve düşmüş olarak buldu.

Sonunda, babasının ona öğrettiği becerilere geri dönmek zorunda kalmıştı, aksi takdirde kendini bir sokak köşesinde elma satarken bulabilirdi. Ya da daha kötüsü, Dimcock'a sürünerek geri dönerdi.

Bella'nın düşünceleri dönmeyi bıraktı ve tekrar dönüp açıkça Liam'a bakarken durdu. "Bu yüzden mi buradasın? Param olduğunu mu düşünüyorsun? Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum sevgili kardeşim ama hiçbir şeyim yok. Kocamın kim olduğunu öğrendiyseniz, beni beş parasız bıraktığını da öğrenmiş olmalısınız. İki kuruşum olsa bile

...senin gibi yalancı, hilekar, katil bir ayak takımı için harcayacağımı mı sanıyorsun?"

Liam'ın çenesi gerildi. "Bence sesini alçaltmalısın, küçük kardeşim, yoksa bu güzel, mücevherli düvelerden bazıları senin iddia ettiğin gibi kibar doğmuş tatlı bir dul olmadığını anlayabilir."

"Zincirlere vurulup hak ettiğin idam sehpasına sürüklendiğini görmek buna değebilir."

"Dimcock'un bin sterlinden fazla parasını alıp kaçanlara bahsettiği kaderin yerine seve seve katlanacağım bir kader."

"Sen--?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Deli misin sen? *O* deli mi? Sırtımdaki giysilerden başka bir şeyim olmadan kaçtım, onların da bedelini yüzlerce kez ödedim."

Liam omuz silkti. "Söylediği gibi değil."

"*Onun* söylediği gibi değil mi? Ve ne zamandan beri kara kalpli bir örümceğe kendi ailenizden daha çok inanıyorsunuz?"

Önceki sözlerini ona tükürmenin verdiği hafif zevk, yüzündeki ifadeyi okuduğunda ve onun bakışlarından özenle kaçtığını gördüğünde kayboldu.

"O sendin," dedi yavaşça. "Onun parasını aldın... ve onunla ne yaptın? Kumar mı oynadın? Zara mı attın?"

Utanmış görünme nezaketini bile göstermedi. Sadece tekrar omuz silkti ve sırtıttı. "Çoktan gittiğini, hatta belki de öldüğünü düşünmüştüm, o yüzden seni suçlamanın ne zararı vardı?"

Bella o kadar öfkeliydi ki, çılgılık atmadan ve istenmeyen dikkatleri üzerine çekmeden bir cevap veremezdi.

"Sanırım o zamandan beri ona hayatta olduğumu söylediniz."

"Doğrusu, ona söyleyen ben değildim. Yaşlı Billy Bodd'du. Kocanızın arabasını bozkır yolunda durdurduğumuz gece o da benimle geliyordu. Ayılması birkaç gün sürdü ve ayıldığında, Dimcock ilk önce itiraf etmediğim için benden pek memnun olmadı. Burnumu ve üç kaburgamı kırdı. İki hafta boyunca kan işedim."

"Şimdi de sadakatiniz ve çektiğiniz acılar için sizi ödüllendirmemi mi bekliyorsunuz?"

Liam eğildi, dişlerinin çürük kokusunu alabileceği kadar yaklaştı. "Ona nerede yaşadığını söyleyebilirdim. Beni öldürmemesinin tek nedeni Billy'nin o yaşlı piçin adını ve seni nasıl bulacağını bilmemesiydi,

Bu yüzden evet, bu küçük sırrı kendime sakladım. Biraz sempati ve bir kadeh takdir yanlışı olmayabilir."

Bella yumruklarını iki yanında sıktı. "İzin verin bunu kendi zihnimde açıklığa kavuşturayım. Kurbanlarını öldürmeden önce küçük parçalara ayırmaktan hoşlanan bir deliden bin pound çalıyorsun. Sonra da inkar edemeyecek kadar ölü olduğumu varsayarak hırsızlığı benim üzerime atıyorsunuz. Altı yıl sonra otobüsümüzü durdurdunuz, yüzüme bir tabanca dayadınız ve değerli eşyalarımızı teslim etmezsek hem kocamı hem de beni öldürmekle tehdit ettiniz. Bu arada o gece ne kadar aldınız? Beş pound mu? Ve şimdi, kocam ölmüş ve ceplerim bomboşken, Dimcock'a beni nerede bulabileceğini söylemediğiniz ve böylece Lugo'yu fileto bıçağıyla ortadan kaldırılabildiğiniz için benden anlayış ve takdir mi bekliyorsunuz?"

"Burada sizi adil bir şekilde uyarıyorum, değil mi?" "Evet ve bana hala nedenini söylemediniz."

"Seni izliyordum. Bana tepeden bakmayasın diye eteğinin cebindeki güzellikleri sıkıştırdığını gördüm, Bella Baker. Fındıklarını saklayan bir sincap gibi bir yerlerde daha çok sakladığını garanti ederim. Londra'dan çıkıp kendime yeni bir başlangıç yapabilmem için ihtiyacım olan şeyi bana verirsen beni bir daha görmek zorunda kalmazsın."

Bella gözlerini kıstı. "Sana hiçbir şey vermeyeceğim," dedi sesini alçaltarak. "Eğer buraya seni içinde bulunduğun beladan kurtarmamı bekleyerek geldiyse... fena halde hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Liam'ın ifadesi karardı. "Bana büyüklük taslarsan hayal kırıklığına uğrayacağın kadar değil küçük hanım. Dimcock yine oyuna girdiğini biliyor. Geçen hafta o yaşlı sahtekârı görmeye gittiğini ve ona sattığın ıvır zıvırlar için sana beş yüz sterline yakın para verdiğini biliyor. Seni tekrar eve getirmemi istiyor, Bella. Ya sen ya da onun parası, hangisi isterse."

"Dimcock'a doğruca cehenneme gitmesini söyleyebilirsin."

Liam kıkırdadı. "Ben de ona senin tam olarak böyle söyleyeceğini söylemedim mi?"

İki kadın kapıdan içeri girerken Bella onu susturmak için dişlerinin arasından yumuşak bir tıslama sesi çıkardı. Kibar bir selamlama için başını eğdi ve onlara yapmacık bir gülümseme takındı ama içi içini yiyordu.

Bayanlar geçtikten sonra tekrar yanına bakma fırsatı buldu ama niş boştu. Hızla döndü ve arkasındaki koridoru taradı

Ama Liam bir hamamböceği gibi daha derin gölgelere kaçmıştı. "Piç kurusu," diye mırıldandı.

Geçmişinin eninde sonunda onu yakalayacağını bilmeliydi. Londra sosyetesinde, üst ya da alt, hiçbir şey uzun süre gizli kalmazdı. Dimcock'un ekibinden kaçtığı doğrudu ve altı yıl sonra onun kendisini unutmuş olmasını ummuştı. Ya da öldüğünü. Onun mesleğindeki adamlar olgun yaşlara ulaşamazdı. Ya rakip hırsızlar tarafından ya da güçlerini gasp etmek isteyen kendilerinden biri tarafından öldürülürlerdi.

Bir nefes verdi ve yumruklarını çözdü ama kalbinin çılgınca atışını sakinleştirmek tam bir dakika sürdü. Kafasında binlerce düşünce dönüp dururken, sinirli gözlerle büyük salonu süzdü. Erkekler birdenbire kadınlar kadar şatafatlı ve fahişe gibi görünmeye başlamıştı ve kocaları yaşlı, buruşuk ve geçirmeleri kadar iğrenç kokan kadınlar yaltaklanıyor, sırnaşıyor ve ellerini dolgun göğüslerine götürüp, kibar bir delikanlının onları perde duvarının arkasına götürüp eteklerini kaldırmasını bekliyorlardı.

Bella kendini geliştirmek, bu insanların arasında ona çizmelerinden kazımaları gereken bir şeymiş gibi bakmadan hareket edebilmek için umutsuzca çabalamıştı. Onların türünden biriyle evlenmenin bunu başaracağını düşünmüştü. Dimcock'un elinden kurtulduktan sonra, onlardan biri gibi konuşmak, yürümek ve kendini onlardan biri gibi taşımak için çok çalışmıştı... ama onlardan biri değildi ve asla da olmayacaktı.

Buradan çıkmak zorundaydı. Salon çok fazla vücuttan, çok fazla parfümden, çok fazla ısıdan ve sayısız mumdan çıkan dumandan dolayı havasızdı. Gece yarısı havai fişek gösterisi olması gerekiyordu ama o zamana kadar beklemeye hiç niyeti yoktu. Liam gerçekten de onu uyarmıştı. Şimdi eve dönmeli, sahip olduğu az sayıdaki değerli eşyayı toplamalı ve tekrar kaçmalıydı. Sabahleyin tefeciye ziyaret edebilir ve bu geceki kazancıyla birlikte biriktirdiği küçük para onu çok çok uzaklara götürmeye yeterdi. Belki de İtalya ya da Fransa'da, Peter Dimcock'un sürüngen parmaklarının asla ulaşamayacağı bir yere.

Bella ensesinde tekrar bir kaşınma hissetti ve kaynağını bulmak için zekâsını odakladı. Liam'ın koridorun karşısından ya da ozanlar galerisinden kendisine baktığını görmeyi beklerken, tamamen yabancı biri tarafından cesurca tepeden tırnağa incelendiğini görünce rahatladı mı yoksa daha da mı sinirlendi emin olamadı... bir baca temizleyicisi kadar sıradan görünen bir yabancı.

Lekeli ve çok kullanılmış şapkasının altında kızıl saçları serbestti ve kalın dalgalar halinde kaslı omuzlarına yayılıyordu. Giydiği sade deri ceket, böylesine görkemli bir ortamda modası geçecek kadar sönüktü; tıpkı tahta topuk bile olmayan uzun, paçalı botları gibi. Adam iyice bronzlaşmıştı, öyle ki kız onun yakın zamanda çok daha sıcak ve güneşli bir iklimden geldiğini tahmin etti.

Bu onun cüretkârlığını mazur göstermiyordu ve Bella da ona dik dik bakacak kadar sinirlenmişti. Adamın gözleri göğüslerinin yarım aylarını değerlendirmeyi bitirip kendisiyle buluşmak için yükseldiğinde, Bella ona *"İngiltere'de hayatta kalan son erkek olsan bile olmaz"* diyen bir bakış attı. Ekstra bir önlem olarak, kasıklarına doğru aşağı doğru bir bakış ve *onun* tüm özelliklerini incelediğini ve onu üzücü bir şekilde eksik bulduğunu gösteren bir sırıtış eşlik etti.

Çoğu erkek şok olur ya da utanarak arkasını dönerdi. Bunun yerine, yabancı başını yana eğdi ve kıkırdadığına yemin edebilirdi. Bella ancak o zaman onunla birlikte duran diğer dört adamı fark etti. Üçünü daha önceki karşılaşmalarından tanıyordu. Bunlar kralın danışmanlarıydı, kraliyet paralarını gemicilik ve ticarete yatıran soylulardı. Dördüncüsü zengin giyimliydi ve ona daha önce Harrow Dükü olarak tanıtılmıştı.

Liam ve Dimcock'la yaşadığı sorunlar hâlâ aklında olmasına rağmen, kaşları kalktı ve uzun boylu yabancıya bir kez daha bakarak kim olduğunu hemen anladı. Daha önce kötü şöhretli bir deniz kaptanının gelişiyile ilgili epey bir heyecan yaşanmıştı. Lord Parker Seville ile özel bir toplantıya götürülmüştü ve Bella onu henüz görememişti... ta ki şimdiye kadar. Adı Dante'ydi. Kaptan Jonas Dante.

Tüm Londra yıllardır efsanevi Dante ailesine atfedilen cüretkârlıklarla çalkalanıyordu. İki oğul ve bir kızıdan oluşan bu aile, kötü şöhretli babalarıyla birlikte İspanya'nın deniz yollarını rahatsız ve taciz ediyor, gazeteleri gözüpek korsanların ve korsan gemilerinin nefes kesen maceralarıyla dolduruyordu.

Dante klanının İspanyol hazinelerinde paha biçilmez bir servet biriktirdiği söyleniyordu. Bella'nın tecrübeli gözleri Dante'nin şapkasının bandına iştirilmiş mücevherli semendere gitti. O kadar çok zümrütle kaplanmıştı ki parmak uçları ilgiyle karıncalandı. Sadece bu broş bile, şu anda Dante'nin şapkasının derinliklerinde bulunan ufak tefek ıvır zıvırların toplamından yüz kat daha değerliydi.

eteğinin gizli cebine soktu. Yeni bir çaresizlik duygusuyla beslenen eski alışkanlıklar bir anda devreye girdi. Kendini yeniden kaplan sarısı gözlere bakarken bulduğunda yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı.

Büyük salonun uzak tarafında Jonas Dante kendi kendine kıkırdadı. Güzel kızın tavrındaki ani değişikliği fark etmişti ve bunun nedenini kolayca tahmin edebiliyordu. Kadının bakışlarının dört arkadaşına kaydığını ve tanıma hissiyle kirpiklerinin daha da açıldığını görmüştü. Demek artık onun kim olduğunu biliyordu. Yanakları pembeleşir ve o tatlı küçük göğüsleri hızlı, sık nefeslerle yükselirdi. Bir tanışma ayarlayabilecek biri olup olmadığını görmek için endişeyle etraftaki yüzlere bakacak, sonra da cüretkâr bir fingirdek gibi odayı geçip kendini onun dikkatine sunacaktı.

Ancak hafif bir şaşkınlıkla, kadının bakışları sadece bir an sürdü ve sonra dönüp odanın dış çeperi boyunca onun durduğu yerden *uzağa* doğru ilerledi. Ne naz yapmak için bir çaba sarf etmişti ne de tavırları birilerini takip etmeye davet ettiğini gösteriyordu. Dönüp taş kemerin altında kaybolduğunda, bunu arkasına bile bakmadan yaptı.

Jonas kalabalığın arasından bakmak için boynunu büktü ama hizmetçi kız yoktu. Kendini affettirme zahmetine katlanmadan odanın diğer tarafına doğru manevralar yaparak ilerledi, dikkati kemerli geçide odaklanmıştı. Oraya vardığında, geniş bir terasa açılan iki uzun gömme kapı olduğunu gördü.

Avını takip etti ve bir düzine adım ötedeki korkulukta duran, yüzü gece gökyüzüne dönük kadını gördüğünde en ufak bir hayal kırıklığı hissetti.

Minx'in daveti, karşılaştığı diğerlerinden daha incelikli bir şekilde iletilmişti.

Ancak gülümseyip ilerlerken yaşadığı hayal kırıklığı kısa sürdü. Kadının profili enfesti ve içgüdüsel düşünceleri bir yana, keşke karakalemim ve kâğıdım yanımda olsaydı diye düşündü. Annesinin gemisi *Siyah Kuğu*'da on yıl çıraklık yaptıktan sonra, onun harita çizme yeteneğini edinmekle kalmamış, aynı zamanda sayfada neredeyse canlanan bir yüzün benzerini de çizebilmişti. Bu güzelliğin bir portresini çizmek onu memnun ederdi, çünkü teni açık ve kusursuzdu, ay ışığının dökülmesi altında akkor haline geliyordu. Gözlerinin rengini ayırt etmek için yeterli ışık yoktu ama ağzı dolgun ve gür bir şekle sahipti.

Kadının geri kalanı da keşiflik düşüncelerini akla getirmiyordu. Beli inceikti; göğüsleri midesi tarafından yukarı itilmişti ama acı verici bir şekilde şişmiş ve patlamak üzereymiş gibi görünecek kadar değil. Tecrübeli gözleri ona iki avuç dolusu olduğunu, pembe uçlarını diliyle okşayarak küçük zirveler oluşturabileceğini söyledi.

Terası çevreleyen korkulukları süsleyen Yunan figürlerinin yapıldığı mermerden oyulmuş olabilirdi, çünkü Jonas yaklaşırken gözünü bile kıpırdatmadı. Bahçedeki bir şey dikkatini çekmiş gibi görünüyordu ve Jonas bir kol mesafesine geldiğinde, varlığını haber vermek için kasıtlı olarak bir çizmesini yere sürttü.

Onu muhteşem bir şekilde görmezden geldi.

O kadar muhteşimdi ki, bir sonraki adımla birlikte yön değiştirdi ve terasın en ucundaki geniş merdivenlere doğru kayıtsızca ilerlemek için kadının durduğu yerden geçmeye devam etti. Yürürken o da bahçeyi, yakındaki ağaç kulesini, ayın duran havuzdaki parıldayan yansımasını inceledi. Terasın sonuna geldiğinde durup taş parmaklıklara yaslandı ve sahte bir esnemeye dönüp en çekici gülümsemesini sundu.

O gitmişti.

Etrafında tamamen döndüğünde, kızın ipek elbisesinin açık kapılardan zarifçe geri çekildiğini görmek için tam zamanında gelmişti. Boğazından kısık bir ses çıkardı ve merdivenlerden inip arabaların beklediği yere gitmeyi düşündü. Oyun oynayacak hali yoktu, tabii oynayan kendisi değilse.

Tekrar baktı... düşündü... merdivenler mi yoksa kız mı?

Bella, Dante'nin çizmesinin taşa pek de belli belirsiz sürtünme sesini duymuş ve adam yanından geçip terasın diğer tarafına geçerken onun ilerleyişini takip etmişti. Dürüst bir yürüyüşü vardı.

Bunun, sürekli güvertede yürümekten kaynaklandığını tahmin ediyordu. Zümrüt broşun cazibesine rağmen, bir saray daveti için giyinme zahmetine bile katlanamaması, bu gece uğraşacak enerjisi ya da ilgisi olmayan bir küstahlığa işaret ediyordu.

Büyük salona dönerken Bella onun korkulukta kalacak kadar sinirleneceğini düşündü. Adamın, kadınların kendisini küçümsemesine alışık olmadığını tahmin ediyordu ve onun bu hafifliği muhtemelen arabasını çağırıp kaçmasına yetecek kadar uzun süre onu hazırlıksız yakalamıştı.

Ne olduysa oldu, uzun boylu korsana hiç dikkat etmiyormuş gibi görünmeye o kadar çok dikkat ediyordu ki, salona doğru ilerlerken kemerin yanından geçmekte olan ev sahibi Lord Parker Seville ile çarpıştı. Kısa boylu, güdük, boyu kadar çevresi de yuvarlak olan adam kekeledi ve kızın eteklerine doğru yürürken sendeleyerek bir adım geri gitti. Yüzü kızarmış ve elleri beceriksiz bir balıkkartalı gibi çırpınarak, göğsüne doğru tökezleyen kadını yakalamıştı.

"Tanrı sakar bir sersemi affetsin," diye haykırdı. "Özür dilerim, canım. Ayaklarım gözlerimle aynı yöne gitmiyordu."

"Bir zarar gelmedi lordum," diye yumuşak bir sesle güvence verdi, elleri bir an için onun göğsünde durdu. "Dikkat etmediğim için hata bendeydi. Bahçelerinizin güzelliği gözümü kamaştırmıştı. İtiraf etmeliyim ki başka pek bir şey göremedim."

Lord Parker miyop gözlerle daha yakından baktı. "Sizi tanıyorum, değil mi? Kızımın arkadaşı mısınız?"

Bella zarif bir reverans yaptı ve kirpiklerini indirdi. "Tatlı Agatha'yı tanıma ve onun dostları arasında sayılma onuruna ve ayrıcalığına sahibim lordum."

Güçük bir parmağını havada salladı. "Ve bu ismi biliyorum, canım, gerçekten biliyorum."

Yanındaki uşak sesini komplocu bir fısıltıya indirdi. "Leydi Bellanna Wrexworth-Harper, lütfederseniz Lordum."

"Tabii ki, tabii ki! Leydi Harper!" Nemli bir pençe uzanıp onunkini kavradı ve çok konuşmaktan köşeleri kurumuş tükürüklerle kabuk bağlamış dudaklarına bastırmak için yukarı çekti.

"Gerçekten de beni memnun ediyor, hayatım." Adam tekrar doğrulurken gözleri miyop gibi kızın göğüs dekoltesinde oyalandı. "Harper mı dediniz? Kocanız da Leeds'ten merhum Lord Wrexworth-Harper olabilir mi? Karaciğer iltihabından öldüğünü duymuştum. Çok yazık olmuş. Başınız sağ olsun. Onur ve çelik. İyi adamdı."

Bella kirpiklerini indirdi ve yumuşak bir iç çekişle başını eğdi. "Nazik sözleriniz için teşekkür ederim lordum."

"Ama bu ne?" Adamın gözleri sonunda kadının göğüslerinden kalktı ve dikkati omzunun üstündeki bir noktaya yöneldi. "Parti dışarıda yapıldı da benim haberim mi olmadı?"

Bella'nın elini bırakmadan ileri atıldı ve onu topukları üzerinde döndürdü. Hemen arkasında, geniş omzunu kayıtsızca taş kemere dayamış olan Jonas Dante duruyordu.

"Dante, iyi adamım. Umarım arkadaşlığı hoş ve yemekleri çekici bulmuştur?"

Askerin bakışları Bella'nın üzerinde gereğinden uzun bir süre kaldıktan sonra güçlü ev sahibine kaydı.

"Krallara layık bir ziyafet, Lord Parker ve beraberindekiler... eğlenceli. Her standarda göre gerçekten mükemmel bir olay. İyi karşılaşmalar, efendim."

Lord Parker'ın yüzü bu iltifatlarla daha da kızardı ve Bella'ya döndü. "Onur konuğumuzu tanıyor musunuz?"

Zorla gülümsedi. "Ben o kadar şanslı değilim lordum."

"O halde bu zevki bana bahşedin, çünkü her gün bir adam mütevazı çatısı altında gerçek bir efsaneyi ağırlamak gibi eşsiz bir ayrıcalığa sahip olmuyor."

Dante rahat kamburundan kurtulup doğruldu ve arkasına baktı. "Bir efsane mi diyorsun? Dua et de şu adamı bana göster ki ben de onu alkışlayayım."

"Alçakgönüllülük, efendim. Alçakgönüllülük! Bir serseri için bile övünç kaynağı." Lord Parker resmi bir duruş takındı, devasa boyu Bella'yı uzun boylu korsana takdim ederken sadece hafifçe eğilmesine izin veriyordu. "Leydi Bellanna Wrexworth- Harper, sizi büyük bir zevkle Kaptan Jonas Dante ile tanıştıyorum, maceracı, haydut ve *aşırı derecede* alçak."

Bella, "Kaptan Dante." diye mırıldanırken göstermelik bir reverans yaptı. Memnun oldum."

Korsan olduğu her halinden belli olan bir sırtıyla elinin üzerine eğildi. "Sizi temin ederim, bu zevk bana ait Leydi Harper."

"Ve şimdi siz beyler bana izin verirseniz," dedi sıkı bir gülümsemeyle. "Sizi arkadaşlığınızla baş başa bırakıp pelerinimi ve arabamı arayacağım. Gerçekten harika bir akşamdı lordum ve misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, ancak sabah uzun bir yolculuğa çıkacağım ve erken bir kalkış için her şeyin toplanıp hazır olduğundan emin olmalıyım."

"Elbette canım, elbette." Lord Parker onun göğüs dekoltesine bir kez daha bakmaktan memnun bir şekilde tekrar elini eğdi. "Uşağım size hemen arabanıza kadar eşlik etsin."

Onun nemli pençesinden kurtulan Bella gitmek için döndü. "Orada durun Lord Parker, bu sizin çıkartmanız mı?"

Bella arkasına baktı ve Dante'nin elinde altın bir iğneye takılı kocaman sarı bir elmas tuttuğunu gördü.

"Söz veriyorum, efendim." Lord Parker kabarık dantel ceketini sıvazladı ve güdük elini ceketinin önünde gezdirdi. "Demek öyle, demek öyle. Keskin bir gözünüz var, Yüzbaşı. Çok keskin. Onu kaybetseydim karım bağırsaklarımı jartiyer yapardı."

Bella gözlerini iğneden ayırmaya cesaret edemiyordu; ev sahibiyle 'yanlışlıkla' çarpıştıklarında az önce onun ceketinin omzundan kopardığı iğnenin aynısıydı bu. İğneyi ustalıkla avuçlamış ve gözünü bile kırpmadan eteğinin cebine aktarmıştı.

Cebine aktarmayı kaçırmış mıydı? Kaymış, düşmüş ve bir şekilde eteğinin ipeğine mi takılmıştı?

Hayır. Hayır, daha önce hiç böyle acemice bir hata yapmamıştı, kapmayı öğrenirken bile. Dahası, parmaklarından cebe doğru kaydığını hissettiğinden de emindi.

Bakışları yavaşça, hâlâ yaygara koparmakta olan Lord Parker Seville'den Jonas Dante'ye kaydı. Kehribar rengi gözler soğukkanlı ve sabit bir şekilde bekliyordu ve o bir saniyede, transferi kaçırmadığını anladı. İğneyi alışını izlemişti, elinden cebe kaydırışını, oradan çıkarışını -muhtemelen öpmek için elinin üzerine eğildiğinde- izlemişti. Sonra da bir kazaymış gibi görünmesi için düşürmüş olmalıydı.

O gece ikinci kez düşünememenin şokuyla bekledi, bu şok kendi dikkatsizliğine duyduğu öfkeyle birleşti. Göğsü buz gibi soğurken bile teni sıcacık kızardı ve kısa bir süre önce aptal yerine koyduğu o çok övündüğü korsan kaptanın kendisini adi bir hırsız olarak ihbar etmesini bekledi.

Bella'nın dirseğini kavrayan el sertti.

"Bize izin verirseniz Lord Parker, hanımefendiye arabasına kadar eşlik etmekten mutluluk duyacağım ve muhtemelen-" Dante duraklayarak hâlâ telaşlanan ev sahibine göz kırptı: "Bunu yaptığınız için bir gülümseme ve nazik bir teşekkür sözü kazanın."

Dante, Lord Parker'ın itiraz edip etmeyeceğini beklemeden Bella'nın dirseğini sıkıca kavradı ama onu kalabalık salonda ilerletmek yerine tekrar terasa yönlendirdi. Bella'nın ayak uydurmaktan ya da kolunun omzundan kopma riskini almaktan başka çaresi yoktu. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu ve boğazı sanki bir ağız dolusu kurutma kumu yutmuş gibi hissediyordu.

Meraklı gözlerden ve kulaklardan kaçınmak için açık kapılardan yeterince uzaklaştıklarında durdu ve onunla yüzleşmek için döndü.

Tam otuz saniye boyunca kimse konuşmadı.

Sonunda gülümsedi. "Çok iyisin kızım. Neredeyse kaçıırıyordum."

"Gerçekten de, birisi üzerine basmadan önce iğneyi görmeniz büyük şans." Onun

Tüm vücuduna yayıldığını hissettiği tüylere rağmen sesi oldukça düzgün çıkıyordu. "Çok değerli olduğunu tahmin ediyorum."

"Bilmen gerektiği gibi." Gülümsemesi genişledi ve öne doğru eğilerek boştaki elini eteğinin kıvrımlarına kaydırdı. Kadın kaçamadan ya da geri çekilemeden adam içindekileri çıkarmıştı. Açık avucunun içinde, ayın ışığını yakalayan elmas bilezik, gümüş zincir ve yakut broş duruyordu.

"Dediğim gibi, çok iyisin."

Bella parıldayan mücevherlere baktı. Aklından şaşırması gibi davranmak geçti ama bunu göz açıp kapayıncaya kadar reddetti. Ev sahibinin güzel bir taklidini yapıp mücevherlerin kendisine ait olduğunu ve onları takmaktan bıktığını söyleyebilirdi... ama Dante'nin delici gözlerine bir kez bakınca bunu da tekrar düşündü. Sanki aklından geçen her seçeneği okuyabiliyormuş gibi yüzüne odaklanmışlardı. Bu rahatsız edici bir duyguydu ve yanaklarını kızartan bir sıcaklığa neden oldu. Şimdiye kadarki başarısı büyük ölçüde her durumda soğukkanlı, sakin ve okunamaz davranabilmesine dayanıyordu. Bir kız öğrenci gibi kızarmak bir aceminin tepkisiydi.

Bir başka amatör yanıt, onun geniş omuzlarının ötesine bakmasına neden oldu. Geniş merdivenler cazip bir şekilde elinin altındaydı. İri yarı korsandan birkaç taş daha hafifti ve bir ceylan hızına sahipti. Onu engelleyen şey hacimli eteği ve altındaki kafes benzeri farthingale'di; ayrıca korse de hareketsiz dururken bile çok az hava ya da esnekliğe izin veriyordu. Merdivenlerden aşağıya eteği yukarı kalkık bir şekilde uçarak indiği hayali, nefes alamadığı için merdivenlerin dibine yığılıp bayılacağı düşüncesiyle daha da gülünç hale geliyordu.

Bir başka caydırıcı unsur olarak: her yerde uşaklar ve hizmetçiler vardı. Konuklar patikalarda geziniyor ve ağaçların örtücü gölgeleri altında fısıldaşıyorlardı. Dante'nin sadece bağırması yeterliydi ve o da yere serilecekti.

Yukarı doğru bir göz atma riskini göze aldı ve onu sırtırken buldu.

Bir nefes bıraktı. "Her zaman böyle kendini beğenmiş misin?"

"Evet, oldukça fazla." Sırttı. "Ne, gözyaşı nehri yok mu? Sessizliğimi korumam için beni baştan çıkarmaya çalışmadın mı?"

Her iki düşünce de kısa süreliğine aklından geçti. Gözyaşları her zaman çok az erkeğin karşı koyabileceği bir alternatifti. Gerektiğinde şaşkın bir bakire gibi kirpiklerini kırıştırabilirdi ama nedense ıslak bir yanak görüntüsünün bu korsanı etkileyeceğini düşünmüyordu. Onu baştan çıkarmaya gelince... Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken kollarındaki kaslara bir kez baktı ve içgüdüsel olarak kalçalarını birbirine bastırdı. O mızızlanan yaşlı bir adam değildi. Yanağına bir öpücük kondurmakla ve elinin dokunuşundan zevk alıyormuş gibi yapmakla yetinmeyecekti.

Yakalanmıştı, hem de adil bir şekilde. Geriye sadece kedinin fareye yaptığı gibi ona eziyet edip etmeyeceğini, hoşgörü için yalvartıp yalvartmayacağını görmek kalmıştı... ya da

sessizliği için fahiş bir talepte bulunup bulunmayacağını merak ediyordu. Sanırım ikincisi. Bu düşünce sonunda onun gözleriyle temasını kesmesine neden oldu.

"Gerçekten de utanmalısın," diye mırıldandı.

"Utanmıyorum," diye mırıldandı kadın. "Kızgınlım."

"Ah. O zaman bunun ilk hırsızlık girişiminiz olmadığını varsayarsam doğru söylemiş olurum?"

Bella dudaklarını birbirine bastırdı ve dönüp bahçelere baktı. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Sanırım oldukça başarılı oldunuz.

Çünkü tüm duyularına sahip olan kim sevgili Leydi Bellanna Harper'ın hafif parmakları olduğundan şüphelenebilir ki?"

Bella midenin izin verdiği kadar derin bir nefes aldı. "Tüm kurbanlarınızla oynamaktan zevk alıyor musunuz, Kaptan?"

"Kurban mı?" Bir kaşını kaldırdı. "Bu gece burada kurban olduğunuzu pek sanmıyorum."

Kadın sinirlendi. "Pekâlâ o zaman... tutsaklar. Tüm esirlerini kışkırtmaktan hoşlanıyor musun?"

Dudaklarını büzdü. "Hepsi değil. Aptalları denize atmaya ve sadece ilgimi çekenleri tutmaya meyilliyim."

Ona yan gözle baktı. "İlgini mi çektim?"

Dante sırtıttı. "Bu gece buradaki kalabalığın çoğu kadar sıkıcı olmadığınızı kabul ediyorum. Kralın kuzenlerinden birinin ev sahipliğini yaptığı, prenslerin, saray mensuplarının ve yürüdükleri her yerde büyük ayak izleri bırakan adamların katıldığı bir şenliğe katılarak dürüst bir adamın ömür boyu maaşına değecek bir elbise giyiyorsunuz. Tüm bu ipek ve gösterişin altında gizlenen bir kuruş hırsızını keşfetmek neden ilgimi çekmesin ki?"

"Üç *kuruşluk* hırsız sayılmazsınız, Sör Korsan," diye mırıldanırken yanaklarındaki iki pürüzlü nokta öfkeyle daha da alevlendi.

Başını arkaya eğdi ve güldü. Güçlü ses terasın ötesine taşınıp patika yollarda gezinen bazı konukların irkilerek dikkatini çekince Bella yüzünü buruşturdu.

"Yeterince doğru," diye kabul etti. "Sadece bilezik bile bir tefecinin gözlerini açgözlülükten yaşartabilir. Zincir... şey... oldukça bayağı ve benim zevkime hiç uygun değil, ama ağır ve muhtemelen bir iki güzel para getirecektir. Broş, ne yazık ki, gözünüzdeki açgözlü parıltı kadar ışıltılı olabilir, ama sanırım çabalarınıza değmeyeceğini göreceksiniz."

Kızın kaşlarını çatmasına karşılık vererek broşu yere bıraktı ve üzerine basarak topuğunu ortadaki taşın üzerinde gezdirdi. Botunu kaldırdığında

Mücevherin olduğu yerde sadece beyaz toz vardı.

"Neden o ucuz piç," diye mırıldandı. Kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı ve başka bir kahkaha sesi duymayı bekleyerek dudaklarını tekrar birbirine kenetledi.

Bunun yerine bir adım daha yaklaştı ve elini kızın beline dolayarak kulağına mırıldanacak kadar yaklaştırdı. "Cömert piçlerin arkadaşlığından daha mı çok hoşlanıyorsun?"

Ellerini düz bir şekilde adamın göğsüne koydu ama hemen itmedi. Adam parfüm ya da pomat sürmemişti ve deniz, tuzlu hava ve deri gibi belirgin bir erkeksi kokusu vardı. Kolu kadının beline demir bir bant gibi dolanmıştı ve nefesi kadının boynunu ısıtıyordu. Jonas Dante iri ve sağlamdı ve bir an için düşünme yetisini kaybetti.

Onu tekrar bulduğunda, adamın elinden kurtuldu ve ellerini eteğinden aşağı indirdi. "Nasıl bir oyun oynuyorsunuz, Yüzbaşı? Beni yetkililere teslim etmek niyetindeyseniz, dua edin de öyle yapın ve bu iş bitsin."

Gözleri kısıldı ve ağzının kenarı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Eğer seni koyunların kafalarına kadar servis edecek olsaydım, şimdiye kadar çoktan yapmış olurum. Ben de hırsızlar arasında bir prens sayıldığım için, bu alandaki üstün yeteneklerinizden dolayı sizi kınayamam. Dahası, kimse benim bir suçlamamı ciddiye almadan önce kendimi bir hapisane hücrelerine atılmış bulmam da muhtemeldir. Öte yandan, bu konudaki sessizliğim

- "bakışları kadının göğsüne kaydı- "senin için bir değeri olmalı."

"Kadınları yatağınıza çekmek için şantaj yapmanız gerektiğini düşünmezdim, Kaptan."

"Çoğu isteyerek geliyor," diye kabul etti umursamazca, "ve isteksizce ayrılıyor."

Bella onun küstahlığı karşısında gözlerini devirmekten kendini zor da olsa alıkoyabildi.

"Ben baştan çıkarıcı ya da kandırıcı biri değilim," diye ekledi, onun yüz ifadesini okurken gözleri kısıldı. "Bunu zaman ve sabır kaybı olarak görüyorum."

"Peki ya kadın isteksizse ya da sizin ilginiz istenmiyorsa?"

Dante gülümsedi ve kolunu uzattı. "Ona bir araba getirir, evine kadar eşlik eder ve tam bir şövalye gibi kapısının önüne bırakırdım."

"Ya eskort olarak onun hizmetlerine ne ihtiyacı ne de isteği varsa?"

"Onun nankör olduğunu düşünür ve hırsız diye ağlamama konusundaki cömertliğimi tekrar gözden geçirirdim."

Bella onun bakışlarını tam bir dakika boyunca tuttu. "Ve tüm yapacağın bu mu?

Bana kapıma kadar eşlik eder misin?"

"Yapacağım tek şey bu. Tabii yatak odaları ve baştan çıkarmalar hakkındaki tartışmamıza daha samimi bir ortamda devam etmeyi tercih etmezseniz."

"Konuşulacak başka bir şey olduğunun farkında değildim."

Sırıttı, ay ışığı çenesindeki yara izini yakaladı ve parlak çıkıntı boyunca parlamasına neden oldu. "Dediğim gibi, ilgimi çekiyorsun ve ben meraklı bir adamım. Tesadüfe bakın ki, *Haraç* sadece bir araba yolculuğu uzaklıkta, Bellyns Kapısı iskelesinde demirli. Biraz gürültülü olabilir... sohbet için... çünkü yarın yelken açacağız ve mürettebatım bu mutlu olayın beklentisiyle kurbağa gibi sarhoş olacak."

"Sanırım sık rastlanan bir durum."

Omuz silkti. "Çok çalışıyorlar, çok oynuyorlar."

"Sen de mi?"

Sırıttı. "Sert oynadığım bilinir, evet."

Sarhoşlarla dolu bir gemide kapana kısılmak Bella'ya kızgın bir demirle gözünü oymak kadar çekici geliyordu.

"Tek yoldan çok uzaklaşmış olabilirim Kaptan, ama henüz ahlaki cehennemin ateşine tamamen düşmüş değilim."

Kıkırdaması derin ve boğuktu. "Sizi temin ederim ki, Leydi Çevikparmak, bu özel varış noktasına fazlasıyla aşinayım. Şimdi gel bakalım. Bu saçmalığa katılmamak için bir bahaneye şiddetle ihtiyacım var." Işıkların ve müziğin olduğu yöne doğru bir el salladı. "Size eşlik etmek bu bahaneyi sağlayacaktır, çünkü medeni bir dili aklımda tutmak benim için bir angarya oldu ve yemin ederim ki bir sazan suratlı daha bana ipek bir mendil sallarsa, onu boğazına sokup kıkırdan çıkaracağım."

Gülme sırası Bella'daydı, onun bu açıklamasına tamamen istemsiz bir yanıtı, ama bu gerginliği kırmaya yetti ve elini nazikçe o kadar da gösterişli eskortunun uzattığı koluna koydu.

B Ella arabasını ve şoförünü çağırdı; arabaların ve şoförlerin karmakarışık sıralandığı bu arabayı temin etmek yirmi dakikanın büyük bir kısmını aldı. Bu süre zarfında, yaldızlı kadife bir banka oturdu.

Dante onun yanında duvara yaslanırken, Bella büyük fuayede oturuyordu. Dante'nin sert bakışları ve uğursuz ifadesi kimsenin yaklaşmasını engelliyordu ve araba ön girişe yanaştığında Bella açıkça eğleniyordu.

"Bütün korsanların kahramanlıklarıyla övünmekten hoşlandıklarını sanırdım," diye mırıldandı birlikte dışarı çıktıklarında.

"Korsan yerine korsan terimini tercih ediyorum ve özel kısmını sadece bu anlamda kullanıyorum."

Bella arabanın kapısında bakışlarını bir an için Dante'ye kilitleyecek kadar durakladıktan sonra içeri girdi ve köşeye yerleşti. Dante karşı bankta uzanmış, uzun bacaklarını uzatmış, ayak bileklerini çaprazlamış ve botlarını topuklarına dayamıştı. Deri pencere perdesi inikti ve gölgeler içinde karanlık bir leke gibiydi, oysa Bella'nın yüzü ay ışığının dilimlerini yakalıyor ve ona yüz hatlarını ve ifadelerini inceleme avantajı sağlıyordu.

Onun güzelliğine dair ilk izlenimi hiç değişmemişti, çünkü onun yüzü güçlü erkeklerin dizlerinin bağını çözecek şekilde tasarlanmıştı. Gözleri iriydi ve menekşe mavisinin olağanüstü bir tonundaydı, bu da ona tropik bölgelerde yetişen ve adını öğrenmeye hiç zahmet etmediği lanet bir çiçeği hatırlatıyordu.

Kadının bir hırsız *olması* kuşkusuz onu şaşırtmıştı. Karayipler'de, birçok ulustan mürettebatın yanaşıp içki içtiği ya da fahişelik yaptığı ada kalelerinde, evet. Kadınların parmakları bir sinek kuşunun kanatlarından daha hızlıydı. Ama Londra'da, elit medeniyetin sözde kalesinde, lordlar, leydiler ve saray nazırlarıyla çevrili bir balo salonunda?

Araba ay ışığında ilerlerken kızı tekrar inceledi. Kimdi bu kız? Nereden gelmişti? Hayatındaki hangi tuhaf olaylar onu bu noktaya getirmişti? Elmas iğneyi kapması hızlı ve becerikliydi; kesinlikle düzgün genç hanımlar için herhangi bir okulda öğretilen bir beceri değildi.

Gerçi düzgün eğitim almış genç hanımların yanında pek tecrübesi yoktu. Annesi Isabeau elinde kılıcıyla bir geminin dümeninde büyümüşü. Kızını da aynı derecede bağımsız yetiştirmişti ve Juliet de küçük Lily Rose henüz iki yaşındayken kızının eline tahta bir kılıç vermişti. Pigeon Cay'ın kumsalında anne ve kızını dövüşürken görmek alışılmadık bir şey değildi.

Dante içten içe gülümsedi. Kız kardeşi yine hamileydi ve Juliet, hapsedilmesini zarafet ve sükûnetle karşılayan tatlı, sessiz bir tip değildi. Hem o hem de Varian Cay'den ayrılmakta acele etmişlerdi ve umarım ana limanlarına döndüklerinde Juliet'in karnı ikisinden birinin peşinden kılıç ve tüfekle koşamayacak kadar büyümüş ve şişmiş olurdu.

Jonas'ın kardeşi Gabriel kendine güçlü fikirleri olan bir eş bulmuştu ve bunların çoğu kocasının Cehennem İkizleri'nin yarısı olarak rolüne devam etmesiyle ilgiliydi. Konu bir korsanın karısı olmak olduğunda Evangeline Dante solgun bir çiçek değildi, ama Gabe bir tüfek topuyla parmağını kaybettiğinde, kulaklarını kafasına dikti ve onu açık denizlerde kalyon peşinde koşmak yerine Espiritu Santu adasında buldukları hazinenin geri kalanını kurtarmaya odaklanmaya ikna etti.

Böylece Simon ve Jonas, Dante klanının İspanyol nakliye yollarında aktif olarak avlanan tek üyeleri olarak kaldı. O günlerde bile Simon, daha hızlı ve daha güçlü gemiler tasarlama çabalarında Geoffrey Pitt ile işbirliği yapmayı tercih ederek *Avenger*'ını giderek daha az kullanıyordu.

Ama macera, tehlike ve heyecan Jonas'ın damarlarındaki kanın akmasını sağlayan şeydi.

Gün batımının renklerini seyretmek ya da çiçeklerin isimlerini hatırlamak için sallanan bir sandalyeye oturmasını sağlayacak tüm uzuvlarını kaybediyor.

Adam usulca kıkırdadı ve Bella başını çevirdi.

"Sizi eğlendiren bir şey mi var Kaptan?"

"Hayat beni eğlendiriyor, sevgili bayan. Bir yelkenin her dalgalanışında, bir yunusun her sıçrayışında, iyi hedeflenmiş her borda atışında mizah ve zevk görüyorum."

"Hayatının işini yapmaktan zevk alıyorsun o zaman?" "Ölçülemeyecek kadar. Sen kendininkinden zevk alıyorsun?"

Cevap vermeden önce bir an durakladı, sorunun ardında bir tuzak olduğundan çekiniyordu. Ama sonra omuz silkti ve dürüstçe cevap verdi. "Bunu yaptığım günler oluyor, evet. Şımarık, mızımız bir kaltağın uyandığında değerli biblosunun kayıp olduğunu göreceğini bildiğimde bundan zevk alıyorum. Hem de ölçülemeyecek kadar."

Kıkırdadı. "Bir İspanyol kalyonunun *kaptanının* iyi bir savaştan sonra bana başını eğip kılıcını teslim etmesini izlemekten duyduğum memnuniyetle aynı."

Gölgeli köşeye baktı ve adamın gözlerinden yansıyan belli belirsiz ışık noktalarını yakaladı. "Ama yine de burada, Londra'da Lord Parker Seville gibi adamlar tarafından ödüllü bir boğa gibi dolaştırılıyorsun."

"Kayınbiraderim Dük, ailemizdeki tek ödüllü boğadır. Londontown'a sadece bakır kaplama satın almak için geldim. Usta gemi yapımcımız Geoffrey Pitt, midyelerin üzüm salkımları gibi ahşap gövdelere yapışarak geminin hızını iki deniz mili ya da daha fazla yavaşlatmasını kınıyor. Geçtiğimiz üç gün boyunca *Tribute*'un ambarına yirmi ton kılıf yükledim, bu da onun gıdıklamasını bir süreliğine azaltacaktır. Şans ve rüzgâr da yanımda olursa, yarın bu saatlerde Kanal'da ve eve dönüş yolunda olmayı umuyorum."

"Geminizin Bellyn Kapısı'nda demirli olduğunu mu söylüyorsunuz?" Bir an için kendini uzak bir anıya kaptırdı. "Oradan çok uzak olmayan bir yerde doğdum. Babam bu olayı kutlamak için bana Bellanna adını vermiş."

"Güzel bir isim. Bana büyükbabam Jonas Spence'in adı verilmiş. O ve babam Drake ile birlikte Cadiz limanını yakmak için denize açıldıklarında tanışmışlar. Annem o sırada denizciydi."

Kendine rağmen meraklanan Bella, onun gözlerindeki ışık pırıltılarını izlemeye devam etti. "Babasının gemisinde dümenci miydi? Kadınların denizde bir lanet olarak görüldüğünü sanıyordum."

"Bunu anneme ya da kız kardeşime söylemeye asla cesaret edemezsin... ya da ekiplerinden herhangi birine. İkisini de cehennemin kapılarına kadar takip ederler."

Geri. Ve bunu birçok kez yaptım. Şimdi, kardeşimin karısı... bu başka bir mesele olabilir." Durakladı ve kıkırdadı. "Ona tam olarak lanet demezdim ama küçük kardeşimin üzerinde bir çeşit büyü yaptı. Gabriel onu gördüğünde üç ayak üzerinde yürüyor ve İspanyolları avlamak yerine günlerce kendini bir yatak odasına kilitlemeyi tercih ediyor."

"Duymadınız mı; Kral İspanya ile bir barış anlaşması müzakere ediyor?"

"Kral her zaman İspanya ile bir barış anlaşması müzakere ediyor ve İspanya bunu ancak cehennem donduğunda yerine getirecektir."

Şehrin dış mahallelerinden Londra'ya doğru yapılan yolculuk otuz dakika daha sürdü ve bu süre zarfında Dante o kadar sessizdi ki Bella onun uyuyakaldığını düşündü. Gerçekten de, araba tahta bir köprüden geçip atlar kabaca taş döşeli bir sokakta takırdamaya başladığında, ağırlığını koltuğa verip daha dik oturdu ve bir parmağıyla deri perdeyi kaldırıp pencereden dışarı baktı.

Jonas'ın şehrin bu bölümüne aşına olması için bir neden yoktu ama binaların cephelerine bakarak buranın en zengin ailelerin yaşadığı bir yer olmadığını görebiliyordu, aynı zamanda geceden kazandıklarının üzerine eğilmiş bir mücevher hırsızları meclisini bulmayı bekleyeceği bir yer de değildi. Evler uzun ve inceydi, beyaz badanalı taştan inşa edilmişlerdi, dik eğimli çatıları ve sokağa doğru çıkıntı yapan beşik çatıları vardı. Kasvet, her yirmi adımda bir, fenerleri tutmak için cephelere monte edilmiş, çoğu yanan ve duvarlara ışık daireleri çizen demir kasnaklarla kırılıyordu. Arabanın yavaşlamaya başladığı yerden elli adım kadar ötede, ahşap bir yaya köprüsü yolun üzerinde bir kemer oluşturarak altındaki sokağı karanlığa gömüyordu.

Couvre feu saatini epeyce geçtiği için dışarıda gezintiye çıkmış yaya yoktu ve pencerelerde parlayan mum ışıklarına dair pek az ipucu vardı. Ancak gölgeler arasındaki ay ışığı, geç saatlerde yemek arayan başıboş bir köpeğin ara sıra oluklarda gezindiğini gösterecek kadar parlaktı.

Sürücü atları durdurmak için ısıklık çaldığında atlar hafifçe kişnedi. Arabacı kasadan inip kapıyı açmak için geri döndüğünde, Dante iri bir el uzatarak onu durdurdu. Arabacı Bella'ya hızlı bir bakış attıktan sonra eğildi ve dikkat çekmeden uzaklaştı.

Bella sesli bir şekilde iç çekti. "Şimdi ne olacak Kaptan?"

"Birkaç dakikanızı daha bana ayırarak şaka yapacağınızı umuyordum."

Yüz ifadesi, adamın onu bu kadar kolay bırakmaya niyeti olmadığına dair inancını doğruluyordu. "Peki size nasıl şaka yapabilirim, Kaptan? Eteklerimi kaldırıp sırtüstü yatarak mı? Yoksa dizlerimin üzerinde ayaklarınızın dibinde mi?"

Kadının dilindeki cüretkârlık onu ürküttüyse de, dudaklarını büken gülümsemede bunu belli etmedi. "Her iki seçenek de çok çekici ve eğer ısrar edersen reddetmek aptallık olur. Ama aslında sormak istediğim sadece bir iki soru."

"Sor o zaman, ama Tanrı aşkına, içlerinden biri 'senin gibi güzel bir kadını hırsız olmaya iten neydi' diye başlarsa, kendimi en yakın köprüden aşağı atarım."

Jonas güldü. "Evet, gerçekten de çok güzel bir kadınsın. Ama gözlerin şişmiş, dilin morarmış ve şişmiş halde bir darağacında sallanırken o kadar da güzel görünmezsin. Ve eğer yaşadığınız yer burasıysa, buraya tam olarak bir fakir kulübesi diyemem."

Bella parmaklarını kucağında birbirine geçirdi. Önce keyifli ruh halinin bozulmasına neden olan Liam, şimdi de bu hödük. Olaysız başlayan akşam bir sabır sınavına dönüşüyordu.

"Öncelikle, Yüzbaşı Dante, rahmetli kocam bana adını bıraktı, başka bir şey bırakmadı. İkincisi, bu evde sadece domuz karısına bana tecavüz ettiğini söylemekle tehdit ettiğim için buna izin veren merhametsiz bir yeğenin lütfuyla yaşıyorum."

"Ah. Peki yaptı mı?" "Ne yaptı?"

"Sana tecavüz edeceğim."

"Denedi. Ve bu yüzden mezarında büzüşene kadar kasıklarında ayakkabımın izini taşıyacak."

Dante yine kahkahalarla güldü. "Tanrım, sen gerçekten de büyüleyici bir fingirdeksin. Gemimde bir tur atmak istemediğinize emin misiniz?"

"Oldukça eminim." Eteğinin ve pelerininin kıvrımlarını bir elinde topladı ve kapının mandalına uzandı. "Şimdi iyi geceler dileyeceğim Kaptan. Sizinle tanışmanın tam anlamıyla bir zevk olduğunu söyleyemem ama... ilginçti. Şoförüm Smith, eğer gideceğiniz yer orasıysa, sizi geminize götürecektir ve sabah iyi yolculuklar dilerim."

Yardım beklemeden kapıdan çıktı ve sokağa adımını attı. Sürücü atlarla birlikte ön taraftaydı, dikkati

yaya köprüsünden koşan birinin sesiyle kısa süreliğine dikkati dağıldı.

Bella eve doğru yürümeye başladı ama birden durdu, ipek etekliğinin dalgaları ayak bileklerinin etrafında öne doğru kayıyordu. Revağın altındaki fener yanmıyordu, bitişikteki sıra evlerin girişlerini gösteren lambalar da yanmıyordu. İlk başta, paslı yaprakları yürüyüş yolu boyunca savuran rüzgârı suçladı ama her iki yandaki ve kendisinininkinden daha az korunaklı olan fenerlerin hâlâ yandığını fark etti.

Sokak terk edilmişti.

Her şey gayet normal görünüyordu.

Her şey yerli yerindeydi.

Kapısının önündeki kaldırım taşlarının üzerindeki kanlı ayak izi dışında her şey.

T Giriş yolu, yakındaki bir ağacın dallarının oluşturduğu gölgelerle örülüydü ve bu da ilk başta kapının hafif aralık olduğunu görmeyi zorlaştırıyordu. Esinti kapıyı iterken menteşeler usulca gıcırdadı.

Ve orada, eşğin hemen dışında, bir botun net bir şekilde tanımlanmış izi vardı. Kanla yapıldığı kırmızımsı renk tonundan belliydi, çünkü diğer her şey ay ışığıyla mavi-beyaz yıkanmıştı.

Jonas arabadan inip onun yanında durduğunda arkasında farklı bir gıcırtı duydu. Keskin gözleri izi hemen gördü.

"Evde kimse var mı?" diye sordu mırıltıyla.

"Hizmetçim, Molly McDevitt. Ve yaşlı hizmetçi Hendricks."

Kapıya doğru bir adım attı ama Dante onu durdurdu.

"Önce içeri bir bakayım. İstenmeyen misafirleriniz olabilir." Şoföre işaret etti ve yaşlı adam öne çıktığında, "Silahınız var mı?" diye sordu.

Sürücü zayıftı ve belli ki ödünç alınmış, dar bedenine çok büyük gelen bir takım elbise giymişti. Kendisinden çok daha uzun boylu olan korsana bakmak için boynunu eğmek zorunda kaldı ve bunu yaptığında da kaşlarını çatı.

"Evet, ikna edicim ve bir çift tabancam var ama--"

"Yakalayın onları. Onları hazırlayın ve kapıdan benden başka biri çıkarsa ateş etmeye hazır olun."

Şoför şaşkınlıkla Bella'ya baktı.

"Kaptanın dediğini yapın lütfen," dedi usulca, koyu renkli çizme izini göstererek.

"Evet." Geri çekildi ve kendini sürücü koltuğuna attı, koltuğun altına uzandı ve oradan alışılmadık bir tasarıma sahip trompet burunlu bir blunderbuss ve bir çift uzun namlulu çakmaklı tabanca çıkardı. Tabancalardan birini başıyla işaret ederek Dante'ye fırlattı.

"Zaten dolu ve hazır. Karanlık bir yolda bir kez soyuldum. İkinci kez olmasına izin vermeyeceğim."

Jonas tabancayı kemerine soktu. Dudaklarına bir uyarı parmağı dokundurduktan sonra şaşırtıcı bir ustalıkla ilerledi ve ses çıkarmadan gölgeli içeriye çekildi.

JONAS, gözlerinin fuayenin ağır kasvetine alışması için birkaç dakika gölgelerin içinde hareketsizce durdu. Duvar apliklerinde yanan mum yoktu ama sağ tarafındaki küçük kabul odasında bir süre önce ateş yakılmıştı. Kapı ardına kadar açıktı ve devrilmiş bir sandalye dışında oda boş görünüyordu. İçeriye hızlıca bir göz attığında, birilerinin etrafı didik didik aradığını anladı; yerde kırık porselen parçaları vardı ve minderler yarılmış, tüyleri kar gibi her yeri kaplamıştı.

Hemen ilerideki merdivenler üst kata çıkıyordu. Merdivenlerin arkasında, muhtemelen mutfığa ve bulaşıkhaneye inen dar bir hol vardı.

Merdivenin dibinde ikinci bir kanlı ayak izi ve ahşap trabzanın üzerinde kırmızı bir leke vardı.

Jonas dinlemek için başını eğdi. Patlayan topların yanında yıllarca durmak işitme duyusunu biraz köreltmışti ama üst katta bir yerden gelen sürtünme sesleri duyduğunu düşündü.

Bir hırsızın başka bir hırsıza ait evi yağmalaması lezzetli bir ironi sunabilirdi... eğer kanlı ayak izleri olmasaydı.

Yukarıdaki karanlığa doğru yükselen koyu meşe merdivenin hayalet şeklini inceledi. Kare bir sahanlığa çıkan dört basamak vardı, sonra bir dönüş ve tepeye çıkan birkaç merdiven daha. Deneyimlerinden ahşap merdivenlerin genellikle ayak altında gemi tahtaları gibi gıcırdayıp inlediğini ve yukarıda hâlâ biri varsa Dante'nin varlığının hemen anlaşılacağını biliyordu. Buna karşılık, tırabzanlar korkuluklar gibiydi, sağlam ve iyi dikilmişlerdi.

Amaçlı bir şekilde hareket ederek ilk rayın üzerine sıçradı ve kendini ikinci rayın üzerine atarak kedi gibi sessiz bir şekilde çömelip tekrar dikkatle dinlemeye başladı.

Doğrulup koridor boyunca ilerlemeye başlamadan önce yirmiye kadar saydı, adımları sessizdi. Bu katta iki oda varmış gibi görünüyordu... bir salon ve bir tür kütüphane. İkinci odada, raflarda ne kadar kitap varsa şimdi yerlere saçılmıştı. Birileri bir şeyler arıyor ve bulamayınca da gittikçe daha fazla hayal kırıklığına uğruyordu.

Sessiz bir gümbürtü dikkatini çekti ve gözlerini tavana dikti. Kütüphaneden geri dönerek adımlarını üçüncü kata çıkan ikinci bir merdivenin olduğu yere kadar takip etti. Akrobasi hareketlerini tekrarladı ve kendini yine üçü açık, biri kapalı daha fazla kapının bulunduğu dar bir sahanlıkta buldu. Üç odada saklanacak bir şey olmadığına göre, gümbürtünün kapalı kapının arkasından geldiğini tahmin etti.

Tedbirli davranmak için daha fazla zaman kaybetmeden yaklaştı, pirinç kolu çevirdi ve kapıyı tekmeleyerek açtı. Eğildi ve sola doğru yuvarlandı, sağ elinde tabanca, sol elinde hançerle çömelerek dik bir şekilde yere indi.

Komodinin üzerinde titreyen bir mum, yatağın üzerinde bir ışık çemberi oluşturuyordu. Yaşlı bir adam, ayak bilekleri ve elleri dört köşe direğe sıkıca bağlanmış, çıplak bir halde yatıyordu. İnce vücudu yarım düzine yerden derin bir şekilde kesilmişti; deri parçaları tamamen kaybolmuştu. Altındaki örtü kıpkırmızı ıslanmıştı ve belli ki -merhametle- çoktan ölmüştü. Yatağın ayakucunda bir sandalyeye bağlanmış genç bir kadın vardı; vücudu iplere doğru yığılmıştı. Alnındaki kesikten taze kan damlıyordu ve Jonas ilk bakışta onun da ölmüş olabileceğini düşündü. Ama Jonas ilerlemeye başlayınca kadın Jonas'ın botlarının yerde çıkardığı sese tepki verdi ve kafasını kaldırdı. Jonas'ı görünce gözleri büyüdü ama sonra omzunun üzerinden bir şeye baktı ve bir uyarı çığlığı attı. Karanlık bir şekil gölgelerin arasından fırlayarak ona doğru geldi ve bir bıçakla boynunu kesti. Dante mümkün olan son anda yana savruldu ama omzundan sertçe yakalandı ve temas onu tekrar yere çarptı.

Duvar.

Figür koridora doğru koşarak merdivenlerden aşağı indi ve Dante'nin dengesini sağlayıp peşinden gitmesi için geçen iki saniye içinde davetsiz misafir kütüphaneye girip kapıyı arkasından çarparak kapattı. Dante merdivenlerden hızla indi ve Bella ile şoförüyle aynı anda kapının önüne geldi. "Geri çekilin," diye uyardı. Pirinç mandalı kavradı ve çevirdi ama içeriden kilitlenmişti ve kapı zar zor titriyordu. Dante

Hırladı, sonra çizmesini kaldırdı ve süslü bir şekilde yontulmuş rozet levhasına doğrulttu.

Kapı sarsıldı ama kilit tuttu.

Jonas tam tekrar tekme atacaktı ki kırılan camın sesi onu durdurdu.

"Pencere. Nereye açılıyor?"

"Oda bahçeye bakıyor," diye yanıtladı Bella, "ama siz kilidi kırana kadar çoktan gitmiş olur."

Dante küfrederek bir adım geri çekildi, tabancasını doğrulttu ve topu rozetin üzerine ateşledi, kapı pervazının bir parçasını kırdı ve pirinç kapıyı omuzlayarak kapıdan içeri girmesine yetecek kadar bükte. Smith iki adım gerisindeydi, silahını kaldırmış ve hazır bekliyordu ama tahmin edildiği gibi pencere kırılmıştı ve davetsiz misafir görünürde yoktu.

Bella sahanlıkta kalmıştı ama üst odadan gelen zayıf bir yardım çığlığı duyunca merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

"Durun!" Dante bağırdı. İlk dönemde onu engellemek için geri koştu. "Oraya gitmek istemediğini söylediğimde sözlerime güven. Gece gözlerini kapattığında görmek isteyeceğin bir manzara değil. Burada kal, kızı aşağıya getireceğim."

Bella sahanlıkta bekledi, elleri endişeyle birbirine dolanmıştı. Birkaç dakika içinde Dante kollarında Molly'yi taşıyarak sahanlıkta belirdi. Molly'nin kafasındaki kesik hâlâ akıyordu ve kanı neredeyse beline kadar sıçramıştı.

Bella onu yıkık salona götürdü ve paramparça olmamış bir sandalyeyi işaret etti. Bella bir an etrafına bakındı ve masa örtüsü olarak kullanılan dantel kenarlı bir keten şeridi gördü. Onu kaptı ve kanamayı durdurmak umuduyla Molly'nin başındaki yaranın etrafına iki kez nazikçe sardı.

Kız inledi ve ağlamaya başladı. "Molly, ne oldu? Kimdi o adam?"

"Hanımefendi... lütfen... Korkunçtu. Çok korkunçtu. Çılgık attım. Çılgık attım, çılgık attım ama kimse gelmedi!"

"Molly... O buraya nasıl girdi? Onu tanıyor muydun?"

"Hayır leydim." Bella'nın elini tutarak tekrar feryat etti. "Sesi ilk duyduğumda senin eve geldiğini sandım ama koridordan aşağı indiğimde o canavar orada duruyordu. Tam orada! Günah kadar çirkindi, siyah dişleri ve çürümüş şalgam gibi bir burnu vardı. Kim olduğunu sordum.

Ama vahşi bir hayvan gibi homurdandı ve bıçakla üzerime geldi. Kaçmaya, arka kapıdan çıkmaya çalıştım ama beni yakaladı ve... ve çılglık atmamı engellemek için bana bir şeye vurdu. Ben... Bayılmış olmalıyım çünkü bir sonraki hatırladığım şey, merdivenlerden yukarı çıkmış ve sandalyeye bağlanmış olduğumdu. Başım vurduğu yerden kanıyordu. Ve Hendricks elindeydi. Onu çoktan soymuş ve yatak direklerine bağlamıştı ve ona sorular soruyordu. Bana izletti... Zavallı adama ne yaptığını bana izletti. Tekrar tekrar soruyordu: Nerede? Nerede saklıyor? Nerede? Hendricks de ona bilmediğini söyleyip durdu. Ne sorduğunu bile bilmiyordu. Mücevherler, dedi canavar. Mücevherler! Ve kesmeye devam etti-" Kısa bir süre durdu, dehşeti yeniden yaşadı ve titreyerek fısıldadı, "Başka birinin odaları dolaştığını, bir şeyleri aradığını, kırıdığını duyabiliyordum. Bir süre sonra odaya geldi ve... ve..."

"Evet?" Kızın tırnakları eline batarken Bella irkildi. "Evet, ikinci adam odaya geldi ve...?"

"Hendricks'in öldüğünü görünce sinirlendi. Hendricks'i öldürdüğü için değil, ondan hiçbir bilgi alamadığı için kızdı. Sonra bana baktı ve dedi ki... belki de beni kesmeye başlamalı ve yaşlı adama izletmeliydi. Belki bu dillerimizi gevşetirdi."

"Yüzünü gördün mü? İkinci adamın?" Bella nefes nefese sordu.

"Hayır, hanımefendi. Gözlerim bulanıktı ve gölgelerin arasında kalmıştı ama... ama başında yeşil bir şapka vardı. Kırmızı tüylü yeşil bir şapka."

Bella sanki göğsüne bir yumruk inmiş gibi hissetti. Aklına Liam'ın bir görüntüsü geldi... Liam bu geceki baloda, kırmızı tüylü yeşil bir yastık şapkası takıyordu. Diğer adamın kimliğine gelince... Molly'nin tarifı başka bir yüzün yerine oturmasını sağladı: Dimcock'un uşağı Lugo.

Arkasında Dante'nin Smith'le sessizce konuştuğunu duyabiliyordu.

"İlk geçişte aradıklarını bulamadıkları için geri gelebileceklerini tahmin ediyorum. Daha fazla barut ve fişğiniz var mı?"

Smith hâlâ sarsılmış bir halde başını salladı. "Evet. Arabanın bagajında."

Dante yaşlı adamın blunderbuss'ına baktı, metal bantlarla birbirine bağlanmış bir değil beş namludan oluştuğunu fark etti. Daha önce hiç böyle bir silah görmemişti ve ne kadar etkili olduğundan emin değildi ama ateşlendiğinde karşı tarafta olmaktan hoşlanmayacağından şüpheleniyordu.

"Yola çıksak iyi olur. Birileri silah seslerini ve kırılan camları mutlaka duymuştur." Elini Molly'ye doğru uzattı. "Ayağa kalkabilir misin, kızım? Yürüyebilir misin?"

Molly başıyla onayladı ve Dante'nin yardımıyla ayağa kalktı. Bir an sendeledi ama Dante'nin güçlü kolu onu yere çakılmaktan kurtardı. Ona teşekkür etmek için başını kaldırdığında nefesi kesildi. "Yaralısınız efendim. Boynunuz kanıyor."

Dante boğazındaki ıslak yarayı incelerken lanet okudu ve katilin bıçağının şahdamarını kesmeyi kıl payı kaçırdığını fark etti. Ceketinin içinden bir mendil çıkardı ve boynuna sararak bağladı.

"Araba ön tarafta. O kadar uzağa gidebilir misin?"

Molly başını salladı ve onun kolundaki ölümcül tutuşu Bella'nın koluna aktardı. Bu hareket Bella'yı sersemletti.

"Hendricks'i öylece bırakamayız," dedi.

"Gittiğimizi fark etmeyecek," diye yanıtladı Dante açıkça. "Şimdi yakın dur ve dediğimi yap."

Onları salona götürdü ve temkinli bir şekilde başını kapıdan dışarı çıkardı. İnce bir bulut parçası ay ışığını azaltmıştı ama kısa süre içinde geçecek ve sokak yeniden ışıkla dolacaktı. Araba bir düzine adımdan daha az uzaktaydı ama evin önünde onları izleyen biri varsa onu koruyacak hiçbir şey yoktu.

"Doğruca arabaya, olabildiğince hızlı," diye emretti, "ve başınızı eğin."

Bella merdivenlerden yukarı bakıyordu. "Bekle, lütfen."

"Onun için yapabileceğin başka bir şey yok," dedi Dante kararlılıkla.

Ona baktı, gözleri berrak ve kararlıydı. "Bir dakikaya ihtiyacım var Kaptan. Eğer gitmek istiyorsanız... gidin. Ama bir dakikaya ihtiyacım var."

Daha fazla itiraz beklemeden eteklerinin önünü kaldırdı ve hızla merdivenlerden birinci sahanlığa koştu. Kütüphaneye girdi ve ağır bir kitaplığı kenara itti. Dizlerinin üzerine çökerek ipekten bir örtü serdi, döşeme tahtalarından birini kaldırdı, derinlere uzandı ve kanvas bir kese çıkardı. Hızla hareket ederek keseyi eteğinin derin cebine soktu ve ayağa kalkmaya çalıştı; karnının darlığı bunu neredeyse imkânsız kılıyordu. Nefes almak ve göğsündeki çarpıntıyı yatıştırmak için yazı makinesine yaslandı ve etrafındaki yıkıma bakmak için bir an çaldı.

Liam -ki Liam olduğundan hiç şüphesi yoktu- partiden ayrılmış, reddedilmesine sinirlenmiş ve Lugo'yla birlikte doğruca buraya gelmiş olmalıydı. Liam'ın evde bir yerde bir zula sakladığını düşünenekti; Liam'ın en büyük hatası, ne kadar sadık ya da güvenilir olurlarsa olsunlar, yerini bir hizmetçiye ya da uşağa söyleyeceğini düşünmesiidi.

Babasının ikinci en önemli kuralı: Asla kimseye güvenme.

Ama Liam ne zaman yaşlı bir adama işkence edilmesine göz yumacak, hatta teşvik edecek kadar soğukkanlı bir katil olmuştu? Bir hırsızdı, evet, hayatı boyunca öyleydi. Yankesicilik yapacak ağır cepler olmadığında geceleri yollara düşüp yolcuları soyuyordu, tıpkı o karanlık, ıssız yolda gölgelerin arasından çıkıp tabancasını kızın alnına dayadığında yaptığı gibi.

Onun kim olduğunu fark etmeseydi tetiği çeker miydi?

Kendini acil olan şimdiki zamana geri döndürdü ve hızla diğerlerinin beklediği merdivenlerden aşağı koştu. "Artık gidebiliriz."

Dante bir kaşını kaldırdı. "Yemek hazırlamak ya da seyahat çantası hazırlamak istemediğine emin misin?" Alaycı sözleri cevapsız kalınca, ön kapıyı çekerek açtı. "Öneminin farkına varman ne kadar hoş-"

Bir silah sesinin gürültüsü söyleyeceklerinin geri kalanını unutturdu. Ahşap kapının çerçevesinden fırlayan kıymıklar onu tekrar içeri girmeye zorladı.

Dante çömeldi ve temkinli bir anın ardından kapıdan dışarı doğru eğildi. Atış o kadar gürültülüydü ve ateş eden o kadar yakındı ki, sürüklenen kükürt bulutunun kokusunu alabiliyordu. Bir saniye sonra

Bu kez yaya köprüsünün tepesinden açılan ateş onu kapıdan içeri doğru eğilmeye zorladı.

Dante Bella'ya baktı. "Arka çıkış yolu var mı?"

O daha cevap veremedi, evin arkasından gelen yüksek sesli bir vurma sesi ve birinin kapıyı kırma sesi duyular.

Dante bunu bir hırıltıyla onayladı. "Pekâlâ o zaman. Arabaya doğru koşmanız gerekecek."

Molly zorlukla yutkundu ve başını salladı.

Bella elini uzattı. "Bıçağınız lütfen, Yüzbaşı." "Hiç sanmıyorum-"

"Her noktayı tartışmak zorunda mıyız? Sadece botundaki lanet bıçağı bana ver!"

Kaşları tekrar havaya kalktı ama uzandı ve keskin bıçağı kınından çıkardı. Birkaç dakika içinde eteğini yukarı kaldırmış ve balina kemiğinden kafesin yere düşmesine izin vererek osurukluğunun üst bandını kesmişti. İkinci bir kesikle, derin ve tatmin edici bir nefes almasına yetecek kadar, karnının alt bağlarını kesti. Son olarak, kullanışsız cam topuklu saten terliklerini tekmeledi ve başını salladı. "Artık en azından koşabiliyorum efendim."

Dante sırtıttı. "İşaretimle, o zaman. Alçakta kal, arabaya bin ve yerde düz dur."

Smith'e başıyla bir işaret yaparak ayağa kalktı ve demir kapının hemen ötesindeki şimşir ağaçlarına doğru ateş etti. Gırtlaktan gelen bir çığlığı, çalıların arasına yığılan bir cesedin sesi izledi. Smith onları topuyla korurken, Dante Bella ve Molly'yi kapıdan dışarı itti. Smith bir adım gerideydi, ama açıktaki bir ağaç köküne takıldı ve Jonas onu yakasından tutup arabanın açık kapısına doğru fırlatmasaydı, baş aşağı yere düşecekti.

"Kıdılmayın!" diye bağırdı. "Hepiniz yere yatın ve orada kalın!"

Arabanın önüne doğru koştu ve iki sıçrayışta şoför mahalline ulaştı. Herkesin arabada olduğuna emin olduktan sonra dizginleri atların böğrüne vurarak ürkmüş hayvanların öne doğru fırlamasını sağladı. Gölgelelerin arasından bir yayılım ateşi daha yankılandı ve etrafındaki odun parçalarını havaya uçurdu ama Dante dizginleri tekrar tekrar tokatlayarak hayvanları köşeyi dönüp bitişikteki sokağa doğru dörtlüyle koşmaya teşvik etti.

Zafer kısa sürdü. Koşu bir dakikadan az sürmüştü ki atlardan birinin vurulduğu anlaşıldı. Yara hayvanın böğrünün et kısmındaydı ve hayvan acı içinde topallayarak durduğunda çok kan kaybediyordu.

Dante küfrederek aşağı atladı. Arabanın kapısını çekerek açtı ve iki kadınla Smith'i kabaca tekrar sokağa sürükledi.

"Kaçmamız gerekecek."

"Kaçmak mı?" Bella çılgınca etrafına bakındı. "Nereye kaçayım?"

"Şu anda nerede olduğu nasıl olduğu kadar önemli değil... ve nasıl olduğu da oldukça hızlı olsa iyi olur."

Detaylandırmasına gerek yoktu. Bağırışmaları ve arkalarında koşan ayak seslerini duyabiliyorlardı.

"Bu taraftan!" Smith Jonas'a ikinci dolu tabancayı verdi, sonra da önden giderek iki yüksek evin arasından geçen dar bir geçide doğru koşmaya başladı.

Jonas kaçışlarını gizlemek için ona kadar sayarken Bella ve Molly onu takip etti.

Ara sokak başka bir sokağa açılıyordu, oradan koşarak geçtiler ve ilkinden daha dar ve yukarıdaki pencerelerden atılan çöplerle kirlenmiş ikinci bir sokağa daldılar. Bella dişlerini sıktı, çoraplı ayaklarının altında her türlü keskin, yumuşak ve ıslak şeyi hissetti ama yavaşlamadı ya da dönüp arkasına bakmadı. Molly, başındaki yaraya rağmen, bir eliyle Bella'nın eteğinin kıvrımlarını tutarak ona ayak uydurmayı başardı.

Dante takipçilerini yavaşlatmak umuduyla ara sokağa bir el ateş etti ama kurşun top duvarlardan sekerken küfürler duysa da bu kadar kolay caydırılabileceklerini sanmıyordu. Yine de aptal gibi sırtıyordu, çünkü Londontown'a geldiğinden beri hissettiği en heyecanlı an buydu.

Döndü ve ikinci şeridin karanlığına daldı, iki tabancasını da yeniden doldurdu, elleri içgüdüsel olarak barut ve fişekle çalışıyordu. En uca vardığında geçit boştu ve şoförle kadınların ne tarafa gittiklerini görmek için değerli saniyelerini harcadı.

Arkasındaki karanlığın içinden ıslık çalarak gelen bir silah sesi yüzüne tuğla tozu püskürtecek kadar uzun sürmüştü. İnsan kaynaklı ikinci bir düdük sesi duydu ve Smith'in el sallayarak ona seslendiğini gördü. Yolun kenarında topallayarak ilerleyen bir fayton vardı; Bella ve Molly çoktan arabaya binmiş, Smith de dizginleri tutuyordu.

Dante yolun karşısına geçip hafif eğimli yokuştan at arabasının park edildiği yere doğru hızla ilerledi ve daha arabaya tam olarak ulaşmadan Smith'e *git! git!* diye bağırdı. Kırbaç yeni bir silah sesi gibi şakladı ve araç ileri fırladı, Dante de son birkaç metrelik mesafeyi kat etmek için uçarcasına bir sıçrayış yaptı.

Eli tahtanın kenarına kaydı ve Bella bileğini çılgınca kavradı, ayağa kalkıp arabanın çılgınca savrulan gövdesine doğru yuvarlanana kadar onu tuttu. O sırada takipçileri de yoldan çıkmış ve hızla peşlerinden geliyorlardı.

Molly yere çömelmişken, Dante arka koltuğa diz çöküp arkalarındaki yola baktı. Arka camdaki perdeyi açtı ve sürünün geri kalanına liderlik ediyor gibi görünen iri yarı adama nişan aldı ama tekerlekler bir çukura çarptı ve atış ıskalandı. Dante peşinde en az dört adam olduğunu saydı. El yordamıyla barutu ve fişegi ararken kolunda bir dürtme hissetti.

Bella onun yanındaydı ve Smith'in ağır blunderbuss'unun kalın dipçisini ellerine doğru itiyordu. Jonas arabanın çılgınca zıplamaları arasında nişan aldı... ateş etti... ve dolu beş namlu aynı anda patlayarak arkalarındaki caddeye yüzlerce kurşun saçması püskürtürken patlamanın etkisiyle koltuğundan fırladı. Atışlardan bazıları canlı ete isabet ettiği için çığlıklar duyuldu ama esas olarak patlamanın korkunç sesi yankılandı

Sessiz sokakta saldırganlar yolun kenarlarına doğru büzüştüler.

Dante sırt üstü yatıyordu, üç boynuzlu atı kafasından fırlamış, kıcı bankların arasına sıkışmıştı. Omzuna büyük bir balyozla vurulmuş gibi hissediyordu ve sağ kulağı o kadar yüksek sesle çınlıyordu ki, caddede yuvarlanan tekerleklerin gürültüsü bile boğuk geliyordu.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu soluk soluğa.

Smith tekerlek ve nal sesleri arasında sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. "Ben ona İkna Edici diyorum, çünkü başka türlü davranmaya meyilli olanları lanet olası mesafelerini korumaya ikna ediyor."

Bella iki boş tabancayı kapmış, yeniden doldurmuş ve koltuğun arkasına yaslanmıştı. Jonas dik durmaya çalışırken, Bella sırayla ateş etti ve bir gölgeyi bacağından vurdu, diğerini de neredeyse kafasından vuruyordu. Ateş ettikten sonra hiç vakit kaybetmeden dönüp barut ve fişekle koltuğa yığıldı.

Hâlâ koltukların arasına sıkışmış olan Dante'nin kendisini izlediğini fark etti ve sıırttı. "Şaşırmış görünüyorsunuz Kaptan. Beni çaresiz mi sandınız? Aciz mi? Ya da ikisini birden mi?"

Söyleyeceği her neyse, kadın koltukta tekrar dikleşip silahları tekrar ateş etmeye hazır bir şekilde pencerenin kenarına dayadığında kayboldu.

Ama orada kimse yoktu. Hackney, takipçilerini geride bırakacak kadar aralarına mesafe koymuştu.

Bunun farkında olan Smith sağa doğru keskin bir dönüş yaptı, ardından ilk kavşakta bir dönüş daha yaptı.

"Onları atlattık mı?" Molly, araba sallanıp kayarken ve zıplarken canının kurtarmak için tutunarak sordu.

"Bu labirent gibi sokaklardan kurtulup nehir kıyısına indiğimizde," diye bağırdı Smith, "evet, bizi kolay kolay bulamayacaklar."

"Bellyn Kapısı'ndan ne kadar uzaktayız?" Dante sordu.

"Bellyn'in Kapısı mı?"

"Gemim, iyi silahlanmış ve arkamızdakilerden çok daha iyi alçakları püskürtebilecek tam bir mürettebatla orada demirlemiş durumda."

Bella'nın dudaklarını çığnediğini, seçeneklerini tarttığını görebiliyordu. Rüzgâr saçlarının dallarını gevşetmiş, koyu renkli kurdeleler halinde yanaklarına ve boynuna doğru savurarak Dante'nin aklına annesinin gemisi *Siyah Kuğu*'nun pruvasını süsleyen oyma ahşap su perisi heykelciğini getirmişti.

Smith şoför mahallinden bağırdı. "Nehirden sadece bir dönüş uzaktayız. Hangi yöne gitmemi istersiniz, hanımefendi?"

Bella atların toynaklarının gürültüsü ve tekerleklerin tıkırtısı arasında düşünmeye çalıştı. Mermi ve barut stokları sınırlıydı. Çok az arkadaşı vardı ve gecenin bu saatinde onu ve kana bulanmış bir hizmetçiyi evlerine kabul edecek daha da az kişi vardı. Peter Dimcock'un her yerde gözleri ve kulakları vardı ve nereye giderse gitsin, muhtemelen bir saat içinde yerini öğrenecekti.

Smith tekrar döndü, yüzünden ter damlıyordu, büyük boy cüppesinin paltosu rüzgârdan şişmiş, dolma giymiş gibi görünüyordu. "Ne dersiniz Leydi Bella? Rıhtım mı yoksa Londontown'dan çıkan en yakın yol mu?"

Bella'nın bakışları tekrar Dante'nin üzerine düştü. Kıçı hâlâ bankların arasına sıkışmış, saçları yüzüne ve omuzlarına dağılmış ve boynuna bağladığı kana bulanmış fularla, o anda pek çok olası kötülükten daha azı gibi görünüyordu.

"Rıhtım," dedi. "Bellyn's Gate."

I sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu ama arabanın uzun ahşap rıhtıma gürültüyle yanaşması beş dakikadan fazla sürmedi. Rıhtım boyunca bir sis, dervişler gibi ayrılıp dönen ince şeritler halinde ilerliyordu tekerleklerin arkasında.

Nehrin kendisi direklerden ve parlayan fenerlerden oluşan bir ormandı. Rıhtımın her iki yanında halatlarla bağlanmış uzun kazıklar, mavnalar ve su yolunda yukarı ve aşağı yük taşıyan küçük tekneler tarafından işgal edilmiş demirler vardı. En uçta, iskelesi açık ve geniş bir platformu rıhtıma indirilmiş olan *Tribute* görünüyordu.

Uzun boylu, şık bir gemiydi, şu anda limanda bulunanların açık ara en büyüğüdü, üç sağlam direği ve sayısız fenerin asılı olduğu, gemiyi ışıklılı, ısıltılı bir örümcek ağına yakalanmış gibi gösteren arma halatları, serenler ve kablolardan oluşan bir kedi tarağı vardı. Saat sabahın ikisini geçmiş olmasına rağmen, iskeleye yığılmış son sandıkları ve su fiçilerini gemiye taşıyan adamlar etrafta dolaşıyordu. Sis, deniz suyu, çöp ve balık kokusuyla o kadar yoğundu ki Bella'nın neredeyse midesini bulandırıyordu. Koltuğa yaslandı ve karnının içindekileri bastırmak için kendini küçük küçük yutkunmaya zorladı.

Sadece birkaç saat önce zarif bir salonda oturmuş, kızarmış kuğu ve yaban domuzu yerken, kaliteli Ren şaraplarını yudumluyor muydu? Müzik, tepesinde parıldayan binlerce mum, konukların dans ederken attığı kahkahalar ve renk cümbüşü... Tek derdi hangi mücevherin en parlak olduğunu, hangi biblonun çevik parmaklarının arasından en kolay çıkacağını seçmekti.

Küçük bir panikle elini aşağı kaydırarak elbisesinin cebini yokladı ve döşeme tahtalarının altındaki gizli delikten aldığı kadife kesenin hâlâ güvenle saklandığını hissederek rahatladı. En azından her şeyini kaybetmemişti.

Hendricks'in aksine.

Yaşlı Hendricks onun babasının arkadaşıydı ve bu nedenle Bella'nın gece maceralarından haberdardı. Geçirdiği bir kaza yüzünden topallamış ve iki parmağı eksik kalmıştı; bu da hırsız olarak başarılı olmasını engellemişti ve bu yüzden güvenilir bir ev hizmetlisi olarak görev yapmayı minnetle kabul etmişti.

Bella yerden kıpırdamayan ve arabanın tekerlekleri bir çukura her çarptığında inleyen Molly'ye baktı. Molly McDevitt de tıpkı kendisi gibi sokağa terk edilmiş serseri bir çocuktü. Bella'nın aksine Molly'nin özel bir yeteneğı yoktu, ürkekti ve kendi gölgesinden korkuyordu. Bella meclisten kaçarken Molly'yi yanına almamış olsaydı, kız muhtemelen geçimini sırtından sağlamak zorunda kalacaktı.

Bir böcek yanağına kondu ve elinin tersiyle onu fırçaladı. Bu hareket yan tarafında bir sancıya neden oldu ve elini tekrar indirdiğinde usulca küfretti. Gevşemiş midesinde bir delik vardı ve kumaş ıslanmıştı.

Kanla ıslanmış.

Araba iskelenin sonunda zıplayarak durdu. Dante kapıyı tekmeleyerek açmayı ve kendini iki banktan kurtarmayı başardı. Kendini arabadan dışarı ittiğinde, hemen tanıdık bir yüzle karşılaştı.

"Burada ne varmış?" diye sordu Varian St. Clare. "Seni genç ve güzel bir kadınla şenlikten ayrılırken gördüğümde Grundy'ye seni sabaha kadar beklememesini söyledim."

Tribute'un tıknaz ikinci kaptanı Hobson Grundy, St. Clare'in yanına geldi. "Dük hazretlerine söyledim, gelgit bize uygun olur olmaz yola çıkmalıyız. O vergi memurları bu gece yine gemiye gelmek istediler. Gün doğarken silahlarla döneceklerini söylediler. Boynuna ne oldu böyle?"

Jonas kana bulanmış mendiline dokunarak, "Bazı sorunlarla karşılaştık," dedi. "Bela bizi nehre kadar takip etmiş olabilir. Adamlardan bazılarını al ve kötü adamlar kendilerini gösterirse sıcak bir karşılama sunmak için iskelenin sonuna kadar gitmelerini sağla."

Grundy güverteden birine işaret etti ve bir an sonra geminin perdelerinin arkasından bir sürü kafa fırladı. Hepsi de çoktan tüfek, tabanca ve mızraklarla silahlanmıştı.

İkinci kaptan omuz silkti. "Cezacıların zamanı nasıl söyleyeceklerini bilmemelerini şansa bırakmıyorduk." Arabada bir hareket gördü ve kaşlarını çatı. "Gözlerim beni yanıltıyor mu yoksa iki kadın mı görüyorum?"

"İçlerinden biri yaralı. Biri Digger'ı getirsin ve berber takımıyla birlikte kamarama göndersin. Sonra ayık olan herkesi hamağından çıkarın ve yükün geri kalanını istifleyin. Silahlar hazır olsun ve mürettebat hazır beklesin. Eğer biri bize binmeye kalkarsa, onlara dişlerimizi gösteririz."

Grundy kıkırdarak, "Hepsini cehenneme gönder, zevkle," dedi. "Rıhtımın yarısıyla birlikte."

"Bu sadece bir gelişme olabilir," dedi Dante ve üç boynuzlu atını almak için arabanın içine uzandı.

"Şu an için hepiniz için en güvenli yer gemidir," dedi Bella'ya. "Sakinleşmek ve ısınmak için biraz zamanınız olduktan sonra ne yapmak istediğinize karar verebilirsiniz. O kadar çok titriyorsun ki kemiklerinin takırdadığını duyabiliyorum."

Molly, "Hanımım vurulduğu için titriyor, efendim," dedi. "Ne? Nereden?"

"Önemli bir şey değil. Bir çizik." Bella eliyle karnındaki deliği kapattı. "Önce Molly'yi görmeliyiz."

Ancak arabadan inmeye başladığında dünya döndü ve aracın zemini altından kaydı.

Dante onu açık kapıdan baş aşağı yuvarlanmadan önce yakaladı. Onu kollarının arasına aldı ve kadın güçsüzce direnmeye çalıştı.

"Lütfen beni yere bırakın, Sör Korsan. Yürüyecek durumdayım." "Bunu görebiliyorum."

Başını onun omzuna yasladı ve Dante Bella'yı rıhtımın sonuna kadar olan kısa mesafede taşıdı. Kaptanları gemiye binerken meraklı mürettebat kümeleri akıntıya kapılmış gibi uzaklaştı.

Dante güvertenin altına açılan dar, karanlık bir ambar kapısından eğilerek geçti. Bella duyularının sadece yarısına sahipti, diğer yarısı Dante'nin geniş omuzlarına yapışmış ve Dante ne zaman alçak bir kirişin altından geçmek için eğilse ya da onu dar bir koridor boyunca taşımak için yana doğru sallasa protesto edencesine ciyaklıyordu.

Merdivenlerden indiğinin ve kapalı bir kapıyla son bulan karanlık bir alandan geçtiğinin belli belirsiz farkındaydı ama Dante botuyla kapıyı tekmeleyerek açtığında çıkan ses başını omzundan kaldırmasına neden oldu.

Geminin kış tarafını boydan boya kaplayan geniş bir kamaraya girdiler ve Bella burada bir duvara asılı duran büyük bir ranzaya yerleşti. Yüzü solgundu ve gözlerinin odaklanması birkaç dakika aldı.

"Önce Molly ile ilgilenmen konusunda ısrar ediyorum. Bu gece herkesin katlanması gerekenden daha fazla şey yaşadı. Lütfen Kaptan. Lütfen önce Molly ile ilgilenecek birini bulun."

"Molly burada." Varian St. Clare, Molly koluna ağır ağır yaslanmış halde kulübeye girdi. Onu bir sandalyeye oturttu, sonra da kulübeyi aydınlatmak için birkaç lamba yakmaya koyuldu. Birkaç dakika sonra kısa boylu bir adam kulübeye girdi. En az Musa kadar yaşlı görünüyordu, derisi kösele gibiydi ve parmakları o kadar ince ve budaklıydı ki boğum boğum olmuş dalları andırıyordu. Üst diş etinde parlayan tek bir dişi, uzun, tel tel beyaz saçlarıyla tamamlanıyordu.

"Usta 'Obbs birinin doktora ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Dante Bella'ya baktı, o da tartışmanın boşa nefes harcamak olacağını düşündüren bir kararlılıkla bakışlarına karşılık verdi.

"Evet, şuradaki genç kız. Başında ilgilenilmesi gereken bir kesik var."

Büfeye doğru yürüdü ve uzun yeşil bir şişenin mantarını açtı. Üç gümüş kadeh doldurdu ve birini Bella'ya, birini Molly'ye uzattı. Üçüncüyü aldı ama şoför Smith ortalıkta görünmüyordu.

"Şoför nerede?"

Varian başını salladı. "Bir gemiye binmektense cehenneme çıplak girmeyi tercih edeceğini söyledi. Bunu düşünürken midesinin boğazına kadar geldiğini söyledi ve eğer hizmetine daha fazla ihtiyacı olursa sabaha kadar Blue Boar tavernasında bekleyeceğini hanımefendiye söylememi istedi."

Jonas kadehi Varian'a uzattıktan sonra kendisi için bir tane daha doldurdu ve içindekileri dört derin yudumda boşalttı.

Bu arada Digger, Molly'nin başındaki derme çatma sargıyı açmıştı.

"Işığı yaklaştı ve bana burada çalışmam için yer aç." Saçlarını kenara itti ve yarayı inceledi, başını salladı, kendi kendine mırıldandı, dilini tek dişinin etrafında gezdirdi. Bir parmağını hasarlı ete dokundurdu ve içinden görünen beyaz kemiği görünce dilini gıdıkladı.

"Yeterince temiz görünüyor. Yaranın tıkaç gibi kanadığını garanti ederim. Dikiş atarsan yeni gibi olur. Yara izi için üzgünüm, çirkin olabilir ama elden bir şey gelmez."

Digger kemikten yontulmuş ince bir iğne bulana kadar küçük tahta kutuyu tekrar karıştırdı. Başına doğru uzandı ve kalın beyaz saçlarından uzun bir tutam kopardı, sonra da iğneye geçirdi.

Molly'nin gözleri izlerken madeni para kadar büyüdü. "Tekrar sarılırsa iyileşmez mi?"

"Hayır. Sıkıca dikmek gerek yoksa et tutmaz. Aksi takdirde sıcak demirle kapatabilirim ama o zaman sadece bir yara izi değil, alnında üçüncü bir göz gibi bir çukur olur."

Molly kadehi dudaklarına götürdü ve boşalttı. Molly'nin öksürmesini ve içkinin yarısını kucağına geri püskürtmesini bekleyen adamlar, Molly'nin kadehi daha fazla içmek için tuttuğunu görünce daha çok eğlendiler.

Bella izleyemedi; Digger etin yırtık kenarlarını birbirine dikerken midesindeki çalkantı onu başka yöne çevirdi. Şimdiye kadar ağrımayan tarafı, aynı kemik iğnenin yakında kendi etine girip çıkacağı düşüncesiyle şiddetle ağrımaya başladı.

Tatlı, güçlü içkiden bir yudum aldı ve sıcaklığın karnına kadar indiğini hissetti. Elleri titriyordu ve dişleri takırdamayı kesmiyordu. Bir yudum daha aldı, bu sefer daha derindi ve sıcaklığın dışarıya doğru sızdığını hissetti. Biri... Dük, diye düşündü... omuzlarına bir battaniye örttü ve bu biraz daha sıcaklık katmaya yardımcı oldu. Fincanı boşaldığında Molly'nin yarası dikilmiş ve dikişi sıkı tutmaya yardımcı olması için etrafına bir bandana bağlanmıştı. O sırada hizmetçinin başı dönüyordu ve Varian, Dante'yle biraz konuştuktan sonra ayağa kalkmasına yardım etti ve onu kulübeden dışarı çıkardı.

"Onu nereye götürüyor?" Bella sordu.

"Yakınlarda bir kulübe var. Bir süre uyuması gerekiyor, en azından romun etkisi geçene kadar." Dante bunu söyledikten sonra şişeyi getirip Bella'nın bardağını doldurdu ve Digger'ı yanına çağırdı. "Sıra sizde leydim."

"Ben iyiyim. Gerçekten. Sadece bir çizik."

Dante karnının alt kenarını kaldırdı ve altındaki geniş kan lekesini gördü. "Sadece bir sıyrık mı dedin?"

Göz açıp kapayınca kadar bıçağını çekti ve daha önce kesilmemiş olan bağları kesti. Sorma zahmetine girmeden kadının kollarını bedeninden ayırdı ve kanın aktığını görünce

Bu giysi de sırlıslık olmuştı, onu çözdü ve Bella gevşemiş kenarlarını yakalayıp göğsüne bastırmasaydı onu da sıyırıp atacaktı.

"Kadın kıyafetlerine fazlasıyla aşına görünüyorsunuz Kaptan. Yine de onları giymek kadar çıkarmak konusunda da hızlı ya da becerikli olmadığınızı söyleyebilirim."

"Yarı yarıya değil," diye tereddüt etmeden kabul etti. "Çok fazla katman çok sıkı bağlanmış. Bir kere çıktılar mı, bir daha çıkmamalılar, ben de öyle diyorum."

Kadın adamın ellerini savuşturdu. "Yardım etme isteğiniz için teşekkür ederim, ancak daha fazla bir şey çıkarılması gerekiyorsa, bunu yapacak kişi ben olacağım."

Adam onu görmezden geldi ve Dante'nin ellerini sıkmasına fırsat vermeden korsajın kenarlarını çekiştirerek çıkardı. İpeğin kopmasıyla birlikte, yakın zamana kadar Dante'nin şapkasının kenarını süsleyen zümrüt semender de koptu.

Döşeme tahtaları üzerinde seken broşa baktı, sonra bakışlarını keskin bir şekilde Bella'ya çevirdi.

Dudaklarını ıslattı. "Arabaya atladığınızda şapkanız uçtu. Kapıdan uçup gitmiş olsaydı, bu kadar değerli bir eşyayı kaybetmek isteyeceğinizi düşünmemiştim."

"Broşu ve şapkayı saklamanız çok düşünceli bir davranış."

"Göründüğünden daha kötü koktuğu için şapka o kadar da korkunç bir kayıp olmazdı."

Jonas göğsünü kabartan bir nefes çekti. Ama o bir karşılık veremedi. Digger bir fener getirip Bellanna'nın yanına koydu.

"O zaman bize bir bak," dedi Jonas, korsajının altını işaret ederek. Bella, Jonas broşunu almak için arkasını dönene kadar ona ters ters bakarak bekledi ve sonra korsajın alt kısmını yukarı kaldırdı. İnce keten kombinezonu da kanla kıpkırmızıydı ama Digger kumaştaki deliği buldu ve adının gerektirdiği tüm ustalıklarla iki işaret parmağını yırttıktan geçirip altındaki solgun eti görebileceği kadar yırttı.

"Şanslıymışsın," dedi küçük yarayı tekrar kanamaya başlatacak kadar kayıtsız bir şekilde kurcaladıktan sonra. "Top çok derin değil. Kadın zırhın karnının daha derinlerine inmesini engellemiş."

"Top... hala orada mı?"

Başparmağı ve işaret parmağı arasında etini sıkıştırdı, acıdan çığlık atmasına neden olacak kadar sertti. Sonra, kadın baygınlık geçirip yere yığılırken, adam zafer kazanmış bir edayla kanlı bir kurşun topunu havaya kaldırdı.

"Başka bir şey değil, değil."

B Ella hafif tırmalama sesleriyle uyandı. Ranzada uzanmıştı, başının altında yuvarlak bir destek, çenesine kadar çekilmiş bir battaniye vardı. Uzun bir süre kıpırdamadan durdu.

Nerede olduğunu ve oraya nasıl geldiğini anlamaya çalışıyordu. Ağır ahşap kirişler başının üzerindeydi. Hava lamba yağı, küflü rutubet ve tam olarak tanımlayamadığı oldukça kötü başka bir şey kokuyordu.

O zaman her şey aklına geldi. Jonas Dante'nin gemisindeydi. Sadık hizmetkârı Hendricks öldürülmüştü. Molly yaralanmıştı. Dimcock'un çetesi tarafından sokaklarda kovalanmışlardı.

Ve o vurulmuştu!

Her şey, gördüğü son şeyin görüntüsüyle birlikte geri geldi: geminin doktorunun zafer kazanmış sırtışı, damlayan kırmızı bir kurşun topunu tutuyordu. Elini battaniyenin altına götürdü ve bir lapa ile beline sarılmış sargı bezini hissetti. Üstünde ve altında deriden başka bir şey hissetmiyordu ve bir anda çıplak olduğunu fark etti.

"Tekrar yaşama katıldın, değil mi?"

Bella, Jonas Dante'nin masasında oturmuş, elinde tüy kalem, bir tomar kâğıdı karıştırdığı kulübenin arka tarafını görebilmek için başını çevirip boynunu eğmek zorunda kaldı. Yarasını tedavi ettirmişti ve boğazına beyaz keten bir bant sarmıştı.

"Kıyafetlerim nerede?"

"Yırtık, pis ve kan içindeydiler," dedi başını kaldırmadan. "Young Pitt'e seni onlardan çıkardıktan sonra onları yaktırdım."

"Genç Pitt mi? Genç Pitt kim?"

"Şurada," dedi, tüy kalemin ucuyla işaret ederek. "Benim kamarotum, Simon Pitt. Azgın amcam Geoffrey Pitt'in on iki çocuğundan biri ve babamla aynı adı taşıdığından, karışıklığı önlemek için ona Genç Pitt diyoruz."

Bella tüy kalemin sivri ucunu takip edebilecek kadar başını destekten kaldırdı ve kulübenin köşesinde oturan ince bir delikanlı gördü. Başı öne eğik, dizlerinin üzerine çökmüş olduğu ve mışıl mışıl uyuyor gibi görüldüğü için, karmakarışık sarı saçlarının ötesinde pek bir şey göremedi.

"Molly nerede?"

"Çektiği çilenin etkilerini uyuyarak atlattığını tahmin ediyorum." "Saat kaç? Ne kadar zamandır buradayız?"

Jonas henüz başını kaldırmamıştı. "Çok sürmez. Hayalet gözcüsü az önce güverteye çıktı."

Gözlerini kırıştırdı. "Hayaletleri izleyen adamlarınız mı var?"

"Dört çan," dedi. "Sis genellikle o saatte en yoğun olduğu ve yarı uyanık insanların karanlıkta hareket eden hayaletleri hayal ettikleri bilindiği için böyle adlandırılmıştır."

"Rıhtımda herhangi bir... sorun... belirtisi var mı?"

"Nehre kadar takip edildik mi demek istiyorsunuz? Evet, takip edildik. Bir düzinesi çatlaklardan ve yarıklardan sürünerek çıktı ve gölgelerden bize hırladı ama adamlarım onları daha fazla yaklaşımdan kolayca vazgeçirdi." Kalemini bir kenara bıraktı, yazmakta olduğu son sayfayı zımparaladı, sonra da fazlalıkları üfleyerek temizledi. Ancak o zaman kavisli meşe sandalyesinde arkasına yaslandı ve ona baktı. "'Onlar' her kimse, çok ısrarcılar."

Bu gözlem bir soruya dönüşüyordu; ama o bunu görmezden geldi.

Battaniyeleri omuzlarına sıkıca sardı ve yan tarafındaki acıdan irkilerek kendini dik konuma getirdi. Boynunu omzundan ayırmak zorunda kalmadan korsan kaptanını görebilmek için etrafta dolandı ve sırtını bölmeye yasladı. Ayrıca bu zamanı, sadece birkaç saattir tanıdığı bir adama ne kadar güvenmesi gerektiğine karar vermek için kullandı.

Sonunda, onu sadece birkaç saat daha tanıyacağını varsayarak, Liam hakkındaki şüphelerini paylaşmak için hiçbir neden görmedi. Jonas Dante ile herhangi bir kişisel bilgiyi paylaşması için hiçbir neden yoktu.

"Molly ve ben ne zaman karaya çıkabiliriz, Kaptan?"

"Peki nereye gideceğim? Evinize geri dönemezsiniz. Silah sesleri tüm sokağı ayağa kaldırmış olmalı ve eğer birileri evi aramışsa, muhtemelen uşağınızın cesedini bulmuşlardır. Yetkililer onu öldürdüğünüzden hemen şüphelenmeyebilir ama eminim sizi bir süre kilit altında tutmaya yetecek kadar soruları olacaktır."

Bella dudağını ısırdı. "Gidebileceğimiz başka yerler de var."

"Güvenli yerler mi?"

"Evet. Sanırım öyle."

"Öyle mi *düşünüyorsun*? O zaman bu gece bize kimin saldırdığını bildiğinizi de düşünüyor olmalısınız?"

Gözlerini indirdi. "Hayır. Hayır, hiçbir fikrim yok."

Dante bir an için yalanın geçmesine izin verdi. "Size kimin ateş ettiğini öğrenene kadar, güvenli olduğunu *düşündüğünüz* yerlerin pek de güvenli olmayabileceği akla yatkın değil mi?"

"Sonsuza dek geminizde kalamayız Kaptan Dante."

"Kimse sizi bunu yapmaya davet etmiyor, sevgili bayan. Tanrı korusun, misafirperverliğimi ve korumamı gereğinden bir an bile fazla kabul etmemelisiniz."

Başını kaldırdı, gözleri kocaman ve solgun tenine karşı koyu menekşe rengindeydi. "Gerçekten de çok cömert davrandınız Kaptan, nankörlük etmek niyetinde değildim. Sadece cömertliğinizi kötüye kullanmak istemiyorum."

Çıplak bir kol battaniyenin altından dışarı çıktı ve eliyle kaygan bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırdı. Spiral ileriye doğru kaymaya devam etti ve bir düşünce aklına gelip yanaklarına gelen azıcık renk tekrar süzüldüğünde kulağının arkasına sıkıştırmaya başladı.

"Kıyafetlerimi yaktırdığımı mı söylemiştin? Hepsini mi?"

"Saklamak isteyeceğin pek bir şey yoktu. Çoraplarınızın içinde ayak kalmamıştı, eteğiniz sokaktan gelen pislikle kabuk bağlamıştı ve geri kalanı da saklamaya değmezdi. Şey... belki bu hariç."

Bella'nın döşeme tahtalarındaki saklanma yerinden aldığı küçük kadife keseyi kaldırdı. Bir süre işaret parmağıyla salladı, sonra izin istemeden kesenin ipini çözdü ve içindekileri masasının üzerine bıraktı, dökülen mücevherli bibloların miktarı onu hem eğlendirmiş hem de etkilemişti.

"Bir kenara sakladığın oldukça düzenli küçük bir vurgun. Onu almadan gitmek istememenize şaşmamalı. Sanırım gece ziyaretçilerinizin aradığı şey buydu?"

Bella öne doğru eğilmeye başladı ama battaniyelerin bükülmesiyle ve yan tarafındaki ani, keskin ağrıyla engellendi ve irkilerek duvara yaslandı.

"Onlar benim, Kaptan Dante. Onları almak için çok çalıştım."

"Hiç şüphesiz yaptın. Ve boynunu kurtarmamın senin için ne kadar değerli olduğunu sorardım... iki kez!"

"İki kez mi, efendim?"

Büyük bir yakut yüzük aldı ve bir kenara koydu. "Bu geceki partide hırsız diye bağırmadım ve seni Newgate'e sürükletmedim." İkinci bir büyük mücevher seçti, ayarından çıkarılmış bıldırcın yumurtası büyüklüğünde bir inci. "O zaman evde bir tuzağa düşebilir ve kafan omuzlarından ayrılmadan kaçamayabilirdin... benimki de neredeyse öyle olacaktı," diye ekledi, boğazındaki kesiğin etrafına sarılmış olan mendile dokunarak.

"Buna bir de," diyerek parıldayan yığından küçük bir altın haç çıkardı ve onu yakut ve zümrüdün yanına taşıdı, "neredeyse canımı ve uzuvlarımı kaybetmemin bedelini ödemek için kendi broşumu çalmanın hakaretini ekleyin."

Bella'nın nefesi kesildi ve bir eli çıplak boğazına doğru kalktı. Babasının haçı. Onun iyi şans tılsımı. Çaba göstermesi gerekti ama Dante ona baktığında elini bıraktı ve sanki biblonun onun için parmakladığı diğer şeylerden daha fazla bir anlamı yokmuş gibi yüzünü boş tuttu. Kendini beğenmiş sırtışı sinirlerini bozmuştu ama ona meydan okuyacak durumda değildi. Henüz.

"Pekala, Kaptan. Kendi payını alabilirsin. Cömertliğiniz ve bana giyecek bir battaniyeden başka bir şey sağladığınız için adil bir fiyat olarak gördüğünüz her şeyi alın."

Kadının çenesine kadar çektiği örtü yığınına düşündü, sonra ayağa kalktı ve yakındaki bir deniz sandığını açtı. Oldukça temiz bir gömlek ve örgülü bir sicim kemer bulana kadar etrafı karıştırdı. İkinci bir dalışta bir çift kanvas galligaskin, yani sıradan denizcilerin giydiği bol, şekilsiz pantolonlar buldu.

Onları yanına yığıldığında, giysileri daha yakına çekmek için bir elinin tekrar dışarı çıkmasına izin verdi. "Teşekkür ederim Kaptan. Giyinebilmem için birkaç dakikalığına kamaradan çıkmanızın sakıncası var mı?"

"Ama umurumda. Burası benim kamaram. Koridorda giyinmeyi düşünüyorsanız çıkabilirsiniz. Orada çok fazla mürettebatla karşılaşmazsınız, gerçi meraklı bir grupturlar ve biz konuşurken muhtemelen bir düzine kulak kapıya dayanmıştır."

"Yabancıların önünde giyinmek gibi bir alışkanlığım yok... ya da korsanların."

"Beni yaraladınız, madam. Kıyafetlerinizin çıkarılması da dahil olmak üzere bu gece paylaştığımız onca şeyden sonra beni hala bir yabancı olarak mı görüyorsunuz?"

"Bunu çocuğun yaptığını söylemişsiniz." "Yanılmış olabilirim."

Çenesini dikleştirdi ve ters ters baktı. "Size bu akşam verdiğiniz, tam bir şövalye gibi davranma sözünüzü hatırlatabilir miyim efendim?"

Kadının sözleri onu gülmekten kırıp geçirdi. "Verdiğim sözleri yüzüme vurmasan iyi edersin. Zaten yeterince azını onurlandırıyorum."

Bella'nın bakışları sertleşti. Bacaklarını geniş ranzanın kenarından geçirdi ve çıplak ayakları tahta döşemeye değene kadar kıvrılarak aşağı indi.

Dante battaniyeler üzerlerini örtmek için düşmeden önce uzun ince bacaklarına bir göz attı, bunun üzerine kadın ona sırtını döndü ve gömleğin kıvrımlarını silkeledi. Kocaman bir şeydi ve gecelik gibi dizlerine kadar uzanıyordu. Battaniyenin yere kaymasına izin verdi ve o kadar kötü oturan galligaskinlerin içine adım attı ki, iki bacağını bir tanesinin içine sokabilirdi. Belinde bağcıklar vardı ama onları kumaşın izin verdiği kadar sıkı çekmesine rağmen, pantolonun ilk adımda ayak bileklerine kadar kayma tehlikesi vardı. Sicim kemer hem gömleğin hem de pantolonun fazlalıklarını toplamaya yardımcı oldu ama gömleğin kolları o kadar uzundu ki ellerini görebilmek için manşetleri birkaç kez kıvrımak zorunda kaldı.

Uygun bir şekilde örtündüğünde tekrar arkasını döndü. Parlak siyah buklelerden oluşan eskiden güzelce örülmüş tacı bir kulağının üzerine eğilmiş, saçları omuzlarına yayılmıştı. Yüzü kir içindeydi, çenesi inatçı bir kararlılıkla çıkıktı ve Dante'nin kahkahasını kontrol altında tutan sadece mavi ve menekşe tonlarıyla yanan gözleriydi.

Bu ve başını eğip gövdeden gelen hafif gıcırtı seslerini dinlemesine neden olan hafif sallanma hareketi.

"Sular çekiliyor."

Kendini sandalyeden dışarı iterken, delikanlıyı irkilten ve kafasını bölmeye çarpmasına neden olan bir çığlık attı. "Efendi Pitt! Hanımefendiye içecek sıcak bir şeyler getirin. Mümkünse et suyu ya da tercih ederse ısıtılmış şarap."

"Emredersiniz, efendim." Genç adam ayağa fırlarken Jonas Bella'ya baktı.

"Şu anda yapabileceğin en iyi şey dinlenmek. Biraz uyumaya çalış."

"Uyumak mı? Nasıl uyuyabilirim ki?"

"Kendi adıma konuşacak olursam, en korkunç deniz savaşlarından sonra hep daha iyi uyurum."

Şüpheli görünüyordu. "Kötü şöhretli korsan kaptanı Jonas Dante korkuyor mu?"

"Sadece bir aptal tüfeğin ya da topun namlusuna bakarken korku hissetmez. Babamın her zaman söylediği gibi: Bir adam savaş sırasında ne kadar cesursa, savaştan sonra o kadar çok altına işer."

"Ne kadar da derin," diye mırıldandı.

Bir çizelgeyi rulo haline getirip kolunun altına sıkıştırırken sırttı. "Güvertede bana ihtiyaç olacak. Genç Pitt ihtiyacınız olan diğer her şeyle ilgilenecektir."

"Molly'yi görmek istiyorum. Ya da en azından nerede olduğunu bilmek."

"Sanırım şu anda Grundy'nin kulübesinde. Genç Pitt size yolu gösterebilir... bir şeyler yedikten ve biraz dinlenmeye çalıştıktan *sonra*."

Kadın itiraz etmek için ağzını açtı ama adam gitmişti. Çıkarken kapıyı tam olarak çarpmadıysa bile, yanında asılı duran fenerin titremesine neden olacak bir sertlikle kapattığı kesindi.

Hem Bella hem de Young Pitt bir an kapıya, sonra da birbirlerine baktılar.

"O hep böyle midir, Efendi Pitt? Kaba ve haşın mı?"

"O hiç de kaba değildi leydim. Oldukça nazik davranıyordu. Kabalık, birini kulaklarını elinde tutarak kamaradan dışarı gönderdiğinde olur."

Genç Pitt uzun boylu ve zayıftı, sadece çetrefilli bir gencin olabileceği gibi kolları ve bacakları vardı. Yüzü henüz sakal izi görülemeyecek kadar pürüzsüzdü ve koyu kahverengi gözleri gerçek bir hanımefendinin varlığıyla kamaşmış olduğundan ciddi gerçeklerden başka bir şey söyleyemiyordu.

"Anlıyorum. Peki, sokağın pisliğini biraz yıkayabilmem için sıcak su bulma şansınız var mı?"

Onun bakışlarını ayaklarına kadar takip etti. "Evet, bir kova ve biraz sabun getirebilirim. Bunu yapacağım ve senin için de biraz et suyu getireceğim. Chedley çok güzel balık çorbası yapar. Göğsünüzde tüy bırakır. Şey... yani... i inizi ısıtır ve... şey..."

"Hem sabun hem de et suyu çok makbule geçer, teşekkür ederim."

Adam kızardı ve dışarı fırlamadan önce alaca saçlarına dokundu. Bella, Dante'nin koridordan gittiğinden emin olana kadar bekledi ve topallayarak büyük masaya gidip altın haçı hızla aldı. Bir an düşündükten sonra tüm mücevherleri topladı ve Dante'nin ödeme için ayırdıkları da dahil olmak üzere kadife keseye yerleştirdi. Hepsini gömleğinin hacimli kıvrımlarının içine sıkıca yerleştirdi ve tam arkasını dönecekti ki masanın üstündeki oymaları fark etti.

Odanın diğer ucundan bakıldığında izler derin çizikler gibi görünüyordu ama aslında koyu renkli ahşabın yüzeyine kazınmış bir Yeni Dünya haritası olduğunu fark edince şaşırdı.

Çok az erkek ve daha da az kadın kraliyet sarayının duvarları dışındaki hayata dikkat ediyordu ve Bella güneyde ve Okyanus-Deniz'in ötesinde uzanan İspanyolların elindeki bölgelerden sadece belli belirsiz haberdardı. İlk kez İspanyol ana karasının ve İspanya'nın kendi toprakları olduğunu iddia ettiği çevredeki geniş toprak ve adaların net bir tasvirini inceleme fırsatı bulmuş ya da bu konuya ilgi duymuştu.

Karşılaştırıldığında, İngiltere'nin tamamı masanın sağ üst köşesinde kalçalarının üzerinde oturan küçük bir aslanı andırıyordu.

Bakışları daha uzaklara, kulübenin gölgeli bir köşesine sıkıştırılmış ahşap bir rafa kaydı. İçinde sekiz tüfek ve dipçiklerinden zincirlerle sarkan atış torbaları vardı. Rafın yanında, bazıları altın ve gümüşten süslü sepet kabızalı, bazıları mücevherli muhafazalı, bazıları hınzırca kıvrılmış, çift ağızlı bıçaklara sahip, çeşitli şekil ve boyutlarda düzinelerce kılıç ve keskiyi destekleyen bir dizi ahşap kanca vardı.

İnce, gümüş saplı bir hançer gözüne çarptı ve kapının hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden bakarak bıçağı göz açıp kapayıncaya kadar gömleğinin içine soktu.

Kalın bir ahşap desteğin etrafını daha iyi görebilmek için bir adım geri gitti ve daha fazla silah vardı: hançerler, tabancalar, kısa kılıçlar, baltalar. Duvara asılı bir yay ve ok sadağı bile vardı. Ve flamalar. Muhtemelen Dante'nin savaşta ele geçirdiği gemilerden ganimet olarak alınmış düzinelerce flama. Bunların üzerinde Dante'nin kendi bayrağı olduğunu düşündüğü bir şey asılıydı; siyah ipekten bir kare, üzerinde çapraz kılıçların üzerine çömelmiş kıpkırmızı bir kurt tasviri ve onun altında da pençelerini kılıçlardan birinin kabzasına dolamış kıpkırmızı bir semender. Bayrağın kenarları sanki o da bir savaş ganimeti olmuş gibi yırtılmış ve yanmıştı.

Bella kısa bir an için bayrağın rüzgârda açıldığını, beyaz yelkenli bir kulenin üzerinde yükseldiğini ve aşağıdaki savaştan yükselen duman bulutlarıyla sarmalandığını görebildiğini hayal etti.

Daha da şaşırdı, kulübenin içinde üç küçük top vardı. Tahta arabalara monte edilmişlerdi, böylece galeri pencerelerinden ateş etmek için tekerlekli olarak yerlerine yerleştirilebiliyorlardı. Şu anda ikisi geniş ranzanın altında, üçüncüsü ise yemek masasının altında çömelmiş oturuyordu.

Kulübe, tıpkı içinde yaşayan adam gibi yara almamış değildi. Duvarların ve zeminin bazı kısımlarında, hatta tavanda bile yıllar içinde çeşitli onarımların yapıldığı soluk ahşap yamalar görölüyordu. Galeri pencerelerinin eğimli sırasını oluşturan kare camların bazıları belli ki değiştirilmişti, çünkü bazıları şeffaf, bazıları alacalı, bazıları renkli ve mevcut cam parçalarından kesilmişti.

Gözü bir mum ışığının parıltısına takıldı ve tekrar hareket etti, bu sefer topallayarak duvara dayalı küçük bir lavabonun olduğu yere gitti. Avuç içi kadar bir ayna sehpanın üzerinde asılıydı ve içinde, gözlerinin altında koyu halkalar olan, saçları omuzlarında siyah bir yumak halinde dağılmış, yüzü kir izlerinin altında gri, perişan bir kadının yansımasını gördü.

Daha birkaç saat önce ışıltılı bir balo salonundaydı ve erkekler onun güzelliğine hayranlık duyuyor, gülümsemek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Sonra düşünceleri, kafası kemiğe kadar yarılmış Molly'ye döndü. Ve işkenceyle öldürülen Hendricks'e.

Dante, güvenli olabileceğini düşündüğü herhangi bir yerin muhtemelen güvenli olmayacağını söylerken haklıydı, özellikle de Dimcock'un gölgelerde gizlenmiş, iskeleyi izleyen adamları varsa. Bir mucize eseri onları atlatmayı başarsa bile evine geri dönemezdi. Londra'da hiç arkadaşı yoktu. Çaldığı parayı alıp bozuk paraya çeviren kır saçlı sahtekâr, babacan ve içten davranıyordu ama onu Dimcock'a anında satabilirdi. Ve Dimcock'un onu aradığı haberi yayılır yayılmaz, Londra'nın hiçbir yerinde güvenli bir sığınak bulamayacaktı.

Evine geri dönemedi, eski ya da yeni hiçbir tanıdığından yardım isteyemedi. Kendi kanından ve canından olanlara bile başvuramıyordu.

"Eğer geri dönemiyorsan," diye fısıldadı yansımasına şiddetle, "tek seçeneğin ileri gitmek."

Jonas güvertede idi, Hobson Grundy de yanındaydı. Şafağın nehri aydınlatmasına daha bir saat vardı. Sis suyun üzerinde bir battaniye kadar kalındı ve iskeledeki kalasların ucunu görmeyi zorlaştırıyordu. Büyük güverte fenerleri baş ve kış tarafta parlıyordu.

Tribute'un güvertesi büyük sarı küreler gibi, güve ve böcek sürülerini kendine çekiyordu. Buğu damlacıkları camın ısınmış yüzeylerine değiyor ve hafifçe cızırdıyordu.

Grundy bir yıldan kısa bir süredir *Haraç*'ın ikinci komutanıydı ama geminin Pigeon Cay'den ilk yolculuğuna çıktığı günden beri mürettebatın bir parçasıydı. Başlangıçta kötü şöhretli Korsan Kurt'un kızıl saçlı oğluna hayranlık duymuş ve mürettebata katılan diğerleri gibi gemiye ve kaptanına bağlılığını bildiren maddeleri imzalamaya heveslenmişti. Son on yıl içinde bu hayranlık duygusu, akıl almaz korku nöbetleri, inanılmaz gurur, inanılmaz derecede gülünç zenginlik, benzersiz tehlikelere atılma ve kaptanının heyecan verici ama neredeyse delice maceralarına duyduğu hayranlıkla hafiflemişti.

Gemide Jonas Dante'nin denizde hiçbir şeyden korkmadığına dair yaygın bir inanış vardı. *Tribute'un* iki ve üç katı büyüklüğündeki gemilere hiç tereddüt etmeden saldırırdı. Yüz yirmi kişilik mürettebatı kendi korkusuz çalgınlıkları için özenle seçilmişti ve kaptanları onlardan bunu istese onu bir Tepegöz'ün ağzına kadar takip ederlerdi. Karayipler'de geçirdikleri onca yıldan sonra neredeyse üçte biri ele geçirilen gemilerden alınan eski kölelerdi. Korkutucu bir görünüşleri vardı ve Jonas, Londontown halkının silahlı ve silahlı siyah adamlar görmenin onları tedirgin ettiğinin farkındaydı.

Haraç'ta eşit muamele gördükleri için mürettebat arasında en sadık ve en azılı savaşçılardan bazılarıydı. Ayrıca karaya çıkma ve nehrin kıyılarını kaplayan kumarhane ve genelev labirentinde kaybolma olasılığı en düşük olanlardı.

"Tüm adamlar gemiye döndü mü?"

"Evet," dedi Grundy. "İki istisna dışında. Willy Brown annesinin hasta olduğunu duydu ve İskoçya'ya gitmek için yalvardı."

Dante başıyla onayladı. "Peki ya diğeri?"

"Cunningham. Onu son gören sarhoştı ve bir ara sokakta bazı çirkin serserilerle zar atıyordu. Onu aramak için birkaç adam gönderdim ama elleri boş döndüler."

"Gemiye onun için tutmayacağız."

"O bunu biliyor."

Dante parmaklığa yaslandı ve şapkasının kenarından iri bir su damlası süzüldü.

"Bu lanet olası İngiliz sisini arkamızda bıraktığımızda mutlu olacağım," dedi sessizce. "Bir çiftçinin peynirinden daha kalın ve tadı da bir o kadar ekşi."

"Evet. Nem botlarımın içine kadar ulaşıyor. Yürürken ayak parmaklarımın gıcırdadığına yemin edebilirim."

"Buradan ne kadar çabuk uzaklaşırsak o kadar iyi." "Evet. Ama bu konuda ne yapacağız?" "Ne hakkında?"

"O."

Jonas gözlerini kısarak Grundy'nin işaret ettiği yöne baktı. Kış taraftaki fenerin etrafındaki sönük ışık çemberinin içinden bir figür geçmiş ve küpeştenin yanında durmaya başlamıştı; saçları gevşek siyah bir bulut halinde beline kadar sarkan bir figürdü bu. Omuzlarına pelerin gibi bir battaniye örtmüştü ve belirsiz ışıktaki ve sürüklenen siste hayalet gibi görünüyordu.

Kız tam bir gizemdi ve Jonas gizemleri pek umursamazdı. Ona güvenmediği belliydi ve bunun iyi bir nedeni vardı. Onun yerinde olsaydı muhtemelen o da kendisine güvenmezdi. Kızın bir hırsız olması ve bir tür akraba ruhu taşıması ilgisini çekmişti ama deneyimleri ona bu ilginin sadece çarşaf arastırındaki ilk takla kadar sürdüğünü söylüyordu. Ondan sonra çoğu kadın hemen hemen aynıydı ve aynılık onu çabucak sıkıyordu.

Elbette kadınlar ona geliyor ve bir gece, bir hafta, bir ay boyunca onun şehvetli yollarının tadını çıkarıyorlardı. Ama hiçbir zaman daha uzun kalmadılar ve o da hiçbir zaman

uzun süre elinde tutmak istediği bir kadındı. Sert ve kabaydı ve bir kalp atışından diğerine alevlenebilen bir öfkeye sahipti. Çok küçük bir parçası kardeşlerinin eşlerinde bulduğu huzuru kıskanıyordu; daha büyük bir parçası ise kadife tasmadan kaçınıyordu ve sadece bir kadına -herhangi bir kadına-bağlı olma düşüncesi bağırsaklarının sıkışmasına neden oluyordu.

Bu kadının ruhu ve öfkesi vardı ve gerekirse gözlerinin içine bakıp tükürmekten çekinmiyordu. Yine de, yatağında keyif alacağı türden bir kadın arkadaş değildi. Fazla incedi ve muhtemelen iyi bir saldırı altında ikiye ayrılabilirdi. Her ne kadar tatlı bir şekli olsa da, ağız hızlıydı ve dili onun hoşuna gitmeyecek kadar keskindi. Dahası, güvertedeki varlığıyla, içinde bir mil genişliğinde itaatsiz bir çizgi olduğu açıktı!

Jonas umursamazca homurdandı ve kendini merdivenden aşağı bıraktı. Ana güverte boyunca yürüdü, sis bir geminin çalkantılı dümeni gibi arkasında dönüyordu.

Adam neredeyse arkasına geçene kadar Bella onun yaklaştığını fark edip döndü.

"Size aşağıda, kabinde kalmanız söylendi sanıyordum."

"Bana biraz uyumaya çalışmamı söylemişsiniz Kaptan, ben de öyle yaptım. Denedim."

"Hava kokuşmuş. Zaten çektiklerinizin üzerine bir de ateşlenmek istemezsiniz."

"Tropik bölgelerde sis olmaz mı, efendim?"

"Evet var, ama ölü balık ve şehir oluklarından gelen atık kokmuyor. Ve o kadar yoğun değil ki su solumak gibi."

Bella yoğun gri sisin arasından bir şey görebilmek için kendini zorladı. Dışarıda sesler vardı; ara sıra bir feribotçunun bağırması, nehirden gelen dalgaların tekneye çarpması, halatların ve serenlerin gıcırdaması ve tepesinde bir metronom gibi düzenli bir vuruşla tıngırdayan metalik bir şey. Nehir kıyısı hâlâ karanlıktı, bu kadarını söyleyebiliyordu, ama başka pek bir şey yoktu.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musunuz, Kaptan?"

"Bunu yapmazsam zavallı bir kaptan olurum."

Tekrar ona bakmadan önce başını kısa bir süre eğdi. "Senden bilgi almaya çalışmak, saat gibi basit bir şey bile olsa, her zaman bu kadar sinir bozucu mudur?"

"Her zaman değil. Ancak kendimi senin için özel bir çaba sarf ederken buluyorum." "Öyle mi? Peki neden?"

"Çünkü size sorduğum tek bir soruya bile dürüstçe cevap vermediniz. O halde neden benden daha uzlaşmacı bir şey bekliyorsunuz?"

Dönüp tekrar yan tarafa baktı ve yan tarafındaki acıdan hafifçe irkildi. "Benim sorunlarım benim sorunlarımdır, Kaptan Dante. Birkaç saat içinde buradan gideceğinizi kendiniz söylediniz, peki bunların ne önemi var?"

"Kendi sözlerimi bana geri atmayı bırakmanız konusunda sizi uyarmak isterim, Leydi Çevikparmak. Yılın bu zamanında nehir sülüklerle doludur."

Uzun, buğulu bir nefes verdi. "Karada da kan emiciler var Kaptan."

Hiçbir şey söylemedi, sadece bekledi.

Onun birkaç parça gerçeğe izin vermeden manipüle edilmesi kolay bir adam olmayacağını hissederek battaniyenin kenarlarını yaklaştırdı ve titriyormuş gibi yaptı.

"Molly'nin tarif ettiği adamlardan biri... Peter Dimcock adlı bir piçin emrinde çalışan Lugo adlı soğukkanlı bir katil olduğundan oldukça eminim."

Jonas'ın ifadesi boş kaldı. "Devam et."

"Dimcock ondan çaldığım gibi yanlış bir izlenime kapılmış. Tam olarak bin pound. Ve o kadar para için, beni unutmadan önce epeyce kan ve acı görmek isteyecektir."

Dante dudaklarını büzdü. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır, ben çalmadım. Ondan çalan ve sonra da suçu benim üzerime atan kardeşimdi."

"Londra'da bir ailen var mı? Bir erkek kardeş?"

Acımasızca gülümsedi. "Üvey kardeşim. Bu gece o da oradaydı. Molly'nin yeşil şapka ve kırmızı tüy taktığını söylediği kişi. Liam olduğundan şüpheleniyorum."

Dante'nin kaşları sıkıntılı bir şekilde çatıldı. "Şüphelenmek için ne sebep var? Molly onun yüzünü görmediğini söyledi."

"Bu gece şenlikteydi. Para istedi ve reddettiğimde pişman olacağımı söyleyerek beni uyardı." Bella'nın gözleri bir an parladı, fener ışığının yansımasıydı ama bu hissettiği öfke ve tiksintiden de kaynaklanıyor olabilirdi. "Peter Dimcock'a parasını kimin çaldığını söylememdence beni ölü görmeyi tercih edeceğinden hiç şüphem yok."

"Kendi kız kardeşini mi öldürecekti?"

"Kendi derisini kurtarmak için mi? Hiç tereddüt etmeden."

Bu Dante'nin anlayamayacağı bir şeydi, çünkü kardeşlerinden herhangi biri için gemisini ve mürettebatını cehennem ateşine sürebilir ve bunu bir an bile düşünmezdi. Doğrusu, bunu birkaç kez yapmıştı bile, hem de kendisi için.

"Kim bu Dimcock senin için?"

Bella bir kez daha Jonas Dante ile çok fazla şey paylaşmanın bilgeliğini tartıştı. Bu kez ürperti gerçektir, sis buzlu parmaklar gibi omurgasından aşağı kayıyordu. Kulağında kendi sözlerinin yankısını duyabiliyordu: *geri dönüş yoktu, sadece ileri gitmek vardı*. Ve şu anda sahip olduğu tek sempatik kulak, muhtemelen hiç sempati duymayan bir adama aitti, bu yüzden onun hakkındaki tüm gerçeği bilip bilmemesinin ne önemi vardı?

"Babam bir hırsızdı, hem de çok iyi bir hırsız. Liam'a ve bana bildiği her şeyi öğretti: nasıl çalınacağını, nasıl cep karıştırılacağını, küpelerin, takan kişi hiçbir şey hissetmeden kulak memesinden nasıl çıkarılacağını. Ben sekiz yaşındayken yakalandı ve Newgate'de asıldı; annem... kısa bir süre sonra bir köprüden düştü ve boğuldu. Liam ve ben yalnızdık, paramız yoktu, yaşayacak bir yerimiz yoktu ve bizi yetimhaneden ya da ıslahevinden uzak tutacak tek şey aklımızdı. Dimcock bizi sokaklarda yaşarken buldu ve hırsızlar meclisine aldı. Bizi doyurdu, giydirdi, başımızın üstünde bir çatı tuttu. Tek yapmamız gereken dilenerek ya da yalvararak topladığımız üç beş kuruşla günlük kotamızı doldurmaktı..."

"Çalmak mı?" diye sordu.

Başını salladı. "Evet. Çaldı. Yaptığı dolandırıcılıkların çoğunda başarılı oldum ve bu yüzden bana okuma yazmayı, hesap yapmayı ve günlük kârının çetelesini tutmayı öğretti. Bana şık kıyafetler giydirdi ve soyluları dolandırmaya gönderdi. Gerçeği söylemek gerekirse, şişman sipahileri ve şehvet düşkün lordları soymak umurumda değildi, ama bu bana hayatın başka bir yüzü olduğunu da gösterdi; payınıza düşeni getiremediğinizde dayak yemediğiniz bir yüz.

"Dimcock'un dünyasında on dört yaş, yönettiği oyunlar için aşağı yukarı sınırdı ve dizlerim havada sırtüstü yatarken onun için daha değerli hale gelmem an meselesiydi. Kaçmam gerektiğini biliyordum. Çaldığım bazı ıvır zıvırları bir kenara ayırmaya başladım. Orada burada muhasebeden bir kuruş. Yirmi pound biriktirdiğimde Molly'yi de yanıma alarak kaçtım. Halk otobüsüyle bizi götürebileceği en uzak yere kadar gittik, orası da Cornwall'daki Truro'ydu. Bir sonraki adımda nereye gideceğimizi, ne yapacağımızı düşünürken orada bir handa kaldık. İşte o zaman Lord'la tanıştım.

Harper. Bana zarar vermek isteyen kara kalpli akrabalarımız tarafından takip edildiğimiz ve mahsur kaldığımız masalını uydurduk... ki bu gerçeklerden çok da uzak değildi. Lord Harper bize korumasını ve misafirperverliğini sundu. Yeterince iyi anlaşıyorduk; bana okumam için kitaplar verdi ve gerçek bir hanımefendinin zarafetini öğretmek için öğretmenler getirdi. Birkaç yıl onun malikanesinde yaşadık..."

"Sen onu parmağında oynatmadan ve o seninle evlenmeden önce mi?"

"Nazik, yaşlı bir beyefendiydi ve Molly ile bana karşı çok iyiydi," diyerek kendini savundu. "Ben de ona minnettardım."

'Minnettar' kelimesinin anlamını detaylandırmasına gerek yoktu ama çenesindeki eğim Dante'nin gülümsemesine neden oldu. "Öyle olduğunu garanti ederim."

Bella ona ters ters baktı. "Kendimi güvende hissettim, Kaptan. İlk ve tek kez

-Hayatımda kendimi güvende hissediyordum. Nazik ve kibar bir adamla evlenmek, ödemek için yeterince küçük bir bedeldi."

Kadın sustu ve Dante onun profilini inceledi. Geminin fenerinin sönük ışığı silüetinin etrafında ince, parlak bir çizgi oluşturuyordu. Sis damlacıkları saçlarına yapışmış, sanki karışık siyah çağlayan küçük mücevherlerle örülmüş gibi görünüyordu. Onun güzelliğini inkâr etmek mümkün değildi ama bu güzelliğin, elindeki herhangi bir kılıç ya da bıçak kadar keskin bir tarafı vardı ve bu ani sır verme isteğinin hiçbirine kanmamış olsa da, bunun ne kadar ileri gideceğini merak ediyordu.

"Anladığım kadarıyla kardeşiniz Peter Dullcock denen adamla kalmayı tercih etmiş?" "Peter Dimcock."

"Peter Nocock, her şeye değer."

"Liam hiçbir zaman rahatı için çok çalışmak istemedi. Bu yüzden, fahişeler ve kumarhaneler arasında, Dimcock'a, bin sterlini çaldıktan sonra bile ödemeyi umabileceğinden çok daha fazla borcu vardı."

"Görünüşe göre temiz bir şekilde kaçmışsınız ama yine de Londontown'a geri dönmüşsünüz."

"Kocamın seçimi, benim değil. Ama Gutter Lane'den oldukça uzakta yaşıyorduk ve bunca yıldan sonra kimsenin son derece düzgün Leydi Bellanna Harper'ı hafif parmaklı Bella Baker'la ilişkilendireceğini düşünmemiştim. En keskin gözler dışında herkesin beni tanıyamayacağı kadar değişmiştim. Dahası, yeraltı loncaları arasındaki sürekli ve ölümcül rekabetle birlikte, Dimcock'un onca yıl hayatta kalabileceğini bir an bile düşünmemiştim. Ölmüş olma ihtimali benden yanaydı. Liam da öyle," diye ekledi pişmanlık duymadan. "Ama ne yazık ki yanılmışım. Liam beni birkaç ay önce gördü."

ve beni tanıdı. Biraz zaman aldı ama yeni adımı ve kimliğimi keşfetmeyi başardı."

Karanlık yolda kocasının arabasını kaçırdığı ve onları soyduğu geceyi anlattı.

"Gördüğünüz gibi Kaptan Dante, benim hayatım sandığınız gibi büyük bir gizem değil. Ben zor günler geçiren, açlıktan ölmek üzere olan on kardeşinin karnını doyurmak için hırsızlık yapmak zorunda kalan büyük bir soylu kadın değilim. Ben basit bir hırsızım, basit hırsızlardan oluşan bir ailede doğdum. Benim hatam, kendimi başka bir şeye dönüştürebileceğimi düşünmemdi. Sorularınızı yanıtlayabildim mi? Merakınızı giderdim mi?"

"Biraz," dedi Dante. "Yine de seninle ilgili her şeyin basit olduğundan şüpheliyim."

"Tanrı beni bağışlasın, efendim, bu bana atılan bir lokma dalkavukluk muydu?"

Dante'nin sırtışı çarpıktı. "Onları yakalayabiliyorken yakalayın, Leydi Çevikparmak, çünkü onlar benim doğama dantel yakalar ve saten hortumlar kadar yabancı."

Bu neredeyse... *neredeyse* onu ipek ve danteller içinde hoplayıp zıplarken hayal etmeye çalıştığında gülümsemesini kazandı.

Hızlı gözleri kızın ağzının kenarındaki titremeyi yakaladı ve acele kararlar vermeye alışkın olduğu için şimdi bir karar verdi. "Londontown senin için güvenli olmayabilir ama Truro'da hiç arkadaşın var mı?"

"Kocamın arkadaşları vardı," dedi temkinli bir şekilde. "Onun yüzünden bana tahammül ettiler; kanımın onlarınki kadar saf olmadığını biliyorlardı."

"Her ne olursa olsun, Cornwall kıyılarından geçeceğimiz için soruyorum. Yolcular söz konusu olduğunda pek misafirperver davranmak benim doğamda yok ama bu durumda, eğer uygunsa sizi Lizard'a kadar götürebilirim."

Bella dudağının içini ısırdı. Truro koyun çiftçileri ve kalay madencileriyle dolu sıkıcı, kasvetli bir yer olduğu için ona hiç uymuyordu. Bölgedeki birkaç zarif malikânenen birinde nispeten rahat bir şekilde yaşarken buranın izolasyonunu takdir etmişti. Ama şimdi oraya geri dönmektense kendi tırnaklarını sökmeyi tercih ederdi.

Öte yandan Truro, ticaret gemilerinin yoğun iş yaptığı derin bir limana sahipti. O ve Molly Fransa'ya ya da İtalya'ya, İrlanda'ya ya da İskoçya'ya... her yere geçiş satın alabilirlerdi!

Dudaklarını ıslatıp mırıldanırken bu fikre çok hevesli görünmemeye çalıştı: "Benim yüzümden daha fazla zahmete girmeni istemiyorum,

Kaptan. Ama evet, bizi Truro'ya götürmek olası bir alternatif olabilir."

Dante tam başka ne gibi alternatifleri olduğunu soracaktı ki bir bağırtı duydu ve Hobson Grundy'nin hızla yaklaştığını gördü. "Biz beladan bahsederken, öyle görünüyor."

"Kaptan! Misafirlerimiz var. Kırmızı ceketliler iskeleye doğru gidiyor."

"Askerler!" Bella'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Cesedi çoktan bulmuş olabilirler mi?"

"Sakin ol. Bu özel askerler beni etkilemeye geldiler, seni değil."

"Sen!"

"Evet. Maliyecilerle bir anlaşmazlık. Elimdeki bakır için ödemek istediğimden daha fazla vergi istiyorlar."

Dante Bella'yı küpeştede bırakıp Hobson'la birlikte güvertenin uzak tarafına geçti. "Mürettebatı rıhtımdan geri çağırın, iskeleyi kapatın, demirleri atın. Demir aldı mı?"

Grundy homurdanarak, "Son iki gecedir aşağı inmedim," dedi.

"İyi düşünmüşsün. Lambaları söndürün. Bizi buradan çıkar."

"Evet Kaptan!"

Hobson mürettebatı harekete geçirdi ve birkaç keskin emirden sonra adamlar devasa ana yelkenleri açmak için armaya koşmaya başladılar. Halatlar sıkıca çekildikçe branda örtüleri çırpınıyor ve baş üstünde açılıyordu ama ağır yelkenleri doldurmak şöyle dursun, sisi karıştıracak kadar bile esinti yoktu.

Dante pruvaya doğru yürüdü ve ellerini birleştirerek bir çığlık attı ve sisin içinde bir yerlerden suyun üzerinde yankılanan bir cevap geldi. Neredeyse anında pruvadan sarkan iki kalın çekme halatı gevşedi ve gemi yavaşça iskelenin yanından uzaklaşmaya başladı.

Daha önce, yoğun sisi görür görmez ve havanın durgunluğunu hisseder hissetmez bir yedekleme ihtiyacının doğabileceğini tahmin ederek nehrin kara sularına iki uzun tekne sipariş etmişti. Ama her bir teknede sırtlarına yüklenmiş sekiz iri yarı adam varken bile, *Tribute* ağır bir kaltaktı, *hele* de kargo bölümü yirmi ton bakır kılıfla doluyken.

Önce birkaç santim, sonra uzun bir adım uzadı ve yürüyen botların sesi yaklaşp meşalelerin ışıkları parladığında, *Tribute*'un geniş kış tarafı hariç hepsi sisin içine gömülmüştü.

"*Fucus maximus*," diye mırıldandı. "Latince biliyor musun?"

Dante yanına baktı. Bellanna Harper'ı geçici olarak aklından çıkarmıştı ve onun kendisini tekrar aklına sokmasından hiç zevk almıyordu. Şafağın sisi aydınlatmaya başlamasıyla koyu renk gözleri daha da belirginleşmiş, menekşe mavisi rengi daha da dikkat çekici hale gelmişti. Uzun siyah saçlarından bir tutam çenesinin kıvrımına doğru uzanıyor, nemden dolayı oraya yapışıyor ve bakışlarını ağzının gür kıvrımlarına çekiyordu.

Dikkatini tekrar nehir kıyısına verdi.

"Yan tarafınızda bir delik var, madam. Aşağıda dinleniyor olmalısınız."

"Belki de en iyisi beni karaya çıkarmak olur."

"Bu kararı vermek için biraz geç," dedi, aşağıdaki karanlık suyun genişleyen boşluğunu işaret ederek.

Küpeştenin üzerinden bakarak sisin küçük girdaplar oluşturarak *Tribute*'un gövdesi ile iskele arasındaki boşluğu doldurmasını izledi.

"Gerçekten de bunu benim için yapmışsın gibi görünüyor." Eli tahtayı öyle sıkı kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz parladı. "Size daha önce hiç gemiye binmediğimi söylemek için kötü bir zaman mı efendim?"

"Şu anda buradan uzaklaşmaktan başka hiçbir şey için iyi ya da kötü bir zaman yok." Dante iskelede toplanmakta olan kırmızı palto kümesine doğru baktı. "Aşağı inin ve gözden uzak durun. Askerler sizin için burada değil diye gemideki varlığınızı göstermenin bir anlamı yok."

Bella battaniyeyi, devasa büyüklükteki galligaskinlere bakacak kadar araladı. "Varlığımın pek bir etki bırakacağını sanmıyorum."

Dante onun mükemmel oval yüzünü çevreleyen parıldayan siyah saç bulutuna baktı. "Git... kararımı ya da aklımı sorgulamama neden olmadan önce. Kamaramda deniz bacaklarına sağlam bir başlangıç yapman için rom ve şarap var."

Bella battaniyeyi tekrar sıkıca sardı ve ambar kapısına doğru yöneldi. Karşılığında hiçbir şey vermek zorunda kalmadan kendisi ve Molly için Londra'dan uzakta bir geçiş kazandığı için kendinden kısmen memnundu. Aşağı inerken Varian St. Clare'in yanından geçerken gülümsüyordu ve ona doğru kibarca başını salladı.

Varian küpeştede Jonas'a katıldı ve Bella'nın ambar boşluğuna doğru eğildiğini görmek için tam zamanında arkasına baktı. "Dinlendiğini sanıyordum. Güvertede ne işi vardı?"

Jonas, "Canımı çok sıkıyor," dedi. "Ah. Ve yine de o hâlâ gemide."

"Onu ve hizmetçisini Kertenkele'ye kadar taşıyacağız."

"Kertenkele mi? Aklını mı kaçırdın sen?"

Dante gözlerini devirdi ve iskelenin sonunda toplanan, sarı meşale ışıkları sis parçalarını yaktıkça daha görünür hale gelen askerleri izlemek için döndü.

"Affedersiniz," dedi Grundy arkalarından yaklaşarak. "Ama misafirimiz var."

"Evet," dedi Varian, başını fenerlerin ışığına doğru eğerek. "Onları görebiliyoruz."

"Hayır yapamazsınız düğ hazretleri, çünkü yanlış yöne bakıyorsunuz. Nehirde misafirlerimiz var."

Jonas ve Varian sancak tarafındaki küpeşteye geçtiler ama yoğun sisin içinde hiçbir şey göremediler.

"Nerede?"

"Pruvadan yarım tabanca atışı. Buradan onları göremiyorum ama yukarıdan haber geldi. "Gözcü sis dağıldığında bir gemi gördü ve bize doğru yaklaştıklarını gördü. Bir brigantine, iki direkli, raylar boyunca dizilmiş bir sıra kırmızı ceketli."

"Kralın böcekleri mi?"

Grundy eğildi ve tükürdü. "Vergi memurları, evet. Nehrin önünü kapatmaya çalışmıyorlar."

Jonas küfretti. "Lanet olsun bu sise."

Hobson kıkırdadı. "Evet, bunu yapabiliriz."

Varian kesin bir ifadeyle, "Hayır, yapamayız," dedi. "Burası Londra, Barranquilla değil."

Dante onu görmezden geldi. "Yay kovalayıcılarını yangın çıkarıcılarla doldurun. Direklerine doğru nişan alın. Belki küçük bir alev ve kıvılcım yağmuru cesaretlerini biraz kırabilir."

Varian kaşlarını çatı. "Kralın gemilerinden biriyle burada, nehirde savaşmaya niyetli değilsiniz herhalde!"

Jonas kendinden emin bir sırtışla, "Çok da büyük bir savaş olmaz," dedi.

Gemi yavaş ve derin bir salınımla sallanırken iki adam da duruşlarını düzeltti. Nehir havası güverteden geçip giderken sisi inceltirken, bazı branda örtüleri titriyor ve kenarlarında dalgalanıyordu.

"Ah, güzel. Rüzgâr hızlanıyor ve nehrin ortasına geldiğimizde akıntı bizi itecektir. Biraz dümen kazanır kazanmaz, uzun teknelerdeki adamları geri çağırın ve baş ve kış taraftaki tüm yelkenleri toplayın. Kovalayıcılar dolu mu?"

Hobson top kaptanı Artemis Franks'e baktı, o da sırtarak topların yüklendiğini ve hazır olduğunu işaret etmek için kolunu çevirdi.

"O zaman ateş edin ve Londontown'a parlak bir veda edelim."

Franks yanan bir fûnyenin kırmızı ucunu, ön siperliğe sabitlenmiş dört adet üç librelik kovalayıcının temas deliklerine indirdi. Zift, antimon, güherçile ve Venedik terebentini karışımıyla doldurulmuş ince kabuklu kapsüller, pirinç burunları yukarı bakacak şekilde, bir yay çizerek yukarı doğru fırladı ve sürünen tüketim gemisinin tam üzerinde patladı. Şaşırtıcı derecede gürültülü dört patlama sessizliği bozdu ve nehri parlak kıvılcım fışkiyeleriyle yıkadı. Kralın gemisindeki mürettebatın bağırışları duyulabiliyordu, küçük parlayan külçeler güverteye ve yelkenlere inerken korunmak için çabalıyorlardı. Kargaşanın içinden tüfek sesleri yükseldi ama hedefini bulan tek atış *Haraç'ın* ön küpeştesinden küçük bir tahta parçasını yonttu.

Bir emir bağırıldı ve rıhtımdaki askerler diz çökerek tüfeklerini sise doğru körlemesine ateşlemeye başladılar. Bir süre için, kralın her iki bölümü de *Haraç'ı* aralarında kıstırdıklarını düşündüler ama sis nihayet dağıldığında, korsan gemisi nehrin aşağısında yarım fersah ötede, şafak ışığının cilalı gümüş parıltısı kış tarafındaki eğimli pencerelerden yansıyordu.

TKralın gemilerinden birini yakma hakareti karşılıksız kalmadı ve *Haraç*'ı takip edip yakalamak üzere üç brigantinden oluşan bir filo gönderildi. Her üç geminin kaptanı da Jonas'ı tanıyordu.

Dante'nin şöhretine ve denizdeki efsanevi başarılarına hayranlık duyduklarından, Thames Nehri'nde kötü zaman geçirmeleri ve aralarından en kısa çöpü çeken birinin yanlışlıkla kıyıya çok yakın seyredip karaya oturmasıyla durmaları şaşırtıcı değildi. Gelgitin omurgayı kurtarmasını beklemekten kaynaklanan gecikme, *Tribute*'u bir tam gün ileriye götürmüş, bunun üzerine özel gemiyi Kanal'a kadar takip edip etmeme talimatını almak üzere Londra'ya bir kurye göndermek için bir tam gün daha gerekmiştir.

Jonas endişelenmiyordu. İki yıl sonra, bir başka Dante gemisi İngiltere'ye doğru yola çıktığında, kralın kasasına getirecekleri ganimetin birkaç yanık yelkeni ve bükülmüş burnu fazlasıyla telafi edeceğini düşünüyordu.

Bellyn's Gate iskelesinden kaçtıktan sonra yaptığı konuşma daha önemli bir konuydu.

Varian St. Clare ona kamarasına kadar eşlik etmiş ve bir fincan rom içerek kendine yardım etmişti.

"Bunu size daha önce söylemeyi düşünmüştüm ama siz başka konularla meşguldünüz."

Jonas elindeki pusulayı bir kenara bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak derinin gıcırdamasına neden oldu. "Görünüşe bakılırsa diğer mesele yine ranzama girmenin yolunu bulmuş, ama bunun dışında o haspa düşüncelerimi hiç meşgul etmiyor."

Varian kayınbiraderinin bakışlarını takip ederek Bella'nın geniş ranzada, battaniyeleri kulaklarına kadar çekilmiş halde uyuduğu ranzaya gitti. "Kralın tüm filosuyla savaşa girmeden yola çıkıp Kanal'a ulaşma eyleminden bahsediyordum. Ancak, hanımefendinin aklınıza hiç gelmediğini duyduğuma da aynı derecede sevindim."

Jonas kaşlarını çattı. "Benimle konuşmak istediğin önemli bir şey olduğunu söylemiştin?"

"Ah. Evet. Dün gece İspanyol Büyükelçisi ile yaptığım görüşmede ortaya çıkan tanıdık bir isimle ilgili. Görünüşe göre, yeğeni İspanyol mahkemelerinde bir kahraman haline gelmiş. Ne yazık ki bu övgüler ölümünden sonra gelmiş, zira kahraman, hikayenin coşkulu bir kalabalığa anlatıldığı gibi, Dante'nin en kötü şöhretli üç korsanıyla savaşıma cesaretini gösterip onları tek başına yenmeyi başardığı ve bu sırada kralın hazine filosunun önemli bir kısmını koruduğu sırada ölmüş."

Jonas homurdandı. "Bizimle savaşmakla övünen her adam için bir gemimiz olsaydı, kendi filomuz Okyanus-Deniz'i doldururdu. Bizi bozguna uğratan bu kahramanın bir adı var mıydı?"

Varian cevap vermeden önce romundan bir yudum aldı. "Recalde. Don Cristobal Nufio Espinosa y Recalde."

Jonas'ın gülümsemesi soldu ve çene çizgisi kare şeklinde bir çıkıntıya dönüştü. Bu isim, hepsi de hoş olmayan anıların bir anda ön plana çıkmasına neden oldu. Dört yıl önce Recalde, Gabriel Dante'nin gemisi *Valour*'u bir tuzakla ele geçirmişti. İspanyol piçi Gabe'i dövmüş ve işkence etmiş, sonra da onu ve mürettebatını, onları kurtarma girişimlerine karşı canlı kalkan olarak kullanmak üzere *Valour*'un raylarına ve armalarına bağlamıştı. Neyse ki Recalde'nin mürettebatı çoğunlukla denizcilerden değil askerlerden oluşuyordu ve Gabriel'in gemisindeki toplara aşina değillerdi. Yapılan dört atıştan ancak biri hedefini bulmuştu. Juliet Dante riskin kabul edilebilir olduğunu düşündü ve *Demir Gül*'ü, Recalde'nin umduğu hasarı vermeden *Valour*'a geminin ortasından çarpacak kadar yaklaştırmayı başardı. *Rose* ve mürettebatıyla meşgul olan Isabeau Dante ve Jonas gemilerini saldırıya yaklaştırmayı başardılar ve ikisi birlikte İspanyol'u bozguna uğrattılar.

Gabriel Dante o korkunç günde gemisini ve mürettebatının yarısını kaybetmişti. Juliet yaralanmış ve *Demir Gül* ağır hasar almıştı. Jonas, Simon, Varian ve Isabeau da yara almadan kurtulamamıştı. Hepsi de Recalde'nin ihanetini hatırlatan yara izleri taşıyordu.

Jonas'ın hafızasındaki tek parlak nokta, Juliet'in bıçağı göğsüne saplanmış, Varian'ın hançeri karnını delmiş ve Gabriel'in tüfek mermisi boğazının yarısını parçalamış olan Don Cristobal Recalde'nin görüntüsüydü.

Varian, Jonas'ın gözlerinde parıldayan soğuk nefretten çekinerek, "Büyükelçi belli ki Juliet'le olan ilişkimden habersizdi," diye devam etti. "Dilinden dökülen kelimeleri tutamayacak kadar içkinin etkisindeydi. İçinde bulunduğumuz topluluğu göz önünde bulundurarak çok fazla şey söylememenin ya da olayları kendi tanıklığımla anlatmamanın en iyisi olduğunu düşündüm. Çok fazla ağız köpürmesi ve gayretli tükürükler uçuşuyordu."

Jonas sandalyesini ani bir güçle geriye itti, sandalye devrildi ve yere düştü.

Varian elini kaldırdı. "Hiçbirimizin bir daha duymak istemeyeceği bir isim olduğunun farkındayım-"

Jonas hırladı. "O zaman neden duyuyorum?"

"Çünkü bir kardeşi vardı: Juan Pedro Recalde. Juan Pedro filodaki başka bir gemide subaydı ve savaşı görebilecek kadar yakın olmasına rağmen, komutanı başka bir korsanla çatıştıyordu ve Don Pedro kardeşinin şehadetini paylaşma fırsatını kaçırdı. Doğal olarak intikam yemini etti."

"Doğal olarak."

"Büyükelçiye göre Recalde, *el cazador de lobo* dedikleri çok yetenekli bir suikastçıyı işe almış."

"Kurt avcısı mı? İlginç."

"Onun tek amacı ailenizin tüm üyelerini avlamak ve yakalamak ya da öldürmek."

Jonas elini sallayarak tehdidi hak ettiği saygıyla savuşturdu. Kadehini eğerek şarabın tortularını döşeme tahtalarına boşalttı ve masanın etrafından dolaşarak kadehi yeniden romla doldurdu.

"Daha önce de avlandık."

Varian omuz silkti. "Bu *el cazador*'un Recalde'ye Güvercin Kayası'nın konumu, kanal girişine erişim ve -en rahatsız edici olanı- adanın savunmasının doğru bir tanımı da dahil olmak üzere özel ayrıntılar gönderdiği gerçeği olmasaydı, ben de buna itibar etmezdim."

Dante'nin kaşları çatıldı. "Bunu nasıl yapabiliyor?"

"Yapamaz. Pigeon Cay'de değilse ya da ekiplerden birinde çalışmıyorsa yapamaz."

"Casus mu?"

"Hiçbir şekilde ilk değil. Gemilerimizden birinin New Providence'a yanaşmasını beklemek oldukça kolay bir iş. Tüm kaptanlar... siz ve babanız da dahil olmak üzere... savaşta kaybettiklerinizin yerine yeni adamlarla anlaştınız."

Jonas kadehini yavaşça indirdi. "Bu engereği Güvercin Kayası'na bizden birinin getirdiğini mi söylüyorsun?"

"Bunu belirgin bir olasılık olarak ortaya koyuyorum. Hatırlarsanız Juliet, kralın casusu olduğumdan şüphelenmesine rağmen beni Cay'e getirdi. Unutmayın, bu intikam ve suikastçı laflarının hiçbirisi, seyircilerini etkilemeye çalışan abartılı bir soytarının böbürlenmesinden başka bir şey olmayabilir."

"O zaman neden bundan bahsediyorsun?"

"Çünkü Recalde'nin emrinde bir savaş gemisi filosu olduğunu da söyledi ve Geoffrey Pitt'in biz ayrılmadan önce Havana'ya ağır silahlı birkaç kalyonun geldiğine dair bir söylentiden bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum."

"Havana'ya her zaman kalyonlar gelir." "Ancak o kadar çok kalyon değil."

Jonas düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. Kalyonlar baştan kışa yüz elli feet uzunluğunda ve yirmi beş feet genişliğinde büyük gemilerdi. Direklerinin yanı sıra kürekleri de vardı ve çoğunlukla iki yüz kişilik mürettebata ek olarak beş yüz kadar asker taşımak için kullanılırlardı. Simon Dante bir zamanlar böyle bir geminin karnında köleleştirilmişti. Aç bırakılmış, dövülmüş ve gemi savaşa girdiğinde kürekleri çekmeye zorlanmıştı. Lucifer onun yanına zincirlenmişti.

Dante galerinin pencerelerinden dışarı baktı ve bir yudum rom aldı.

"Eğer her ne şekilde olursa olsun," dedi Varian sessizce, "Güvercin Kayası'nın yerini biliyorlarsa, kuzey kıyısına iki bin lanet olası *conquista* indirebilirler ve biz de onları kovmakta çok zorlanırız."

Dante elindeki fincanı bir o yana bir bu yana çevirerek içindekileri yuvarladı. Masasına döndü ve tepesine yayılmış çizelgeye baktı. "Umabileceğimiz en hızlı geçiş bizi hâlâ altı hafta öteye götürüyor. Batı rüzgârları erken eserse yedi ya da daha fazla. Ve kargo bölümünde bizi ağırlaştıran yirmi ton bakır kaplama var."

"Kadını bırakmak için Kertenkele'de durduğumuzda bir kısmını boşaltabilirsin."

Dante başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Tanrı şahidim olsun ki hiçbir yerde durmayacağız. Pigeon Cay'e giden en kestirme rotayı çizeceğiz. Gemide yeterince yiyecek ve suyumuz var. Ve eğer yeterince hızlanamazsak, lanet olası bakırı denize atacağız. Gitmek isterse kadını da yanında götürürüz."

BELLA'NIN GÖZLERİ BIRDEN AÇILDI. Konuşmaların çoğuna kulak misafiri olmuştu ama uyanık olduğunu belli etmemek için kıpırdamadan yatmayı uygun bulmuştu. Ağzı toz gibi kuruydu ve iki adamı kesik gözlerle izlemesine rağmen, söylediklerinden çok ellerindeki kadehlere odaklanmıştı. Ama Jonas gemisini hiçbir yerde durdurmayacağını açıkladığında, dimdik oturdu.

"Ne dedin? Ne dedin sen?" Yan tarafındaki yara ani hareketi protesto ettiği için ünlemin ardından bir nefes nefese kaldı. "Lanet olsun! Bu acıtıyor!"

İki adam da ona bakmak için döndü. Elini yarasına bastırdı ve onların bakışlarıyla karşılaşmadan önce küçük neşterlerin ateşinin sönmesini bekledi.

"Durmayacağınızı söylerken ne demek istediniz?"

Dante kaşlarını çattı. "Söylediğimiz her kelimeyi dinlediğiniz belli olduğuna göre, ne demek istediğimi anlamakta güçlük çekmeyeceğinizi garanti ederim."

"Ama... Molly ve beni Truro'da karaya çıkaracağını söylemiştin!"

"Koşullar değişti." Tekrar haritalarının üzerine eğildi. "Rotamı değiştirmek ve gemimi karaya yaklaştırmak için gereken zamanı ayıramam."

"O zaman dua edin, karaya nasıl çıkacağız?"

"Caribbee'den İngiltere'ye dönecek bir sonraki gemide," diye tersledi. "Ya da yüzebilirsin, zerre kadar umurumda değil."

"Caribbee" mi? Yani... İspanyol Main'i mi? Tropik bölgeler mi? *Dünyanın diğer tarafı mı?*"

"Maceracı bir tipe benziyorsunuz. Belki de deniz havası ve beyaz kumlar size çekici gelecektir."

"Dover'da beyaz kum ve deniz havası alabilirim," diye karşı çıktı, yanaklarındaki ısı yükseliyordu.

"Durmayacağım. Acilen eve dönmem gerekiyor." "Bu kurt avcısı yüzünden mi?"

"Kulakların da dilin kadar keskin."

"Sizinkinden daha keskin değil, Sör Korsan! Altı hafta süreceğini kendiniz söylediniz. Bunun dışında altı saat ayıramaz mısınız?"

"Eğer İspanyollar gerçekten adamıza saldırmayı planlıyorlarsa, altı saniye ayıramam, hanımefendi. Bu da yaklaşık olarak sinirlerimin daha ne kadar dayanacağı anlamına geliyor!"

Jonas'ın sesi öfkesiyle birlikte yükselmişti ve Varian sakinleştirici bir el kaldırdı.

"Neşeli bir kayık belki," diye önerdi. "Ve kürek çekecek bir adam. Elbette bunu sağlayabiliriz."

Jonas bir an kayınbiraderine, sonra da Bella'ya ters ters baktı. "Pekâlâ. Eşlerinin ve ailelerinin Pigeon Cay'de hayatları için bir savaşı karşı karşıya kalabileceklerini bilerek sizinle birlikte geride kalmaya istekli bir gönüllü bulma işini size ve lord hazretlerine bırakıyorum."

Bella'nın yüzü kızardı ama Varian'a başını salladı ve sıkı bir gülümseme takındı. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Gerçek bir centilmen... belli ki bu gemide nadir bulunan bir şey."

Varian ayağa kalktı ve kadehini masaya koymadan önce son lokmasını da bitirdi. "Bana henüz teşekkür etmeyin, sevgili leydim. Gemide geride kalmaya kolayca ikna edilebilecek bir adam olduğundan şüpheliyim."

"Güzel bir ödöl vaadi için bile mi?"

Jonas tekrar baktı ve gözlerinin kasıtlı bir şehvetle kadının göğsünde gezinmesine izin verdi. "Bu tamamen ödölün ne kadar yakışıklı olacağına bağlı. Gördüğüm kadarıyla sunacak pek bir şeyiniz yok."

Bella'nın gözleri büyüdü ve yanaklarındaki kızarıklığa gözlerindeki alev de eklendi. "Siz bayım, görgüsüz, kara kalpli bir piçsiniz."

"Dalkavukluk, hanımefendi, size özel bir iyilik kazandırmaz."

Öfkelenen Bella ranzadan aşağı indi. "Lütfen Molly'yi nerede bulabileceğimi söyler misiniz? Buradaki hava artık tahammöl edilemeyecek kadar kibirle yoğunlaşıyor."

"Pitt!" Dante'nin kükremesi henüz duvarlarda yankılanmayı bitirmemişti ki kapı açıldı ve Genç Pitt oradaydı.

"Evet Kaptan?"

"Hanımefendi hizmetçisiyle yeniden bir araya gelmek istiyor. O zaman kışını kaldır da kadırgaya git ve bana biraz et ve bisküvi bul. Karnım yiyecek bulmak için dilimin arkasını kemiriyor!"

Delikanlı Bella'yı çabucak dışarı çıkardı ve onu karanlık koridor boyunca beş adım kadar ilerleterek dar bir kapının önündeki alçak ışığa doğru eğilmesi için uyardı.

"Burada mı?"

"Efendi Grundy'nin kamarası, leydim. Diğer bayanı buraya kendisi koydu." Bunu olağanüstü bir şaşkınlık vesilesiymiş gibi söyledi, Hobson Grundy'nin genellikle karşı cinse karşı bu kadar düşünceli olmadığını öne süren Bella, Dante'nin kamarasının yakınlığı karşısında sadece kaşlarını çatı. Başka bir şey söylemeden içeri girdi ve kapıyı, bölmenin diğer tarafındaki iki adamın duyacağından emin ol a c a k kadar kuvvetle çarptı.

Aynı çarpışmanın talihsiz bir sonucu olarak Molly irkilerek uyandı ve yattığı dar ranzadan fırladı.

Ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde sallandı ve zihnini toparlamak için gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim, hanımefendi. Bu kadar derin bir uykuya dalacağımı düşünmemiştim."

Bella, kızın solgun yüzüne, yanaklarındaki morluklara ve başının etrafına sarılmış, kan lekeleriyle renklenmiş bandaja bakarken bir anlık suçluluk duygusuyla omuzları çöktü.

"Tabii ki uyuyor olmalıydın! Korkunç bir gece geçirdin. Benim katlanmak zorunda kaldığım her şeyden daha korkunç olduğu kesin. Düşmeden önce kendini yatağa geri götür."

"Ben iyiyim, hanımefendi. Genç Pitt bir hamak bıraktı ama siz kulübeye dönene kadar onu kancalara asmamamı söyledi... çünkü kapıdan içeri girdiğinizde boğazınıza takılıp sizi boğabilirmiş." Daha birkaç dakika önce Jonas Dante'yi boğma isteği duyan Bella etrafına bakındı ve kaşlarını yeniden çatı. Kollarını düz tutup daire şeklinde dönse, parmakları dört duvara da değecekti. Bir duvara dayalı yatak, köşede hırpalanmış bir deniz sandığı ve uzun zamandır kullanılmayan, leğenin dibinde kıvrılmış taşlaşmış bir örümcek cesedi bulunan bir lavabo fazladan yer kaplıyordu. Sürahiyi kaldırdığında içinde su vardı ama kokladığında acı su Koku, örümcek kadar uzun süredir orada olduğunu gösteriyordu.

Hava da eski ter, küf ve köşede ince bir siyah duman çizgisi gönderen kötü kesilmiş bir donyağı mumu gibi kokuyordu.

Molly, Bella'nın yüzündeki ifadeyi okuyarak, "Sadece kısa bir süreliğine buradayız," dedi. "Sanki dünyanın etrafında yelken açacakmışız gibi değil."

"Sadece yarısı."

"Hanımefendi?"

Bella bir şeyler fırlatma isteğini bastırmak için bir an durdu. Bunun yerine, kulübenin diğer tarafına doğru on adım attı, döndü ve geri döndü.

"Gemi yola çıktı, iskeleden ayrıldık, Londra'dan ayrıldık ve eğer çok merhametli Kaptan Dante'ye inanılacaksa - ki ondan şüphe etmek için hiçbir nedenim yok - kısa bir süre sonra İngiltere'yi çok geride bırakacağız."

"İngiltere'den ayrılmak mı?" Molly'nin ağzı açık kaldı.

"Bizi Truro'da bırakmayı teklif etmişti ama şimdi görünen o ki tropik bölgelere doğru yola çıkabiliriz."

"Oh. Tanrım."

"Gerçekten de öyle. Kibirli piç çok kibar." Bella titreyen parmak uçlarıyla şakağını ovuşturdu. Öfke kanına karıştı ve geminin hareketi azalırken midesi yükselir gibi oldu. Ne kendisinin ne de Molly'nin yüzme bilmediği ve ikisinin de sudan korktuğu gerçeği olmasaydı, denize atlamayı ciddi ciddi düşünebilirdi. Nehrin her yerinde mavnalar ve feribotlar vardı, mutlaka biri boğulmadan önce onları çekip çıkaracak kadar yakın olurdu.

"Seni bu karmaşanın içine sürüklediğim için çok üzgünüm Molly."

"Üzülmenizi gerektirecek bir şey yok, hanımefendi. Bazen geceleri yatarken, beni Truro'ya götürmemiş olsaydınız ne olurdu diye düşünüyorum. Aklıma gelen bazı düşünceler yüzünden ter içinde kalıyorum."

"Bir korsan gemisinde tutsak olmanın uykuyu kolaylaştıracağından pek emin değilim."

Molly daha da solgunlaştı. "Esir mi?"

"Bunu başka nasıl düşünebilirim bilmiyorum. Bizi bırakmak için elinden geleni ardına koymuyor ve bizim de kendi başımıza kurtulma imkânımız yok."

Birkaç dakika derin düşüncelere daldıktan sonra Molly biraz neşelendi.

"Truro'daki balıkçıların Okyanus-Deniz'in seyredilmesi gereken çok güzel bir manzara olduğunu söylediklerini duydum, masmavi gökyüzü ve dünyanın en ucuna kadar uzanan gümüşü sulardan başka bir şey yok." Durakladı ve alnında

yeniden bir endişe kırılgılığı belirdi. "Unutmayın, o sınırın ötesinde ateş püskürten ejderhalar, çok yaklaşan denizcileri bekleyen ölümcül yaratıklar olduğunu da söylediler." "Ben daha çok eve yakın ejderhalarla ilgileniyorum."

Bella tekrar ranzaya baktı ve üzerine sıçrayan herhangi bir şeye karşı temkinli bir parmakla ince tik takları yaptı. Bitler gecesinin keyfini kaçırabilirdi.

Tamamlandı.

Yataktan hiçbir şey sıçramadı ve Molly onu korku dolu bir ifadeyle izlediği için öfkesini bir kenara bırakıp gülümsedi. "Denizde ejderha olmadığına eminim. Olsaydı bile, kuşkusuz her korsan onlardan nasıl kaçınacağını bilirdi."

Yüzünü buruşturdu ve bir elini yan tarafındaki yaranın üzerine bastırdı. Sargı derisinin yanında vıcık vıcık hissediliyordu ama Digger'ın uyguladığı lapadan sızan hiçbir şey yoktu.

İçini çekti ve tekrar dar ranzaya baktı.

"Gel, ikimiz de sığabiliriz ve o kadar yorgunum ki doğru düzgün düşünemiyorum."

Dante'ninkinin üçte birinden daha küçük olan yatak, yüksek ahşap kenarlarıyla daha çok bir tabut gibi hissettiriyordu. Molly, Dimcock'un meclisinde birlikte oldukları ve ısınmak için birbirlerine sokulmak zorunda kaldıkları zamanları anımsatan bir şekilde kaşıklaşarak onun yanına sokuldu.

Molly hemen uykuya dalmış gibi görünüyordu ama Bella kendini mum ışığının tahta duvara vuran parıltılı desenlerine bakarken buldu. Sıradan bir gün gibi başlayan bir günde her şey nasıl bu kadar ters gitmişti? Vurulmuştu, evsizdi, ateş püskürten ejderhaların beklediği uzak bir dünyaya yelken açıyordu. Denizcilik deneyimi nehirde bir aşağı bir yukarı gidip gelen mavnalarla sınırlıydı. Truro'da sık sık denize bakan rüzgârla savrulan kayalıklarda durmuştu ama en çılgın hayallerinde bile kendini bir korsan gemisinde, branda piramidinin altında, tüm güvertelerde silahlar patlarken ve kızıl saçlı bir şeytan dümende duruyor.

Kızıl saçlı şeytanın bu gece inkar edilemez bir şekilde hayatını kurtarmış olmasının pek bir önemi yoktu. Ona güveniyor muydu? Saçma bir düşünce. Adam bir korsan, kadınsa bir hırsızdı; bir araya getirmeyi hayal edebileceği en az onurlu varlıklardan ikisi. Neden biri diğerine güvensin ki?

Kulağında Molly'nin yumuşak nefes alışını dinlerken göz kapakları ağırlaştı ve bir iç çekiş ciğerlerini bastırılmış tüm hayal kırıklıklarından boşalttı. Bir gözyaşı gözünün kenarını tehdit etti ama onu sıkarak uzaklaştırdı ve sonunda görüşü dar yarıklara kadar incelindi... sonra karanlığa gömüldü.

B Ellanna ne istediğini bilmiyordu. Eğer kendini çok fazla battaniyeyle örterse, o kadar sıcak olur ki çarşafı terden ıslatırdı. Eğer battanileri bir kenara atarsa, o kadar üşüyordu ki Vücudu kısa sürede titreyen bir kütleye dönüştü. Boğazı kuru ve sıcaktı, bu yüzden bir ay boyunca çölde mahsur kalmış bir adam gibi içti. Ama sonra geminin sürekli aşağı yukarı hareketinden dolayı karnı isyan etti ve mide bulantısı dudaklarından aynı ekşi suyu kusmasına neden oldu.

Molly elinden geldiğince yardım etti, ancak kendi yaraları henüz tam olarak iyileşmemişti ve her iki kadının da kafalarının tuval kovanın üzerinde asılı kaldığı zamanlar oldu. Genç Pitt kapının dışında duruyordu ve öğürme seslerini duyabiliyordu. Kadırgadan biraz kuru bisküvi ve Digger'ın önerdiği tuzlu salamura getirdi ama Molly iyileşirken, Bella'nın rahatsızlığının Manş Denizi'nin dalgalı sularından kaynaklanmadığı kısa sürede anlaşıldı.

Gemideki üçüncü akşamında ateşler içinde yanıyordu.

Digger, kızın yarasını örten sararmış, kanlı lapanın kenarını kaldırırken dilini şaklattı.

"Sanırım orada bir parça kumaş kalmış olmalı. Ya onu vuran silahın vatkası ya da top sert bir şekilde geçerken elbisenin bir parçası. Yara çok derin değildi ve mermi sıkınca dışarı fırladı, bu yüzden etrafı kurcalamadım, ama evet, orada olmaması gereken bir miktar zirve var gibi."

Hobson Grundy ile konuşuyordu ve Grundy bu açıklamadan pek de memnun görünmüyordu. Dük, kaptanı bir miktar para indirmeye ikna etmişti.

O akşam tekneyle İngiltere'nin Manş Denizi'ne uzanan en güney ucu olan Lizard'ın yakınından geçeceklerdi. Kürekleri kullanacak bir gönüllü bile bulmuştu; fazla özlenmeyecek, nispeten tembel bir hödüktü bu. Hava şaşırtıcı derecede açıktı ve rüzgârlar onların lehine sürekli esiyordu.

"Kaptana ne söyleyeyim?"

Digger dilinin ucuyla tek dişini okşadı. "Ona yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceğini söyle, tabii eğer arabaya koymak istediğin bir ceset değilse. Çürüme yayılmadan önce orada ne olduğunu bulup çıkarmam gerekecek."

Hobson bir nefes verdi ve alçak tavana baktı. "Mutlu olmayacak."

"Her zaman mı?"

"Lütfen beyler, nasıl yardımcı olabilirim?"

Molly McDevitt arkalarında duruyordu, elleri birbirine dolanmış, kahverengi gözleri kocaman ve korku doluydu.

Digger loş ışıktaki gözlerini kıstı. "Eğer aklınız varsa, hanımefendi, ışığı yaklaştırmanızı isteyeceğim ve zamanı geldiğinde, eğer karşı çıkarsa hanımınızı sabit tutmanız gerekebilir. Acımayacak demenin bir anlamı yok, çünkü acıyacak. Acısını dindirmek için ona alabileceği kadar rom vereceğiz. Muhtemelen senin de kendine biraz rom alman gerekecek, genç kız. Bayılıp düşmene izin veremeyiz."

"Bayılmayacağım, efendim. Hanımımın bana ihtiyacı olduğu sürece olmaz."

Genç Pitt bir şişe rom ve büyük bir tencere sıcak su getirmesi için gönderildi.

Digger arkasından, "Bir mangal ve biraz da kırmızı kömür," diye bağırdı. "Onları Chedley'den getir."

Grundy memnun görünmüyordu. "Kızın hareket ettirilemeyeceğinden emin misin?"

Kıyıda daha iyi tıbbi yardım alacağı kesin."

Digger dilini yanağına soktu ve ters ters baktı. "Bu sözleri aklımda tutacağım, seni ahmak, eğer bir gün ameliyatıma girersen."

Grundy haberi kaptanına iletmek üzere kamaradan ayrılırken açıkça mutsuz görünüyordu.

"Buraya gel kızım. Hanımın uyandı."

Molly ranzanın yanına döndü. Bella'nın gözleri açıktı ama odaklanmakta zorlanıyordu. Göz akları küçük kırmızı damarlarla doluydu ve dudakları tamamen renksizdi, yanaklarındaki ve boğazındaki deri kadar solgundu.

"Hanımefendi... beni duyabiliyor musunuz?"

"Elbette sizi duyabiliyorum," diye mırıldandı Bella. "İkinizi de. Ne... neler oluyor?"

"Ateşiniz var, hanımefendi. Digger, yaranızın içinde iğneden kalan bir parça dolgu olabileceğini düşünüyor. Tekrar kesip açması ve bakması gerekiyor."

"Aman Tanrım. Beni öldürüp bu işi bitiremez mi?"

"İşte şimdi, hanımefendi, bu ateşin konuşması olurdu. Birazdan rom alacaksınız ve söz veriyorum yakında hiçbir şey hissetmeyeceksiniz."

Bella'nın dişleri titreyerek takırdadı. Ter şakaklarından saçlarına doğru aktı; tüm vücudunu nemli bir parlaklıkla kapladı. Digger sargıyı kesip kokuşmuş lapayı sıyırdığında Molly bir adım geri çekildi, çünkü yara kıpkırmızıydı ve irin sızıyordu. Digger işaret parmağıyla yaraya dokununca daha da ağır sarı bir sızıntı oldu ve Bella'nın çığlık atmasına neden oldu. Kendi kendine başını salladı ve kara kutusunun üzerinde mırıldanarak ihtiyaç duyacağı aletleri seçti.

Rom geldi ve Molly iki fincan dolusu romu Bella'nın boğazından aşağı indirmeyi başardı. Digger şişeden doğrudan bir yudum aldı ve yarayı ikinci kez dürttüğünde yanıt alamayınca hastanın devam edebilecek kadar sersemlediğini düşündü.

BELLA'NIN ATEŞİ öğleden sonra ve gece boyunca ve ertesi günün tamamında şiddetlendi. Genç Pitt birkaç kez onu sorgulamaya gönderildi ama Molly başını kaldırıp sallamaktan başka bir şey yapmadı ve sonra tekrar ranzanın sert kenarına gömüldü. Bu şekilde uyudu, metresinin herhangi bir ihtiyacını algılayabilecek kadar yakındı. Üçüncü gün Pitt ince bir paleti kamaraya sürükledi ve katlanmış brandadan yapılmış bir şilte ile doldurdu.

Bella'nın ateşi sonunda düştüğünde, Molly yedek yelkenlerden oluşan yatağında usulca horluyordu. Bu önemli olayı fark eden tek kişi, kendi kamarasına giderken orada durmuş olan Jonas Dante'ydi. Nasırlı bir elini Bella'nın alnına dokundurdu ve tekrar geri çekilmeden önce battaniyelerini nazikçe düzeltti.

"BU KARDEŞ, haşlanmış deri ayakkabı gibi kokuyor."

Bella burnunu kırıştırdı ve kâseyi kenara itti.

Molly, "Ayakkabı ya da onu giyen denizci gibi koksa da fark etmez, yemelisin," diye ısrar etti. Kaseyi geri getirdi ve tahta kaşığı içine daldırdı ama Bella battaniyenin kenarını kaldırıp altına bakıyordu.

"Neden bu gemide hep çıplak uyanıyorum?"

"Çıplak değilsin, genç Efendi Pitt'in gömleklerinden birini giyiyorsun." "Çoğunlukla çıplağım."

"Sen terlerken ve yaran kanarken sana pansuman yapmanın pek bir anlamı yoktu."

Bella kaşlarını çattı ve battaniyenin altına tekrar baktı, bu kez gömleğinin eteklerini belinin üzerine çekti. Göbeğinin etrafını saran dar bir kumaş şeridinden başka bir şey yoktu; bu kumaşta ne mutlu ki hiçbir lekelenme ya da sızıntı belirtisi yoktu.

"Digger bu sefer yarayı temizlemek ve tekrar kapatmak için oldukça titiz davrandı."

"Yanmak mı?"

Molly heyecanla başını salladı. "Bir bıçağın ucunu kızarana kadar ısıttı ve sonra..."

"Bilmek istemiyorum!"

"Dikişten daha hızlı iyileşeceğini söyledi ve üzerine acıyı dindireceğine yemin ettiği korkunç kahverengi bir merhem sürdü."

"Yalan söyledi."

Aslında ağrıları, ateşi düşmeden önceki kadar kötü değildi. Dahası, zayıf, cılız bir çorbadan çok daha fazlasına ihtiyaç duyan bir iştahla uyanmıştı. Eğer doğru hatırlıyorsa, Lord Parker Seville'in evinden ayrıldığından beri katı hiçbir şey yememişti.

"Ne zamandır burada yatıyorum? Kertenkele'ye yaklaştık mı? Dük bizi kıyıya çıkaracak birini buldu mu?"

Molly gözlerini kırıştırdıktan sonra bakışlarını kaçırdı. "Dört gece önce Lizard'ı geçtik hanımefendi. Şu anda Fransa açıklarındayız ve güneye doğru ilerliyoruz."

"Fransa!"

"Kaptanın bu konuda çok az seçeneği vardı. Hareket edemeyecek kadar hastaydınız, bir kayığa binip kıyıya kürek çekemeyecek kadar hastaydınız. Kürek çekmeye gönüllü olan çirkin hödüğe gelince, yemin ederim bizi denize atar ve beş yüz poundu kendine saklardı."

"Beş yüz mü?"

"Ah." Molly kızardı ve alt dudağını dişledi. "Bundan bahsetmemem gerekirdi. Dük onu bana verdi ve yeni bir başlangıç yapmamıza yardımcı olacağını söyledi."

Bella bir an için sözleri sindirdi ve sonra başını rulo halindeki destekten kaldırdı. "Cüzdanım!"

Molly eteğinin kenarını kaldırdı ve Bella'ya mücevher yığınının içinde bulunduğu küçük deri kesenin beline bağlı olduğu yeri gösterdi. "Endişelenmeyin hanımefendi, onu güvende tuttum."

Bella tekrar desteğin üzerine çöktü. İki kez, ateşi onu sarmışken, kendini Gutter Lane'e geri dönmüş, saçları düğüm düğüm olmuş, elbiseleri paçavradan farksız bir halde hayal etti. Peter Dimcock yakınlarda oturmuş paralarını sayıyor, her gün daha fazla erkeğe bacaklarını açmazsa kırbacı tekrar sırtına indireceği konusunda onu uyarıyordu.

Kâbuslar onu üşütmüş ve terletmişti ve Molly'nin her zamanki fincan çikolatası ve bir kâse tatlı yumurtasıyla yanında durduğu yumuşak yatağında uyanmayı umuyordu.

Ama bu bir kâbus değildi, gerçektir. Molly yanındaydı ve elinde haşlanmış ayakkabı suyuyla dolu bir kaşık tutuyordu. Bella kaşığı itti. Tavana baktı, dünyaya öfkelenmekle kendisi için üzölmek arasında gidip geliyordu ve sonunda hangi ruh halinin kazanacağını bilmiyordu.

Bella'nın sallana sallana kaptanın kamarasına gidecek kadar güç kazanması için iki gün daha geçmesi gerekti. Molly'yi kapıda bekletip ayak seslerini dinledikten ve kimin geçtiğini anlamak için koridora göz attıktan sonra bunu yaptı.

Vakit gelip de Molly Jonas Dante'nin kamarasına döndüğünü işaret ettiğinde, Bella tabutu andıran ranzadan irkilerek indi ve kaptanın kapısına yaklaştı, kapıyı çalmadan önce bir an durakladı.

"Girin."

Dante büfede kendine bir kadeh şarap dolduruyordu. Şapkasızdı, saçları omuzlarına dökölmüşü, kumral bukleler fenerlerin ışığının vurduğu yerlerde daha parlak kırmızı parlıyordu.

Kapının açılma sesiyle başını çevirdi ve sorma zahmetine girmeden ikinci bir fincan doldurdu.

"Yaşayanlara yeniden katılmaya karar verdiniz, değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedi. "Gerçi midem her dalgada aşağıda mı kalacağı yoksa yukarı mı çıkacağı konusunda hâlâ kararsız."

Dante bir sandalyeyi işaret etti. "Buna alıŖacaksın."

"Buna alıŖmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim, efendim. Beni karaya çıkaracağınıza söz vermiştiniz."

"Hareket edemeyecek kadar hastaydın. Karşı cinse karşı hiç sevgi beslemeyen Grundy bile buna karşı çıktı."

"Peki o zaman, şimdi ne olacak? Şimdi ne yapmamı bekliyorsunuz?" "Ne yapmak istersin?"

"Açıkçası, karaya çıkmak istiyorum. Herhangi bir yer olur. Fransa, eğer en uygunu buysa."

"Fransa kıyılarından yüz fersah bile uzakta değilim, dolayısıyla bu pek uygun olmaz."

"Gemiden inmeme izin vermeyecek misiniz?"

"İstedığınız zaman gidebilirsiniz sevgili hanımefendi, kimse sizi durduramaz." "Karadan yüz fersah uzakta mı?"

"Evet, bu biraz sorun yaratabilir."

Odanın içinde yürüdü ve şarap kadehini uzattı. Kadın kadehi adamın elinden almadığında, adam kadehi kadının yanındaki masaya koydu.

"Öfkeden köpürürken bir de bunu düşünün. Hava durumuna bağlı olarak Pigeon Cay'e ulaşmamız beş ila yedi hafta daha sürecek. Ancak oraya vardıktan sonra New Providence'a giden ikmal gemilerimizden birine binebilirsiniz, oradan da Atlantik'i geri geçmek için bilet almanız çok kolay olacaktır. Bu size nereye gitmek istediğinize ve oraya vardığınızda ne yapmak istediğinize karar vermeniz için zaman kazandıracaktır. Daha da önemlisi, bu Dimcock denen adamı ülkeyi temelli terk ettiğinize ikna etmek için yeterli bir süre olacaktır. Zengin bir dul kadın İrlanda'ya, İskoçya'ya ya da Fransa'ya kolayca yerleşebilir ve birkaç soru sorulabilir."

"Zengin mi? Varlıklı olmaktan çok uzağım, Kaptan."

"Döndüğünde öyle olacaksın. Özellikle de İrlanda'yı seçersen. İki madeni parayı birbirine sürtün ve yeni koca adayları kazlar gibi etrafınıza üşüşsün."

"Sadece bir avuç mücevherim var, efendim. Bu İrlanda'da bile büyük bir servet sayılmaz."

Dante abartılı bir iç geçirdi. "Anladığım kadarıyla kayınbiraderim size beş yüz pound vermiş. İçinizi rahatlatmak için memnuniyetle beş yüz daha ekleyeceğim."

Gözleri kısıldı. "Bunu yapar mıydın?"

"Yaparım."

"Ne karşılığında?"

Bakışları bir an için kızın göğüslerine kayd ve sonra tekrar yükseldi. "Hiçbir şey için. Dilinin keskinliğiyle düello etmek zorunda kalmadan geçireceğin bir gün için. Yemek masamda bir hafta boyunca bana eşlik etmen için. Beni hiç ilgilendirmeyen bir şeyi istediğimi itiraf etmemi istemekten başka bir şeyle meşgul olacağın bir ay için."

Bella cevap vermek için ağzını açtı ama tekrar kapattı. Sessizlik içinde, onun masasına geçmesini ve bu tür parşömenlerle dolu açık bir varilden rulo haline getirilmiş bir çizelge seçmesini izledi. Masanın üzerine düz bir şekilde yaydı, sonra üst köşeleri tutmak için pirinç bir hokka ve mor bir taş taşıdı; bir hançer ve bir atış kesesi alt kısımları sabitledi.

Yukarı baktı. "Şartlar kabul edilebilir mi?"

"Seçme şansım var mı?"

Bir kaşını kaldırdı. "Seni her zaman cazibemle kazanmaya çalışabilirim."

Bella gözlerini kırıştırdı. "Adam kaçırmanın cazibesi nerede?"

"Adam kaçırma, fide istemek anlamına gelir. Sizi öldürmek isteyen adamdan başka kim fide isteyebilir? Seni öldürmek isteyen bir kardeşten başka?"

"Üvey kardeş."

Adam doğruldu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Uzun bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu ama fikrini değiştirmesi için onu ikna edebilecek tek bir şey bile söyleyemedi.

"Eğer şu anda başka bir şikâyetiniz yoksa, çizmem gereken bir rota var."

Gerçekten de şikâyet edilmeyecek ne vardı ki? Yemekler berbattı, yatak sertti, önümüzdeki birkaç hafta boyunca Molly ile paylaşması beklenen kamara havasız ve küçüktü. Ama adam başını sabırsız ve sorgulayıcı bir şekilde eğdiğinde, başka bir şey söylemedi ve gitmek için ayağa kalktı, ama uzanıp şarap bardağını almadan önce değil.

T Bellanna gün ışığını tekrar görene kadar iki gün daha geçti. Suskunluğu kısmen bacaklarını daha önce hiç kullanmamış gibi hissetmesinden kaynaklanıyordu. Geminin her dönüşü, bacaklarını desteklemesini gerektiriyordu.

Bir sonraki dalga dengesini bozmadan önce. Kendini yürümeye başlayan bir çocuk gibi hissediyor, devrilmemek için duvarlara, masalara ya da ranzanın kenarına tutunmak zorunda kalıyordu.

Sonunda kendini denizde buldu ve Molly'yle birlikte güverteye çıktı, serin rüzgâr saçlarını okşarken neredeyse ağlayacaktı. Bazıları onu ilk kez gören mürettebatın ona bakışları karşısında o kadar da heyecanlanmamıştı. Bella'nın giydiği kanvas galligaskins ve aşırı büyük gömleğe baktılar, fısıldadılar ve kıs kıs güldüler ve onların altında yatan şey hakkında ahlaksızca spekülasyon yaptıklarını hayal etti.

Kızlar kamaraya dönmeden önce yarım saat kadar güvertede kaldılar, ancak bir gece düşündükten sonra ertesi gün mürettebatın bakışlarını görmezden gelmeye kararlı bir şekilde çıktılar. Ufku sürekli yükselip alçalması onları aşağıya sürüklemekten önce iki saat boyunca güvertede kaldılar. Bu da sonunda inatçı bir kararlılıkla olduğu kadar Young Pitt'in mideleri bulandığında yemeleri için teşvik ettiği turşu salamurasına batırılmış bisküviler sayesinde aşıldı.

Yavaş yavaş güvertede daha fazla zaman geçirmeye başladılar, ta ki saatler tüm güne yayılana kadar. Mürettebat onları görmezden gelmeye başlamış, bir işlerine engel olduklarında etraflarından dolaşmak dışında neredeyse hiç dikkat etmemişlerdi.

Bella çoğu gün Jonas Dante'nin kış güvertede durup sekstantla ölçümler yaptığını ya da haritalarında rota değişiklikleri çizdiğini görüyordu. Arada sırada onu armanın tepesinde, üzerinde dengede dururken görüyordu.

Güney ufkuna doğru bakarken yüzü karanlık ve düşünceli bir haldeydi. Adamın kendisinden kasıtlı olarak kaçtığından tam olarak emin olamasa da, kesinlikle onun arkadaşlığını da aramıyordu ve bu durum onu hiç de rahatsız etmiyordu.

Dante adamlara top talimi yaptırırken Molly ile birlikte birkaç kez Hobson Grundy tarafından güverteden kovalanmışlardı. Bu gibi durumlarda iki kadın kamaralarında birbirlerine sokuluyor, döşeme tahtaları sallanıyor, duvarlar titriyor, toplar tepelerinde gürlerken tavan kirişlerinden toz ve kum püskürüyorlardı.

Bella'nın yarası oldukça iyi iyileşiyordu. Kollarını çok yukarı kaldırdığında ya da çok hızlı döndüğünde nadiren yaşadığı rahatsızlık seğirmeleri dışında, neredeyse orada olduğunu unutuyordu. Neredeyse. Digger'ın bıçağının çürümeyi temizlemek için deliği genişlettiği yerde deri büzülmüş ve çiğ kalmış olduğundan yara izine bakmak çirkindi. Ama artık sızıntı yoktu ve Molly'nin her sabah Digger'ın emriyle uyguladığı kahverengi çamur kalın, kuru kabukların oluşmasını engelliyordu.

Varian St. Clare mürettebatın belirgin bir şekilde daha medeni üyesi gibi görünüyordu. Onu gördüğünde gülümseyip başını sallıyor ve bazı günler işini gücünü bırakıp güvertede gezinirken Bella'ya eşlik ediyordu. Böyle bir gezintide Bella onun da en az Jonas Dante kadar Pigeon Cay'e dönmek için endişelendiğini fark etti, bunun en büyük nedeni karısının ikinci çocuklarını bekliyor olmasıydı.

"Karınız Juliet Dante, değil mi?"

"Evet. Jonas ve Gabriel'in kız kardeşi." "Ve kendi gemisi mi var?"

"*Demir Gül*. İspanyollar onu aynı isimle, *la rosa de hierro* olarak adlandırdılar."

"Bunu bariz bir gururla söylüyorsunuz, Majesteleri. Bir korsan gemisine komuta eden ve açık denizlerde İspanyol kalyonlarıyla savaşan bir eşe sahip olmanın sizi sonsuz endişeye sevk edeceğini düşünmeliydim."

"Sadece İspanyolları değil," dedi rahat bir gülümsemeyle. "Hollandalılarla, Fransızlarla ve Portekizlilerle de mücadele etti. Hatta bazı İngiliz gemileri bile, eğer bir sebepten dolayı burnuna girmişlerse. O çok iyi bir kadın ve onunla gurur duymak için her türlü nedene sahibim."

Bella'nın yüzündeki şüpheli ifade devam edince kıkırdadı. "Başlangıçta, evet," diye itiraf etti, "aklı başında her insanın sahip olacağı şüphelere sahiptim. Ne var ki, kralın uzaktan kuzeni olduğum için, her şeyle birlikte yetiştirildim."

sarayda yüksek bir mevki elde etmesi beklenen birinden beklenen şatafat ve tören."

"Yine de onu bir kenara attın."

"Evet, öyle yaptım. Ve bunu bir kalp atışı kadar kısa bir sürede tekrar yaparım. Ve hayır, benim sağduyumu sorgulayan ilk kişi sen değilsin, muhtemelen son kişi de sen olmayacaksın. Ama siyaset ve saray entrikalarıyla bunca yıl boğulduktan sonra, kurbanlık bir tavus kuşu gibi kat kat işlemeli zırhlar içinde... Bir gömlek ve pantolonla güvertede durmanın, tuzlu havanın gemiyi istediği yöne savurmasının, Tanrı'dan ve sevdiğim kadından başka kimseye hesap vermemenin verdiği özgürlüğün eşi benzeri yok."

"Ama siz bir düksünüz. Saray dışında da sorumluluklarınız var... yükümlülükleriniz, taahhütleriniz var."

"Boynunda zincirlerle gelen ve ön kapıların ötesinde hiçbir macera yaşamadan bir ateşin önünde yaşlı ve şişman bir şekilde ölme ihtimali olan kelimeler."

Bella gülümsemeden önce bir an onun cevabını düşündü. "Gerçekten de biraz deli olduğunuzdan şüpheleniyorum, Majesteleri. Ama bu, kuşkusuz, ilgi çekici bir delilik."

"Benim Hristiyan adım Varian ve bu gemide düğ ya da lord olmadığı için bu adı kullanmanız beni memnun edecektir."

"Sadece kendini yarı tanrı sanan bir adam mı?"

Varian güldü. "Jonas her gün yüzden fazla adamın kaderini elinde tutan bir adam gibi düşünüyor. Güvertede danteller ve tüyler içinde zıplayıp kristal bir kadehten şarap yudumlasa, bu iğrenç hödüklerden bir tanesinin bile onu takip edeceğini düşünüyor musun? Kararsız görünseydi ya da hemen kuyruğunu kıstırıp kaçsaydı, onların saygısını bu kadar büyük ölçüde kazanabilir miydi? Zaman zaman onların fikirlerini soruyor ve herkese eşit davranıyor, hatta hayatları boyunca sadece köleliği bilen siyahlara bile. Birden fazla kez hiç düşünmeden kendisini bir kılıç ile sıradan bir kamarotun arasına koyduğunu gördüm."

"Zaman zaman sert ve kaba görünüyorsa, bunun nedeni kesinlikle hiçbir iddiası olmamasıdır. O tam olarak karşınızda gördüğünüz kişidir. Aklından geçeni söyler. Yalan yok, aldatma yok, olduğundan başka bir şeymiş gibi davranma çabası yok. Eğer bir erkek ona sadıksa, o da bu sadakati on katıyla geri ödeyecektir. Aynı şekilde, eğer bir adam güvenine ihanet ederse, Jonas hiç tereddüt etmeden onun canını çıkarır."

Sonraki günlerde yaptığı gezintilerde Dante ailesinin geçmişı hakkında daha fazla bilgi edildi; aile reisi Simon Dante'nin bir zamanlar Kraliçe Elizabeth'in övündüğü deniz şahinlerinden biri olduğunu ve İspanya donanmasının İngiltere'yi işgal girişimini engellemeye yardımcı olduğunu öğrendi. Karısı Isabeau'nun, haritaları fahiş fiyatlara satılan ve doğrulukları kadar güzellikleriyle de çok aranan bir denizci olan Siyah Kuğu olarak kendi çapında ünlü olduğunu keşfetti. Isabeau'nun savaşta kolunun yarısını kaybettiğini ve diğer oğlu Gabriel'in, içinde çok fazla altın ve mücevher bulunan batık bir hazine gemisi bulduğunu, hepsini kurtarmak için neredeyse bir yıl dalmak gerektiğini öğrendi. Jonas Dante hakkındaki fikirlerinin çok fazla değiştiği söylenemese de, ailesinin İspanya'nın göbeğinde hayatta kalma ve başarılı olma becerisine saygı duyduğunu kabul edebilirdi.

Ayrıca, adamın sadece beş yüz poundluk "cömert" teklifinin, önünde uzanan monoton haftalar için yeterli bir tazminat gibi gelmediğini düşünmeye başladı.

BELLA denizci değildi ama o bile güneşin gökyüzünde izlediği yolu takip edebiliyordu ve Londra'dan ayrılışının on dördüncü gününde bu yol artık geminin pruvasında bir yay çizmiyordu. Bunun yerine hafifçe açıktan başlıyor ve batı gökyüzüne doğru çapraz bir rota çiziyordu. Kulak misafiri olduğu konuşmalardan, Azor Adaları'na doğru güney-batı rotasına döndüklerini anladı. Midesi neyse ki dalgaların ritmine alışmıştı, bacakları sabitti; katı yiyecekler yiyebilir ve kaptanın oldukça iyi kırmızı şarabının tadını çıkarabilirdi. Başının döndüğünü ve midesinin boğazına düğümlendiğini hissetmeden küpeştede durup güneşin batışını izleyebiliyordu.

Bu özel gecede Molly aşağı indikten sonra Bella güvertede oyalanmıştı. Gün ılık ve güneşliydi ve havasız küçük kamarasına dönmeye can atıyordu. Genç Pitt hem ona hem de Molly'ye güneşin yüzlerini yakmasını önlemek için geniş kenarlı hasır şapkalar vermişti ama sürekli esen ve süt beyazı ten rengini koruma umudunu yok eden rüzgârın hiçbir faydası olmamıştı.

Alacakaranlık yaklaşırken bile güvertede hareketlilik eksik olmazdı, çünkü mürettebat nadiren boş dururdu. Silahlarla, tabancalarla ya da mızraklarla talim yaparlar ve ne kadar hızlı koşabileceklerini görmek için arma üzerinde bir aşağı bir yukarı bitmek bilmeyen yarışlar yaparlardı.

yelkenlerin ayarını değiştirirlerdi. Güverteler son derece temiz ve dağınıklıktan uzak tutulurdu ve her zaman bir köşede yedek yelkenler için branda diken, halat ekleyen ya da jilet gibi keskin olmaları için mızrakların kenarlarını bileyen bir grup adam bulunurdu.

İlerideki bir hareket Bella'nın gözüne çarptı ve Jonas Dante'nin güvertenin altında, küpeştenin yanında durduğunu gördü. Adam çıplaktı ve Bella'nın ilk içgüdüşü hızla arkasını dönmekti ama merakına yenik düşerek tekrar baktı ve izlediğini belli etmemek için şapkasının kenarını kullanarak başını eğdi.

Yıkıyor, kum ve talaş karışımını göğsüne ve kollarına sürüyordu. Genç Pitt yanında bir fıçının üzerinde durmuş, beş dolu kovayla hazır bekliyordu. Geminin yarısı kadar uzakta olmasına rağmen Dante'nin tüm vücudunu çaprazlama kesen yara izlerini görebiliyordu. Kaburgaları boyunca kalın, düzensiz bir çizgi uzanıyordu; omzunda buruşuk bir disk vardı; bacaklarında ve kollarında gözle görülür kesik izleri ve çok sayıda iyileşmiş yara izi vardı. En taze yara izinin boynunda, Lugo'nun bıçağının onu kestiği yerde olduğunu biliyordu.

Dante'den gelen bir işaret üzerine Young Pitt su dolu kovalardan birini başının üzerine devirdi. Deniz suyuydu, etraflarını saran okyanus kadar soğuktu ama Dante aldırıyor gibiydi. Su başının üzerinden akarken, kum karışımıyla keselenmeye devam etti ve kendini tamamen yıkadı. Güneşin turuncu topu tenini cilalı bronz gibi parlatıyordu. Su saçlarını koyulaştırdı, omuzlarının altına sarkacak şekilde ağırlaştırdı ve Genç Pitt bir yorum yaptığında, Dante başını büyük bir çoban köpeği gibi salladı, güçlü bir şekilde güldü ve gümüşü damlacıkları delikanlıya püskürttü.

Son kovada taze su vardı. Başına ve omuzlarına dökülen suyu Dante göğsüne ve karnına sürdüğünde Bella omurgasında garip, ürkek bir karıncalanma hissetti. Daha da kötüsü, Dante kalçalarının arasındaki etkileyici et sunumunu ellemeye ve durulamaya başladığında, Bella'nın bakışları tekrar Dante'nin yüzüne yöneldi ve Dante'nin de en az onun kadar cesurca kendisini incelediğini fark etti.

Hiçbir şey, şapkasını yüzüne indirmesi bile o anı kurtaramazdı ve aniden dönüp aşağıya indi. Kamarasına ulaştığında, kapalı kapıya yaslandı ve o eğlenen kehribar gözlerin görüntüsünü zihninden silmek için çok az başarılı olmaya çalıştı.

Kapıya vurulup başının arkasına çarpan bir tıkırtı onu yerinden sıçrattı.

Genç Pitt'ti. Başındaki şapkayı kaptı ve son on gündür her gece söylediği sözleri tekrarlardı, ancak Bella her seferinde kulaklarında çınlayan kadınsı olmayan bir azarlamayla onu gönderdi.

"Kaptan bu akşamki yemekte size eşlik etmek istiyor. Kaptanın masasında sekiz çan."

Bella daveti reddetmek için ağzını açtı ama bir şey onu tereddüt ettirdi. Gemi nereye giderse gitsin ya da İngiltere'ye dönmesi ne kadar zaman alırsa alsın, Jonas Dante'nin kendisini çıplak bir adam gördüğünde dağılan, zayıf, akılsız bir kız öğrenciye dönüştürecek kadar üstün görmesine izin veremezdi. Kabul etmek gerekir ki, Jonas Dante gibi çıplak bir adamı daha önce hiç görmemişti. Lord Harper'ın vücudu inceikti ve o kadar solgundu ki onu çarşafların arasında kaybetmek kolaydı. Dante'nin vücudu... tüm vücudu sert kaslardan oluşuyordu, tropik güneşte geçirdiği yılların etkisiyle esmerleşmişti ve yan yana koyulduğunda kendisinininkini mum kadar beyaz gösterecekti.

Gözlerini kırıştırdı ama görüntü hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkmıştı ve öylece kaldı, omurgasından aşağıya daha fazla küçük, sarmal ürpertiler gönderdi. Çıplak, Jonas Dante ile yatakta. Nefesi boğazında düğümlendi ve Young Pitt'in orada durmuş, her zamanki cevabını beklediğini fark etmesi bir an aldı.

"Kaptan'a ona katılmaktan memnuniyet duyacağımı söyleyin."

"Evet, leydim, ben... afedersiniz, ne? *Memnun* musunuz?" Delikanlı cevabın değişmesinden açıkça ürkmüştü.

"Ona yemek davetini kabul ettiğimi söyle."

"Oh! Oh, evet!" Şapkasını tekrar kafasına geçirdi ve koşarak uzaklaştı.

Bella kapıyı kapattı ve neredeyse anında kararından pişman oldu. Görünüşünü değerlendirebileceği bir ayna yoktu ama rıhtım kenarındaki bir balıkçı kadına benzediğinden şüpheleniyordu. Molly bir yerlerden kaba bir fırça bulmuştu, bu yüzden saçlarında karışıklık yoktu ama iyi bir yıkamaya ihtiyacı vardı, onun da öyle. Ya da en azından bir kıyafet değişikliğine.

Ranzaya baktı ve kaşlarını çattı. Genç Pitt ilk ya da ikinci gün, o ve Molly bir kovaya kusmakla meşgul oldukları için umursamadıkları kocaman deri bir sandığı kamaraya sürüklemişti. Ona sandığı ranzanın altına koyması söylenmişti, o da koymuş ve hemen orada unutulmuştu.

Bella belinden eğildi ve ahşap çerçevenin altına baktı. Sandık oradaydı, dokunulmamıştı. Bir süre düşündükten sonra sandığı çekip çıkardı ve

deri kayışları çözdü. İçinde bir çift siyah moleskin pantolon ve küçük bedenine çok daha uygun keten bir gömlek buldu. Kol ağızları dantelli idi ve boğazında başka bir kadın düşünülerek satın alındığını gösteren firfırlı bir kuşgözü afiş vardı. Ayrıca zengin bordo brokardan yapılmış korse şeklinde bir yelek vardı ve önü deri uçlardan geçirilmiş on iki kalaylı kurbağa ile tutturulmuştu. Kalaylı kakmaları olan uyumlu bir kemer ve bir çift uzun keçi derisi çizme vardı, o kadar yumuşaktı ki tabanlarını elinde katlayabiliyordu.

Bella topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ama Molly'nin kapıyı açması ve neredeyse ona takılmasıyla neredeyse anında tekrar dikleşti.

"Özür dilerim, hanımefendi. Biraz taze içme suyu almak için kadırgaya inmiştim." Bakışları açık deniz sandığına kaydı. "Aman Tanrım! Ne buldun?"

Bella onu durduramadan Molly yeni giysilerin kırıksıklıklarını silkeledi ve onları ranzanın üzerine koydu. İlkinin altında ikinci bir giysi takımı daha vardı, bu da küçük bir sevinç çığlığı atmasına neden oldu çünkü hâlâ saldırı gecesi giydiği düz gri elbiseyi giyiyordu. Yıkamak kan lekelerini soldurmuş, iğne ve iplik yırtıkları onarmıştı ama her ikisinin de oraya nasıl geldiğine dair anıları yok etmemişti.

"Hanımefendi, bunlar bizim için mi?" Bir avuç siyah etekliği kavradı. "Bu iğrenç elbiseyi gerçekten kenara atabilir miyim?"

Bella gülümsedi. "Kesinlikle yapabilirsin. Ve lütfen Molly, bana hanımefendi ya da leydim diye hitap etmeyi bırakmanın zamanı geldi de geçiyor bile. Bu gemide eşitiz ve artık bir hizmetçiden çok bir arkadaş olmana ihtiyacım var."

Molly dizlerinin üzerine çöktü. "Ama hizmetçiniz olmaktan gurur duyuyorum leydim. Saçakların altında doğdum ve eğer beni Truro'ya götürmeseydiniz çok daha kötü bir yerde ölebilirdim."

"Artık Truro'da değiliz ve öngörülebilir bir gelecekte oraya dönme umudumuz da yok. Bu gemide sıkışıp kaldık ve güçlü kalmalıyız. Birbirimize mümkün olan her şekilde destek olmalı ve... yakışıklı bir gülümsemenin bizi etkilemesine izin vermemeliyiz."

Bella mürettebattan bazılarının güvertede kadınları gördüklerinde şapkalarına dokunmak ya da dostça bir selam vermek için bahaneler uydurmalarından bahsediyordu. Muhtemelen hizmetçinin daha sıradan bir kandan geldiğini ve ileride olduğu için kafalarını koparmaya daha az eğilimli olduğunu düşündükleri için Molly'yi ondan daha çok tercih ediyorlardı. Genç Pitt'in aşık olduğu belliydi ve onu her gördüğünde kekeleyerek selam verirken yüzü kızarıyordu.

Molly kıkırdadı. "Genç Efendi Pitt'in gülümsemesi gerçekten de çok yakışıklı. Büyüyünce çok yakışıklı bir adam olacağını garanti ederim."

Bella öfkeli bir nefes vermekten kaçındı. "Unutmayın ki o da herkes gibi kaptanının keyfine göre hizmet ediyor. Bizi denize atması emredilse bu kadar güzel gülümseyeceğini mi sanıyorsun? Genç Pitt'in dikkati dağıldığında kaptanı ters ters bakarken gördüm ve böyle bir emir vermek için fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı olacağını sanmıyorum."

"Kaptanın, sizin bakmadığınızı düşündüğü anlarda size baktığını gördüm hanımefendi ve eminim ki aklında sizi denize attırmaktan başka şeyler de vardır. Siz ateşler içindeyken kamaraya her uğradığında gerçekten endişeli görünüyordu."

"Ne? Burada mıydı?"

"Birkaç kez. Çoğunlukla kapı aralığında durdu ve söylediğin gibi ters ters baktı, ama bir ya da iki kez baktığımda başını salladı."

"Ve siz buna endişeli olmak mı diyorsunuz?"

"Güvertede yaptıklarına kıyasla, evet. Genellikle bağırır ve geminin bir ucundan diğerine bir hayvan gibi tepinir. Genç Pitt eve dönmek için sabırsızlandığını söylüyor ama bu güvertede pipo yaktığı için bir adamın kırbaçlanması için pek de adil bir neden değil."

Bella hâlâ Molly'nin, Jonas Dante'nin kimsenin izlemediğini düşündüğü anlarda ona bakışlarını kaçırmasıyla ilgili söylediklerini düşünüyordu. Tanıdık bir çevreden çok uzaktaydı ve yakın geleceği üzerindeki kontrolünü tamamen kaybetmişti ama bunu duymak dudaklarına hafif bir gülümseme getirdi, çünkü bu bildiği bir şeydi, geçmişte pek çok kez yaptığı gibi muhtemelen kendi lehine manipüle edebileceği bir şeydi.

Söz konusu kadınlar olduğunda erkeklerin hepsi tek düşünceliydi ve Bella baştan çıkarma sanatında pek de usta sayılmazdı. Şu ana kadar, Dante'nin onları kendi dünyasına girmeye zorlamasıyla birlikte, hakkında hiçbir şey bilmediği ve üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı bir âlemde kendini kopuk ve başıboş hissetmişti. Ama bu... bu, gemide geçireceği dört haftalık can sıkıntısını hafifletmek için bile olsa, dişlerini geçirebileceği tanıdık bir şeydi.

Geçmişte de sevgilileri olmuştu ama onları hiçbir zaman görmelerini istediğinden fazlasını görecektik kadar uzun süre kalmaları için cesaretlendirmemişti. Aşk, Lord Harper'la olan evliliğinde bile hiçbir anlaşmanın içine girmemişti. Lord Harper nazik ve cömert biriydi ve kadın da ona biraz şefkatle yaklaşmıştı ama onu sevmemiş ya da ona aşık olmamıştı.

Baştan çıkarmayı, şehveti, arzuyu anlıyordu. Aşk peri masalları içindi, yankesiciler ve çukurlar için değil. Ya da korsanlar için.

Dante'nin ondan uzak durmak için elinden geleni yaptığı doğru olsa da, baloda sırf ay ışığını görmek için onu terasa kadar takip etmediği de doğrudu. Doğrusu, Liam'la karşılaşması onu sinirlendirmemiş olsaydı, Dante'nin cesaretini belli belirsiz çekici bulabilirdi.

Ondan kaçıyor muydu... yoksa *onun* cazibesine iddia ettiği kadar dayanıklı olmayabileceği ihtimalinden mi kaçıyordu?

Bunu öğrenmek ilginç olabilir.

Ayağa kalktı ve Molly'nin ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Gel kızım. Kaptanın bu akşamki yemek davetini kabul ettim.

O zamana kadar yapmamız gereken bazı hazırlıklar var."

Kendisi bol giysilerini çıkarırken Molly'yi daha fazla su getirmesi için gönderdi. Elinden geldiğince yıkandı ve yeni giysilerini giymeden önce Molly'nin saçındaki karışıklıkları çözmesine izin verdi.

"Tanrı hepimizi korusun," diye mırıldandı Molly, işleri bittiğinde Bella'ya bakmak için geri çekildi. "Tam bir korsan kızına benziyorsun."

Bella aşağıya baktı. Moleskin pantolonu kendi teni kadar dardı, botları dizlerinin üzerine kadar geliyordu ve manşetleri geniş bir şekilde aşağıya doğru kıvrılmıştı. Gömleğin kloş kolları bileklerde bir dantel büzgüsüyle son buluyordu ve brokar korse belini kum saati şeklinde kesiyordu.

Nefret edilen gri elbiseyi atmadan önce Molly etek ucundan birkaç ince şerit kopardı ve Bella'nın saçlarını ensesinde parlak bir kuyruk şeklinde bağlamak için bunları birbirine ördü.

"Tek ihtiyacın olan içinde tüy olan bir şapka," diye açıkladı Molly. "Ve belki de kalçana bağlanmış bir palayla bir kuşak."

Bella gülmekten kendini alamadı. "Kaptanın cömertliğinin bize silah vermeye kadar uzanacağından şüpheliyim."

"Kesinlikle tabanca değil. Bizi kovalayan o adamlara nasıl doğru dürüst ateş ettiğini gördükten sonra olmaz."

"Tabancaya ihtiyacım yok." Yatağın kenarını kaldırdı ve Molly'ye ilk gece Dante'nin kamarasından aldığı hançeri gösterdi. "Ne de olsa yüzden fazla denizcinin bulunduğu bir gemideyiz. Korsanlar. Kendilerinininkinden başka hiçbir yasaya saygı duymayan ve davranışları-" durakladı, aklı Jonas Dante'nin güvertede çıplak ve ıslak durduğu görüntüye gitti

-"arzulanan çok şey bırakıyor."

Molly kızarmış bir yüz ifadesiyle atılmış elbisenin kıvrımlarını karıştırdı ve neredeyse Bella'nın elindeki kadar uzun ve ölümcül görünümlü küçük bir hançer çıkardı. "Bunu bana genç Pitt verdi. Kaptanın adamlarla mesafelerini korumaları konusunda konuştuğunu söyledi ama zencilerden bazıları kralın İngilizcesini sadece yelkenleri düzeltecek kadar biliyorlarmış. Mürettebatın geri kalanına gelince, hepsi hırsız ve alçak."

Bella bir an için bunu düşündü ve ironinin Molly'nin gözünden kaçtığını fark etti, çünkü o, eski Bella Baker da bir hırsız ve alçak değil miydi?

W Gemi çanının sessiz çınlaması güverte tahtalarının arasından sekiz kez süzüldüğünde, Bella tırnaklarının yırtık uçlarını törpülemenin tam ortasında idi. Elleri genel olarak Fakir bir durumdaydı ve gemide yankesilecek cepler ya da bir fırfır veya korsajdan koparılacak mücevherler olmamasına rağmen, parmaklarını çevik ve becerilerini bilenmiş tutmak için her gün pratik yapıyordu.

"Çanlar, hanımefendi," dedi Molly sessizce.

"Onları duydum." Bella başını kaldırdı ve gülümsedi. Ellerine bir miktar balina yağı döktü ve her parmağına ve başparmağına titizlikle masaj yaparak iyice yedirdi.

Ne çok istekli ne de çok kayıtsız görünmesine neden olacak şekilde yirmi dakika kadar geçtiğine karar verdiğinde, hançeri bir kenara bıraktı ve rıhtımın kenarından aşağı atladı. Elleriyle korsenin kenarlarını düzeltti ve gömleğinin boynundaki açıklığı, göğüslerinin arasındaki esmer yarığı biraz ortaya çıkaracak şekilde ayarladı. Kollarının manşetlerini çekiştirdi ve siyah saçlarının birkaç telini kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

Bella son bir derin nefes aldı, Molly'den cesaretlendirici bir gülümseme aldı, sonra kabinden çıktı ve Dante'nin kapısını çalmak için koridor boyunca beş adım yürüdü.

"Girin."

Demir sapı kavradı ve ilk kez bir semenderin kıvrımlı gövdesine sahip olduğunu fark etti... zümrüt broşla aynı semender ve Jonas Dante'nin bayrağında tasvir edilen semenderle aynı semender. Karnında bir şeyler kıpırdandı ama o bunu görmezden geldi ve

Kapıyı açtı, diğer tarafta neyle karşılaşacağından tam olarak emin değildi. Londra'dan ayrıldığından beri büyük kamaraya girmemişti ve kesinlikle daha önce bir korsanla yemek yeme fırsatı olmamıştı. Ucuz gazeteler, zengin kabartmalı kadife giysiler içindeki korsan kaptanlarını altın tabaklarda yemek yerken, mücevherlerle kaplı kadehlerden içerken, doldurulmuş kuğular ve bütün domuzlarla ziyafet çekerken resmetmeyi severdi.

Şimdiye kadar tatsız et suyundan başka yediği tek şey tuzlanmış balık, yağla pıhtılaşmış yavan koyun eti ve bir dişi diş etlerinden kıracak kadar sert yassı bisküvilerdi. Dahası, Jonas Dante'nin brokerlı ipekten bir takım elbisesi olduğundan bile şüpheliydi, onu giyecek kadar değerli bir ilişki olacağını düşünmesi bir yana.

Bu nedenle, geniş kamaranın bir ucunda bembeyaz çarşaflarla döşenmiş bir masa görünce hoş bir sürprizle karşılaştı. Her iki uçta birer tane olmak üzere sadece iki yer vardı. Tabaklar cilasız kalaydan, kadehler alacalı mavi camdan yapılmıştı ama ortada duran iki süslü gümüş şamdan şık bir dokunuş sunuyordu. Daha da ilgi çekici olan, kalın bir et suyu havuzunda oturan dana butuydu. Yanında şalgam ve soğan kaseleri ile şişman bir tekerlek sarı peynir vardı. Bella dilinin altındaki tüm küçük bezlerin aynı anda ateşlendiğini ve ağzının suyla dolduğunu hissetti.

İlk başta, kabinde başka kimseyi görmedi ve etten gelen koku başka tarafa bakamayacak kadar baştan çıkarıcıydı. Ama sonra gölgelerde bir hareket hissetti ve galeri pencerelerinde duran figüre baktı. Karanlık silueti, arkasındaki yıldızlarla aydınlanmış su manzarasıyla belirginleşmişti ve Varian St. Clare daha parlak mum ışığında öne doğru adım attığında esprili bir konuşma yapmak üzereydi.

"Jonas güvertede gecikti," dedi özür dileyen bir gülümsemeyle. "Benden size bir kadeh şarap doldurmam ve o elindeki işi bitirene kadar sizi keyifli bir sohbetle eğlendirmem istendi."

İki yer sofrasına göz attı. "Bizimle yemek yemeyecek misiniz, Majesteleri?"

"Varian, lütfen. Ve hayır, korkarım bu gece olmaz. İkinci kaptandan itibaren mürettebat ve subaylar Pazar günleri hep birlikte yemek yerler."

"Bugün Pazar mı?"

"Vaazlar ve koro müziği yok, evet."

"Günlerin sayısını unutmuş gibiyim."

"Denizde her gün bir öncekine benziyor ve bir sonrakine de benzemeye söz veriyor. Aşçı Chedley, gemidekilerin günlerini düzenli tutmak için elinden geleni yapar."

Mürettebat. Elimizde olduğunda Pazar günleri taze sığır eti, bittiğinde domuz eti turşusu. Adamlar eğer bilmek isterlerse diğer günleri öğrenmek için parmaklarıyla ileri ya da geri sayabilirler. Bir keresinde gemide bir rahip vardı," diye hatırladı Varian, Bella'ya bir kadeh şarap doldurmak için büfeye doğru ilerlerken. "Ele geçirdiğimiz kalyonlardan birinden gelen bir misafir. Şafaktan gün batımına kadar ateş ve kükürtten başka bir şey konuşmazdı ve sonunda adamlar kulakları dinlensin diye onu gemiden attılar."

"Bir rahibi mi boğdun?"

Dük sırtıttı ve şarabı ona uzattı. "Su sığıdı. Kıyıya çıkarken kurtuluşu için Tanrı'ya şükrettiğini duyabiliyorduk."

Kapı aralığından boğuk bir kahkaha duydular. "Evet, yamyamların davullarını çaldıklarını ve o akşam kutsal bir ziyafet verdikleri için kendi tanrılarına şükrettiklerini duyduk."

Bella döndü. Jonas Dante arkasında duruyordu, bir omzunu kapı pervazına dayamıştı, tıpkı doğum günü kutlamasında ilk kez tanıştırıldığı zamanki gibi. O zaman onu çevik parmaklı bir hırsız olarak yakalamıştı. Şimdi de geç gelerek ve onu bekleterek kendi oyununda *onu* yakalamıştı.

Kapıdan uzaklaştı, üç boynuzlu atını bir askıya astı ve kendine bir kadeh şarap doldurmak için büfeye doğru yürüdü. Masanın üzerindeki çarşafı ve şamdanı görünce hafifçe kaşlarını çattı ve Bella bu nezaket girişiminin sorumlusunun Varian St. Clare ya da Young Pitt olduğunu tahmin etti.

"Aşağıya insem iyi olacak," dedi Varian, "yoksa en iyi parçalar gidecek."

Şarabını bitirdi, kibar bir selam verdi ve kapıyı arkasından çekerek kulübeden çıktı.

O gittikten sonra Dante masaya yaklaştı. "Varian mürettebat söz konusu olduğunda benim vicdanım gibi davranıyor. O onlarla keman çalıp şarkı söylerken kendilerini dillerini korumak zorunda hissetmiyorlar. Bu ve bir kaptanın güverte altında çok fazla arkadaş edinmemesinin daha akıllıca olduğu gerçeği. Sık sık ölme eğilimindedirler." Bir süre durakladı ve ekledi, "Pazar günleri genellikle yalnız yerim, ama eğer bu sizi rahatsız edecekse...?"

"Hiç de rahatsız değilim, Kaptan."

"Güzel. Bu öğleden sonra olanlardan sonra biraz tereddüt edebileceğinizi düşünmüştüm."

Bir kez daha, onun güneşin altında çıplak ve pırıl pırıl ıslak durduğu görüntüsü aklından geçti, ama gülümsedi ve görmezden geldi.

"Bu öğleden sonra ne oldu?"

Dante'nin gözleri parladı ve onun gülümsemesine eşlik etti. "Lütfen. Otur. Bir balınayı dilimleyip çiğ çiğ yiyecek kadar açım."

Onun için sandalyeyi tutmak kadar medeni bir şey yapmadı ama bıçağını bifeğe daldırıp birkaç kalın dilim kesmeden önce onun oturmasını bekledi. Bunları iki tabak arasında eşit olarak paylaştırdı, şalgam ve soğandan da kaşık kaşık alarak hepsini et suyuna boğdu.

Başlangıçta Bella, adamın tabağına koyduklarının onda birini tüketip tüketemeyeceği konusunda şüpheler taşıyordu, ancak et çok lezzetliydi ve kısa süre sonra kendini onun örneğini takip ederken ve suyunu emmek için sert bir bisküvi kırarken buldu.

Dante kendi porsiyonunu yedi ve aynı büyüklükte bir porsiyon daha aldı.

"Tanrım, hayır," diye cevap verdi bir dilim şişlenmiş eti havaya kaldırarak. "Bir lokma daha yersem kesinlikle düğmelerimi patlatacağım."

Bu yorum bakışlarını aşağıya doğru çekecekti, öyle de oldu ve gözleri gömleğinin derin, açık kıvrımında ve arasından görünen iki yumuşak yarım ay şeklindeki göğüslerinde oyalandı.

Kendini bakarken yakaladı ve damlayan et dilimini kendi tabağına götürdü, ardından şaraba uzandı. Adam ondan birkaç kadeh öndeydi ama etkisi önemsizdi. Su gibi içtiği içkinin gücünün tadına baktıktan sonra, herhangi bir etki yaratması için bir fıçı bordo şarap içmesi gerektiğini düşündü... bu konuda kesin bir şey söyleyemezdi.

Güçlü ve doyurucuydu ve sadece iki kadehten sonra, uzuvlarından akan hoş bir yumuşaklık hissedebiliyordu. Yemeğin başlangıcında hissetmiş olabileceği gerginlik, karnı doydukça dağılmaya başlamıştı.

Şimdiye kadarki sohbetleri asgari düzeydeydi; yamyamlar, şeker kamışı ve hava durumu gibi önemsiz şeylerle sınırlıydı. Dük'ün de söylediği gibi, Dante gösteriş ya da sosyal nezaket için hiçbir çaba göstermiyordu - ağzını koluna siliyor ve gerektiğinde geçiriyordu - ama buna rağmen ya da belki de bu yüzden, onun yanında tuhaf bir kırsal rahatlık hissetti.

Bella bu gecedен önce onun özellikle yakışıklı olduğunu düşünmemişti ve düşüncesi fazla değişmemişti. Yine de onda garip bir çekicilik olduğu inkâr edilemezdi. İngiltere'den ayrıldığından beri tıraş olma zahmetine katlanmamıştı ve çenesi bir santim uzunluğunda

kirli sakallı. Gözleri tartışmasız ölümcüldü, kahverengiler, altınlar ve yeşil parçacıklarıyla mum ışığına çok yakışıyordu. Ne zaman bakışlarını birkaç saniyeden uzun tutsa göğüslerinin ucunun karıncalandığını hissedebiliyordu. Elbette rahatsız ediciydi ama beklenmedik etkileri şaraba bağladı.

Hiç kuşkusuz şarabın da etkisiyle, tüm o sert kasların ağırlığını üzerinde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu merak ediyordu. Kocasının cansız performansına rağmen, vücudu sarılmanın, güçlü kolların onu sımsıkı sarmasının nasıl bir his olduğunu, içindeki sert etin sıcaklığını karşılamamanın ve kendini bu zevkin içinde kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu.

Bella sandalyede hafifçe kaydı ve Dante'nin dudaklarına bakmamaya ya da bir bisküviyi parçalayan ellerini izlememeye çalıştı. Parmakları uzun ve kare uçluydu, avuç içleri nasırlı ve pürüzlüydü ve karnının ya da göğüslerinin üzerinde gezinirken nasıl hissedeceklerini hayal edebiliyordu. Bu tür düşünceler ve meraklarla hareket etmek, *Haraç*'in sınırlı sınırları içinde kesinlikle iyi bir sonuç vermeyecekti. Hele de Jonas Dante gibi bir adam söz konusu olduğunda. Bu sadece kaos ve felakete davetiye çıkarmak olurdu.

Boğazını temizledi ve daha dik oturdu. Dudakları kıpırdıyordu ve konuşuyordu ama ne dediğini anlamamıştı. Rüzgârlar, hava durumu ve hız hakkında bir şeyler. Zihninin sürüklenmesine şaşmamalıydı.

Bella kadehini amaçlanandan daha ağır bir darbeye yere bıraktı.

"Yemek için teşekkür ederim Kaptan. Lezzetliydi ve çok beğenildi."

"Böyle bulmanıza çok sevindim. Gördüğünüz gibi, size tecavüz etmedim ya da sizi herhangi bir şekilde tehlikeye atmadım."

Onun sözleri bir an duraksamasına
neden oldu. "Yapacağını
düşünmemiştim."

"Evet, öyle yaptın. Seni rıhtıma atıp şeytani ve vahşi yöntemlerimle sana sahip olmamı bekliyordun."

Sözleri o kadar isabetliydi ki yanaklarının kızardığını hissetti. "Kafamdan kelimeler ya da düşünceler koparmaya cüret etmeyin Kaptan."

Dudaklarını büzdü ve kadehinin içindekileri döndürdü. "O zaman belki de davetinizi yanlış okudum."

"Efendim, ne daveti?"

"Merakınızı gidermek için."

"Benim... merakımı mı?"

Kaplan gözleri şarap kadehinden yavaşça kalktı ve hızla onunkilere kilitlendi. "On dakikadır orada oturup benim tarafımdan öpülmenin nasıl bir şey olacağını merak ettiğini inkâr mı ediyorsun?"

Kadının ağzı açık kaldı. "Böyle bir şeyi merak etmiyordum." "O halde kendinizi tamamen kaptırmıştınız ve söylediğim her kelimeyi duydunuz?" "Her kelimesini!"

"Anlaşmamızın şartlarını yeniden gözden geçirmemizi ve karşılıklı olarak daha tatmin edici bir anlaşmaya varmamızı önerdiğimde bile."

Bella midesinin çukurunda anlık bir çırpınma hissetti. Onun bunu söylediğini duymamıştı. Gerçekten böyle mi yapmıştı? Hayır. Hayır, bu onu yakalamak için bir numaraydı.

"Böyle bir şey söylemediniz. Hava durumundan bahsediyor, geminizin hızıyla övünüyor ve Hint Adaları'na rekor sürede ulaşma niyetinizi dile getiriyordunuz."

Dante'nin gülümsemesi çarpıktı. "Peki o zaman, belki de düşünen bendim o."

"Ne düşünüyorsun?"

"O zamandan beri bunu düşündüğünü itiraf edene kadar seni öpmekten baloda tanıştığımız gece."

"Öyle mi? Gerçekten mi? Ben de sizin sadece düşünen değil, eyleyen bir adam olduğunuz izlenimine kapılmıştım."

Jonas kıkırdadı. "Kıvrak bir zekân ve sivri bir dilin var. Dikkat et de ısırlıp kopmasın."

"Benim de ısırdığım olmuştur, Sör Korsan."

Adam aniden öne doğru eğildi ve kadın ırkıldı. Adam hareketini uzatırken sırtışı yayıldı ve ikisinin de kadehlerini doldurmak için şarap şişesine uzandı.

"Bana şu kocanızdan biraz daha bahsedin. Çok yaşlı olduğunu söylemiştin." "Yaşlı dedim. Çok yaşlı değil."

"Sanırım tam olarak 'nazik yaşlı beyefendi' dediniz." "Yaşına göre oldukça dinçti."

"Sanırım senin sıkılmanı engellemek için öyle olması gerekiyor. Ama şimdi gel. Birinin 'nazik yaşlı bir beyefendi' olarak kabul edilmesi için kaç yaşında olması gerekir?"

"Bu sizi neden bu kadar ilgilendiriyor?"

"En az iki konuda sınıfta kaldığıma eminim, çünkü beni kibar ya da centilmen biri olarak gördüğünüzden şüpheliyim."

"Canlılığınızdan korkmak için bir nedeniniz var mı efendim? Ya da yaşınızın ilerlemiş olabileceğinden?"

Dante bir parmağını kadehinin kenarına vurdu. "Sizin durumunuzda olan çoğu kadının dehşete düşeceğini farkındasınızdır. Ya da en azından uçsuz bucaksız Okyanus-Deniz'in ortasında, şehvetli korsanlardan oluşan bir mürettebatla birlikte olmaktan biraz korkarlardı."

"Ben çoğu kadın gibi değilim, Kaptan Dante."

"Hayır, gerçekten. Test ediyor ve meydan okuyorsun, meydan okuyor ve hakareti hakaretle, iğnelemeyi iğnelemeyle savuşturuyorsun. Tanrı aşkına, kılıç yerine dille düello etmek gibi bir şey bu. Kız kardeşim senden hiç hoşlanmazdı, çünkü kendini keskin bir zekâyâ sahip tek kişi olarak görüyor. Annem ise... iki haftadan fazla bir süredir gemimde olduğunuzu ve henüz yatağıma girmediğinizi bilse çok sevinirdi."

"Sizi temin ederim; karşı koymak o kadar da zor olmadı." "Öyle değil mi? O halde emin olmak için düşüşte olmalıyım."

Kadehini boşalttı ve şişenin boş olduğunu görünce ayağa kalkarak bir tane daha almak için büfeye doğru yürüdü. Şişenin tıpasını açarken arkasını dönmedi ve kızla tekrar yüz yüze geldiğinde onun hâlâ oturduğunu görünce neredeyse şaşırmış gibiydi.

Şişeyi masaya geri taşıdı. Bardağını doldurmak yerine şişeyi yere bıraktı ama elini camın boynunda tuttu.

"Seni korkutan nedir?" diye sordu bir süre sonra.

Bella dudaklarını büzerek binlerce şeyi nasıl tek bir şeye indirgeyebileceğini düşünmeye çalıştı. Sonunda şuna karar verdi: "Çaresiz olmak. Kendimi bir köprüden atıp boğulmaktan başka seçeneğim olmadığını hissetmek."

Bir süre sonra Dante büfeden uzaklaştı. "Tüfek kadar tabancayla da ateş ettiğinizi gördükten sonra, çaresiz olduğunuzu düşünmekte zorlanıyorum."

"Gutter Lane'de gerekli bir beceri. Korkarım kılıç kullanmakta o kadar usta değilim ama bir yarışmada kendi başımın çaresine bakabilirim."

Dante kıkırdadı ve kadehini yere bıraktı. "Daha önce de söylediğim gibi, dilini bir kılıç gibi kullanıyorsun ve çoğu zaman en derin yaraları o açabiliyor. Ancak kendi adıma," masanın onun tarafına geldi ve onu omuzlarından tutarak önüne çekti, "dilimi daha iyi kullanmayı tercih ederim."

Adamın ağzı aşağı indi ve kadının ağzını kapattı. Bu hareket, adamın kendisi kadar çığ ve cüretkârdı, çünkü ne bir tereddüt, ne de kibar bir baş sallama vardı.

Ne verdiğinde ne de aldığında taviz vermiyordu. Ağzı onunkinin üzerinde sıcak ve emin bir şekilde hareket etti, dilinin girebilmesi için dudaklarını birbirinden ayırdı ve girdiğinde, cesurca onunkinin üzerinde yuvarlandığında, kadın irkilerek geri çekildi.

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, ağzı hâlâ ıslak bir "O" şeklindeydi, kalbi yeterince hızlı ve yüksek sesle atıyordu ve bunu mutlaka duyması gerektiğini düşünüyordu.

Kadın nefes alamadan ya da dağılan aklını konuşacak kadar toplayamadan, adamın parmakları saçlarını taradı ve başını geriye doğru eğdi.

"Çok daha iyi bir kullanım, sence de öyle değil mi?" "Ben... Ben pek sanmıyorum..."

"Kesinlikle," diye fısıldadı. "Düşünme."

Ağzı tekrar aşağı indi. Bu seferki öpücük sıcak ve yiyip bitiriciydi, hiçbir özür dilemeden sahipleniciydi. Beklenmedik bir arzuyla aynı anda hem meraklandığını hem de heyecanlandığını hissetti. Adamın tadı ve hissi karşısında sersemlemişti ve dilinin her sondalama hamlesi istemsiz üpermelerle karşılandı. Şok, uyluklarının arasına yayıldı ve kıvrıldı, sıcak hislerden oluşan bir sel yarattı.

Dante ağzını geri çekti ve ona baktı. Gözleri kocaman ve karanlıktı, midesi düğümlenmişti ve kanı damarlarında bir yangın gibi dolaşıyordu.

Bakışları başka yöne kaydı, sonra geri geldi.

"Hâlâ merak ediyor musun?" diye sordu.

"Hiç de değil. En küçük bir parçası bile."

Sırıttı ve dudakları kulağına geçecek şekilde başını eğerek mırıldandı: "Yalancı. Ve eğer bir kabul kazanmak için seni tekrar öpmek zorunda kalırsam, işim bittiğinde üzerinde kıyafet olmayacak."

Bella'nın dudakları aralandı ama hiç ses çıkmadı. Karnında kelebekler çılgınca uçuşuyordu, ancak uyarıyı kabul etse bile, başka yerlerde göz ardı edilemeyecek kadar zorlayıcı daha acil çırpınışlar vardı.

Başını çevirdi ve ağzı onunkinden bir nefes ötede durarak ona uzaklaşması için son bir şans verdi. Kadın bu şansı kullanmayınca eli ensesine gitti ve saçlarını ensesinde hapseden örgülü kumaş şeritlerini çözdü. Zengin siyah bulut serbest kaldı ve parmaklarını parlak kalınlığa gömmeden ve onu öne doğru çekmeden önce parmaklarını taradı. Ağzı tekrar onunkini kaptı ve acımasız bir kararlılıkla onu öylesine güçlü bir ateşle yakıp kavurdu ki

Kalçalarının arasındaki sıcaklık neredeyse onu eriyip yere düşürecekti.

Dudakları ve dili aniden onunki kadar agresif ve talepkâr hale gelirken, duyulabilir bir inilti ellerinin göğsünden yukarı ve omuzlarına kaymasına neden oldu.

Ağızları birbirinden ayrıldı, tekrar buluştu, ayrıldı ve elleri engelleyici giysileri gevşetmek ve yırtmak için hararetle çalışmaya başlarken birlikte eğildi. Kadının yeleği de adaminkine katılarak yere düştü. Kemerler bir kenara fırlatıldıkça çarpışıyor ve takırdıyordu. Kucaklaşmaları Dante'nin kızın gömleğini kaldırıp başının üzerine koymasına yetecek kadar uzun sürdü, bunun üzerine boğuk bir hırıltıyla ağzını kızın göğüslerinin olgun, sert ve küçük tepelerine indirdi. Birini yakaladı ve derin derin emdi. Bella'nın çığlığı boğazında titredi ve parmaklarını Dante'nin saçlarına geçirerek onu kendine doğru çekti.

Ağzını kızın teninden ayırmadan onu kollarına aldı ve rıhtıma taşıdı. Orada, onu kenara oturtmadan önce, botlarını ve pantolonunu çıkardı ve gölgelerin arasında bir yere fırlattı. İri elleri dizlerinin üzerinde durdu, sonra uyluklarının pürüzsüz eti boyunca kalçalarına, sonra beline doğru kayd, göğüslerinin altından yukarı doğru itti, ağzı orayı emmeye geri dönerken onları tatlı adaklar gibi kaldırdı.

Bella'nın başı geriye düştü. Dilinin her kıvrılışında, dudaklarının her çekişinde vücudunu zevk dalgaları sarıyordu. Bir şekilde kendini düz bir şekilde yatarken buldu, bacakları hâlâ ranzanın kenarından sarkıyordu. Adamın pantolonu açıldı ve kalçalarının yarısına kadar inmişti; tamamen kanlanmış ereksiyonu ona baskı yapıyordu. Kalın ve katı bedeni öne doğru kayıyor, onu doldurmak için derinlere doğru itiyordu. Vücudunun gerildiğini, onun etrafında sıvılaştığını, tüm bu istilacı baskıya uyum sağlamak için açıldığını hissetti.

Daha fazla yönlendirmeye ihtiyaç duymadan bacaklarını adamın beline doladı ve ayak bileklerini adamın sırtının alt kısmına kilitledi. Her zorlu hamleyi karşılamak için kalçalarını kaldırdığında, kolları iki yana açıldı ve elleri battaniyeyi kavradı. Boynu kemerli ve nefesi sık soluklarla geliyordu. Her vuruş vücuduna parlak bir zevk dalgası gönderdi ve her dalga geçtikçe ihtiyacı daha acil, daha yoğun hale geldi.

Basınç arttıkça ve zevk parçaları bir araya geldikçe parmakları battaniyenin etrafında sarsılarak büküldü. Vücudundaki titremeler daha hızlı, daha sıkı geldi ve kırık solukları yalvaran çığlıklara dönüştü. Elleri onu daha da açmak için dizlerini kavradığında, kadın bunu isteyerek yaptı,

Hevesle ve deli bir kadın gibi her itişte kendini itti. Onu içine çekmek istiyordu, o katı, kaygan kalınlığın onu tamamen doldurmasını istiyordu, düşünmek ya da nefes almak için yer kalmamıştı, sadece hissetmek istiyordu.

Elleri kalçalarının altına daldı, onu kaldırdı, orgazmın ilk sarsıcı dalgaları her ikisini de tehdit ederken onu tuttu. Gözleri bir an panikle açıldı, çünkü daha önce hiç bu kadar dizginlenemez ve vahşi bir şey yaşamamıştı, ama adam onu sadece daha yükseğe kaldırdı, daha yakına çekti. İlkinden daha güçlü ve daha şok edici olan ikinci bir spazm dalgası, vücudunu yukarı doğru zorladı, zevk şaşırtıcı derecede parlak bir coşkuya patlarken hevesle onunkiyile kaynaştı.

BELLA'nın kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu. Kendi kibri onu şu anda bulunduğu yere, nemli, gevşek, çıplak bir yığın halinde Dante'ye doğru kıvrılmış, bir kolunu onun göğsüne atmış bir halde bırakmıştı. Kulübedeki tek ışık masanın üzerindeki bir lambadan geliyordu, fitili kısıktı ve odanın etrafındaki nesnelere şekil verecek kadar kehribar rengi bir parıltı saçıyordu.

Dokundukları her tüyün ve ter damlasının, ağzının ve dilinin keşfettiği her santim derinin farkındaydı. Kaç kez ranzadan kalkmak için hamle yaptığını, ancak bir el ya da arsız bir çift dudak tarafından geri çekildiğini sayamıyordu.

Gerçekten de yüz­süzce.

Ağzıyla ve vücuduyla öyle şeyler yapmıştı ki, hatırlamaktan zevk almak bir yana, hatırlayamayacak kadar utanç duymalıydı.

Kemiksiz, ağırlıksız hissediyordu. Aşınmış ve çiğ hissetmesi gerektiğini düşündüğü yerde, anlaşılabilir bir şekilde hassas ama tamamen, lezzetli bir şekilde yağmalanmış hissediyordu - içi ve dışı. Dilini dudaklarında gezdirdi ve onun yağmacı öpücükleri yüzünden şiştiklerini fark etti. Hâlâ onun tadını alabiliyordu; terinin tuzunu, misk kokulu erkekliğini.

Zavallı, sevgili ölü kocası, bir ağaç gövdesinin yanında sadece bir daldı ve böyle bir şeyi düşündüğü için bile, sıcak bir suçluluk duygusu yaşadı.

Onun yanında, Dante suçsuzların uykusunu uyuyordu. Yavaş ve derin bir nefes aldı, göğsü Bella'nın kolunu kaldıracak kadar şişti. Nefesini tekrar verdiğinde, Bella başını Dante'nin omzunun kıvrımından çıkarma fırsatını yakaladı.

O anı yüzünü incelemek için kullandı ve ilk kez tamamen rahatlamış olduğunu gördü. Alnındaki ve gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar pürüzsüzdü. Gözleri kapalıydı ama uyanırken çok fazla kaşlarını çattığı için kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu ya da uçlarından nasıl kıvrıldığını hiç fark etmemişti. Yanağının sol tarafından aşağıya doğru uzanan, koyu renkli kirli sakalında beyaz bir yarık açan bir yara izi ve boynunda, Lugo'nun bıçağının bıraktığı iyileşmiş ize çapraz olarak uzanan bir yara izi daha vardı.

Bakışları daha aşağılara indi ve göğsünün genişliği üzerinde oyalandı. Adam sert, yontulmuş bir kas yığınıydı ve yumuşak, koyu renkli tüylerden oluşan ormanda bir parmak ucunu gezdirme dürtüsüne direndi ve bunun yerine incelemesini daha aşağılara, kas bantlarını takip ederek karnına, sonra da uyluklarının birleştiği yerdeki ikinci kürk patlamasına kadar indirdi. Dinlenme halindeyken bile adamın bedeni korkunç, ağır ve kalındı. Tamamen tahrik olduğunda, cilveli gülümsemeler ve alaycı bakışlarla kontrol altına alabildiği eski sevgililerine dair tüm anılarını utandırıyorlardı. Jonas Dante kontrolü tamamen elinde tutan kişi olmaya, istediğini istediği zaman almaya alışkındı. Son birkaç saat bunun kanıtıydı.

Elinden geldiğince dikkatli ve yavaş bir şekilde kendini kaptanın kolunun kıvrımından kurtardı ve ranzadan dışarı kaydı. Yorganı yere atılmış olduğu yerden kaptı ve parmak uçlarında kaptanın özel gaga başını barındıran küçük dolaba doğru ilerlerken omuzlarına sardı. Tuvaletini yaptıktan sonra dolaptan çıktığında kalçalarından aşağıya sızan inci gibi ıslaklığı hissetti, bu da aşırılıklarının bir başka kanıtıydı. Bir parça keten buldu ve Dante'nin hâlâ uyuduğundan emin olmak için sık sık göz atarak elinden geldiğince kendini yıkamak için kullandı.

Bunu yaptıktan sonra, gölgelerde atılmış giysilerini aramaya başladı. Neyse ki aceleyle giysilerini çıkarırken hiçbirini yırtılmamıştı, yine de bunun onun ikinci bir kez düşünmesine neden olacağından şüpheliydi. Ya da gemideki herhangi birinin, bu konuda. Onun ranzasında çırpındığını duydukları ya da kamarasını darmadağın bir halde terk ederken gördükleri ilk kadın kesinlikle o değildi.

Bu farkındalık onu en yakındaki sandalyeye sertçe oturttu.

Varian St. Clare'in ya da mürettebattan herhangi birinin gözlerinin içine bir daha nasıl bakabilecekti ki? Ya da Molly'nin? Tanrım, duvarlar en ince kalaslardan yapılmıştı; kesinlikle Molly onları birlikte duymuş olmalıydı. Bella aslında çılglık atmadığından oldukça emindi, yine de kesinlikle

sesler çıkardı. Olduğu şeyden başka bir şeyle karıştırılamayacak sesler.

Parmaklarını karmakarışık saçlarının arasından geçirdi ve içini çekti.

"Eğer kendinize bir içki koymayı düşünüyorsanız, bir tane de Hazır başlamışken beni de al."

Bella ona doğru baktı. Adam başını çevirmişti ve yüzünde, kız yataktan kalktığı andan itibaren onu izlediğini gösteren bir ifade vardı.

"Sanırım bir gece için yeterince şarap içtim."

Ayağa kalkıp bacaklarını yana salladığında ranzayı asan zincirler gıcırdadı. Çıplak bir halde kamaraya doğru yürüdü ve dişlerini kullanarak bir şişe romun tıpasını çıkardı. İki kadehe biraz d o l d u r d u ve birini ona uzattı.

"Bu şarap değil. Ama genellikle düşüncelerinize dikkate değer bir açıklık kazandırır... en azından kısa bir süre için."

Bella çıplak kolunu kapıtoneden dışarı kaydırđı ve kadehi aldı ama bunun tek nedeni adamın hareket edeceğini ve önünde cesurca sergilenen o çıplak bedene bakmak zorunda kalmayacağını ummasıydı.

"Pantolonunu şuraya koydum," diyerek başka bir sandalyeyi işaret etti.

Baktı. "Demek öyle." Bir an onu inceler gibi oldu, sonra kaşlarını çatı. "Şu anki alçakgönüllülüğün, kısa bir süre önce yokluğın kadar beklenmedik."

"Sadece seninle konuşmayı garip buluyorum... sen..." cümlesini bitirmek için elini kasıklarına doğru salladı ve o da kendine baktı.

"Çoğu kadın onlar hakkında bu kadar iyi düşündüğüm için gurur duyardı."

"Çoğu kadın böyle bir şeyle karşılaştığında hemen bayılır.

Tüm yara izlerinizi gördükten sonra zaten tuza ihtiyaç duymadıklarını varsayarsak."

Tekrar aşağıya baktı. Karnı, kalçası, kaburgaları, omuzları, kolları şiddet dolu yaşam tarzının kanıtlarını taşıyordu. Yara izlerinin çoğu harita üzerine çizilmiş çizgiler gibi ince beyaz izlerdi ama bazıları buruşuk ve çirkindi. Özellikle bir tanesi kalçasından aşağıya doğru uzanıyordu ve derisi parlak, benekli bir kırmızıya boyanmıştı.

"Ben onları yara izi olarak görmüyorum. Onları şeytanın beni cehenneme götürme çabalarına karşı kazanılmış zaferler olarak görüyorum."

"Görünüşe bakılırsa, son derece sıkı çalışmış."

"Evet, o kararlı bir piç. Ama şans ve inatçılık beni bir adım önde tuttu."

"Hepsi şans değil, garanti ederim."

"Tanrı aşkına, bu da başka bir iltifat mıydı?"

"Sana hiç iltifat etmediğimin farkında değildim."

Sırıttı ve dağınık yatak takımına baktı. "Benim hesabıma göre, en az üç." Yanaklarına bir sıcaklık seli geldi. "İsa ve tüm azizler gibi o da kızardı."

Bella romdan derin bir yudum aldı. "Benimle alay etmeyi bırakın efendim ve üzerinize bir şeyler giyin."

Dante kıkırdadı ve pantolonunu almadan önce romunu boşalttı. Bella bakmamaya kararlıydı ama kaslarının omuzlarında ve kollarında nasıl esnediğini görmezden gelmek imkânsızdı. Dudakları karıncalandı ve dili onun teninin tadını ve kalçalarının arasında kasıtlı olarak hareket eden adamın sıcak sürtünmesini hatırlayarak dişlerine bastırdı.

Adamın yara izleri zerre kadar umurunda değildi. Gutter Lane'de bir sürü yara görmüştü. Uzuvarı olmayan ya da sadece yarım bir yüzü olan adamlar; kralın ordusunda savaşmış ve sonunda bir sonraki yemekleri için dilenen adamlar. Ve onların kadınları... çoğu bir peni karşılığında eteklerini kaldırmayı teklif eden paçavralar içindeydi.

Bella kendini bir daha asla o kadar fakir ya da çaresiz bulmamaya kararlıydı. Bir kez kaçmış ve kendini geliştirmeyi başarmıştı. Ama altı yıl sonra burada, bir korsanın yatağında, Tanrı bilir nereye, Tanrı bilir ne yapmak için yelken açıyordu. Dante, bu büyük maceradan sonra onu evine götürecek gemilerin İngiltere'ye doğru yola çıkacağını söylemişti... ama evi neresiydi? Londra değil. Peter Dimcock hayattayken olmazdı. Dahası, ev deyince akla ailesi geliyordu ama kardeşi geriye kalan tek akrabasıydı ve Liam onu bir daha gördüğünde tetiği çekmekte tereddüt etmeyecekti.

Peki bu onu nereye götürdü?

Bir korsanın yatağında, nerede ne yapacağını sadece Tanrı bilirdi.

Dante'ye baktı ve başını hafifçe salladı. Orada bir gelecek arayışında olduğuna dair hiçbir hayali yoktu. Adam sert, tehlikeli ve heyecan vericiydi ama bu düşünce onu ancak bu kadar uzağa götürebilirdi. Her limanda kadın bulundurmakla övünmüyor muydu? Onun için kadın sadece yolculuk bittikten sonra yanından geçip gideceği geçici bir hayal olabilirdi. Adamın onu İngiltere'ye zengin bir kadın olarak gönderme sözünü yerine getireceğinden hiç şüphesi yoktu ama yine de onu geri göndermek için can atacaktı.

Peki bu o kadar korkunç bir şey miydi? Tanrım, hayır. Bu gece tehlikeli bir ilişkiye girmişti ama hepsi bu kadardı. Sırf hayvani bir çekim, başka bir şey değil ve aklında kesin bir hedef vardı. Parasal bir hedef. Bir daha asla başka birinin cebini karıştırmak zorunda kalmamasını ya da yaşlı bir gardiyanın kollarında zevk alıyormuş gibi yapmamasını sağlayacak bir hedef.

İçten içe ürperdi ve romdan bir yudum daha alarak karnına doğru kayan sıcaklığın tadını çıkardı.

"Yukarı çıkmam gerek," dedi Dante, deri ceketini çekiştirerek. "Havada bir fırtına kokusu alıyorum."

Bella ter ve seksten başka bir şey kokmuyordu. Romunu bitirdi ve ayağa kalktı. "Kendi kulübeme dönmeliyim."

Dante kapıda durakladı. "Keyfin bilir, ama istediğin kadar burada kalabilir ve yatağımın tadını çıkarabilirsin. Eğer sıkılırsan," diye ekledi, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, "kulübenin etrafını araştırabilir ve ortalıkta başka mücevherli broş bırakıp bırakmadığıma bakabilirsin."

Bu sonuncusunu geniş bir sırtışıla söyledi ve Bella boş bardağı ona fırlatmak istedi. Kapı arkasından kapandıktan sonra, yorganı yanında sürükledi ve geri kalan giysilerini topladı.

Bu çaba son gücünü de tüketti ve tekrar ranzanın kenarına oturdu, tamamen giyinip gitmeye niyetliydi. Ama Molly'yle yüzleşme düşüncesi onu yan yatırdı ve yatağın tıktırtısına boğuk bir küfür gömdü.

Bilerek ya da bilmeyerek, akıllıca ya da değil, onların rahatını ve güvenliğini garanti altına almak için yapılması gerekeni yapmıştı. Şimdi varlıklarını kabul etseler de günler geçtikçe kendi ilkel isteklerine boyun eğebilecek kaba saba adamlarla dolu bir gemide en az dört ya da beş hafta daha geceler ve gündüzler yaşanacaktı. Dante'nin koruyuculuğu olmadan Molly'yle başlarının nasıl bir belaya gireceğini ancak iyilik bilebilirdi.

Jonas Dante'ye gelince, kibirine ve kas gücüne rağmen o hâlâ sadece bir erkekti. Bella onun vücudundaki titremeleri fark etmeyecek kadar dalgın değildi. Adamın sesindeki kırık dökük titremeleri duymuştu, bu da onun kollarında da en az kendisi kadar zevk aldığını gösteriyordu.

Bella sırt üstü yuvarlandı ve yorganı bir kenara fırlattı. Bir konuda daha haklıydı: Onun büyük yatağı, küçük kamarasındaki tahta tabuttan çok daha rahattı.

Çıplak bir halde tepesindeki gölgeleri inceledi ve düşündü... Gitmeli miydi, yoksa kalmalı mıydı? Her iki kararın sonucunda ne kazanacak ve ne kaybedecekti?

Bella'nın on beş metre yukarısında, güvertede oturan Dante de kendinden pek memnun değildi. Kıza dokunmak gibi bir niyeti hiç olmamıştı. Asla.

Belki de başlangıçta... baloda, terasta, ay ışığı saçlarında oynasırken, onu çizmek için kara kalem çubuklarını çıkarmaktan daha fazlasını yapmayı düşünmüştü. Ama sonra gece patladı ve silah sesleriyle sona erdi. Onu *Haraç*'a getirmek anlık bir karardı; onu şafaktan sonra da yanında tutmayı düşünmemişti. Hem de hiç.

Özel tüketim vergisi memurlarıyla daha fazla sorun yaşadı, sonra da ateşi çıktı ve bu da Truro'da karaya gönderilmesini engelledi.

Her seferinde iyi niyetleri kendi kontrolü dışındaki koşullar tarafından engellenmişti.

Ve şimdi onunla yatmıştı!

Hiç şüphesiz suçu doğrudan onun omuzlarına yükleyecek ve kendi üzerine hiç almayacaktı. O iri menekşe gözlerini, olgun dudaklarını, gömleğinin yırtmacından dışarı taşan o gür, pürüzsüz vücudunu iyi kullandığına da bir an bile inanmadı. Lady Nimblefingers, gerçekten de. Hataya karşı kayıtsız. Nazlı, baştan çıkarıcı, kirpiklerini neredeyse inandırıcı bir masumiyetle kırıştırıyordu.

Tanrım, bu vücutta masum ya da kayıtsız hiçbir şey yoktu ya da onu en iyi şekilde nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

Doğrusu, son birkaç saatini nasıl geçirdiğine dair hiçbir pişmanlığı yoktu ama eğer kadın kurnazlıklarını kullanarak boynuna bir zincir takıp onu sevginin derinliklerine sürüklemeyi umuyorsa, ne yazık ki yanılıyordu.

Dünyada onu yolundan döndürecek kadar menekşe gözlü cadaloz yoktu. Hem de hiç.

Kardeşi Gabriel romantik bir aşıktı. Jonas onları seven ve onları yıpranmış bir halde bırakan, zevk konusunda eğitildiği için mutlu olan duygusuz bir vahşiydi. Daha önce Leydi Çevikparmak'ı yatağında görmekten keyif almıştı, yine onunla birlikte olmaktan keyif alacaktı ama eğer Leydi bunun birkaç dakikadan daha fazla bir şey olduğunu ya da olacağını düşünüyorsa değil.

yatak arşıflarında sağlıklı boğuşmalar. Entrikacı kadınlara ayıracak ne zamanı ne de tahammülü vardı. Eğer onun şartlarını beğenmezse, yolculuğun geri kalanını kendi kamerasında geçirebilirdi!

Parlak beyaz patlamalar karanlık ufukta titreyerek bir fırtınanın hızla yaklaştığını doğruladı. Özellikle uzun ve sivri uçlu bir şimşek bulutları yararak gökyüzüne birkaç dakika boyunca kazındı ve ardından milyonlarca nokta kıvılcımına dönüştü. Saniyeler sonra gök gürültüsünün homurtusu havayı sarstı ve geminin kaburgalarını titretti.

Dante'nin gözüne iri bir yağmur damlası çarptı ve başını yukarı kaldırarak havanın metalik kokusunu bir tazı gibi kokladı. Tepesindeki yelkenler mermer kadar sertti, rüzgârla birlikte geriliyor, *Haraç*'ı dalgaların arasından on deniz milinden daha yüksek bir hızla itiyordu.

Daha ağır damlalar güverteye sıçramaya başladığında, hamaklarını açık güvertede asmayı tercih eden tayfalar eşyalarını aşağıya taşımak için koşarken homurdanıyorlardı. Top mürettebatı yağmuru dışarıda tutmak için topların temas deliklerinin üzerine yağlı bezler bağlıyor, ardından arabaların tekerleklerinin sağlam olduğundan ve güverte çok şiddetli bir şekilde dönmeye başlarsa ağır topların gevşemeyeceğinden emin olmak için halatları ve takozları iki kez kontrol ediyordu. Rüzgâr klemensleri ve palangaları salladı, yelkenleri yakaladı ve top gibi patlattı.

Sanki biri bir ipi çekmiş gibi, gökler açıldı ve yağmur katı tabakalar halinde yağmaya başladı. Rüzgâr bir fırtına gibi eserek birinin geride bıraktığı bir gömleği kapıp götürdü. Gömlek havayla doldu ve bir başka rüzgâr onu yakalayıp karanlığa doğru kıvrılarak göndermeden önce hayalet gibi yelkenlere doğru uçtu. Pruvadaki devasa lamba, enkazın preslenmiş kabuk kenarlarından birine çarpıp parçalanmasıyla karardı.

Dante mürettebata yelkenleri düzeltmeleri için bağırdı. Dümencinin kendisini kamıya bağlamasına yardım etti. şu anda denize düşme tehlikesi yoktu ama bunu şansa bırakmak için de bir neden yoktu. Atlantik'teki fırtınalar cehennemden gelen bir nefes hızıyla patlar ve göz açıp kapayıncaya kadar vahşileşirdi. Hava kötüleşirse Dante ve Hobson Grundy dümende nöbet tutacaklardı ama şimdilik Jonas yağmurun süpürdüğü güverteye son bir kez baktıktan sonra baş güverteye indi ve ambar kapağından içeri girdi.

Kulübesine doğru kısa yürüyüşünde, botları her adımda su dökerken, Dante kızın hâlâ yatağında olup olmayacağını ve eğer öyleyse, şimdi ondan ne beklediğini merak etti. Yumuşak dokunuşlar ve şiir mi?

Mümkün değil.

Bella'yı ranzasında kıvrılmış bulacağından o kadar emindi ki kamaranın kapısını açıp eşikte durdu, meydan okuyan bakışları çoktan yerini almıştı.

Gece lambası sönmüştü. Boş ranzayı, boş sandalyeyi, kamaranın boş durgunluğunu ortaya çıkaran, galeri pencerelerinin dışındaki gökyüzünde çakan bir başka mavi-beyaz şimşekti.

Gemi şaha kalktı ve bir dalgadan diğerine ani bir dalış yaptı ve Dante tökezleyerek kendi kamarasına doğru ilerledi. Fincanlar, tabaklar ve daha önce temizlenmemiş olan akşam yemeği kalıntıları yere döküldü. Jonas hatırlayabildiğinden çok daha uzun yıllar sonra ilk kez boş ranzaya o kadar dikkat kesilmişti ki ayağı kaydı ve ağır bir şekilde kıçının üzerine düştü.

T Fırtına üç gün sürdü. Kendiliğinden söndükten çok sonra bile denizler dalgalı kalmaya devam etti. Bella gemideki ilk birkaç günü ne kadar korkunç bulmuş olsa da, sürekli yalpalama, dalma ve şiddetli Dalgaların sallanması, kazandığı deniz bacaklarını işe yaramaz hale getirmişti. Bir şey yiyip de karnını doyurmanın hiçbir yolu yoktu. Nemli ahşap ve kalabalık bedenlerin kokusuyla kirlenmemiş temiz bir nefes alabileceği hiçbir yer yoktu. Küçük, sıkışık kamaranın ıstırabından kurtulmak için gidebileceği hiçbir yer yoktu ve Bella sayamayacağı kadar çok kez Dante'nin geniş kamarasından ayrılma kararından yakındı.

Fırtınayla geçen o üç gün boyunca Jonas Dante'yi bir an bile göremedi. Kamaranın tek ziyaretçisi yemeklerini getiren Young Pitt'ti. Gemi okyanusta bir mantar gibi savrulurken ateş yakılmasına izin verilmiyordu, ne bir pipo ne de bir fener, mutfakta da kesinlikle ateş yakılmıyordu, bu da yemeklerinin neden sert bisküviler ve soğuk tuzlanmış balıktan oluştuğunu açıklıyordu.

Dördüncü gün Bella'nın öğleden sonrası, günlerdir duymadığı, güvertede koşuşturan ayak sesleriyle bölündü. Rüzgârın uğultusu gitmiş ve çalkantılı sallanma biraz azalmıştı. Bağırان sesler ve etrafa çarpan şeyler vardı. Tavan kirişlerine bakmasına neden olan ağır şeyler. Ahşaplar sallanırken, Molly'nin çalışkanlığından köşede karmaşık bir ağ öreceğ kadar uzun süre kurtulan bir örümcek, sarmaladığı böceği bırakıp iki tahta arasındaki bir yarığa girdi.

"Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsunuz, hanımefendi?"

Bella başını salladı. "Bilmiyorum. Mürettebat fırtına hasarını temizliyor olabilir, belki?"

Ama sonra ikisi de geminin çanının çınladığını ve bir borunun çaldığını duydular. Bu aciliyet, ağır ahşap top arabalarının iskelelerdeki yerlerine doğru ilerlerken çıkardıkları tanıdık gumbürtüde yankılanıyordu.

Bella, Young Pitt'in kendisi için temin ettiği kitabı bir kenara fırlattı. Çizmelerini giydikten sonra koridora koştu ve merdivenden yukarı tırmanan başka bir tayfayı takip etti.

Gökyüzü hâlâ bulutlarla kaplıydı ama geniş mavi lekeler vardı ve hava berraktı; saçlarının arasından esen rüzgâr iyi hissettiriyordu. *Tribute*'un üç direği de yelkenle doluydu, devasa kanvas levhalar rüzgârla birlikte öne doğru kıvrılıyordu. Adamlar serenlerde halatlarla uğraşüyor, güverteden emirler iletildikçe yukarı tırmanıyor ya da aşağı kayıyorlardı.

Ana güvertenin göbeğinde, silah kaptanı Artemis Franks mürettebatını denetliyordu. Bella onu güvertede birçok kez görmüştü ama mürettebatın çoğu gibi o da hiçbir zaman onunla burun buruna gelmeye çalışmamış ya da onunla sohbet etmek için bir neden bulamamıştı.

Molly ise son zamanlarda mürettebatla birlikte zaman geçirip halat bağlamayı ya da yelken tamir etmeyi öğrenerek can sıkıntısını büyük ölçüde hafifletiyordu. Franks'le birkaç kez karşılaşmış, ondan her söz ettiğinde yanaklarının kızarmasına yetmişti.

"Çok nazik ve düşünceli biri. İlk başta onunla konuşmaktan korktum ve sanırım o da benimle konuşamayacak kadar utangaçtı."

"Utangaç bir korsan mı?"

"Yüzünde onu bu hale getiren bazı korkunç yaralar var," demişti Molly sessizce. "Ama çok zeki ve komik biri. Bir zamanlar kralın donanmasında subaydı. Küçük bir suç yüzünden bir adamın kırbaçlanarak öldürülmesini engellemeye çalışmış ve sonunda kendi kırbacını beklemek üzere ambara kapatılmış. Gemi saldırıya uğradı ve alev aldı ve o da orada kavrularak ölmeye terk edildi. Kapıyı kapalı tutan demir, tekmeleyerek kurtulmasına yetecek kadar yanmış ama üst güverteye ulaşmak için cehennemin içinden koşması gerekmiş."

"Saldıran Dante'nin gemisi miydi?"

"Oh, hayır! Hayır, o bir İspanyol kalyonuydu. Daha sonra, Kaptan Dante gemiye saldırıp onu serbest bırakana kadar bir yılını gemide, bir köle gibi küreklere zincirlenmiş olarak geçirdi. O zamandan beri *Haraç*'ın güvertesinde."

Şu anda Franks sakince topu kontrol ediyor, çömelmiş pirinç canavarların bir sırasından diğerine volta atıyor, ara sıra durup kuru olduklarından emin olmak için parmağını dokunma deliklerine sokuyordu. Mürettebatın en genç üyeleri, cephanelikten top ve barut fıçıları getirip topun yanına yerleştirerek düzenli bir akış halinde hareket ediyordu. Diğerleri kovaları deniz suyuyla doldurup topların yanına yerleştirdi. Diğerleri ise Bella'nın daha önceki tatbikatlarda yaptıklarını hiç görmediği kum kovalarını yerleştiriyordu. Belli belirsiz bir konuşmadan, adamların kan içinde kaymasını önlemek için güverteye kum serpildiğini biliyordu.

Bella'nın omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

Bu bir tatbikat değildi; mürettebat savaşa hazırlanıyordu.

Dante ön güvertede duruyordu. Şapkasızdı ve kızıl saçları yanaklarına dökülüyordu. Yanında Varian St. Clare ve Hobson Grundy vardı. Her biri gözlerine bir dürbün tutuyordu. Bella gözlerini kısarak odaklandıkları yönü araştırdı ama ufukta ilerleyen yeşil suyun dalgalı tepelerinden başka bir şey göremedi.

"ÜÇ SAYDIM," dedi Varian, camından bakarak.

"Evet," diye onayladı Hobson. "Öndeki büyük piç üç direkli ve kare yelkenli. Portekizli bir tüccar, belki de Hollandalı? Diğer ikisi... söylemek için çok uzakta."

Dante kadehini indirdi. "Muhtemelen bizi yakalayan aynı fırtına tarafından rotamızdan saptırıldık. Bu kanlı bulutların arasından doğru bir okuma yapamıyorum ama en iyi tahminim bizi Azor Adaları'na, eve dönen tüccarları bekleyen yağmacılarla karşılaşacak kadar yaklaştırıyor."

Jonas göz ucuyla hafif bir hareket yakaladı ve Bella'nın merdivenlerden güverteye çıktığını görünce kaşlarını çatı. "Burada olmamalısın."

"Evet. Çeyrek güverte kaptan ve subayları için ayrılmıştır," dedi Grundy homurdanarak.

Varian gülümsedi. "Sanırım bu kez ihlale izin verebiliriz. Kendini daha iyi hissettiğini gördüğüme sevindim Bella. Molly'yle ikinizi de biraz deniz tutmuş diye duyduk."

"Biraz mı?" Bella güldü. "Midemin dalgaların hareketine alıştığını sanıyordum ama görünüşe göre alışamamışım."

"Özellikle sert bir fırtınaydı. Mürettebattan kaç kişinin rayların üzerine eğildiğini görseniz şaşırırdınız."

Bella bu centilmence yalanın tartışılmadan geçmesine izin verdi. "Silahların ateşlendiğini duyduk ve bunun başka bir tatbikat olabileceğini düşündük."

"Tatbikat yok. Bizimkiyle doğrudan kesişiyor gibi görünen bir rotada seyreden üç gemi var."

"Üç gemi mi? Birini bile göremiyorum."

Varian yaklaştı ve dürbününü uzattı. Deri ve pirinçten yapılmıştı ve ona gözüne nasıl tutacağını ve kollarını sonuna kadar nasıl uzatacağını gösterdi. Üç kalyonun genel yönünü işaret etti ama yine de Bella'nın onları bulması birkaç dakika aldı. Bulduğunda, camı gözünden uzaklaştırıp boş ufka bakacak kadar irkildi, sonra camı geri koydu ve batıdan onlara doğru yelken açan üç küçük gemiyi gördü.

"Ne kadar dikkat çekici."

"Gerçekten de öyle. Biraz daha yakın olsalardı şapkalarındaki tüyleri ve omuzlarındaki altın örgüleri görebilirdiniz. Önden giden gemi büyük, yavaş ve muhtemelen yük dolu, diğer ikisini kovalamaya teşvik ediyor."

"Diğer ikisi...?"

"Avcılar."

"Korsanlar demek istiyorsun."

Varian gülümsedi. "Henüz bayraklarını ya da siluetlerini ya da niyetlerini belirleyecek kadar belirgin değiller. Ticaret gemisine eşlik ediyor olabilirler, onları güvende tutmak için..."

"Korsanlar," diye bitirdi onun yerine, ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

Yanlarında, Dante bardağını daha küçük bir tüpe yerleştirdi. "Her kimlerse, herhangi bir sonuca varmamıza gerek kalmadan önce iki, üç saatimiz olacak kadar uzaktalar. Şansımız yaver giderse, o adaya ulaşabiliriz - " durakladı ve ilerideki engebeli, morumsu lekeyi işaret etti- "ne yapacağımıza karar vermeden önce."

Bella baş güverteye, savaşa hazırlandıklarına dair bariz işaretlere baktı. "Onlara saldırmak niyetinde değilsiniz herhalde?"

"Zarlar ne tarafa düşerse düşün hazırlıklı olmak niyetindeyim. Ve şu anda, mutfakta kızartma kokusunu aldığım domuz etinin tadını çıkarmaya hazırım."

"Yemek yiyecek misin?"

"Acıktım." Merdivenlere doğru ilerledi. "Ve insan her zaman sıcak bir yemekten faydalanmalı."

Grundy, Bella'nın kutsal güvertedeki varlığından dolayı hâlâ kaşlarını çatmış bir halde, kaptanının peşinden merdivenden aşağıya indi ve aşağıya yöneldi; dük kibarca bir an geride durdu ama Bella kıpırdamayınca bir parmağını alnına dokundurdu, özür dilercesine gülümsedi ve diğerlerinin peşinden aceleyle gitti.

Görüş kuralları ve sosyal nezaketin, üç gündür sıcak yemek yememiş adamlarla dolu bir gemide çok az yeri olduğunu ya da hiç olmadığını kendine hatırlattı.

Bella günün geri kalanında orada kalabilecek kadar inatçıydı ama sonra o da kızarmış etin nefis kokusunu aldı ve hızla aşağıdaki adamları takip etti. Dante'nin kamarasının kapısı açıktı ve Varian ona doğru bakmadan önce eşikte bir an tereddüt etti.

"İçeri gel, içeri gel. Grundy en seçkin parçaları kendisi için almadan önce."

Kızarmış domuz etinin buharlı, cennet gibi kokusu onu daha fazla tereddüt etmeden içeri çekti. Jonas Dante yine uzun masanın bir ucunda, Varian St. Clare ise diğer ucunda oturuyordu. Dante'nin sağında Hobson Grundy, onun karşısında da silah yüzbaşı Artemis Franks oturuyordu.

Molly yüzündeki yara izlerinden bahsetmişti ama şimdi Bella'nın kollarının ulaşabileceği bir yerdeydi ve ne kadar büyük olduğunu görünce şok oldu. Franks'in yüzünün sağ tarafı

-Yanağı, kulağı ve gömleğinin üstüne kadar boynu erimiş mum gibi görünüyordu ve kirpikleri ya da kaşları yoktu.

Kızın bakışlarının nereye takıldığını görünce utanarak gülümsedi ve bir parmağını hasarlı ete dokundurdu. "İşin bir tehlikesi. Ama en azından kafamdaki saçların çoğunu korumayı başardım."

Gerçekten de koyu sarı saç dalgaları kulaklarının üzerinden gür ve parlak bir şekilde dökülüp omuzlarına yayılıyordu; çoğu kadının kıskançlık krizlerine girmesine neden olacak bir görüntüydü bu. Ayrıca yüzündeki hasarın en kötüsünü gizlemeye de yarıyordu.

"Altın saçlarını bir genç kız gibi kıvrıp süslüyor," diye kıkırdadı Grundy. "Hödüklerin hiçbirinin onu eğip bükmemesi şaşırtıcı... ah..." Varian'ın gözlerindeki hızlı bakışı yakaladı ve boğazını temizledi. "Ve, ah... bize tabağını ver, genç kız. *Burada* törene gerek yok. Bitmeden önce şişleyebildiğin kadar şişle."

Bella, Varian St. Clare ve Artemis Franks arasındaki boş koltuğa oturdu ve Grundy tabağını doldururken, silah kaptanı da onun şarap kadehini doldurdu.

"Oruç açmak için oldukça iyi bir bordo şarabı. Dük onayladığına göre öyle olmalı."

"Teşekkür ederim."

Bella onun bir beyefendinin zarif İngiliz aksanıyla konuştuğunu duyunca biraz şaşırdı. Ancak elleri hiç de yumuşak ve şımartılmış değildi. Elleri nasırlıydı ve sıcak pirinç ve kurşunla uğraşmaktan sayısız yara izi taşıyordu ve sol elinin bir parmağının yarısı yoktu.

Bella tabağı Grundy'den aldı ve masanın etrafındaki yüzlere tek tek baktı.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsunuz?"

Grundy ağız dolusu akan yumurtanın etrafında cevap verdi. "İnsanlar sıcak yemek ve dolu bir karınla daha iyi savaşır ve düşünür."

"Ama neden savaşalım ki? Onlar daha burada olduğunuzu anlamadan adanın arkasında gözden kaybolabileceğinizi söylemişsiniz. Ayrıca, kendi limanınıza ulaşmak için acele ettiğinizi sanıyordum. Molly ve beni Truro'da karaya çıkarmak için bile çok acele ettiniz. Ama şimdi üç gemiyle korsancılık oynamaya vakit mi buluyorsunuz? Her şey göz önünde bulundurulduğunda, en iyi ve akıllıca seçimin bir çatışmadan tamamen kaçınmak olacağını düşünmeliyim."

Dante şöyle bir baktı. "Böyle düşünüyorsun, değil mi? Denizdeki engin bilgi ve deneyimin sana böyle düşünmeni mi söylüyor?"

Grundy kıkırdadı, bu da Bella'nın omurgasının biraz daha sertleşmesine neden oldu.

"Sizin bilgi ve deneyiminize sahip olmayabilirim Kaptan, ama sayıca üçte bir oranında üstünken bir kavgayı kışkırtmanın aptalca bir hareket olacağını bilecek kadar sağduyuya sahibim."

Varian, Franks ve Grundy çatallarını sabit tuttular; hatta Dante kehribar rengi gözlerini tüm gücüyle Bella'ya çevirdiğinde çiğnemenin ortasında durakladılar.

"Yatağında aceleyle yuvarlanmanın size bu gemide ekstra bir serbestlik sağladığını sanmayın hanımefendi. Aldığım kararları senin amcığına danıştığım gün, soğuk ve cansız cesedimin bordadan atıldığı günle aynı gün olacak."

Bella afallamıştı. Rol yapma ve blöf yapma konusundaki tüm yetenekleri yanaklarına kan kırmızısı bir sıcaklığın yayılmasını engelleyemedi. Ne de Bella'nın

Gözlerinden menekşe rengi kıvılcımlar çıkıyor ya da nefesi duyulabilir bir telaşla bedenini terk ediyordu.

O kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki sandalye iki ayağı üzerine geri sıyrıldı ve Franks'in onu yakalamak için arkaya uzanmaktaki hızlı tepkisi olmasa geriye doğru devrilecekti.

"Siz, efendim, bir piçsiniz."

"Ve siz, hanımefendi, boyundan büyük işlere kalkışan saf bir sokak hırsızısınız."

"Hırsızlığınızı suyun üzerinde... ve yatakta yaptığınız için sizi bu kadar yükselttiğine mi inanmalıyım?"

"Bu kadar özgürce verilen bir şeyi çalmak zorunda değildim."

"*Alındı*, efendim. Kendimi eğlendirmek ve sıkıntımı hafifletmek için aldım. Ne var ki, sizin barbarca çabalarınız beni daha da sıktı. Kocamın sikiinde daha fazla ruh vardı ve o altmış yaşındaydı!"

Dante, bıçağını yavaşça bir kenara bırakıp ayağa kalkması için gereken süre boyunca kadının çenesine doğru eğdiği meydan okuyucu eğimi inceledi. Buna karşılık, diğerleri yemek tabaklarını kapıp kulübenin dışına taşırken ani bir telaş yaşandı.

Kapı arkalarından çarpıldığında Bella irkildi ama peşlerinden koşma dürtüsüne direndi. Yanakları alev alev yanıyordu ama Jonas Dante'nin ona ucuz bir fahişe gibi davranmasına izin verecek değildi.

Adam masanın ucuna doğru bilinçli bir adım attı ve kadın bir adım geri çekildi. Adam bir adım daha attı ve kadın hızla eğilerek çizmesinin üstünden hançerini çıkardı.

Bu onun bir kaşını kaldırmasına neden oldu. Ona doğru üçüncü tehditkâr adımı atmadan önce bir saniye bile tereddüt etmesine neden olmadı ve onu bölmeye doğru geri itti.

"Daha fazla yaklaşmayın," diye uyardı.

Dikkatsiz, şeytani bir gülümseme ağzının kenarını kaldırdı. "Peki bununla ne yapmayı düşünüyorsun, küçük kız? Boğazımı mı keseceksin? Kalbimden mi bıçaklayacaksın?"

"Her iki şekilde de kullanmaktan korkmuyorum."

"Daha iyi nişan alabilmeniz için gömleğimi açayım mı?" "Benimle alay ediyorsunuz, efendim."

"Evet, öyle."

Yakıcı öfkesine rağmen, yapılacak en akıllıca şeyin bıçağı bırakmak ve bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde kulübeden dışarı koşmak olduğunu biliyordu.

Yapması gerektiğini biliyordu ama yine de ayakları aniden tahtalara yapışmış gibiydi.

"Sen soğuk ve duygusuz bir canavarsın ve senden nefret ediyorum," dedi zorlukla duyulabilen bir nefesle.

Artık uzanıp bir elini perdeye dayayabilecek kadar yakındı, diğer eliyle de bıçağı kadının yumruğundan nazıkçe çekip çıkardı. "Benden nefret etmekte sonuna kadar haklısın. Bazen ben de kendimden nefret ediyorum. Ama çok sık değil ve bu his çok uzun sürmüyor. Altmış yaşında bir adam tarafından yatağa atılma deneyimine çok benziyor sanırım."

"Çabalarınıza dair hatıralarım daha da geçici."

Dante düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü ve bıçağı çevirerek çeliğin kenarını bordo korsesinin alt kısmını kapalı tutan deri ucun altına kaydırıldı.

"Belki de bir hatırlatıcıya ihtiyacınız vardır."

Adamın gözlerindeki parıltıyı görünce, bıçağı karnında hissedince, vücudunda parıldayan bir ısı seli oluştu.

"Sizden hiçbir şey istemiyorum, efendim. Şimdi, lütfen kenara çekilirseniz..." Sola doğru hareket etmeye çalıştığında, kolu onu engellemek için kaydı. Kadın diğer tarafa adım attığında, adam iri bedenini bir duvar gibi kullandı.

"Geçmeme izin verir misiniz lütfen?"

Uzun bir tereddüt geçirdi ve kadının ağzındaki isyankâr ifadeyi fark etti.

"Gemimdeyken, yerinizi hatırlamanız akıllıca olacaktır."

"Orası neresi, dua et?"

"Dikenli küçük dillerin düşüncelerini kendilerine sakladıkları yer. Eğer bir erkek olsaydın ve emirlerimden birini ya da niyetimi sorgulamaya ya da itiraz etmeye cüret etseydin, şu anda kefenlerden sarkıyor, gömleğin çıkarılmış, sırtın kedinin öpücüğü için çıplak bırakılmış olurdu."

"Kedinin öpücüğü?"

"Dokuz kuyruklu kedi. Dokuz deri kuyruğu olan sevimli küçük kırbaç. O güzel teninize zarar vermek utanç verici olur, ama bana tekrar meydan okuyun, madam..."

Tehdidi aralarında havada asılı bıraktı ve Bella ürperdi. Bıçağı yukarı doğru savurup kalaylı kurbağalardan birini yerde zıplatırken titreme ayak parmaklarına kadar indi. Bıçağı daha yukarı kaydırıldı ve ikinci deri noktayı, ardından üçüncüyü kesti, giysi açılana kadar sakince korsenin tepesine doğru ilerledi.

Kirpiklerinin siyah hilalleri kalktı ve Bella ona baktı. Adam bıçağı gömleğinin üst kısmına doğru kaydırırken tek bir kasını bile oynatmadı. Sadece ucunu kullanarak yavaşça aşağı doğru indi ve gömleği ortadan ikiye ayırdı. Çeliğin ucunu keteni kenara itmek ve çıplak göğsünün yumuşak üst kıvrımına dokunmak için kullandı. Neredeyse hiç baskı uygulamadan, sert, lekesiz etin etrafında tembel bir daire çizdi, başını hafifçe eğdi, meme ucu sıkı, sert küçük bir düğme halinde toplanırken büyülenmiş gibi görünüyordu.

Aynı şeyi diğer göğsüne de yaptı, bıçak hareket ettikçe parlıyordu. Bella sanki parçalanacakmış gibi hissediyordu. Kalbi vahşi bir şey gibi atıyor, yarı korku, yarı heyecan dalgaları vücudunda kıvrılıp bükülüyordu. Yanaklarındaki kızarıklık daha da arttı ve büyük bir dehşetle, tuttuğu nefes bir anda kaçtı. sızlanmak.

Bıçağın ucu meme ucuna hafifçe bastırarak çukurlaştırdı. "Saçını gevşet."

Sesi alçak ve boğuktu ve kulaklarına hücum eden kan yüzünden zar zor duyabiliyordu.

Meme ucuna uygulanan baskı hafifçe arttı. "Saçların. Çöz onu. Serbest kalmasını tercih ederim."

Küçük, titrek şok dalgaları vücudundan geçerek kollarında tüylerin diken diken olmasına ve omurgasından aşağıya doğru dalgalanmasına neden oldu. Ağzı kururken, diğer kısımları belirgin bir şekilde ve utanmazca ıslandı. Adamın tenini delecek kadar ileri gideceğini düşünmemişti... ama sonra onun sinirlendiğinde ne yapıp yapmayacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Ve o kızgındı. Adamlarının önünde ona meydan okumuştı ve o da bunun cevapsız kalmasına izin vermeyecekti.

Ellerini kaldırdı ve saçlarını kuyruk şeklinde bağlayan kumaş şeridi çözdü. Serbest kaldığında adamın gözlerinin kaydığını, dudaklarının sertleştiğini gördü.

"Şimdi de gömlek. Çıkar onu."

Gözleri bir an parladı ama yırtık gömleğini ve korsesini yavaşça silkerek yere attı.

"Geri kalanı."

Çenesini daha yukarı kaldırdı. "Göğsümü kesme riskiniz olmadan buna uymak oldukça zor."

"Bu, almaya hazır olduğum bir risk."

Yumuşak deri çizmelerin her birinin topuğuna basarak onları çıkarmayı başardı. Yalınayak ve çıırılçıplak, adamın önünde durdu, yüz ifadesi

en az onunki kadar okunaksızdı.

Kadının pantolonuna baktı. "İstersen onları kesebilirim." "Bu israf olur."

"Gerçekten."

Elleri beline gitti ve pantolonunu çözdü. Hareket ettikçe bıçağın kendisine batmasından çekinerek, giysiyi kalçalarından aşağı itti, sonra dikkatlice her iki bacağından da çıktı ve bir kenara attı.

Dante'nin yanağında bir sinir seğirdi. Bakışları aşağıya indi ve kadının açıkta kalan etinin her santimini kavurduktan sonra yükselip tekrar onunkilerle buluştu.

"Gelecekte, hanımefendi, bunun en ölümcül silahınız olduğunu bilin. Hakaret değil.

Kesinlikle cılız bir bıçak değil."

Rahatsız edici silahı bir kenara fırlatarak öne doğru ilerledi ve onu sırt üstü duvara yaslamaya zorladı. Vücutuyla onu orada sıkıştırarak bir an belini karıştırdı ve sonra onu kollarının arasına aldı. Adamın niyetini anlayınca gözleri irileşti ve göğsüne doğru itmeye başladı, ama sonra adam onu tekrar indirdi ve ereksiyonunun sert mızrağını kalçalarının arasında hissetti, içine girmekten hemen önce durdu.

"Neden son üç gündür benden saklanıyorsun?" diye sordu, sesi kulağına karşı boğuktu.

"Ben... Ben hastaydım. Molly ve ben ikimiz de hastaydık."

"Peki hasta olmasaydın, hâlâ saklanıyor olur muydun?" "Belki de," diye fısıldadı. "Bilmiyorum."

"Sonunda bir parça dürüstlük," diye mırıldandı. Dudakları kızın kulağını sıyırdı ve dili kızın boğazında deli gibi atan damarın üzerinde gezindi. "Peki hâlâ kenara çekilmemi istiyor musun?"

Bella'nın gözleri titreyerek kapandı. Vücudunun sıcaklığı oradaydı, *tam* oradaydı, zaten dayanılmaz derecede hassas olduğu yerlerine dokunuyordu.

Kollarını adamın omuzlarına doladı ve sözlü bir cevap vermek yerine kendini adamın üzerine doğru itti, adamın etinin katı sıcaklığı onu içine çekerken sert, gırtlaktan gelen bir ses çıkardı. Zihninin ve bedeninin inanılmaz derinlikteki penetrasyonu kabullenmesi uzun, şok edici bir an aldı; ilk zevk dalgasının bacaklarını yukarı kaldırması ve beline sıkıca kilitlenmesi için daha az zaman.

Dante ellerini kalçalarının altına koyarak onu kaldırdı, yönlendirdi ve her darbede içine çekti. Sırtını bölmenin sağlam tahtalarına dayamıştı ve her hamlede tahtaların titreyip sarsıldığının belli belirsiz farkındaydı ama umurunda değildi. Elleri adamın omuzlarını pençeledi. Eğildi ve

Boynunda büyük bir nefes dalgası hissedene kadar gerildi ve vücudunun son bir hamleyle sertleştiğini hissetti. Sıcaklığının ve zevkinin nabız atışları içinde zonklıyor, onu dolduruyor, heyecanlandırıyordu. Onu orada tuttu, sırtını duvara dayadı, orgazm bir bedenden diğerine yayılırken etini insani olarak alabileceği kadar derine gömdü.

Son titremeleri de geçince bacakları gücünü yitirmeye ve aşağı doğru kaymaya başladı. Başı adamın omzundaydı, yüzü adamın boynunun nemli kıvrımına bastırılmıştı, nefes nefese aldığı her nefes adamın saçlarını karıştırıyordu.

Sonunda tutuşu gevşedi. Adam hâlâ kızın içindeydi ama inanılmaz baskı hafiflemişti. Başı dönüyordu ve karmakarışık duygular denizinde yüzüyordu, adamın kollarında asılı kalmaktan başka bir şey yapamıyor, yere yığılıp kalmasına izin vermeyeceğine güveniyordu.

Dudakları kadının boğazına doğru hareket etti. "Bundan sonraki... barbarca çabalarımı affetmen gerekecek."

Bella bu iğneleme karşısında içini çekti. "Sen bana saldırdın. Ben de karşılık verdim." "Yapılacak en akılsızca şey, özellikle de subaylarımın önünde."

"Bunu şimdi anlıyorum. Ama onlara yatağında olduğumu söyleyerek böbürlenmemeliydin."

"Tüm ekip bir saat içinde yatağında olduğunu öğrendi. Günler öncesinden nerede ve ne zaman olacağına dair bahse girilmişti." Bella başını kaldırdı ve ona baktı. "Bahisler mi?"

"Mürettebatın bir hamam böceğinin güvertenin bir tarafından diğer tarafına ne kadar sürede sürüneceğine dair bahse girdiğini fark etmediniz mi?"

Adamın gözlerindeki eğlenceyi gördü, ama yüzünü tekrar boynuna gömmeye çalıştığında, bir parmağını çenesinin altına sıkıştırdı ve onu sabit tuttu.

"Övünmeye değer bir eylemdi, ancak Leydi Çevikparmak, karşılık verme ihtiyacınızın daha çok sizden saf bir sokak hırsızı olarak bahsetmemden kaynaklandığından şüpheleniyorum."

Konuşurken adamın ağzının şekline ve hareketlerine odaklandı. "Ya siz, efendim? Yaşlı kocamın hünelerinden bahsedilmesi mi bu duygusuz davranış örneğinin sergilenmesine neden oldu?"

Sırıtsı yavaşça şekillendi. "Belki de. Yine de ne karada ne de denizde tanışma fırsatı bulduğum hiçbir hırsıza benzemediğinizi kabul ediyorum."

"Bu ölçüye göre, ilk korsanım olduğunuz için, beni belirgin bir dezavantajla karşı karşıya bıraktınız."

Onu dudaklarından sertçe öptü ve kendini serbest bıraktı, sonra kendini toparlayıp pantolonunu bağlayacak kadar geri çekildi. Geminin çanının aceleyle çalması başını kapıya doğru eğmesine neden oldu.

"Bu tartışmaya daha sonra devam edeceğiz. Bu arada kamaranıza dönün ve orada kalın. Herhangi bir nedenle güverteye çıkmaya kalkışmayın, sadece ayak bağı olursunuz."

"O gemilere saldıracak mısınız?"

"Madam-"

"Eleştirmiyorum. Sadece eğer öyleyse, ne olup bittiğini bilmeden bir kulübeye kapatılmayı tercih etmeyeceğimi söylüyorum. Hatırlarsanız, silahlar konusunda tamamen işe yaramaz biri değilimdir."

Jonas kıkırdadı. "Oldukça net hatırlıyorum. Ama bunlar karanlık bir sokakta peşimizden koşan, tüfek topları atan ayak takımı değil. Oradaki üç gemide benimkiler kadar büyük toplar ve onları nasıl kullanacaklarını bilen deneyimli mürettebat var. Ve elinize bir tüfek verip sizi armaya gönderdiğim gün, her şeyin sonsuza dek kaybolduğunu anladığım gün olacak. Eğer faydalı olmaya kararlıysanız, eminim Digger ameliyatta sağlayabileceğiniz her türlü yardımdan memnun olacaktır. Adamlar da öyle, özellikle de şu anki kıyafetle."

Bella onun bakışlarını aşağıya doğru takip etti. Göğüsleri, adamın pantolonunun altında ezilmekten pembe bir renk almıştı. Uyluklarının iç kısımları dizlerine kadar ıslaktı. Tişörtünü yerden kaptı ve ona ters ters baktı, yüzündeki sırıtışı silip atmak ve onunla birlikte birkaç dişini de fırlatmak için yanıp tutuşuyordu. Ama o sadece kızın yüzündeki ekşi ifadeye güldü ve kapının yanındaki askıdan üç boynuzlu atını alıp yerine yerleştirdi kabinden çıkmadan önce kafasına sıkıca bastırdı.

Bella onun ayak sesleri kaybolana kadar bekledi, sonra hızla pantolonunu çekti ve botlarını giydi, bir yandan da basit irade eksikliğinden dolayı mırıldanıyordu. Korse işe yaramaz haldeydi ve gömleği de kollarının sağlam olması dışında mahvolmuştu. Lanet okuyarak gömleği yine de giydi ve uçlarını beline sıkıca bağlamadan önce gömleğin yırtık ön kısımlarını birbirinin üzerinden geçirdi.

Ve tam zamanında.

Alçakgönüllülüğünü zar zor geri kazanmışken, kamaranın kapısı çalma zahmetine girmeden açıldı ve *Tribute*'un dört tayfası içeri girdi. Ona doğru bir bakış bile atmadan ranzayı kaldırıp duvara dayadılar ve kancalar ve zincirlerle oraya kilitlediler. Altında, top ağızlarının önünde çömelmiş iki kısa namlulu top vardı. Rihtımın karşı tarafında

Kabinde, harita masası da benzer şekilde duvara düz bir şekilde kilitlenmiş ve başka bir bağlantı noktası ortaya çıkmıştır.

Mürettebat üçüncü topu yemek masasının altından çıkarıp vagonları yerlerine yerleştirirken, mürettebatın daha genç iki üyesi ellerinde barut ve mermi fiçileriyle kapıdan içeri girdiler. Onların ardından da birkaç iri yarı adam ince baş kovanlarını kış galerideki parmaklıklara taktı. Tuzruhuna batırılmış sıkı dokunmuş fitiller, gerektiğinde yakılmak üzere bir linstock'un çatallarından geçiriliyordu. Topların ağızındaki mantar takozlar çıkarılıyor, temas deliklerindeki balmumu tıkaçlar sökülüyor ve yeni barut ve saçmalarla doldurulmadan önce boğazları temizleniyordu.

Tüm bunlar bir dakikadan kısa sürdü ve duvarın önündeki gölgelerde duran Bella, kulübenin gözlerinin önünde dönüşmesini ve savaşa hazır hale gelmesini hayretle izledi. Kapıdan gelen daha ağır ayak sesleri duydu ve Varian St. Clare ile Artemis Franks'in ellerinde boş tabaklarla yemek masasına döndüklerini gördü. Her iki adam da gömleğinin yeni tasarımını fark etti ama ikisi de doğrudan gözlerinin içine bakmadı. Tekrar yerlerine oturdular ve sanki hiç kesinti olmamış gibi ikinci porsiyon yemeklerini aldılar. Grundy de çok geride değildi ama masada sadece bir avuç soğuk et kapacak kadar durakladıktan sonra rulo halindeki parşömenlerin bulunduğu fiçiden bir çizelge seçip aceleyle kapıdan çıktı.

Yanından geçerken bir ağız dolusu yağın etrafında Bella'yla konuştu. "İyi bir yiyeceği ziyan etmenin anlamı yok."

"Gerçekten de," diye mırıldandı. "Hiçbir şeyin anlamı yok. Hiçbir şeyin."

Top sesleri suyun üzerinde yankılanıyor, sanki hiçbir yerden ve her yerden geliyormuş gibi görünüyordu. Sessiz gümbürtüler ve gırtlaktan gelen gümbürtüler gece havasının sessizliğini bozarak gemideki herkesi

Haraç yüksek alarmdaydı. Sessizce durdular, yüzleri gergindi, gözleri dönüşümlü olarak kaptanlarına ve tepelerindeki bulutların alt kısımlarında yansıyan ışık çiçeklerine sabitlenmişti.

Jonas Dante gemisinin küpeştesinde durmuş, iri elleriyle meşe ağacını kavramıştı. Yüzü sanki kayadan yontulmuş gibiydi, sert düzlemler ve açılardan oluşuyordu, anlaşılabilir herhangi bir ifadeden tamamen yoksundu.

Akşam alçalırken adanın yakınına kadar yelken açmışlardı, gerçi ona ada demek en iyi tabirle iltifat olurdu. Belki bir mil uzunluğunda ve yarım mil genişliğinde olan bu adanın tek kurtarıcı özelliği, *Haraç*'ın gölgelerin arasına girebildiği derin bir körfez olmasıydı. Ambarları bakırla bu kadar yüklü olmasaydı, saklanıp geçmelerini beklemek yerine ilerleyen gemilerden kolayca kaçabilirdi.

Ne yazık ki geçememişlerdi. Ve şimdi, adanın sol tarafında bir yerlerde, üç gemi de şiddetli bir çatışmaya girmiş, sürekli bir borda gürültüsüyle birbirlerini parçalıyorlardı.

"Evet Bay Pitt?" Dante solunda duran genç adama baktı. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Babası gibi Genç Pitt de silahları ve gemileri tanıyor, ilkinin sesinden diğerini ise gözünden tanıyabiliyordu.

"İki küçük kalyon İspanyollara ait," diye açıkladı Pitt. "Silahlarının sesini nerede duysam tanırım."

"Peki ya diğeri?" Dante sordu.

Genç Pitt dudağını çiğnedi. Sınandığının farkındaydı, çünkü kaptan saatler önce kıyıya bir jolly bot göndermişti ve gözlemcilerden düzenli raporlar alıyordu. "Bir karronade duyduğuma yemin edebilirim, efendim, büyük bir tane. Belki de elli librelik. Bunları taşıyan tek gemi Hollanda Doğu Hint gemileridir."

"Devam et."

"Evet, efendim. Bahse girerim, İspanyolların onu yakalamasına izin veren ağır bir yükü vardır, ancak şimdiye kadar üstün boyutundan ve ateş gücünden yararlanmadı, bu yüzden bir şekilde sakatlanmış olmalı. Belki de fırtınadan zarar görmüştür. Ya da daha önceki bir çatışmadan."

Dante başıyla onayladı ve çocuğun omzuna vurdu. "Benim düşüncelerim de öyle. Ve haklısınız. O bir Hollandalı *fluyt*. Eğer Cape'ten Afrika kıyılarına geldiyse, başına türlü belalar açmış olabilir. İspanyolların her beş atışına karşılık bir atış yapıyor ve görünüşe göre kaptanı çapraz ateşe yakalanmamak için bilerek adaya doğru kaçmış."

Kesik kesik patlamaları dinlediler ve adanın uzunluğu boyunca ilerleyen savaşı takip ederek titreyen ışık patlamalarını izlediler.

Varian sessizce, "Akıntılar onları pekâlâ noktanın etrafına taşıyabilir," diye uyardı. "Ve onları doğruca boğazımızdan aşağı akıtabilir."

Franks acımasızca, "Böylece onların kendi aralarında savaşmalarına izin verme konusundaki tüm iyi niyetlerimizi boşa çıkarmış olduk," dedi.

Hobson Grundy ön dişlerinin arasından hava emdi, eğildi ve tükürdü. "İyi niyete hiçbir zaman fazla inanmadım, Kaptan. Her zaman dönüp dolaşıp seni kışından ısıtır. Dikkat et, ay yok ve hava bir eşeğin kışından daha karanlık. Onlar bizi görmeden etraflarında yeterince geniş bir rota çizerek uzaklaşabiliriz."

Varian aristokrat bir kaşını kaldırdı. "Bir eşeğin kışına mı girdin?"

"Hayır." Grundy kıkırdadı. "Ama karımın deliği de bir o kadar karanlık ve orada kolayca kaybolabilirim." Durdu ve Jonas'a baktı. "Tabii yapmak istediğin buysa: Bizi karanlıkta kaybetmek."

Dante mürettebat arasındaki fısıltıların ve artan gerginliğin farkındaydı. Karanlık koylarda saklanmaya ya da bir savaştan kaçmaya alışık değillerdi. Dante henüz gemiye dönme ihtiyaçlarının nedenini paylaşmamıştı.

Pigeon Cay'e doğru aceleyle yola çıktı. Ana limanlarına yönelik olası bir tehdit söylentisini kendisi, Varian ve Hobson Grundy arasında saklamıştı; çünkü bu söylenti şu ana kadar, böbürlenmiş yeğeniyle övünen abartılı bir büyükelçi tarafından yayılmıştı.

Bu, daha fazla ilerlemeden önce düzeltmesi gereken bir dikkatsizlikti. Ancak şu an için, fısıltıların isyana dönüşmesinden korkmasa da, mürettebatın zihnine komuta etme yeteneği ve yetkisi konusunda en ufak bir şüphe kırıntısı sokmak istemiyordu. Bella'nın yersiz meydan okuması yüzünden hâlâ sinirleri gergindi.

Her ne kadar sinirlense de, kızın cesur olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. O gözler, içinde boğulmadığı takdirde bir erkeği iliklerine kadar kesebilirdi. Ve onun dikkatini dağıtmasına izin vermeme konusundaki kararlılığına rağmen, kızın çoktan tam olarak buna dönüşmüş olabileceğinden korkuyordu.

Neşeli tekne *Haraç'ın* gövdesinin yanına yaklaşırken sudaki kürek sesleri Dante'nin dikkatini tekrar keskin bir odak noktasına getirdi.

Bir dakika sonra, Sticks adında sakallı, ince yapılı bir miço son raporla birlikte doğruca güverteye geldi.

"Kaptan, efendim. Fluyt ağır hasar aldı. Güvertesinin yarısı alevler içinde, toplarının sadece üçte biri ateş edebiliyor. Bir süre için iki kalyon sırayla sertçe yaklaştı ve onu tam yol taradı."

Dante yumruklarını sıkışmış, dinliyordu. Bu onun kavgası değildi. Müdahale etmek için iyi bir nedeni yoktu ve olduğu yerde kalıp her ne pahasına olursa olsun dövüşmelerine izin vermek için her türlü iyi nedeni vardı.

Sticks raporunu bitirmemişti. "Son geçişte İspanyollardan biri doğrudan isabet aldı ve ön direğini kaybetti. Sürüklenme onu yavaşlattı ve top menzilin dışına çıkardı."

"Küçük merhametler," diye mırıldandı Varian.

"Bir şey daha var efendim. Sonunda onun *Gulden Dolphijn* olduğunu tespit edebildik."

Dante'nin çenesi yumrukları gibi sıkıca kenetlendi. Dört yıl önce *Gulden Dolphijn*, New Providence'daki korsan kalesinden toplanan yirmi gemiyle birlikte, Havana'dan Cadiz'e giden bir İspanyol savaş gemisi filosuna saldırmak için Simon Dante ile güçlerini birleştirmişti. Ortak çabaları İspanya'nın İngiltere'yi istila etmek için ikinci bir donanma toplama girişimini yok etmekle kalmamış, bu pusu Gabriel Dante'yi Don Cristobel Recalde'nin pençesinden kurtarma fırsatı da sağlamıştı.

"Lanetleneneceğim," dedi Varian sessizce. "Dünya her geçen gün daha da küçülüyor."

Sticks kıpırdandı ve başındaki şapkayı kaptı. "Kaptan... efendim... bir şey daha var. Beyaz bayrak çekti."

"*Dolphijn* teslim mi oldu?"

"Evet, ama İspanyollar bunu kabul etmedi."

Jonas gökyüzüne, bulutlara yansıyan titreşen sarı patlamalara baktı.

"İspanyollar kabul etmedi de ne demek?"

"Ateş etmeye devam ediyor. Bence Hollandalıyı batırmayı planlıyor."

Jonas, "Yelkenleri indirmeye hazır olun, Bay Grundy," diye hırladı. "Bizi bu koydan çıkarın."

Grundy yuhalandı ve savaşa katılma ihtimali karşısında yumruğuyla havayı yumrukladı. "Evet Kaptan!"

"Artemis!"

"Tam burada." Topçu yüzbaşı hazır ve emri bekliyordu. "Menfezleri zincir ve teneke kutuyla iki kez vurun. Biz sıcak gireceğiz

İspanyol piçinin ilk geçişte parçalandığını görmekten mutluluk duyacağım."

"Emredersiniz, Kaptan!"

Mürettebatın çoğu, emirler daha aşağıya iletilmeden önce kulak kesilmiş ve harekete geçmişti. Tüfek ve yaylarla silahlanmış adamlar, en iyi ateş hattına sahip olacakları serenlerde pozisyon almak için armaya üşüştiler. Top mürettebatı her iki güverteye topları hazırladı. Geriye kalan adamlar bordaların yanına çömelmiş, kılıçları, kargıları ve mızrakları ellerinin altında, tabancaları bellerindeydi. Güvertede zaten ağır bir şekilde korunmakta olan fenerler söndürüldü ve geriye zifiri karanlıkta yalnızca iki sıra halinde parlayan kırmızı fitiller kaldı.

Dante kısa bir süreliğine aşağıya indi ve tekrar dışarı çıktığında göğsünde iki deri çapraz kemer vardı ve her birinde askılara takılı üç tabanca bulunuyordu. Kılıcı, iki fırlatma baltası ve çeşitli boyutlarda birkaç hançerle birlikte kalçasına bağlanmıştı. Alt dudağını kıvırdı ve geminin kıç tarafında yankı bulan keskin bir ısıklık çaldı. Birkaç dakika sonra devasa kanvas ana yelkenler indi, ardından daha fazla yelken açıldı ve çarşaf sıkıca çekilip bağlanırken halatların ve gıcırdayan kelepçelerin zzzzzz sesi duyuldu.

Neredeyse aynı anda *Haraç* ileriye doğru süzölmeye başladı, adanın etrafında sinsice hareket eden uğursuz bir gölge. Dümenci onu adanın

Karanlıkta gemiyi geniş bir daire çizdirerek savaşa gözlenmeden yaklaşılabildi. Adanın sesi azaltacak bariyeri olmadığından, yaylın ateşleri suyun üzerinde büyük gök gürültüsü patlamaları gibi yuvarlanıyor, atışların çarpışması ve ölen adamların ığlıkları duyuluyordu.

BELLA isteksiz bir itaatle de olsa Molly'yle birlikte kamarada kalmıştı. Gemi saatlerdir hareket etmemişti, bu yüzden kaptanın kamarasına doğru ilerleyen ağır ayak seslerini duyunca kapıyı hafifçe araladı. Birkaç dakika sonra Dante ortaya çıktı, bu kez belinde kılıç kemeri ve üzerinde tek kişilik bir orduya yetecek kadar silah vardı.

Başını kapıdan tamamen dışarı çıkardı ama adam ya onu fark etmemişti ya da görmezden gelmeyi tercih etmişti.

İkincisi olduğunu varsaydığında, Genç Pitt'in yanındaki karanlığın içinden çıkmasıyla neredeyse irkildi.

"Benimle geleceksiniz leydim."

"Sizinle nereye geleceğim?"

"Kaptan Jonas sizi aşağıya, ameliyathaneye götürmemi söyledi. Biri size gidebileceğinizi söyleyene kadar orada kalmanızı ve itiraz ederseniz sizi bir sandalyeye bağlayıp kilitleyeceğimi söylüyor. Seni güvertede görürse sırtını kırpık izleriyle işaretleyeceğini söylememi istedi."

"Bunların hepsini söyledi, değil mi?"

"O da yapacaktır, bayan. Sözlerimi bir kenara not edin, kaptana emir verirken asla karşı gelmek istemezsiniz. Savaşta iki kat daha fazla. Kafasının arkasında gözleri var. Her şeyi görür, duman o kadar yoğundur ki yanınızda bir adamın durduğunu fark etmezsiniz. Adil ve neşeli biri gibi görünebilir ama ona itaat etmezseniz şeytanın ta kendisine dönüşür."

"Kaptanınızı tanımlamak için kullanabileceğim tüm kelimeler arasında, adil ve neşeli aklıma gelmezdi."

"Belki de öyledir leydim, ama bugün ona bir daha karşı gelerseniz 'şeytan' ve 'cehennemin tüm zebanileri' kelimeleri yüksek sesle çınlayacak."

Bella kelimenin *tekrar* kullanıldığını fark etti ve tüm mürettebatın bir kez daha Dante'nin kamarasında daha önce olanlardan haberdar olduğunu tahmin etti.

"Pekâlâ, Efendi Pitt. Yolu gösterin."

Molly'nin de arkasından gelmesiyle Genç Pitt koridor boyunca aceleyle ilerledi ve bir değil iki merdivenden inerek onları havanın bayat olduğu ve yanık balina koktuğu geminin derinliklerine götürdü.

sintinelere yağ ve çamur. Orada, duvarları kerpetenler, testereler ve Digger'ın işinin diğer çeşitli uğursuz aletlerini içeren raflarla kaplı, on adıma on adımdan fazla olmayan bir kabin vardı. Odanın ortasında, boydan boya eski kan lekelerinden simsiyah olmuş tahta bir masa vardı.

Bella Molly'nin soğuk elinin kendi elinin içine girdiğini hissetti. Kıza güven verici bir şekilde sıktı ve Digger görünürde olmadığı için ikisinin de oturup bekleyebileceği uygun bir köşe buldu.

İSPANYOL GEMİLERİ iki direkliydi ve her bir tarafta on ikişer tane olmak üzere yirmi dört demi-culverin taşıyorlardı. Genellikle hazine filoları için eskort gemisi olarak kullanılırlardı ve yakın mesafe savaşlarında çok başarılıydılar.

Sticks'in de bildirdiği gibi, İspanyol gemilerinden biri ana direğini kaybetmiş ve adanın uzak ucuna sürüklenmişti. İkinci İspanyol, Hollanda Hint Adasına amansız bir öfkeyle saldırıyor ve fluyt'un ateşe karşılık vermeyi bıraktığı gerçeğini görmezden geliyordu.

Namlulardan çıkan her atışı kırmızı ve turuncu alev fişkırımları takip ediyordu ve bu muazzam adaletsizliğe bir de topçuların devasa beyaz teslim bayrağını taşıyan direğe nişan aldıkları görülüyordu.

"Hiç de sportmence değil," diye mırıldandı Varian, eli öfkeyle kılıcının kabzasının etrafında kıvrılmıştı.

Aynı derecede öfkelenen Dante dümenciye bir komut verdi ve o da *Tribute*'u hızla savaşa soktu. İspanyol'un güvertesindeki dikkatlerin çoğu Hollandalı'ya odaklandığından, *Haraç* ateş pozisyonuna gelene kadar kimse onu fark etmedi.

O zaman artık çok geçti.

Dante kolunu salladı. "Ateş!"

Fünyeler temas deliklerine indirildi. Barut çatırdadı ve kıvılcım çıkararak on dört culverin ve on demi-culverin'in boğazlarına yerleştirilmiş olan şarjörlere doğru yol aldı. Mürettebat ellerini kulaklarına götürüp geri çekilirken, büyük silahlar patladı ve palanga halatlarının sınırlarına doğru sıçradı. Alevler daha büyük pirinç canavarların burunlarını terk etmeden, tüten namluların süngerle temizlenip yeniden doldurulabilmesi için arabalar çekildi.

Beş yüz metreden daha az bir menzilde, Dante'nin çift namlulu culverinlerinin borda ateşinin etkisi yıkıcıydı. Ölümcül bir yayılım ateşi

Zincirle bağlanmış on beş kiloluk demir bilyeler rayların ve güvertenin tüm bölümlerini parçalıyor, et ve keresteyi bir bulanıklık içinde tırpanlıyordu. Alt güvertedeki on demi-culverin, temas ettiği anda patlayan, jilet gibi keskin kalay ve çivi parçalarıyla dolu ince kabuklu demir bilyelerle yüklenmişti. Adamlar ve adam parçaları kırmızı bir sisin içinde toz haline geldi. Armalar çökmüş ve serenler çıraya dönmüştü.

Böylece olay yerine geldiklerini duyuran Dante'nin mürettebatı kükredi ve tepelerdeki adamlar tüfeklerini ve yaylarını ateşlemeye başladı. Topçular, tek bir İspanyol topu bile cevap veremedi dört zayıflatıcı yaylım ateşi daha açtılar.

Hasarlı kalyonun *kaptanı*, *Tribute*'un direğinde dalgalanan kızıl ve siyah flamayı fark etmiş olmalıydı ki, yelken direğinin taşıyabileceği kadar yelken açtı ve adanın kalkanının arkasına kaçarak *kaptan* arkadaşını saldırı altında tek başına sendelemeye ve yuvarlanmaya terk etti.

Bunu gören Grundy küpeştenin üzerine sıçradı ve kaçan gemiye yumruğunu salladı. "Kaptanlığını omurgasız bir piç yapıyor! Kaçın! Seni doğuran siksiz orospu köpeği gibi kaç!"

İspanyolların başarılı bir şekilde ateşleyebildikleri üç toptan ilki olan bir top güvertede çılgık attı. Top Grundy'yi ıskaladı ama altındaki küpeşteyi parçalayarak onu güvertede bir tahta kıymığı yağmuru içinde takla atmaya gönderdi.

Tribute'un üstün hızı onu İspanyol'un önce iki yüz, sonra da yüz metre yakınına getirdi. Elli yarda kala, adamlara kancalarla hazır olmaları emri verildi.

Çok yakında, yan yana duran *Haraç* ateş, kurşun ve kükürtlü duman bulutları püskürtmeye devam ediyordu. Bir düzine metre içinde, İspanyol'un siperlerini kavrayan çengel demirleri gümbürtüler ve çınlamalarla birleşerek boşluğu aştı. Çaresiz baltacılar çabalarını halatları kesmeye yöneltti, ancak çok fazla adam vardı ve birkaç dakika içinde *Haraç*'tan gelen adamlar rayların üzerinden geçip seren kollarından karşıya doğru sallanmaya başladılar.

Kalyondaki yıkım öylesine büyüktü ki, hayatta kalan mürettebatın çoğu silahlarını atıp hiç duraksamadan teslim oldu. Bir kulağı kopmuş, küçük, yağlı bir adam olan kaptan kamarasında bulundu ve Jonas Dante'nin önünde diz çökmeye zorlandığı yukarıya sürüklendi.

Hemen gevezeliğe başladı, kendi dilinde küfürler savurdu, sırayla Dante'ye, sonra kaçan geminin kaptanına küfretti, sonra da mürettebatına zayıf korkaklar oldukları ve savaşmadan pes ettikleri için bağırdı.

Dante, çenesi tükürük telleriyle ıslanana kadar söylenmesine izin verdi. Parmaklarını şıklattı ve kendisine bir kare beyaz keten verildi, onu toparlayıp kaptanın ağzına soktu. Sonra tabancalarından birini deri askısından çıkardı ve metal burnunu İspanyol'un alnına dokundurdu.

"Senin gibi bir köpek bile beyaz bayrağın ne anlama geldiğini bilir," dedi mükemmel bir Kastilya diliyle. Tetiği çekti, çakmaktaşını tavaya vurması ve ateşlemesi için serbest bıraktı.

W atışma başladığında, ameliyathanedeki gürültü korkunçtu, tıpkı keresteleri titreten, testereleri ve kerpetenleri sıçratan şiddetli geri tepmeler gibi

ahşap raflar. Barut ve dumanın kükürtlü kokusu kapaklardan sızıyor ve yoldaşlar boyunca sürüklenerek gözlerin sulanmasına ve boğazların yanmasına neden oluyordu. Yaylım ateşi öylesine etkili bir şekilde yapılıyordu ki, yaylım ateşleri birbiri ardına geliyor ve sürekli, sağır edici yankılar yaratıyordu.

Molly yere çömelmiş, gözleri bir baykuşunki kadar yuvarlaktı. Bella volta atmayı denedi ama geminin şiddetli hareketi onu bir köşeye geri gönderdi, ellerini tahtaya dayadı, vücudu her gürültülü patlamada titriyordu. Su seviyesinin üzerindeki bir kamaranın görece rahatlığında katlandıkları tatbikatların aksine, büyük silahların iki kat altındaki bu rutubetli, karanlık kutu cehennemden çıkmış gibiydi. Kapana kısılma, gövdenin parçalanması ve içeriye su dolması hayalleri o kadar gerçekçiydi ki, kapı patlayarak açıldığında her iki kadın da çığlık attı.

Mürettebattan biriydi, eli kolunun üst kısmını kavramıştı. Parmaklarının arasından sızan kan gömleğinin kolunu ve önünü ıslatıyordu.

"Digger burada değil," diye bağırarak zorunda kaldı Bella silahların gürültüsü arasında sesini duyurabilmek için.

"Evet, adamlarla birlikte üst tarafta. Beni buraya gönderdi. İkinizin arasında kolumu nasıl bağlayacağınızı bulabileceğinizi söyledi, böylece güvertede kanamam olmayacaktım."

Bella ve Molly bakiştılar, sonra Bella başını salladı ve ellerini pantolonuna sildi. "Bunu başarabileceğimize eminim, evet."

Molly bir leğen su ve bir top keten şerit getirirken onu lekeli masaya oturttu. şeritler pek temiz değildi ama baştan aşağı siyah isle tozlanmış olan tayfa da temiz değildi. Kolundaki kesik derin değildi ve Bella onu elinden geldiğince yıkadıktan sonra kanamayı durdurmak için yarayı birkaç kez sardı. İşini bitirdiğinde, adam tekrar koşarak kaçtı, mücadeleye yeniden katılmaya hevesliydi.

Birinin ayak parmağı ezilmiş, birinin eli yanmış, birinin de omzuna tahta parçası saplanmış üç adam daha ter içinde ve nefes nefese geldi. Molly aklını silahlardan ve patlamalardan uzaklaştıracak bir şey yaptığı için mutluydu; Bella yanmış eli sararken ve ezilmiş ayak parmaklarına ne yapacağını tartışırken kıymığı çıkarmak için bir çift kerpeten kullandı.

"Savaş nasıl gidiyor?" Bella içlerinden birine sordu.

"Piçler neye uğradıklarını şaşırdılar. Kaptan onları dövüyor."

Ve bir anda silahlar sustu. Birdenbire.

Tamamen. Kesinlikle.

Sadece durdular. Korkunç titreşimler kesildi ve iki kız da tavana bakarak lamba ışığında dönen toz zerreciklerini izledi.

Gürültünün sarsıcı hacminin yerini, normal sesleri bozan ve seslerin uzun bir tünelden geliyormuş gibi görünmesine neden olan kulaklarda bir uyuşukluk aldı. Bella Molly'ye baktı ve dudaklarının kıpırdadığını gördü, ama sözlerinde hiçbir anlam yoktu. Young Pitt'in söylediği bir şeyi hatırladı ve avuçlarını kulaklarının üzerine koyarak basınç hafifleyene kadar krk gibi pompaladı.

"...sence bu ne anlama geliyor? Bitmiş olabilir mi?"

Ayak parmakları ezilmiş olan adam da tavana bakarak onlara katıldı. "Bu iki şeyden biri demek, bayan. Ya hepsi ölmüştür... ya da biz gemiye binecek kadar yaklaşmışızdır. Eğer hepsi ölmüş olsaydı, çığlık sesleri duyardık ve tahtaların arasından kan damladığını görürdük, kırmızı yağmur yağmadığına göre, sanırım biz kazandık!"

Digger'ın tıbbi amaçlar için rafta tuttuğu rom srahisini gördü ve derin bir yudum aldı. Tam sürahiyi Bella'ya uzatacaktı ki

kulübenin dışında başka bir gürültü duydular.

Hobson Grundy kapıdan ilk giren oldu ve arkadaşının elindeki sürahiyi kapıp birkaç yudum aldı. Elleri kandan kıpkırmızıydı, gömleğinde ve kanvas pantolonunda sıçramalar ve lekeler vardı.

"Yol açın, yol açın," diye bağırdı. "Şu masayı boşaltın!"

Aralarında bir tahta sedye taşıyan iki adam geldi. Üzerindeki ceset kan içindeydi ve kollarının, bacaklarının ve göğsünün bazı kısımları ağaç kıymıklarıyla kaplıydı. Özellikle bir tüfek namlusu kadar büyük bir kıymık, dizinin hemen altındaki bacağına saplanmıştı.

Grundy masayı işaret etti. "Onu nazikçe yere bırakın çocuklar, sonra uzaklaşın. Sen!" Bella'ya doğru sert bir parmak salladı, "daha fazla ışık getir. Sen-" kanı görünce yüzü kül gibi ağaran Molly'ye döndü. "Tanrı aşkına, kusacaksan başka yere kus."

Bella üç fener daha yakarak kulübeyi olabildiğince aydınlık hale getirdi. Molly silkinerek harekete geçti ve bir leğene su doldurdu. Leğeni masaya taşıdı, kalın beyaz saçların şokunu fark ettiğinde ve kanın arasından Digger'ın yüzünü gördüğünde neredeyse döküyordu. Yanağı yarılmıştı ve kırmızı, saman gibi bir deri parçası sarkarak altındaki beyaz çene kemiğini ortaya çıkarmıştı.

Grundy Bella'ya sertçe baktı. "Ee kızım? Orada aval aval bakıp durma."

"Ben mi? Ben gerçek doktorluk hakkında hiçbir şey bilmiyorum!"

"Dikiş dikmeyi biliyor musun?"

"Evet, ama..."

"O zaman kutudan bir iğne getir." Grundy, Digger'ın kafasından birkaç uzun beyaz saç teli kopardı ve ona uzattı. "İğneyi geçir ve elinden gelenin en iyisini yap, genç kız." Molly'ye baktı. "Orada dikilip aval aval bakma kızım! Bacağındaki tahta kıymıklarını çıkarmamız gerek. Pantolonunu kes ve seni duyabileceğini düşündüğün Tanrı'ya dua etmeye başla."

Tribute'un ana güvertesinde fenerler yakılmış ve mürettebat enkazı temizleyip düzeni yeniden sağlarken avludan sarkıtılmıştı. Bir marangoz hasar gören ray bölümünü değiştirmek için kereste ölçme işine başlamıştı bile. Silahlar soğur soğumaz temizlendi ve namlularda çatlak olup olmadığı yakından incelendi. Genç delikanlılar silahları

kullanılmayan topları ve barut fiçilerini cephaneliğe götürdükten sonra güverteleri kovalarla suyla yıkadı.

Adamlardan bazıları çalışırken ıslık çalıyor, çoğu gülümsüyor ve şakalaşıyordu. Hepsi de işlerine sık sık ara verip rayların üzerinden dışarı bakıyordu.

İspanyol kalyonu yanıyordu. Güvertesine zift ve yağ dökülmüş, ardından *Tribute*'un güvertesinden fırlatılan alevli oklarla tutuşturulmuştu. İlk önce branda örtüleri tutuşmuş, alevler serenler boyunca yayılarak gece gökyüzünde ısıll ısıll yanan bir yılbaşı ağacını andırmıştı. Yakalanan mürettebat ya denize atlamış ya da denize atlamalarına yardım edilmişti ve alevlerin yaydığı bakırımsı parıltıda, kıyıya doğru sıçrayıp yüzerken bir göletin yüzeyini çalkalayan balıklara benziyorlardı.

Yangın alt güvertelere doğru akıp barut deposuna ulaştığında, gemi sudan yükselir gibi oldu ve güverte yarılıp parçalanmadan önce gökyüzüne uzun turuncu bir alev sütunu göndererek parçalanmış keresteleri her yöne elli metre fırlattı. İki, üç patlama daha yanan gemiyi baş aşağı suya indirdi ve gemi yüzeyin altına batarken havayı duman ve buhar bulutlarıyla doldurdu.

Hollanda gemisinde, adamlar devam eden yangınları söndürmek ve enkazı temizlemek için hararetle çalışıyorlardı. Marangozlar tamirat işleriyle uğraşüyor; adamlar tersanede yırtık pırtık brandaları kesiyor ve yerlerine yeni yelkenler takıyorlardı. Yaralılar her yerdeydi, kendi kanlarından oluşan su birikintilerinin içinde yatıyorlardı. Tayfalar ölümleri arıyor ve cesetlerinin eski yelkenlere dikileceği pruvaya taşıyorlardı. Kanvas kozalar, sulu mezarlarına bırakıldıklarında Neptün'ün mezarlığında demirli kalmaları için kullanılmış toplar ve savaş artıklarıyla ağırlıklandırıldı.

Gulden Dolphijn'in kaptanı Cornelus Janszoon van Salee, *Haraç* gemisinde karşılandı. Başındaki sarı saçların çoğu ya yanarak dökülmüş ya da barut yüzünden kararmıştı. Kalçası kesilmiş ve kanlı şeritler halinde bağlanmıştı, sol kolu kırılmıştı ve bir askıya alınmıştı; birkaç kaburgası zedelenmişti, bu da nefes nefese kalmadan birkaç kelimedden fazlasını söylemesini zorlaştırıyordu.

"Jonas Dante. Senin çirkin yüzünü görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Dante sırttı ve mükemmel bir Hollandaca ile cevap verdi. "Ben de seninkini, eski dostum. Görünüşe göre hem siz hem de geminiz oldukça hırpalanmışsınız." Onun

Janszoon'un yüzünü incelerken ifadesi ağırlaştı. "Beyaz bayrağın direğinize tırmandığını gördük."

"Capetown'dan ayrıldığımızdan beri zaten dört kanlı fırtına atlatmıştık ve işimiz bitmişti," diye itiraf etti. "Daha fazla can kaybını haklı çıkaramazdım. Hiç dümenimiz yoktu. Su hattının altında hasar vardı ve pompalar bozulmuştu, böylece bir çamur havuzunda domuz gibi debeleniyordu. Hollanda'nın İspanya ile bir anlaşması var ve Hollanda bayrağı çekmenin engerekleri caydıracağını düşünmüştüm ama yanlış tahmin etmişim. Türklerin kırmızı yarım ayını dalgalandırmalıydım; bu onları daha fazla duraklatabilirdi, ancak Cezayir'e ulaşmamızın kaderimizde olmadığına inanmaya başlamıştım."

"Cezayir mi?"

Janszoon zayıfça gülümsedi. "Yüce *Vereenigde Oost-Indische Compagnie* için çalışan dürüst bir tüccar, yolculuklara degecek kadar bile kazanamaz. Şirket her şeyi alır ve yabancı topraklara yelken açma ayrıcalığı için sadece minnettar olunmasını bekler. Babam ve ben, Fas Sultanı'nın yeteneklerimizi takdir ettiği Marakeş adında tozlu küçük bir çöl deliğinde yeni bir üs kurduk. Geçtiğimiz yıl babamı vali yapmadıysa ne olayım."

Jonas başını salladı ve güldü. "Babanı çok iyi hatırlıyorum. Bir içki maçında babamı yenen tek adam odur. İki şişe rom içti ve hâlâ adını kuma işeyecek kadar ayakta durabiliyor."

"Bir sandık Türk *rakısı* göndereceğim. İki fincan dolusu içersen ayakta durmayı unutursun, işlemeyi de."

"Mürettebatımdan bazılarını tamirata yardım etmeleri için gönderebilirim. Kardeşimin hayatını kurtarmanıza yardım ettiğiniz için size hâlâ çok şey borçluyum."

Janszoon kıkırdamayı başardı. "Bana Dante renklerinde bir bayrak ödünç ver. Bu diğer köpeği kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp koşturmuşa benziyor. Ya da-" gözleri genişledi ve Dante'nin omzunun üzerinden bir şeye baktı. "Onu gönderebilirsin ve ben de ödenmemiş tüm borçları on kat fazlasıyla ödenmiş sayarım."

Dante Hollandalı'nın bakışlarını takip etti ve Bellanna'nın arka kapaktan çıktığını gördü. Saçları bir kez daha ensesinden bağlanmıştı ama bu sadece boynunun yumuşak kıvrımını vurgulamaya yarıyordu. Gömleğinin yırtık parçalarının belinde sımsıkı çapraz bir şekilde kesişmesi, ince şeklini brokarlı korsenin yaptığından daha da fazla vurguluyordu. Yüzünde lekeler ve gömleğinin ön kısmında kan lekeleri vardı, bu da Dante'yi bir an için ürküttü, ta ki kanın ona ait olmadığını anlayana kadar.

Elini kaldırdı ve isteksizce onlara katılmasını işaret etti, ardından tanışma faslı için İngilizceye geçti.

"Yüzbaşı Cornelus Janszoon van Salee... Leydi Bellanna Harper."

Janszoon onun elini öpmek için eğildi. "Böyle bir kaosun ortasında böyle bir güzellik." Kısa bir süreliğine Hollandacaya geri dönerek Jonas'ın yararlanması için ekledi, "Marakeş'te yedi karım var, ama bu enfes güzellikten ayrılmayı düşünüyorsanız bir tane daha için her zaman yer var."

Bella kibarca başını salladı ve göstermelik bir reverans yaptı ama elini Janszoon'un elinden nazıkçe çekti. "Bay Grundy sizi bulmam için beni gönderdi, Kaptan. Doktor çok kan kaybetti ve etine gömülmüş bir ya da birkaç tahta parçası vardı. Yanağındaki yarayı diktik ama bacağındaki yara çok kötü."

Dante aniden Hollandalı kaptana döndü. "Bana müsaade etmen gerekecek Cornelus. Aşağıda bana ihtiyaç var."

"Tabii ki."

"Adanın diğer tarafında bir giriş var. Onarımlarınız yapılanaya kadar size korunaklı bir demirleme yeri sağlayacaktır. Bir şeye ihtiyacınız olursa... kereste? Tuval?"

Janszoon teklifi elinin tersiyle itti. "Siz zaten gereğinden fazlasını yaptınız ve böyle bir ödülü neden kendinize saklamak istediğinizi anlayabiliyorum. Gerçekten de birbirimize olan borçlarımızın tamamen ödendiğini düşünebiliriz."

Dante, Artemis Franks'i sorumlu bırakan bir emir verdi. Ardından aceleyle ameliyathaneye indi ve Digger'ın nasıl olduğunu öğrenmek için refakatçilere dolmuş olan birkaç düzine mürettebatın yanından geçti.

Kamara yanan fazla sayıdaki lambadan dolayı sıcaktı ve hava duman, zift ve yanmış et gibi kokuyordu. Grundy Digger'ın bacağındaki yarayı sarıyor, etrafına keten şeritler sarıyordu. Molly, yanağındaki yeni dikilmiş yarayı kaplayan kalın merhem tabakasını bozmadan yüzündeki kanı yıkamaya çalışıyordu. Digger'ın gözleri kapalıydı. Çıplak, kemiksi vücudu, sayısız küçük yarayı kapatmak için kullanılan zift lekeleriyle doluydu. Birisi... muhtemelen Grundy değil... alçakgönüllülük çabasıyla kasıklarının üzerine bir kare keten sermişti.

Levazım subayı başını Dante'ye sallayacak kadar uzun süre yukarı baktı. "Daha şeytanı bile kandıramadı."

Digger son on iki yıldır *Haraç*'ta bulunuyordu ve hiç kimse ölümsüz olduğu düşüncesiyle denize açılmamış ya da savaşmamış olsa da, Dante için bunu sormak yine de zordu. "Yaşayacak mı?"

Grundy kan lekeli elini kaldırdı ve kafa derisini kaşıdı. "Her tarafı şişlenmişti. Genç kız sayesinde yanağı güzelce iyileşecek." Bella'ya doğru başını salladı. "Sanki tam bir Pazar günü kıyafetiymiş gibi dikti."

Dante ona bakarken Bella usulca kızardı.

"Bacağında," diye devam etti Grundy, "eğer aklına gelirse parmağını sokup diğer tarafa geçebileceğin bir delik var. Ayak bileği fena kırılmış. Kafasındaki yumru neredeyse kafatasını çatlatacaktı ve eğer uyanırsa, ki şu anda pek iyi görünmüyor, uzun süre çan sesleri duyacak."

"Masanın üzerindeki cesetten boğuk bir ses geldi: "Henüz ölümüm hakkında dedikodu yaymadığınız için teşekkür ederim."

Grundy ona doğru eğildi. "Digger? Yaşıyorsun o zaman, değil mi?"

"Evet, seni aptal piç. Küpeştenin üzerine tırmanarak onlara olgun bir hedef verdin. Aptal İrlandalı piç... Senin yakınında durduğum için ben daha da aptalım."

"İskoç, seni lanet kafir." Grundy hızla sırtıtmaya dönüşen bir kaş çatmayla konuştu. "Tanrım, kafatasının kırılmayacak kadar kalın olduğunu bilmeliydim."

"Bah, kes şu saçmalığı da susamış bir adama biraz rom ver. Yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum." Digger kapı aralığını görmek için başını çevirdi. "Gemi mi? Mürettebat?"

"Her şey yolunda," diye güvence verdi Dante ona. "İspanyol denizin dibine doğru yol alıyor. Hollandalı'nın gövdesi eve topallayarak dönmeye yetecek kadar sağlam. Ve *Tribute*'un aldığı tek hasar, çılgın bir İskoç'un üzerinde durup dans ettiği bir ray parçası oldu."

Grundy, "Siz oyalanırken kızlar yaralılarla ilgilendi," diye ekledi. "Seni saymazsak üçü yaralandı."

Digger, Bella ve Molly'nin nerede durduklarını görmek için başını biraz daha çevirdi ama yeni dikilmiş yanağına saplanan bir acı, siyah saçlı hizmetçiyi masanın yanına getirdi.

"Lütfen, hareket etmemelisiniz."

"Öyle bir planın yok, genç kız," diye soludu. Tereddütlü bir eliyle uzandı ve parmaklarını Molly'nin bileğine kenetledi. "Bir süre burada bekleyeceğim. Sabah yağmur gibi sağ salim gelirim."

Dante, "Acıyı hafifletmek için bir sürahi daha göndereceğim," dedi.

"İki testi," diye mırıldandı Grundy. "Hâlâ kırık bileğini bağlamamız gerekiyor ve bunu uyanıkken yaparsak ölüm perisi gibi feryat edecek."

Dante, Digger'ın ayağına baktı; sadece mavi ve normal boyutunun iki katı kadar şişmiş değildi, aynı zamanda ters yöne dönmüştü.

"Evet, kesmek zorunda kalabiliriz," dedi Grundy sessizce, Dante'nin gözlerindeki soruyu yanıtlayarak.

Digger'ın gözleri tekrar açıldı. "Hayır, hiç de öyle olmayacak, seni pis gözlü, sivri bacaklı taşak. Mezarıma tüm uzuvlarım olması gerektiği yerde olarak gideceğim, sana çok teşekkür ederim! Şimdi, nerede şu mavi rom!"

"Adamın dediğini yap," diye başını salladı Dante. "Ama gözünü dört aç." "Evet, Kaptan, öyle yapacağım. Öyle yapacağım."

I Dante yola çıkma emrini verdiğinde hava hâlâ karanlıktı. Yanan kalyonun gökyüzündeki parıltısı kilometrelerce öteden görülebiliyordu ve civarda başka gemiler olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yoktu daha yakından bakmak için yeterince meraklıydı. İkinci kalyon gecenin karanlığında kaçmıştı ve ne kadar uzağa kaçtığı ya da tamirat yapıp geri dönüp dönmeyeceği bilinmiyordu. Bu durumda *Gulden Dolphijn* kendi başınaydı ve eğer Janszoon Cezayir'e geri dönmek için savaşmak zorunda kalırsa, öyle olsun.

Rüzgâr doğudan sabit ve kuvvetliydi, *Haraç*'ı okyanus denizinin enginliklerine doğru itiyordu. Boğucu bulut örtüsünden sıyrılarak yelken açtılar ve gökyüzü kısa sürede yıldızlarla doldu. Hava keskin ve tuzlu bir serinlikteydi, bu da birkaç saat önce sıcak ve ateşli bir savaşın içinde olduklarına inanmayı zorlaştırıyordu.

Alışkanlığı olduğu üzere, Dante gemisinin etrafında tam bir tur atarak her seviyeyi inceledi. Gerçek bir hasar olmadığına kanaat getirdikten sonra ameliyathaneye son bir kez daha baktı. Digger masanın üzerinde uyuyordu, bacağı tahta bir atele bağlıydı. Grundy ve ayak parmağı ezilen Will'um, romun uyuşturucu etkisine duydukları ihtiyacı paylaştıkları belli olan sarhoş sersemlikleriyle onun yanında yere yayılmışlardı. Üçü de filler gibi horluyordu.

Dante onlardan hiçbir iz görmediği için Bella ve Molly'nin de bir yerlerde uyuduğunu varsaydı. Bir yerlerde derken Bella'nın nerede olduğundan tam olarak emin olmadığını da kabul etmek zorundaydı. Öncekiyle aynı hatayı yapmaktan çekinerek, kulübesinin kapısını olabildiğince sessizce açtı ve büyük bir beklenti içinde olmadan içeriye göz attı.

Oradaydı.

Kolları ve bacakları iki yana açılmış bir şekilde ranzada yatıyordu. Başını yana dönmüştü ve saçları dağınıktı. Saç telleri yanaklarına ve boğazına ince bir tül gibi dökülüyordu. Soyunma zahmetine katlanmamış, hatta çizimlerini bile çıkarmamıştı ve Dante bir an için her ikisini de onun için yapmak istedi. Aynı cazibe onu ranzaya yaklaştırdı ve birkaç dakika boyunca durup uyurken onu izledi. Yağ lambasının yaydığı yumuşak ışık yüzünün hatlarını kehribar rengi gölgelere boyuyordu. Her kıvrımı, kırıksıklığı ve kirpiği inceledi, sonra yavaş bir nefes verdi ve masasına doğru yürüdü.

İspanyol kalyonundan aldığı seyir defterlerini bir kenara itti, sonra çekmecelerden birini kaydırarak açtı ve eskizlerini sakladığı deri kaplı folyoyla birlikte karakalem çubuklarının olduğu kutuyu çıkardı. Boş bir sayfayı masanın üzerine yaydı ve tozları temizlemek için elinin yan tarafıyla sayfanın üzerinde gezindi.

İki saat sonra, galeri pencerelerinden sızan mavi-gri ışığın ilk ipuçlarıyla birlikte, üç sayfayı çizgiler ve gölgelerle doldurmuştu. Çizim yapmaya o kadar odaklanmıştı ki Bella'nın uyandığının farkında değildi, ta ki yanında durup omzunun üzerinden bakana kadar.

"Neden... o benim! Tırmalama seslerini duydum ve yine seyir defterine yazdığını düşündüm. Ama çiziyormuşsun! Ben uyurken beni çiziyordun!"

Dante keşfedilmekten öfkelenildi. "Uyanırken ve sürekli konuşurken ya da hareket halindeyken seni çizmekten daha kolay."

Adam kâğıtları dosyaya geri koymaya başladı ama kadın bir elini onunkinin üzerine koyarak onu durdurdu. "Bunlar oldukça iyi Kaptan, yine de çenemin o kadar sivri olmadığını düşünüyorum. Göğsümü de -" durakladı ve neyin gerçek olup neyin olmadığından emin olmak istercesine aşağıya baktı. "biraz daha cömertçe donatılmış."

Dante nefesinin altından bir şeyler homurdandı ve ayağa kalktı. O sandalyeyi boşaltır boşaltmaz Bella onun yerini aldı ve dosyayı daha yakına çekti.

"Alabilir miyim?"

"Dediğiniz gibi, onlar sadece çizik."

"Lütfen?"

"Keyfin bilir." Büfeye doğru yürüdü ve kendine bir fincan şarap doldurdu. Kadın sayfaları çevirmeye başladığında bir kez baktı, sonra çizimleri incelemek için aşırı zaman harcıyor gibi görüldüğünde birkaç kez daha baktı.

Annesi Isabeau, onun eskiz yapma tutkusunu biliyordu. Aslında daha küçükken ve *Black Swan* gemisinde çıraklık yaparken bunu teşvik etmişti. Babası, erkek kardeşi ve kız kardeşi mürekkeplere, kara kalemlere ya da yer işaretlerini ve ada insanlarını kâğıt üzerinde saklamaya pek ilgi duymuyorlardı. Resimli kayıtlar tutmanın değeri bir yana -çizdiği sarp yüzlerden bazıları çoktan yok olmuştu- İspanyol ganimeti avlamak için adalarda dolaştığı uzun ve bitmek bilmeyen günlerde zaman geçirmesine yardımcı oluyordu.

Bella sanki bu düşüncayı kafasından söküp atmış gibi, pısrık levazım subayına öylesine şaşırtıcı bir benzerlik taşıyan bir sayfayı havaya kaldırdı ki, onu canlandırmak için sadece nefes gerekiyordu.

"Konularınızın karakterini birkaç vuruşta yakalamak konusunda olağanüstü bir yeteneğiniz var Kaptan."

"Özel evraklarımı karıştırmayı bitirdiyseniz-?"

Başını çevirdi, gözleri iri ve lamba ışığında koyu menekşe rengindeydi. Dosyayı kapatmak yerine, bir geminin pruvasında duran, uzun saçları arkasından dökülen, belinde bir kılıç, göğsünde çaprazlama bıçak ve barut boynuzları olan deri kemerler, uzanmış elinde bir tabanca tutan güzel bir kadının taslağını kaldırdı. Sol kolunun yarısı yoktu. Kolunun alt kısmı bir düğümle bağlanmış ve mücevherli bir hançer için uygun bir kılıf olarak kullanılmıştı.

"Kimsiniz lütfen?"

"Annem," dedi bir yudum şarap içerken. "Isabeau Dante."

"Siyah Kuğu'nun ta kendisi," diye fısıldadı Bella huşu içinde. "Ama artık yelken açmıyor ya da savaşmıyor mu?"

"Elbette yapıyor. Ve bunu iyi yapıyor. Öfkesi yüksek olduğunda beni kılıçla bile alt edebilir."

"Onun gözlerini almışsın." "Onun gözleri mavi." "Onun çenesine sahipsin."

"Sakal bırakma konusunda hiç becerikli değil. Şimdi, sakıncası yoksa...?"

"Evet. Elbette." Bella eskizleri topladı ve deri folyoya yerleştirdi. Bunu yaptıktan sonra arkasına yaslandı ve ona baktı. "Hiç uyumadın mı?"

"Yatağımda biri vardı." "Beni uyandırabilirdin."

"Seni uyandırmış olsaydım, ikimiz de uyumazdık."

Bella küçük bir kızarıklığı gizlemek için ayağa kalktı ve sırtını Dante'ye döndü. Şafak tam anlamıyla sökmüştü, gökyüzü pembe, altın rengi ve suyun kenarına değdiği yerde soluk mavi renklerle boyanmıştı. Çıkıntının üzerinde bir dürbün vardı ve onu alıp sonuna kadar açtı. Dükün söylediği gibi bir gözünü kapatıp diğeriyle tüpün içine baktı ama camı ufkun bir ucundan diğerine yavaşça hareket ettirmesine rağmen -cam ahşap pencere çıtalarından birinin üzerinden geçerken kısa bir süre için irkildi- okyanustan başka bir şey görünmüyordu.

Bardağı indirdi ve arkasına baktığında Dante'nin masanın kenarına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu gördü.

"Digger'a yardım ettiğin için sana doğru dürüst teşekkür etmedim." "Tamamen işe yaramaz değilim, Kaptan."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim... öyle olduğunu da hiç düşünmedim. Ama canlı bir ete iğne batırmak için belli bir güç gerekir."

"Bu ihtiyaca yabancı değilim. Gutter Lane'de birçok kesik ve sıyrığı dikme fırsatım oldu."

"Ah evet, yanlış harcanmış bir gençlik."

Kaplan gözlerinden kaçındı ve düşünceli bir şekilde alt dudağını çiğnedi. "Burnumu sokmak istemem," diye söze başladı.

"O zaman yapma."

İçini çekti ve dürbünü galeri penceresinin pervazına geri koydu. "Sadece merak ettim: Londra'dan eve sık sık kadın getirir misiniz?"

"Ben mi?" Konuşmanın beklenmedik bir şekilde yön değiştirmesi üzerine kaşları havaya kalktı. "Hayır. Asla. Çoğu zaman mürettebatın bir üyesi bir eş alır ya da... istekli bir eş bulur... ve onu adalara getirmek için bir çağrıda bulunur. Ama kendim için, hayır."

"O zaman aileniz beni eve getirmenizi tuhaf karşılamayacak mı?"

"Sizi tam olarak eve getirmediğim. Sadece bir noktadan diğerine geçişinizi sağladım. Gemide bulunmanıza neden olan koşullardan haberdar olduklarında, sizi İngiltere'den uzaklaştırmamın cesurca olmasa da akıllıca bir karar olduğunu düşüneceklerinden eminim. Kardeşimin bana biraz bulaşmaya başladığını düşünmezlerse bana lanet etsinler. Onun şövalye olarak görülmesi çok daha olası."

"Sen ve kardeşin hakkında hikâyeler duydum. Size Cehennem İkizleri deniyor, değil mi?"

"Nişangâhımızda bir İspanyol ödülü varken, evet."

"Dün gece kalyonu batırdınız. Onu kurtarmak için hiç çaba sarf edilmedi mi?"

"Kurtarılamayacak durumdaydı."

Bella bir parmak ucuyla masanın üstündeki oyma çizgisini takip etti. "O zaman Hollandalı kaptan, ödülü neden kendinize saklamak istediğinizi anlayabildiğini söylerken ne demek istedi? Gemide hazine mi vardı?"

Dante paralı asker küçük fingirdek kıza neredeyse gülümseyecekti. "Hazine falan yoktu. Aslına bakarsanız, bahsettiği ödül sizdiniz."

Bella'nın parmağı durdu ve başını kaldırıp baktı. "Ben mi?"

"Gerçekten de öyle. Güzelliğinizden çok etkilendi ve sizi Cezayir'e geri götürmeyi teklif etti."

"Cezayir mi?"

"Evet. Ve itiraf etmeliyim ki, bir an için aklım çelindi. Bu bana dört haftalık bir huzur getirecek ve sizi de okyanus boyunca gidip gelme sıkıntısından kurtaracaktı."

"Lütfen, sizi onun cömert teklifini kabul etmekten alıkoyan neydi?"

Dante gülümsedi. "Onun haremindeki sekizinci eş olmaktan hoşlanacağını düşünmemiştim."

Narin bir kaşını kaldırdı. "Yedi karısı mı var?"

"Türk kanunlarının, bir adam hepsini memnun edebilirse yüz tanesine izin verdiğini duydum."

Aşağı baktı ve başka bir oyma parşömenin izini sürdürdü. Dante şarabını tazeledi, sonra ikinci bir kadeh aldı ve Bella için doldurdu.

"Eninde sonunda nereye gitmek istediğinizi hiç düşündünüz mü?"

Şarabı kabul etti ve kadehi iki eliyle tuttu. "Senin de açık yüreklilikle belirttiğin gibi, Londra'da benim için hiçbir şey kalmadı. Dimcock casuslarını her yere, hatta Truro'ya kadar aramaya göndermiştir, bu yüzden oranın daha güvenli olacağından şüpheliyim." Bir yudum aldı ve alt dudağına kan kırmızısı bir damlacık yapıştı.

Dante'nin bakışları damlacıkta oyalandı. "Babam Fransız sarayındaki eski yaşamı hakkında pek konuşmaz ve hepimiz çok fazla soru sorulmaması gerektiğini bilerek büyüdük. Ama babam tahttan çekilip İngiltere için savaşmak üzere Fransa'yı terk ettikten sonra Tourville Kontu unvanını alan Andre Dante adında küçük bir erkek kardeşi var. Annem birkaç yıl önce onun çizelgelerinden birini satın alan biri aracılığıyla iletişime geçti. Bildiğim kadarıyla iletişimlerini sürdürdüler ve Andre'nin

sizi Paris sosyitesiyle tanıştırmaya hazırım. Tabii çevik parmaklarınızın kravat iğnesi ve bilezik kaldırma tutkusunu kaybettiğini varsayarsak." "Bir zamanlar hayatımın o kısmını geride bırakmayı ummuştum. Ben tekrar canlandırma arzusu yok."

"Bunu yapmanıza da gerek yok, çünkü fakir olarak dönmeyeceksiniz. Cebinde Fransa'daki tüm yakışıklıların gözlerini kamaştıracak kadar altın ve mücevher olmasını sağlayacağım."

"Yani... beni geri göndermeye mi niyetlisiniz?"

Kehribar rengi gözleri kısıldı. "Zaten yapacağımı söylemedim mi?"

Bella masasının üzerinde duran ve çıplak bedeninin baştan çıkarıcı, şehvetli şekillerde uzandığı resimlerle dolu dosyaya baktı. Çok değil birkaç saat önce onu duvara yaslamıştı, iri vücudu titriyor, nefesi boğazında düğümleniyordu.

"Erkekler bazen garip düşüncelere kapılırlar ve her ne kadar evlilik teklifinde bulunmanın... şövalyece bir davranış olduğunu düşünseniz de, sizi temin ederim ki efendim, ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Şimdi değil. Hiçbir zaman! Tek bir kocam oldu ve bundan sonra da tek bir kocaya ihtiyacım olacak."

Dante'nin çenesi açık kaldı. Tam on kez saydığında dili tutulmuştu. "Bir evlilik teklifi mi? Şövalyece kabul edilsin ya da edilmesin, bu düşünce aklımın ucundan bile geçmezdi! Asla! Asla! Tanrı aşkına kadın, böyle aptalca bir fikri aklına ne soktu?"

"O kadar da aptalca değil." Adamın çileden çıkaran küstahlığı karşısında sinirlenen kadın öfkeden deliye döndü. "Senin aklına gelmediyse de benim aklıma geldi, o sefil küçük adanıza ulaştığımızda yerini öğrenmiş olacağım. Meşhur Kurt İni'nin içini görmüş olacağım. Oradan uzaklaştıktan sonra ne söyleyeceğim ya da ne yapacağım konusunda bir endişe duymayacak mısınız?"

"Gördüklerini unutacağına dair bana söz verirsen olmaz." "Bir hırsızın sözü mü?"

"Duymadın mı, biz hırsızlar arasında bir onur kuralı vardır. Ayrıca, ne diyebilirsin ki? Şu an nerede olduğunu biliyor musun? Dört hafta sonra bilecek misin? Karayipler'de gökyüzündeki yıldızlar kadar çok ada var. Benim bile aralarında kaybolduğum oldu. Tanrım, tüm bu hayali düşüncenin seni nereye götürdüğünü bilseydim, seni kesinlikle Janszoon'la birlikte gönderirdim!"

Şarabını bitirdi ve kadehi sinirli bir patırtıyla bir kenara bıraktı. Sandalyesini masaya çekti, oturdu ve ele geçirilen kayıt defterlerini bağlayan deri kayışları çözmeye başladı.

Bella onun profilini inceledi ve çenesindeki inatçı duruşa dikkat etti. Elbette Jonas Dante gibi bir adamın asil bir şey yapma kavramını kavrayacağını düşünmek bile aptalca bir fikirdi. Yine de, onu gitmek istediği yere gönderme sözünü yerine getireceğini bilmek, bunu yüksek sesle söylediğini duymak güzeldi.

Bir lamba yaktı ve seyir defterinin sayfalarını karıştırmaya başladı.

"Korkunç görünüyorsun," dedi. "Biraz uyumaya çalışmalısın."

"Haklısın, yapmalıyım."

"İstersen gidebilirim. Molly uyanmış olacak ve Young Pitt başka bir kitap bulmuş olabilir."

"Gitmek zorunda değilsin. Ayrıca, artık her ikimiz de gelecekteki herhangi bir yanlış anlaşılma konusunda birbirimizin nerede durduğunu bildiğimize göre, burada kalabilir, yolculuk boyunca yatağında kalabilirsin." Döndü ve ona baktı. "Tabii ki barbar iştahım sizi rahatsız etmiyorsa."

Uzun, sürükleyici bir an boyunca birbirlerinin bakışlarını tuttular. Adamın ne teklif ettiğini ve kabul ederse rolünün ne olacağını biliyordu. Uzaklara baktı, kulübenin etrafına, masanın üzerindeki kurumuş, kabuk bağlamış yemek kalıntılarına, yere dökülmüş siyah baruta, mobilyaların ağır, pratik erkeksiliğine baktı.

Çok uzun zaman önce değil, önümüzdeki dört hafta boyunca Dante'nin yatağını paylaşma düşüncesi onu dehşete düşürebilirdi. Ama bu kendisi ve Molly için koruma anlamına geliyorsa, Fransa'ya -ya da her neresiyse oraya-zengin bir kadın olarak dönmek anlamına geliyorsa... bu anlaşmayı haklı bulabilirdi. Hatta şu ana kadar çok da korkunç olmadığını kabul edebilirdi. Belki utangaç, çaresiz bir bakire olsaydı, Dante'nin güçlü iştahı karşısında şok geçirebilirdi. Ama çok uzun zamandır bakire değildi ve onun çaresiz olduğunu düşünen son kişi hâlâ kasıklarında onun ayakkabısının izini taşıyordu.

Eğer onun şartlarını kabul etmeyi seçerse, önümüzdeki dört hafta boyunca tercihi, karşısına çıkan her vahşi, tehlikeli ve heyecan verici anın tadını çıkarmak olacaktı. Her gece onun yatağına gelecek ve her sabah yeni günün neler getireceğini merak ederek ufka bakacaktı. Denizdeki ilk savaşından sağ çıkmıştı. Ellerini canlı, kanayan ete sokmuş ve onu tekrar dikmeye yardım etmişti.

Şimdi sunduğu şey, utanç, suçluluk ya da pişmanlık duymadan zevkini alarak hayatı gerçek korsan tarzında deneyimleme şansıydı.

Dante'nin gözlerinin üzerinde olduğunu, onu izlediğini ve beklediğini hissedebiliyordu. Kararını verdikten sonra başını hafifçe eğdi ve ona gülümsedi.

"Teklifinizi kabul ediyorum." "Özgürce mi?"

"Tek bir bağlılık ipliği olmadan."

Dante usulca homurdandı... ve biraz da temkinli bir şekilde... sonra elindeki şarap kadehini almak için uzandı. İki parmağını gömleğinin yırtık yarısının kesiştiği yere soktu ve dizlerinin arasında durana kadar onu öne doğru çekti.

"Duman ve ter kokuyorsun," diye mırıldandı burnunu kırıstırarak.

Bakışları kadının çenesindeki kir lekesine kaydı. "Tam olarak bir gül değilsiniz, madam."

Bir elini kızın saçlarına doladı ve onu bir öpücüğün içine çekti. Elleri gömleğindeki düğümü çözüp omuzlarından aşağı iterken, ağzı cesur ve nefes kesici bir dikkat dağıtıcıydı.

Adamın dudakları boynundan aşağı inip göğsünü yakaladığında Bella daha da yaklaştı. Dizleri bükülme tehlikesi geçirene kadar meme ucunu emdi ve tepe noktası olabildiğince sert ve sıkı olduğunda, dilini diğer göğsüne doğru izledi ve Bella haykırana ve parmaklarını üst kollarına pençeleyene kadar çalıştı.

Onu kucağına alarak ranzaya taşıdı. Kızın çizmelerini ve pantolonunu çıkardı, sonra da kendi giysilerini yere saçılana kadar yırttı.

Ranzada ona katıldığında, alçakgönüllülük numarası yapmadı, ikisinin de acilen istediği şeyi inkâr etmeye gerek yoktu. Bella aniden, acı verici bir şekilde onunla doldu. Adamın bedeni onun içindeydi, onu geriyor, dolduruyordu ve kadın adamın omuzlarına yapışmış, adam daha ilk darbeyi tamamlamadan ilk sıcak zevk dalgasıyla titremeye başlamıştı.

Elleri aşağı kaydı, her güçlü itişte çılgınca kalçalarını çekti, vücudunun talep ettiği şiddetli ritme karşılık verirken nefes alışlarını yankıladı. Tırnakları adamın böğrüne battı ve başını yatağa bastırdı. Vücudu şokla ve zevkle sertleşti ve onunkeye doğru gerildi ve parlak, paramparça edici bir öfkeyle tepeye çıkarken gırtlaktan bir ses, ilkel, inleyen bir ses çıkardı.

BÖLÜM II

PIGEON CAY, 3 MAYIS 1619

Jonas Dante bir başlangıçla uyandı. Kulübe, galeri pencerelerinden içeri giren ortam ışığı dışında karanlıktı. Elini yatağın üzerinde gezdirdi ve yanında kıvrılmış yumuşak bir bedenle karşılaşmayınca başını kaldırıp kamaranın etrafına baktı.

Geçtiğimiz haftalarda, sakalının kirli sakalına karışmış bir ağız dolusu ipeksi saçla ya da göğsüne atılmış bir kolla, onunkine dolanmış bir bacakla uyanmaya alışmıştı. Tek başına ve kilitleri ya da uzuvları olmadan uyanmak onu daha önce hiç rahatsız etmemişti, şimdi neden etsin ki?

Doğrusunu söylemek gerekirse, hızlarını ve rotalarını değiştirmeye zorlamaktan başka bir zararı olmayan küçük bir fırtına dışında günler hızlı ve olaysız geçmişti. Her şey göz önünde bulundurulduğunda; geçişte iyi zaman geçirmişlerdi. Et ve su stokları tükenmemişti ve her ikisi de büyük ölçüde karneye bağlanmış olsa da, mürettebat Pigeon Cay'e varmadan önce durmamaya karar vererek kararı Dante'nin elinden almıştı.

Battaniyeyi kenara itti ve bacaklarını ranzanın kenarından sarkıttı. Beyaz gömleğini ve siyah pantolonunu çabucak giydi ve koridorun karanlığı boyunca yalınayak yürüyerek ambar kapısından yukarı çıktı. Güvertede hava daha serindi, gece rüzgârı baharat ve narenciyenin tanıdık tatlılığıyla kokuyordu, bu kokular eve yakın olduklarını gösteriyordu. Günler daha sıcak, güneş daha yakıcı, deniz dans eden ve zıplayan balık sürülerini ve yunusları görebilecek kadar berraktı.

Bu gece ay yoktu ve tepedeki yıldızların geniş manzarasını bozacak tek bir bulut bile görünmüyordu. Deniz sakindi. Yüzeyi öylesine pürüzsüzdü ki, gökyüzünü bir ayna gibi yansıtıyordu.

bir yıldız ışığı denizinde asılı kalmışlardı. Okyanusu gece gökyüzünden ayıran tek şey, arkalarında uzanan, soluk ışıklı iki kıvrımdı.

Onu parmaklığın yanında dururken buldu.

Bella ince yün bir pelerine sarınmıştı; uzun saçları omuzlarına dökülüyordu. Adamın yaklaştığını duyduğuna dair hiçbir belirti vermedi ama adam kol mesafesindeyken başını gökyüzüne doğru eğdi ve derin bir nefes aldı.

"İngiltere'yi neden bu kadar küçümsediğinizi anlayabiliyorum. Sanırım hiç bu kadar güzel bir hava koklamadım ve bu kadar çok yıldız görmedim," dedi. "Görülecek bu kadar çok yıldız olduğunu bilmiyordum." Eli pelerinin altından çıktı ve gökyüzünde hayali bir çizgi çizdi. "Bir ufuktan diğerine dönüyormuş gibi görünen o büyük beyaz şerit... ne deniyordu ona?"

"*Via lactea*, süt yolu."

"Ve o kadar çok yıldız arasından size rehberlik edecek tek bir yıldız bularak yönünüzü bulabiliyorsunuz?"

"Pigeon Cay'e ulaştığımızda ve annemin harita odasını gördüğünüzde, navigasyon sanatının ve becerisinin onun için ne kadar önemli olduğunu anlayacaksınız. Kulakların çokça çınlatıldığı sert dersler sayesinde bu bizim için de önemli hale geldi."

Kolunu tekrar pelerinin altına soktu. "Adanıza ne kadar yakınız? Kaç gün daha yelken açacağız?"

"İki, eğer rüzgârlar bizi desteklemeye devam ederse. Kayıtlarıma göre ve ambarlardaki dolu yüke rağmen, en hızlı geçişlerimizden biri... Gloriana'nın hükümdarlığında bu yolculukları yapmaya başladığımızdan beri en hızlısı değilse bile. Erkek kardeşim sirke dökecek, kız kardeşim ise kocasını doğum için zamanında eve getirdiğim için beni övecek. Tabii ki bebeği çoktan doğurmadıysa, bu durumda artık şişman bir kaz gibi paytak paytak yürümeyecek; yine formunda olacak ve beni kılıcıyla ezip geçecek."

Hafif mizah girişimi başarısız oldu. Bella sadece pelerini omuzlarına daha sıkı doladı ve çenesini kıvrımların içine soktu.

"Dük'ün eve, karısının yanına dönmek için sabırsızlandığının farkındayım. Sizin de İspanyolların olası bir saldırısına karşı ailenizi uyarmak için eve dönmek istediğinizin farkındayım."

Dante kaşlarını çattı. "Nasıl yaptın-"

"Varian size anlattığında uyanıktım, hatırlayın, gemideki o ilk gece. Büyükelçiyle yaptığı konuşmayı rapor ettiğinde."

"Ancak şimdiye kadar bundan hiç bahsetmediniz."

"Sen de öyle." Döndü ve ona baktı. "En azından benim önümde. Bunu yapmak için bir nedenin de yoktu. Ama bazı geceler kaşların öyle derin çatılırdı ki, kırıksıklıklarına bir kömür çubuğu saklanabilirdi. Aklından geçenlerin seni bu kadar sıkıntıya soktuğunu kolayca tahmin edebilirdim. Diğer zamanlarda uyuyamazdın, hatta sonra bile... şey... sonra. Kafandan düşünceler geçerken kalbinin önce hızlı, sonra yavaş, sonra tekrar hızlı attığını duyabiliyordum."

"Düşüncelerimi paylaşmak ya da sizi gereksiz yere bunlarla meşgul etmek düşüncelerimi daha açık hale getirmezdi."

"Bazen paylaşılan bir yük... o kadar da ağır değildir."

"Belki de Digger için yeterince endişelendiğini düşünmüştüm."

Geminin cerrahıyla epey zaman geçirmeye başlamıştı. Yaşlı cudgel'in yaraları umdukları kadar iyi iyileşmiyordu. Ateş nöbetleri geçiriyor ve günlerce hayaletler görüyordu. Ayağı hâlâ yerindeydi ama mavi ve siyahtı ve baldırından dizine doğru örümcek gibi kırmızı damarlar çıkıyordu. Ayık olduğu zamanlarda Bella'ya tentürleri ve merhemleri hakkında notlar yazdırmaya, malzemeleri nasıl karıştırıp hazırlayacağını anlatmaya başlamıştı. Ayağını korumak konusunda kararlıydı ama her geçen gün daha da eriyordu.

"Belki de her şeyi kendiniz yapmak, her yükü kendiniz taşımak zorunda olduğunuzu hissediyorsunuz çünkü bu geminin kralı, diktatörü, mutlak hükümdarı sizsiniz ve zaman zaman yükün çok büyük olduğunu belli etseniz Tanrı'nın kendisi bayılır."

"Bella-"

"Lütfen. Bir çocuğa yaptığınız gibi başımı okşayıp beni yatıştırmayın. Bundan daha iyisini hak ediyorum."

"O zaman çocuk gibi davranma. Eğer seninle bir şeyler paylaşmamayı tercih ediyorsam, bu seni ilgilendirmedeği içindir. Caribbee'de kesinlikle gerekli olandan bir an bile daha fazla kalmaya niyetiniz olmadığını açıkça belirttiniz, öyleyse neden bu gemi veya mürettebatla ilgili yüklerimle ya da bu konuyla ilgili başka bir şeyle ilgilenesiniz ki?"

Bella sıkıca gülümsedi ve yanaklarında bir öfke kızarması hissetti. "Aynı şekilde, beni gemiden indirip New Providence'a doğru yola çıkaracağınızı açıkça belirttiniz, o yüzden evet, neden umurumda olsun ki?"

Dante'nin cevap vermesine fırsat vermeden hızla uzaklaştı, pelerini arkasında kaldı. Dante bir elini küpeşteye vurup bakışlarını tekrar denize çevirmeden önce uzun, şaşkın bir an boyunca onun ardından baktı.

BELLA elini kaptanın kamarasına giden serpantinli mandalın üzerine koyarak durakladı, ama bir an düşündü ve dönüp Molly'yle ilk günlerde paylaştığı kamaraya gitti. Kapıyı arkasından kapatırken amaçladığından daha fazla gürültü çıkarınca Molly irkilerek uyandı ve çok hızlı döndüğü için neredeyse başını bölmeye çarpıyordu.

"Oh... Molly, özür dilerim, beni affet. Seni korkutmak istememiştim."

Molly gece mumuna baktı. "Bir sorun mu var? Digger mı?

Yine kötü bir dönüş mü yaptı?"

"Umurunda değil. Sadece umursamıyor gibi görünüyor. O tek fikirli, kalın kafalı bir ahmak."

"Digger?"

"Hayır, tabii ki hayır. Evet, o da öyle. Ve hayır, o iyi ya da en azından birkaç saat önce olduğu kadar iyi. Ben kibirli ve her zaman sinir bozucu Kaptan Dante'den bahsediyordum."

Molly sonuna kadar oturdu ve parmak eklemlerini gözlerine sürdü. "Şimdi ne yaptı?"

Bella pelerini çıkardı ve kapının yanındaki tahta çiviye astı. Eli bir süre yünlü kıvrımların üzerinde oyalandı ve iç çekti. "Hiçbir şey yapmadı. O hiçbir şey yapmadı. Uyumaya devam et."

"Üstat Franks, kaptanın son birkaç gündür nadir görülen bir ruh hali içinde olduğunu söylüyor."

"Efendi Franks son zamanlarda size çok şey söylüyor gibi görünüyor."

Molly pembe kızardı. "Boş zamanı olduğunda sık sık Digger'la oturmaya gelir. Zamanın biraz daha hızlı geçmesini sağlamak ve zavallı adamın hissettiği acıyı hafifletmek için zekice, komik hikayeler anlatır."

Bella'nın sabrı taşı. "Peki onun hikayeleri senin için de zamanın daha hızlı geçmesini sağlıyor mu?"

Molly duraksadı, şaşkın görünüyor. "Öyle değil mi, hanımefendi? Bu gemide yapacak çok az şey var."

"Eğer dediğiniz gibi nazik ve düşünceli biriye, o zaman evet, masallarına gülmekten çekinmeyin. Eğer sadece eteklerinizin altına girmek için zekice davranıyorsa, o zaman..."

Molly'nin kara gözleri yuvarlaklaştı ve parladı. "Efendi Franks elime hiç bu kadar dokunmamıştı! Muhtemelen istememe rağmen bunu hiç denemedi bile. Ve geçtiğimiz ayı Kaptan'ın yatağında geçirmişken yüzümün kızarmasını sorgulamanızın oldukça kabaca olduğunu düşünüyorum."

Sözcükler dudaklarından çıkar çıkmaz Molly iki eliyle ağzını kapattı. Yüzünün rengi soldu ve gözleri daha da yuvarlaklaştı, öyle ki kapakların arasından fırlayacakmış gibi görünüyordu.

"Hanımefendi, beni affedin. Böyle bir şey söylememeliydim."

Bella kendisi de hafifçe şok olmuştu. Ama sadece kız doğruyu söylediği için. Bu, öfkesinin ardında yatan haklı öfkeyi söndürdü. Omuzları çöktü ve iç çekti.

"Hayır, Molly. Beni affetmesi gereken sensin. Sana ne yapman ya da yapmaman gerektiğini söylemeye hakkım yok. Bu dünyada hüküm vermesi gereken son kişinin ben olduğumu söylerken kesinlikle haklısın."

"Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yapmadın. Yaptıklarını sadece ikimizi de korumak için yaptığını biliyorum. Bunun için yedi yaşından beri benimle hep ilgilendin ve beni kolladın! Bizi güvende tutmak için gerekeni yaptığın için senin hakkında daha azını düşünmek tam bir nankörlük olurdu."

Bella, Molly'nin yüzünden kocaman bir gözyaşının süzölüşünü izledi. Kızı kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı. "Keşke her şey bitmiş olsaydı ve gemilerle, korsanlarla, toplarla ve sonsuz deniz ve gökyüzü milleriyle işimiz bitmiş olsaydı! İki gün daha, öyle diyor, sonra meşhur Pigeon Cay'e varacağız. Bir hafta sonra, belki de daha kısa bir süre sonra, gitmek istediğimiz yere doğru yol almakta özgür olacağız."

Molly onun omzuna yaslanarak burnunu çekti. "Sabırsızlanıyorum, hanımefendi."

Sözler o kadar sessiz söylenmişti ki Bella neredeyse Molly'nin sesindeki hüznü kaçıracaktı. Ama duymuştu ve nedenini biliyordu.

Ne güzel bir çift olmuşlardı. Biri, birinin ona dokunmak isteyeceğini düşünemeyecek kadar çok yara izi olan bir adama aşık olmuştu... diğeri ise onu gemisinden göndermeye ve ondan kurtulmaya hevesli bir adama yarı aşık olduğunu kabul edemeyecek kadar çok yara izi olan biriydi.

I Sonunda Pigeon Cay'e ulaşmak dört gün daha sürdü. İstenmeyen gecikmeye, ufukta ilerleyen bir çift Fransız barçasını gören keskin gözlü bir gözcü neden oldu. Jonas dümenciye

Cay'ın yanından geçerek güneye doğru bir rota izlediler ve daha sonra civarda başka gemi olmadığından emin olmak için, rotalarına geri dönmeden önce atol kümesinin etrafında geniş bir daire çizdiler.

Avludan "land ho" diye bağırıldığında Jonas bulundukları yerin öğlen değerlerini almayı henüz bitirmişti. Gökyüzü berrak, parlak bir maviydi, ufuk o kadar düzgündü ki yeryüzünün hafif eğriliği fark edilebiliyordu. Jonas dürbününü açtığında, su kenarının üzerinde yükselen beş mercan adasından oluşan küçük kümeyi seçebildi; bunlardan biri Dantes'lerin ana üssüydü.

Fransız barakalarının görülmesinden bu yana *Tribute*'taki gözcüler ve tepelerdeki gözcüler iki katına çıkarılmıştı ama onların ardından şakacı bir şekilde sıçrayan yunus sürülerinden daha tehditkâr bir şey görmemişlerdi. Jonas ufku kuzey, batı, güney ve doğu yönlerinden dikkatle inceledikten sonra mercan adalarına doğru bir rota çizilmesi emrini verdi.

Pigeon Cay'e yaklaşırken her zaman olduğu gibi bir heyecan dalgası hissetti. Gideli üç aydan fazla olmuştu ve adaya saldırı tehdidine pek itibar etmese de -çok iyi savunulan bir yerdi- şanslarının tükenmiş olabileceğine dair içinde hep bir şüphe vardı. Otuz yıl, İspanya'nın kalbinde bir ana üsse sahip olmak için uzun bir süreydi.

Mercan adaları kümesinden hâlâ epeyce uzaktayken, denizin tabanı yükseldikçe kulaçsız suyun koyu yeşili yavaş yavaş çivit mavisine dönüşmeye başladı. Bir fersah içinde su berrak, kristal mavisine dönüşerek mercan adalarını çevreleyen yedi farklı halkadan ilkinin işaretleyecek, derinlikler masmavi, cerulean ve soluk turkuaz arasında değişen tonlara neden olacaktı. Omurganın altındaki deniz tabanına olan mesafe, şu anda geçmekte oldukları ölçülemez kulaçlardan, suyun en soluk olduğu üç kulaca kadar keskin bir şekilde artacaktı. Oraya vardıklarında son engeli de aşmış olacaktı: Bir geminin dibini parçalayacak kadar keskin sivri uçları olan geniş ve sağlam bir mercan kayalığı.

Isabeau Dante'nin bölgenin inanılmaz derecede ayrıntılı haritaları, denizcileri mercan adalarını çevreleyen resiflere ve kum setlerine çok yakın seyretme tehlikesine karşı uyarıyordu. Bu sularda seyreden çoğu denizci ya Siyah Kuğu tarafından hazırlanmış orijinal bir harita ya da zahmetli bir şekilde çizilmiş bir kopya taşırdı ve çoğu, bir gemiyi kaderine sürükleyebilecek uyarıları dikkate alarak uzak dururdu. Mercanlar resifin sahanlığı boyunca jilet gibi keskindi ve bu uyarıları dikkate almayacak kadar pervasız olan gemilere dair pek çok kanıt vardı. Enkazlar kumlu dibe yayılmıştı. Gövdelerin kırık kaburgaları kaplan balıklarına ve baraküdalara yuva olmuştu. Direkler devrilmiş, hareketli akıntılarda dalgalanan kalın yeşil yosunlarla kaplanmıştı.

Böyle bir enkaz, pruvası güney-batı yönünü gösterecek şekilde uzanıyordu. Bu, Dante denizcilerinin, resifin bir geminin zarar görmeden geçmesine izin verecek kadar bölündüğü yeri göstermek için güvindikleri işaretti. Bu kanalın zorlukları yok değildi ve üç direkli bir gemiye kılavuzluk etmek hassas hızlar ve doğru dönüşler gerektiriyordu. Dante gemileri Pigeon Cay'den kaç kez gelip gitmiş olursa olsun, kaptanları ve dümencileri bu kesin talimatları asla göz ardı etmedi. Eğri büğrü geçitte onlara rehberlik etmesi için asla içgüdülerine ya da yeteneklerine güvenmediler ve alacakaranlık çökerken kesinlikle yaklaşmaya çalışmadılar. Denizcilik becerileri benzersiz olan Jonas bile gemisinin omurgasını affetmeyen mercanlar üzerinde riske atmaya cesaret edemezdi.

Jonas haritalarını açtı ve dümenciye danıştı, Bullnose Charlie, adını kaşından üst dudağına kadar uzanan devasa, çukurlu hortumundan alıyordu. Hobson Grundy baş tarafta omurganın altındaki derinliği ölçen adamları denetliyordu. Varian ve Artemis Franks, Jonas'la birlikte kış güvertedeydi; her ikisi de casus gözlüklerini gözlerine dayamıştı.

Altmış feet yukarıda, tepelerdeki üç gözcü de gözlerini parıldayan ufka dikmiş, istenmeyen sürprizlere karşı bağırarak uyarıda bulunmaya hazır bekliyordu. Mürettebatın geri kalanı güvertede pipolarını yudumlayarak sohbet ediyor, eve dönmenin heyecanını yaşıyorlardı.

BELLA VE MOLLY bağırışlar, kahkahalar ve koşan ayaklar duyduktan sonra güverteye gelmişlerdi. Birkaç gece önceki konuşmalarının ardından Bella, Molly'nin arkadaşlığını paylaşmayı tercih ederek büyük kamaraya dönmemişti ve Dante de onu başka türlü davranmaya ikna edemeyecek kadar meşguldü - ya da belki rahatlamıştı? -Onu başka türlü davranmaya ikna edememişti.

"Bu güzel bir tablo olurdu, değil mi hanımefendi?"

Bella, Molly'nin bakışlarını takip ederek güverteye çıktı. Dante, düğ ve Artemis Franks küpeştede duruyordu. Rüzgâr, biri kızıl, biri kestane kahvesi, biri de yaz buğdayı kadar sarı olan üç saç teliyle oynuyordu. Düğ, altın iplikle işlenmiş koyu yeşil kadifeden bir duble ceket ve mücevherlerle parıldayan omuz başlıkları giymişti. Kolları kar beyazı, pantolonu siyahtı; karısını görmek için duyduğu heves, 'land ho' nidasından beri yüzünden eksik olmayan gülümsemesinden belliydi.

Artemis Franks da aynı özenle giyinmişti. Kraliyet mavisi ve kırmızı renkte, ince brokarlı bir çiftetelli ve yırtmaçlı bir hortum giymiş, aynı tonlarda uzun devekuşu tüyleriyle süslü, kenarlı bir şapka takmıştı.

Jonas Dante üçünün en uzun boylusu, omuzları ve göğsü en geniş olanıydı ve her zamanki alışkanlığı gibi beyaz gömlek, siyah pantolon ve sade kahverengi deri ceket giymişti. Genç Pitt onun için sakalını düzeltmişti ama saçlarındaki sürekli karışıklığı düzeltmek dışında -ki bu da saçlarının rüzgârda daha çılgınca savrulmasına neden oluyordu- eve dönüş izlenimi yaratmak için pek bir şey yapmamış gibiydi.

Bella kuru bir sesle, "Üçünden ikisinin bir ressamın fırçasına ilham vereceği kesin," dedi.

"Arkalarındaki mavi gökyüzü ve üstlerindeki dolu yelkenlerle," diye fısıldadı Molly, "çok... korsanca görünüyorlar."

"Muhtemelen üçü de korsan *olduğu* için?"

Molly'nin bakışları tepedeki uzun, gergin tuval tabakalarına doğru yükseldi. "Bunların hiçbirini özlemeyecek misiniz, hanımefendi? Azıcık bile mi?"

"En ufak bir miktar bile değil," dedi Bella neredeyse ikna edici bir şekilde. "Sürekli bir aşağı bir yukarı, bir o yana bir bu yana gidip gelmeler, gıcırdamalar ve inlemeler değil.

ya da suyun her an tahtaların arasından akacağı hissini. Tadı ölü balık gibi olan su içmeyi ya da kokuyu özlemeyeceğim! Kesinlikle küflü ahşap ve terli adamların keskin kokusunu değil. Ve eğer bir daha asla denizde korkunç bir savaş yaşamak zorunda kalmazsam, bu çok erken olacak."

"Özleyebilirim," diye itiraf etti Molly usulca, bakışları kış güvertede duran uzun boylu sarışın silah kaptanına döndü. "En azından biraz."

HENÜZ bir fersahtan daha uzaktayken Genç Pitt, Bella ve Molly'yi kaptana katılmak üzere güverteye davet etti.

"Yakında Pigeon Cay'e yaklaşacağız ve kaptanımız daha az kalabalık bir manzaranın hoşunuza gidebileceğini düşündü."

Etrafına bakan Bella, mürettebatın çoğunun gerçekten de güvertede birbirine kenetlenmiş olduğunu fark etti. Gülüşüyorlar ve küpeştelerin yanında yer kapmak için itişip kakışıyorlardı. Bazıları büyük topların üzerine çıkmıştı. Diğerleri armaya tırmanmış ve bir dirseklerini, bir dizlerini halatlara dolayarak maymunlar gibi kefenlere asılmışlardı.

Kızlar Genç Pitt'in peşinden gürültülü kalabalığın arasından geçerek güverteye çıkan merdivene tırmandılar. Varian St. Clare döndü ve selamlama anlamında hoş bir gülümseme sundu. Artemis Franks, Molly'yi gördüğünde genişçe gülümsedi ve neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi Bella'ya nazıkçe bir selam verdi.

Dante dürbününü kısa bir süreliğine indirdi ama bir saniyeden fazla bakmadan tekrar kaldırdı. "Getir onu Bull ve düzelt onu."

Emir tersanedeki adamlara iletildi. Kablolar çalıştırıldı ve brandalar yeniden hizalandı. Tepede, devasa ana yelken sanki bir nefesi dışarı atar gibi kendi üzerine çöktü, sonra serenler rüzgârı yeniden yakalamak için dönerken büyük bir gümbürtüyle ileri doğru çatladı. *Haraç* pruvasında şaha kalktı ve Bella neredeyse Jonas'a doğru tökezliyordu.

"Bugün rüzgâr çok kuvvetli," dedi Dante, onu sabitlemek için kolundan tutarak. "*Tribute* iyi bir gemi ama çoğu kadın gibi dizginlenme konusunda biraz inatçı olabiliyor ve evimizi göremeden batmak istemiyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim Kaptan." Bella midesinin tekrar boğazından aşağı kaymasını bekledi ve ekledi, "İtiraf etmeliyim ki daha önce hiç

yüzmeyi öğrendim."

"Yapabilsen bile bu sularda bir önemi olmaz. Resifler boyunca çok fazla aç köpekbalığı var."

"Evet, dışarıda çok fazla insan var gibi görünüyor," dedi Artemis kenardan bakarak. "Her zamankinden daha fazla."

Bella içgüdüsel olarak korkuluktan bir adım uzaklaştı ama Dante'nin dudaklarının sırtmaya başladığını görünce kaşlarını çattı.

"Korktuğunuz bir şey yok mu, efendim?"

Kaşlarını çattı ve bir an düşündü. "Büyük tüylü örümceklerden pek hoşlanmam. Ya da zehirli yılanlardan. Her ikisi de dört adada bol miktarda bulunabilir."

"Ama beşincide değil, sanırım?"

"Piçler bir köprü inşa etmedikçe bir şey olmaz," dedi Grundy, diğerlerine katılmak için merdivenden yukarı çıkarken. "Kaptan Simon otuz yıl kadar önce onları üremeleri için serbest bıraktığında zeki bir herif olduğunu düşünmüş olabilir, ama lanet adalar şimdi onlarla dolu. Bir ısırıkla kafan patlar, gözlerinden, kulaklarından ve kışından kan sızar."

Varian oldukça kararlı bir şekilde boğazını temizledi ve Grundy tüm masumiyetiyle ellerini açtı. "Bu doğru. Bir ısırıktan kurtulan hiç kimse tanımadım. Bu yüzden adalara Şeytan Dışleri deniyor. Bir ısırık. Parmaklar yukarı."

"Gel," dedi Varian, Bella'ya bardağını uzatarak. "Bir göz at. Bir saat geçmeden Cay'ı cam kullanmadan net bir şekilde görebilecek kadar yaklaşmış olacağız. Ve bu rüzgâr devam ederse, güneş batmadan önce mutlu bir şekilde sağlam zeminde yürüyor olacağız."

Tahmin edildiği gibi, kumun son taneleri dürbündeki saat camından geçmeden önce, beş mercan adası açıkça görülüyordu. Bir saat bile geçmeden Bullnose Charlie, *Tribute*'u geniş mercan kıyılarının yarım fersah yakınına getirmişti.

Eğer resifin kendisi yeterince zorlu bir barikat değilse, ötesindeki adalar dev, affetmeyen bir tanrının eliyle zar gibi atılmış şekilsiz, çorak kaya yığınlarından başka bir şeye benzemiyordu. Güvercin Kayası en büyüğüdü, belki de dört mil uzunluğundaydı ve koni şeklindeki birkaç piton bin fit yüksekliğe ulaşıyordu. Görünüşe göre demirlemek için bir liman ya da koydan başka bir şey sunmuyordu; gökyüzüne doğru yükselen uçurum duvarlarından başka bir şey yoktu. Bu sivri duvarların dibinde dalgalar

Kayalara çarparak havaya devasa köpükler saçıyor, her çarpış top ateşi gibi uğursuz sesler çıkarıyordu.

Dürbünün yardımıyla bile o dik taş duvarlarda fark edilebilir bir kırılma yoktu ve bu, korsanın ininin neden bunca yıldır keşfedilmeden kaldığını açıklıyordu.

Ancak bu, kayalıklarda neden herhangi bir gözcü izi bulunmadığını açıklayamıyordu.

JONAS dürbününü sonuna kadar açmış, kayalardaki düzensiz çatlaklar ve yarıklardan başka bir şey görünmeyen dalgaların üzerindeki uçurumlara odaklanmıştı. Bu karanlık çatlaklar tarafından kamufle edilmiş, otuz iki kiloluk topları bir mil veya daha fazla mesafeye ateşleyebilen ağır bir kuşatma topu bataryası vardı. Her topun arkasında bir düzine adam çömelmiş ve sessiz bir şekilde yukarıdaki nöbetçilerden gelecek bir işareti bekliyordu.

Dante camı kayalıkların en üst kenarı boyunca hareket ettirdi. Gözle görülebilen tek hareket, sıcak hava akımlarıyla tepelerinde daireler çizen ve ölüm perileri gibi çığlıklar atan martı kolonilerinden geliyordu.

Ön direğe çektikleri ilk bayrağa hiçbir yanıt gelmemişti; yeşil ipekten büyük bir kare olan bu bayrağın kıyından da benzer bir renk gösterisi alması gerekirdi.

"İkinci bayrağı kaldırın."

Emri beklediği için, büyük mavi bir ipek kare uçup açılırken, metal halkalardan geçerek direğin tepesine ulaşan kenevir ipinin çıkardığı ses anında duyuldu.

Onay, uçurumun tepesine dikilmiş mavi ve sarı bir bayrak olmalıydı ama Dante camdan bakarken hiçbir şey görmedi. Hareket yoktu. Bayrak yoktu. Herhangi bir işaret ateşinden duman çıkmıyordu.

Çığlık atan martılardan başka bir şey yok.

Jonas camı salladı ve Güvercin Kayası'nı çevreleyen iki küçük mercan adasını taradı. Uzaktan bakıldığında her ikisi de yeşil bir bitki örtüsüne sahipmiş gibi görünüyordu ama çoğunlukla çalılıklar ve dikenlerden oluşan geçilmez bir yumaktı. Dışarıdaki iki ada da hemen hemen aynıydı, misafirperver değildi ve hiçbir şekilde insan nüfusunu barındıramazdı.

Jonas'ın aklına bir düşünce gelmeye başladı ama onu itti. Bir gemi filosunun ya da tek bir İspanyol kalyonunun bile görünmeden Pigeon Cay'e gizlice yaklaşmasına imkân yoktu. Otuz yıl boyunca,

Önlüklü ve dizlikli bir çocukken bile tahta bir kılıç sallarken, Korsan Kurt'un ininin savunmasını aşmak şöyle dursun, ona meydan okuyan tek bir gemi bile tanımamıştı. Kraterin kenarında en az bir düzine nöbetçinin bulunmadığı bir güne de hiç tanık olmamıştı. Kayıtsız kalmamak ya da sıkılmamak için adadaki her adam sırayla görev yapıyordu. Her yirmi günde bir altı saatlik vardiya gözlerin keskin bir şekilde odaklanmasını sağlıyordu. Beş yüz dükalık bir prim teşviki, ufukta görülen herhangi bir yelkenliye karşı tetikte olmalarını sağlıyordu; bu miktar geceleri iki katına çıkıyordu.

Jonas camı tekrar kayalıklara doğru çevirdi ama bu yaklaşımı yüzlerce kez yapmış olmasına rağmen, mercanların dış kıyılarından geçene kadar kanalın gizli girişini göremeyeceğini biliyordu.

Ayrıca *Haraç*'in güvertesinde artan gerginliğin de farkındaydı. Mürettebat gülmeyi ve şakalaşmayı bırakmıştı. Artık iyi huylu şakalaşmalar, kahkahalar ya da Cay'e doğru bakarken hevesli sırıtişlar yoktu. Raylarda hayaletler gibi sessiz duruyorlardı ve hepsi de bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Varian aniden, "İşte," dedi ve parmağıyla havaya vurdu. "Örsün üzerinde. Bu bir ışık mı?"

Dante kadehini hızla kayalıkların uzak ucuna doğrulttu. Birinci ve ikinci geçişte küçük ışık kıvılcımını tamamen kaçırdı ama üçüncüsünde küçük bir ateşten ya da bir metal parçasından yansıyan güneş ışığından kaynaklanmış olabilecek bir parıltı gördü. Örs, şekli nedeniyle bu adı almıştı; uçurumun yarısına kadar uzanan, iki ucu düz bir kaya parçasıydı. Buraya ancak yüz metre yukarıdaki ikinci bir çıkıntıdan halatla aşağıya sarkarak ulaşılabilirdi. Uçurum o noktada içe doğru eğimliydi ve bu da açık havada korkutucu bir iniş anlamına geliyordu; kayan birini aşağıdaki kayalıklara ölümcül bir dalış bekliyordu. Yıllar geçtikçe Güvercin Kayası'nın erkekleri için bir meydan okuma, güç ve cesaretlerinin bir testi haline gelmişti. Ya da akıl sağlıklarının.

Jonas orada asılı kaldığı, ellerinin ipten kanadığı ve çığlık atmamak için çenesini sıktığı anı hatırlayınca ensesindeki derinin ürperdiğini hissetti.

"Tanrı aşkına neden biri örsün üzerinde olsun ki?" Varian, Jonas ve Hobson dışında kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle sordu.

Levazım subayı başını salladı. "Belki de bizi uyarmak içindir?"

Jonas, Young Pitt'e seslendi. "Bir işaret feneri getir."

Bakışları bir an için Bella ve Molly'nin kış küpeştede durdukları yere kaydı. Bella, Dante ailesiyle tanışmayı beklerken kendine küçük altın sarmaşıklarla işlenmiş koyu mor ipekten yeni bir korse dikmişti. Gömleği tertemizdi, yakası dantellerle süslüydü; pantolonu tenine boyanmış olabilecek kadar sıkıydı. Saçları gevşekti ve parlak siyah bir çağlayan halinde omuzlarına dökülüyordu. Her gün rüzgâra ve güneşe maruz kalması çok değerli beyaz tenini bronzlaştırmıştı ama bu sadece gözlerinin şeklini ve olağanüstü menekşe mavisini bir erkeğin nefesini kesecek ve kalp atışlarını durduracak hale getirmişti.

Dante kendini salladı. Bu tür dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak zamanı yoktu. Bunun yerine, yüz ifadesi uçurumun sert duvarı kadar kasvetli ve esrarengiz olan camı tekrar tepelere doğrulttu.

Birkaç dakika sonra Pitt elinde fenerle onun yanına döndü. Dört kenarından üçü sağlam preslenmiş kabuktu, dördüncüsü çıtalı ve çıtaları açmak veya kapatmak için hareket ettirilebilen bir kolu vardı. Grundy çocuğu yanına çağırdı ve fitili yaktı, ardından yağın tutuşmasını ve alevin parlak yanmasını bekledi. Young Pitt alevi sabit tutarken, Grundy ışığın yanıp sönmesi için kolu üç kez çevirdi. Beşe kadar saydıktan sonra tekrar üç kez yanıp sönmesini sağladı, ardından işareti iki kez daha tekrarladı.

Dante, Varian ve Artemis Franks kış güverte küpeştesinde kıpırdamadan durup bir yanıt bekliyorlardı. Tam bir dakika geçti, sonra iki. Dante sessizce Grundy'ye diziyi tekrarlamasını emretti ve örsün üzerindeki ışık daha parlak bir şekilde parlayıp iki kez yanıp söndüğünde Grundy üç yanıp sönmeden oluşan ikinci diziyi ancak bitirebildi. Arada beş saniye boşluk bırakarak iki kez daha yanıp söndü, sonra iki kez ve iki kez ve iki kez daha hızla yanıp söndü.

Jonas bardağı gözünden uzaklaştırdı, tüyleri diken diken olmuştu.

"Harekât için güverteyi boşaltın," diye emretti. "Artemis, limanları aç ve silahlarını ateşle. Tüm güverteler, tüm silahlar. Kibritlerinizi patlatın, barut ve fişek hazır olsun." Dümenciye döndü ve kükredi. "Bull, ana yelkeni ve royalleri kaldır. Çenemdeki tükürük kurumadan şu resiflerden geçmemizi istiyorum."

"Kaptan... bu rüzgarda çok hızlanacak! Dönüşlerden asla kurtulamayacağız!"

"Mızrakları ve demirleri olan her güçlü adamı pruvaya getirin. Gerekirse onu çekeriz. Ben ön tarafa gidiyorum, her işaretime dikkat edin!"

"Emredersiniz Kaptan!"

Dante tek bir sıçrayışta merdivenden aşağı atladı ve güverte boyunca pruvaya doğru koştu. Yelkenler alçalıyor ve hızları artıyordu. Önlerinde geçidin karanlık ağızı belirliyordu ve gemideki herkes her iki yönde de beş adımlık bir hatanın onları mercanın çenelerine çarptıracağını biliyordu.

BELLA yoldan uzak durdu. Emirler iletilir iletilmez, limanlar açılıp silahlar doldurulurken güvertede bir kaos yaşandı. En genç mürettebat cephanelikten top ve barut getirmek için çabalarken, diğer adamlar yay ve okları, blunderbussları, tüfekleri, cutlasses ve tabancaları getirdi.

Ancak kısa süre içinde, mutlak kargaşanın yerini aynı derecede uğursuz bir sessizlik aldı. Öyle bir sessizlik ki, pruvadaki adamların her otuz saniyede bir omurganın altındaki kulaçları saydıklarını duyabiliyordu. Dante oradaydı, pruva direğinin ucunda duruyordu, dengesini kefenlere tutunarak sağlıyordu. Bağırarak verdiği emirler dümenciye iletiliyor, dönmesi, durması, bir derece bırakması, sertçe dümen kırması isteniyordu. Gemi ileri doğru kayıyor, sallanıyor, dalıyor, bir yana ya da diğerine yatıyordu. Adamlar halatların üzerinde yelkenleri çalıştırıyor, serenleri bir o yana bir bu yana çeviriyor, vücutlarından terler akıyordu.

Bir adam ayağının kayması sonucu çığlık attı ve bir korkuluktan aşağı düştü. Ağır bir şekilde güverteye çarptı ve düşerken kemikleri kırıldı; Bella çığırtiları yirmi fit öteden duydu. İki mürettebat ona yardım etmek için koştu ama adam onları itti ve kırık kaburgalarını tutarak top mürettebatından birine katılmak üzere tökezleyerek kendini yukarı sürükledi.

Gemi bir kez daha sert bir dönüş yaptı ve güverte keskin bir şekilde bir tarafa doğru eğilirken Bella ayağını kaybetti. Molly'nin yardımıyla dik durmayı başardı ama ikisi de küpeşteye doğru sendeleyip can havliyle tutundukları için zorlukla. Bir kazıma sesi ve bir başka yüksek sesli çatırtı duydu ve yan tarafa bakarken tutuşu daha da sıkılaştı. Geniş bir mercan sahanlığının yanından kayıyorlardı, o kadar yakındı ki canlı mercanların kırılğan parmakları tekneye sürtünüyor ve parçalar kopup arkalarındaki kar taneleri gibi yuvarlanıyordu. Su o kadar berraktı ve resifin tepesi yüzeye o kadar yakındı ki, her an omurganın yırtıldığını duymayı bekliyordu.

Panik göğsünde daha da yükselerek kulaklarına çarptı. Molly'nin ellerini kendi elleriyle sıkıca kavradı çünkü resifin ötesine baktığında gördüğü şey daha da dehşet vericiydi. Güvercin Kayası olan devasa volkanik ada tam önündeki ufku dolduruyordu. Demir atacak sakın bir koy yoktu, sadece gelen dalgaların dövdüğü, girdaplı bir sisle örtülmüş dik kaya duvarları vardı.

"Şimdi! Şimdi! Yelkenleri çekin! Sancak tarafına!"

Dante'nin sesi, dönüşü gerçekleştirmek için hatırı sayılır ağırlığını kamçı sopasına veren dümencinin kükremesi gibi aciliyetle gerilmişti. Varian St. Clare bir anda oradaydı, gücünü asaya karşı da kullanıyordu, tüm kasları şişmiş, boynundaki damarlar kabarmıştı.

Güverte devrilirken *Tribute* ahşapları üzerindeki baskıyla inledi, ama hiç kimse yerinden kıpırdamadı. Topları tutan halatlar sancak tarafındaki halkalara gerilmiş, muylulardaki ahşap tekerlekler ise gıcırdayarak sancak tarafında ileri doğru yuvarlanmıştı.

"Dümen! Dümene ihtiyacım var! Mizanayı serbest bırakın!"

Grundy küfretti ve başını salladı. "Çok hızlı gidiyoruz, son dönüşü zamanında yapamayacağız."

"Çapa," diye kükredi Jonas. "Çapayı bırakın!"

"Resiflere takılırsa bizi döndürüp bağırsaklarını deşeceksin!" "*Bırak şu lanet çapayı!*"

Komutun iletilmesi için ikinci bir sese gerek yoktu ve bir an sonra çapa baş omuzluktan düştü ve kalın kablo metal yakadan fırladı. Su o kadar sığıdı ki, kıvrımlı demir kancalar neredeyse anında kanalın kumlu yatağına saplandı. Çapayı tutan halat tam boyuna ulaştığında, gemi bağlandığı yerden kurtuldu ve pruva sallanmaya başladı.

Dante çoktan kış tarafa doğru koşmaya başlamıştı. "Baltalar hazır! Halatı kesin!"

Birkaç gürültülü kesik demir halatını kopardı ve *Tribute*'u serbest bıraktı. O zamana kadar pruvası kanaldaki son keskin kavisi de aşacak kadar dönmüş ve iki adamın tüm güçlerini kırbaç sopasına harcayarak yapamadığını başarmıştı.

Mürettebat bu inanılmaz denizcilik başarısını takdir ederken geminin her yanından bir tezahürat yükseldi. Birkaç kep serenlerden aşağıya doğru uçtu ve Varian ile dümenci dışında herkes -ki onlar hâlâ

kırbaç sopasının üzerinde soluk soluğa sırtıyordu.

Bella'nın neden sırttıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Hâlâ doğrudan uçurumun dibindeki sis ve dalga girdabına doğru gidiyorlardı ve artık resiften kurtulduklarına göre, akıntılar onları kayalıklara doğru endişe verici bir hızla savuruyordu. Korkularını artıran yeşil deniz suyu duvarı teknenin gövdesine çarptı ve küpeştenin üzerinden kayarak güvertedeki herkesi tuzlu suyla ıslattı.

Ancak akıntı gemiyi kaderine terk etmek yerine, *Haraç*'ı neredeyse zarif bir şekilde pürüzlü kayalardan oluşan bir karmakarışıklığın etrafından dolaştırdı ve adanın iç kısmına doğal bir geçit oluşturmak üzere uçurumun ikiye ayrıldığı bir yarığa doğru süzülmesini sağladı. Daha sakın sulara geçer geçmez, pruvadaki adamlar teknenin her iki taraftaki duvarlara sürtünmesini engellemek için tahta kargılar ve gagalar kullandılar.

"Sevgili tatlı Meryem Ana, işimizin bittiğinden emindim," diye soludu Molly.

Kulaklarındaki kan çınlaması durduğunda Bella etrafına bakındı, yükselen dalganın kendisini dizlerinin üzerine çökerttiğinden ve Molly'nin de yanına yığıldığından habersizdi. Tepeden *tırnağa* sırlıklam olmaları dışında yaralanmamışlardı ama *Haraç* geçidin derinliklerine doğru süzülürken ve güneş ışığı yerini nemli, yeşil tonlu bir kasvete bırakırken rahatlama hissi uzun sürmedi.

Mürettebat yeniden temkinli bir sessizliğe bürünmüştü ve mızraklarla çalışmayanlar raylar boyunca, topların arasında, avluda, tepeden *tırnağa* silahlanmış bir şekilde, ileride olabilecek her türlü tehdide karşı pozisyon almıştı.

Onlar sürekli gölgeleri ararken Bella da kendini aynı şeyi yaparken buldu ama ne araması gerektiğini bilmiyordu, taş duvarları kaplayan sarmaşıklar ve yeşillikler arasından hiçbir şey göremiyordu. Uçurumun ne kadar yüksek olduğunu ya da yarığın kayalıkların tepesine kadar uzanıp uzanmadığını bilemiyordu ama ana direğin tepesi sarkan sarmaşıkların şemsiyesine takılırken ara sıra dalların sallanışını yakalıyordu.

Diğer tek ses, teknenin yanından kayarak geçen sudan ve top mürettebatının hazırda beklettiği iki düzine yanan linstock'un belli belirsiz tıslamasından geliyordu. Dante ön güvertedeydi ve Young Pitt'in kamarasından getirdiği silahlarla donanmıştı. Bacaklarını iki yana açmış, ellerini kalçalarına dayamış, sadece ara sıra başını hafifçe çevirerek

mürettebatın geri kalanı gibi, orada olması gereken ama olmayan bir şeyi arıyordu.

Varian onun yanında duruyordu, yüzü asıktı. Zarif, brokarlı çiftetellisini bir kenara atmış, yerine tabanca ve küçük fırlatma baltaları taşıyan iki deri çapraz kemer takmıştı.

Molly ve Bella birbirlerinin ayağa kalkmasına yardım ederken, gemi uçuşunun genişlediği ve hafif akıntının onları tekrar gün ışığına taşıdığı son dönemeçte son bir tembel kayış yaptı.

Haraç yavaşça ileriye doğru sürüklendi ve gölgelerin arasından bir hayalet gibi geçitten çıktı. Güneş neredeyse batı zirvelerine değiyordu ve kaya duvarlarının oluşturduğu gölgeler limanın yarısına kadar ulaşıyordu.

"Meryem Ana," diye mırıldandı Hobson raylara tutunarak. "Tanrı'nın tatlı annesi ve tüm azizler."

Tzun bir yolculuktan dönen bir gemiyi karşılayan olağan manzara, en uzak noktasında yaklaşık iki mil uzanan geniş, masmavi, uzun bir limandı. Cansız, çorak bir atol olmaktan çok uzaktı.

Dış cephenin temsil ettiği iç yamaçlar yemyeşil ve palmiye ağaçları ve narenciye bahçeleriyle doluydu. Sazdan yapılmış ev kümeleri doğal iç limanın etrafına ve ötesindeki vadinin uzun, geniş eğimine inşa edilmişti.

Kıyı şeridi boyunca erzak ve yağma depolamak için depolar inşa edilmişti. Kraterin doğu yakasının ortasında, Simon Dante'nin otuz yıl önce gelini için yaptırdığı geniş, beyaz badanalı malikâne yer alıyordu. Yemyeşil palmiye ağaçlarının arasında pırıl pırıl bir mücevher gibi duran iki katlı tropik malikânenin alt ve üst katlarını çevreleyen verandaları vardı.

Tüm klan limandayken, limanda beş görkemli uzun gemi ve hepsi de demirde nazikçe sallanan bir düzine ya da daha fazla küçük karavan ve yelkenli bulunurdu.

Şimdi onları karşılayan manzara, hatırladıkları cennetten benzersiz bir yıkımın götürebileceği kadar uzaktı. Depoların ve müştemilat binalarının kömürleşmiş kalıntıları siyah, atılmış kemikler gibi kıyı şeridini dolduruyordu. Limanda Isabeau Dante'nin *Siyah Kuğu*'sunun iskelet kalıntıları ve Jonas'ın gözleri öfkeden neredeyse fark edemeyecek kadar körleşmiş olsa da, kardeşinin gemisi *Endurance*'ın hırpalanmış, kırık gövdesi vardı.

Gemilerin hiçbirisi sessizce su mezarlarına gitmemişti, çünkü yarısı batmış ve yanarak kaburgaları kararmış iki paramparça kalyon vardı

kıyıya yakın bir yerde yan yatmışlardı. İspanyol gemileri yoğun top ateşiyle parçalanmıştı ama belli ki Dante filosunun yok olmaktan kurtulmasına yetecek kadar kısa sürede değil.

Simon Dante'nin *Avenger*'ı ve Juliet Dante'nin *Iron Rose*'u kayıptı. Başlangıçta, Geoffrey Pitt'in *Christiana*'sı ortalıkta görünmüyordu, ancak bir şekilde saldırıdan kurtulduğuna dair ufak bir umut ışığı, tepedeki adam limanın dibindeki enkazını gördüğünde söndü. Direkleri vurulmuştu ve gövdesinin yarısı açık bir yara halindeydi ama yelkenlinin zarif ve şık hatlarında hiçbir hata yoktu.

Ayrıca geminin omurgasının altında sürünen birkaç karanlık şekil fark ettiler.

Haraç, limanın içinde nadiren görülen yaratıklar.

Köpekbalıkları.

"Doğu kıyısına gidin ve bir tekne indirin," dedi Jonas, sesi sadece bir törpü gibiydi.

Grundy onun yanında durdu. "Tekneyi karaya çıkaracağım. Bir tuzağa doğru yelken açıp açmadığımızı söyleyemem."

Jonas bakışlarını sulu mezarlıktan ayırdı, gözlerinin kehribarı cehennem ateşi gibi yanıyordu. "Tekneyi indirin. İlkini karaya çıkaracağım ve eğer her şey yolunda giderse diğerlerinin de gelmesini sağlayacağım. En ufak bir sorun işaretinde geminin silahlarının ateşe hazır olmasını istiyorum."

Hobson tartışmanın beyhude olacağını bildiğinden saçının bir teline dokundu. "Evet, Kaptan. Örsün üzerinde kimin olduğunu görmek için sağlam bir iple birkaç adam göndersek mi?"

Jonas başıyla onayladı. "Bunu yap. Burada neler olduğunu öğrenmemiz gerek." Varian Jonas'la iskelede buluştu. "Ben de seninle geliyorum."

Dante itiraz etmek üzereydi ama Varian'ın gözlerindeki öfkenin içinde yanan korkuyu görebiliyordu. Juliet hamileydi, belki de çoktan doğurmuştu.

"Arkadaşlığa hoş geldin kardeşim." Jonas dönüp mürettebatın ciddi yüzlerine baktı. "On sağlam adama ihtiyacım var."

Güvertedeki her bir adam gönüllü olmak için öne çıktı ve Jonas en yakın on kişiyi seçti.

Bella da bir adım öne çıktı ama bu sözleri söylediği için bile diline lanet okudu. "Yaralılar olabilir. Yardım edebilirim."

Dante tam bir dakika boyunca onun bakışlarını üzerinde tuttu, o kadar uzun süre ki onu duyup duymadığından emin olamadı. Ama sonra başını salladı. "Her şey yolunda dediğimizde karşıya geçebilirsin. Bu arada Digger'ın sakladığı tüm merhemleri ve iksirleri toplama."

Onun koluna dokundu. "Lütfen dikkatli ol."

Silahlarını kuşanan Dante adamlarını bekleyen kayığa götürdü ve birkaç dakika içinde limanda hızlı ve düzenli bir şekilde kürek çekmeye başladılar.

Bella küpeştede durdu ve kıyıya yanaşana kadar tekneyi izledi. Limandaki gemilere ve yerleşim yerinin kalıntılarına verilen zarara bakılırsa, yaşanmış olması gereken muazzam savaşı sadece hayal edebiliyordu. Simon Dante hakkında öğrendiklerine bakılırsa, ailesini ve evini korumak için ölümüne savaşmış olmalıydı, tıpkı karısı, oğlu ve kızı gibi. Dördünün de... kendi başlarına birer efsane... öldüğünü düşünmek neredeyse inanılır gibi değildi. Jonas'ı karşılamak için kıyıya gelenlerin arasında kurtulan olmaması daha da kötü bir durumdu.

LONGBOAT dar, kiremitli kumsaldan on adım kadar uzaklaşmıştı ki, kalın bir yabancı ot yatağına saplandı. Sabırsızlanan Jonas elindeki tabancayla derin sulara atladı. Diğerleri tekneyi volkanik kumun üzerine sürükleyecek kadar yaklaştıırken o önden ilerledi, bakışları sürekli hareket halindeydi, tetikteydi, gölgeleri ve yamacın yukarısındaki ağaç çizgisini araştırıyordu.

Gördüğü ilk ceset kırık bir kerestenin üzerindeydi. Bu bir erkekti. Kuşlar ve böcekler sırtındaki açık yaralardan besleniyordu ve omurgasındaki beyaz eklemeler görünüyordu.

Diğerleri de vardı, bazıları düştükleri yerde yatıyordu, tropik güneş yüzünden acayip bir şekilde şişmişlerdi. Bazı cesetler odun kütükleri gibi üst üste yığılmıştı, üsttekiler böceklerden simsiyah olmuş, alttakilerden sıvı sızıyordu, etleri sıcakta hızla bozuluyor ve yavaşça kumun içinde eriyordu.

Koku neredeyse dayanılmazdı.

Varian suda Jonas'ın bir adım gerisinden ilerledi ve kıyıya ulaştığında tepedeki büyük beyaz eve doğru koşmaya başladı.

"Varian, bekle! Grundy haklı, bu bir tuzak olabilir!"

Dük'ün adımlarında hiç mola yoktu. Şapkasını kaybetmişti. Kılıcı elinde parıldıyor, uzun bacakları altındaki zemini çiğniyordu.

Jonas küfretti ve onun peşinden koştu. İkisi birkaç adım arayla yokuşu tırmandılar, dik yokuşu tekrar tırmanmadan önce sadece birkaç nefes almak için durakladılar. Sudan bakıldığında ev neredeyse hiç dokunulmamış gibi görünüyordu. Yaklaştıkça paramparça olmuş pencereleri, yüzlerce tüfek mermisinin ahşapta açtığı delikleri görebiliyorlardı. Batı kanadının tamamı gitmiş, birkaç taş bacaya kadar yanmıştı. Hava yanmış odun kokuyordu... ve adamların çok aşına olduğu başka bir şey: kızarmış et kokusu.

Varian ön kapıdan öyle bir güçle içeri daldı ki duvara çarptı ve yakındaki bir pencerenin camları çınlayarak yere düştü. Ana merdivenin yarısı yok olmuştu ve ikinci katın bir kısmı içe doğru çökmüştü. Zemin, kesilmiş tablolar ve tabak çanak parçalarıyla doluydu. Yangından kurtulabilen mobilyalar, boş şişelerin ve taşınacak kadar değerli olmadığı düşünülen her şeyin arasında kırık dökük yığınlar halinde duruyordu.

Her yerde, her şeyi lekeleyen, buranın ne kadar korkunç bir yer olduğunu ima eden kurumuş kan lekeleri ve havuzları vardı.

Buldukları cesetlerin çokluğundan, malikânenin sadece en şiddetli çatışmaların yaşandığı yer değil, muhtemelen son savunma kalesi olduğu da kısa sürede anlaşıldı. Bazı odalar mobilyalarla barikat haline getirilmişti. Parmaklıklara monte edilmiş dört küçük ok atar o kadar sık ateşlenmişti ki, namlulardan ikisi çatlamış ve parçalanmıştı.

Varian merdivenleri çıkmaya başladı, kırık basamaklar ağırlığının altında gıcırdayıp bükülürken destek için korkulukları kullanıyordu. O üst odaları teker teker ararken, Jonas da alt odaları gözden geçirmeye başladı... kütüphaneyi, yemek salonunu ve Isabeau Dante'nin gurur ve neşe kaynağı olan harita odasını. On altı metrelik duvarlardan ikisine doğrudan boyanmış devasa kıta ve kıyı şeridi röprodüksiyonları nedeniyle bu adı almıştı... şimdi oyulmuş ve yırtılmış olan duvarlar. Tavan, gece gökyüzünün muhteşem tasviri ve bir düzine yıl boyunca zahmetle boyanmış tüm takımyıldızlarıyla bir denizcinin rüyasıydı. Şimdi delik deşik ve tüfek topraklarıyla doluydu; zaferle yukarı fırlatılmış, uçları tahtaya gömülmüş çok sayıda kılıç orada asılıydı.

Bir duvarda, Simon Dante'nin karısının titizlikle hazırladığı, İspanyol Florida'sından Panama'ya, Cartagena'dan Paria'ya Terra Firma'nın kuzey kıyısı boyunca uzanan körfezdeki her adanın, her limanın ve her limanın yüksekliklerini gösteren tablo duruyordu. Bütün

Caribbee'nin büyük çanağındaki adalar tasvir edilmiş ve dost ya da düşman olarak işaretlenmişti; bilinen her şehir, liman, koy ve adacık tanımlanmıştı.

Artık parçalanmış bir moloz yığınıydı.

Jonas enkazın içinde yarı gömülü bir şey gördü. Eğildi ve *İntikamcı*'nın oyulmuş bir kopyasını aldı. Simon'ın Geoffrey Pitt'ten sonraki en yakın arkadaşı eski bir köle olan Lucifer'di. Tüm Dante gemilerinin kopyalarını beyaz meşe parçalarından sevgiyle oymuştu. Kömür gibi siyah olan Cimaroon'un boyu bir metreden fazlaydı ve kolları ağaç gövdesi kadar kalındı. Jonas onun yirmi İspanyolla aynı anda dövüştüğünü ve galip geldiğini görmüştü. Lucifer'in Simon'a ya da ailesine zarar gelmesine izin vermesi düşünülemezdi.

En azından hayattayken.

Dantes'in geniş kitap ve çizelge koleksiyonu raflardan sökülmüş ve odanın ortasında bir yığın haline getirilmişti. Birisi bu yığını ateşe vermeye çalışmış olmalıydı, çünkü kömürleşme izleri vardı. Ancak muhtemelen kırılmış pencere ve kapılardan giren yağmur nedeniyle su hasarı olduğuna dair kanıtlar da vardı.

İkinci katta bir yerden gelen acı dolu bir çığlık duyan Jonas, *İntikamcı*'nın oymasını cüppesinin içine soktu ve ana girişe koştu, ardından ahşapların sallanmasına ve inlemesine aldırmadan merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

"Varian?"

"Burada."

Jonas, Varian'ın sesini takip ederek Dük'ün karısı Juliet'le paylaştığı yatak odasına gitti. Yatak o kadar çok kana bulanmıştı ki, orada yatan kişinin hayatta kalmış olabileceğini düşünmek imkânsızdı. Odanın köşesinde iki ceset vardı, ikisi de sıcaktan ve sineklerden şiştiği için tanınmıyordu ama ikisinin de erkek olduğunu göstermeye yetiyordu.

Odanın geri kalanı darmadağınktı. Çift kanatlı Fransız kapılar kırılmış ve menteşelerinden sarkıyordu, sivrisinekleri caydırmak için kullanılan tül kumaş parçalara ayrılmıştı ve esintide kayıtsızca hareket ediyordu.

Jonas topuklarının üzerinde döndü ve evin eni boyunca babasıyla annesinin uyuduğu uzak kanada doğru yürüdü. Juliet'in odası gibi burası da tamamen tahrip edilmiş ve değerli olan her şey götürülmüştü. Dolaplardaki ve sandıklardaki giysiler bile yağmalanmış ve boşaltılmıştı.

Ödüller. Ganimetler. Korsan Kurt ve Siyah Kuğu'nun kişisel eşyaları değerli ganimetler olacaktır.

Dante'nin öfkesi aldığı her nefeste artıyordu ve şimdi kafası patlamadan önce bir çıkışa ihtiyacı vardı. Balkona çıktı ve iki eliyle korkuluğu kavradı. Simon, Isabeau, Lucifer... gitmişlerdi. Gabriel ve Evangeline... gitmişlerdi. Juliet, Christiana, Geoffrey Pitt... çocuklar... gitmişlerdi. Nereye gitmişlerdi? Yaşıyorlar mıydı yoksa öldüler mi? Esir mi yoksa ceset mi?

Başını geriye attı ve içindeki inançsızlığın ve öfkenin serbest kalmasına izin verdi. Ses acı dolu ve korkutucuydu, yaralı bir canavarın çığlığı gibiydi. Ağaçların arasında yankılandı, vadinin duvarlarından sekti, yankılar acı dolu, kesintisiz bir kükremeye dönüştü.

A Jonas'ın kavurucu öfkesi bir noktadan sonra soğuk ve korkunç bir sükûnete dönüştü. Daha sonra yas tutmak ve her kaybın bedelini ve ne kadar intikam alacağını hesaplamak için zaman olacaktı.

Talep. Ama şimdilik tam olarak ne olduğunu öğrenmeleri gerekiyordu.

Doğu kanadına döndüğünde, Varian bir zamanlar yatak odalarını küçük bir çocuk odasından ayıran kısmi bir duvarın önünde duruyordu. Kızı Lily Rose'un uyuduğu ve oyun oynadığı çocuk odası yok olmuş, temeline kadar havaya uçmuştu.

"Buraya nasıl girdiler?" Varian sordu, sesi acıyla tizleşmişti. "Biri alarmı çalmadan adaya nasıl yaklaşabildiler?"

Dante'nin çenesi o kadar sıkılmıştı ki zorlukla konuşabiliyordu. "Görünüşe bakılırsa elçiniz o kadar da palavracı değilmiş. Bu adadaki biri onlara resifin içinden nasıl geçeceklerini söylemiş. Ve aynı kişi bunu çok uzun zamandır planlıyor olmalı."

"Daha da merak ediyorum... Lanet adayı almak için bu kadar şiddetli bir savaştan sonra, İspanyollar neden öylece gittiler? Neden arkalarında bir garnizon bırakmadılar?"

Jonas başını salladı. "Kalyonlarından en az ikisi batmış ama kaç gemiyle geldiklerini bilmiyoruz. Peki cesetlerin geri kalanı nerede? Bin adamdan belki yüz tanesini görebildik. Geri kalanların öylece teslim olduğunu düşünemiyorum."

Artemis Franks odaya girdi, harap olmuş profilinde gözyaşlarının kirden aktığı yerler görünüyordu. "Gördüğüm kadarıyla

istediklerini aldıktan sonra adayı savunmak için yeterince adam ayıramamış olabilirler. Cesetlere gelince, İspanyolların ellerinden geldiğince kurtuldukları çok sayıda ceset olduğunu garanti ederim." Elinde bir tomar yırtık kumaş tutuyordu. Onu uzattı, hâlâ limandan gelen su damlıyordu. "Bunlar kayıklara takılan yabancı otlar değildi."

Varian giysi parçalarına baktı ve yüzünün rengi soldu. "Köpekbalıkları."

Artemis başını salladı. "Cesetlerin çoğunu gömmek yerine limana sürüklemiş olmalılar. Köpekbalıkları kokuyu alıp ziyafet çekmek için gelmişler."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Varian. "Kendi ölüleri bile mi?" "Hiçbir yerde taze mezar izi yok."

"O zaman kim olduğunu ya da kaç kişi olduğunu bilmemize imkan yok..." Varian cümlesini tamamlayamadı.

Jonas onun yanından geçip ağaçlara doğru bakıyordu. "Hayatta kalanlar varsa mağaralarda saklanıyor olabilirler."

Artemis onun bakışlarını yamaç boyunca takip etti. "Yukarıda İspanyollar da olabilir. Arkalarında birkaç adam bırakmadan yelken açıp gitmeleri tuhaf görünüyor."

"Bizim düşüncemiz de bu yönde. Öylece çekip gitmezlerdi... çok iyi bir nedenleri olmadığı sürece."

"Varian, "Ancak cesetler dışında taşıyabilecekleri her şeyi almışlar gibi görünüyor," diye ekledi.

Dante acımasızca başını salladı. "Birkaç silahlı arama ekibi kurun. Bu lanet adanın bir ucundan diğer ucuna kadar yüksek yerleri tarayın. Eğer orada saklanan biri varsa, bulunmasını istiyorum."

Artemis borusundaki barutun ağırlığını ve belinden sarkan deri kesedeki tüfek toplarının sayısını kontrol etti. "Şeytan'ı bile uyandırmaya yetecek bir uluma yaptın. Dost ya da düşman, burada olduğumuzu bilecekler."

"Yakında hava kararacak, bu yüzden birbirlerini vurmamaları için her adama bir işaret verildiğinden emin olun."

"Emredersiniz, Kaptan."

Kırık camda bir ayak sesi çıtırdadı ve üçü de sese doğru döndü, tabancalar kuruldu ve kapı girişine nişan alındı. Gelen Genç Pitt'ti, yüzü ağarmış kum rengindeydi. Saldırı gerçekleştiğinde babası, annesi ve on bir kardeşi limandaydı.

"Efendi Grundy sizi getirmem için beni gönderdi, Kaptan. Örste Auzzy Follett'in olduğunu söyledi. Adamlar şimdi onu geri getiriyorlar. Ölmek üzere."

Jonas tabancasının horozunu indirdi ve kuşağına geri soktu. Genç Pitt'in yanından geçip ana kata indi. Tekrar dışarı çıktığında uzun yokuştan aşağı koşmaya başladı ve iki dakikadan kısa bir sürede kıyıya vurmuş uzun kayıkların olduğu sıraya geri döndü.

Bella oradaydı, uzun teknelerden biriyle gelmişti. Kirli bir paçavra yığınının benzeyen bir şeyin yanında diz çökmüştü. Auzzy Follett, çocuksu gülümsemesi ve bembeyaz dişleri nedeniyle kadınların yaltaklandığı yakışıklı, gürbüz bir adamdı. Şu anda yüzü zayıflamış, derisi uzun süre güneşe maruz kaldığı için yanmış ve kabarmıştı. Gözleri şişmiş ve dudakları yer yer çatlamıştı.

"Durumu ne kadar kötü?"

Bella geniş, kara gözlerle yukarı baktı. "Yarı aç ve fena halde suya ihtiyacı var. Ben... sanırım en kötüsünü sıcak ve güneş yaptı, çünkü onu güneş yanığı mı yoksa ateş mi yakıyor anlayamıyorum."

Dante bir elini onun omzuna koydu. "Onun için elinden gelenin en iyisini yap."

Kadın başını salladı ve adamın alnına ıslak bir bez şeridi koydu. Bezin serinliği onu şok etti ve gözleri bir aralık açıldı.

Jonas onun yanına çömeldi. "Auzzy? Auzzy, beni duyabiliyor musun delikanlı?"

Gözleri biraz daha açıldı ama odaklanamadı. "Kaptan Jonas? Kaptan Jonas... siz misiniz?"

"Evet, Auzzy. Evet, benim. Ve *Tribute*'daki tüm çocukları getirdim. Benimle birlikte. Bize neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Oldu, evet." Sesi kuru bir törpüydü ve Jonas'ın duyabilmek için yaklaşması gerekiyordu. "Evet, korkunç bir şeydi. Korkunçtu. Yine de iyi bir mücadele verdik. Denedik. Evet, denedik. Çok fazla. Sadece çok fazla. Ve silahlarımız... çiviliydi! Kayalıkların tepesindeki silahlarımız *çiviliydi* ve nöbetçiler *zehirlendi*! Öldüler! Hepsi öldü! Hiçbir uyarımız yoktu. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu! Biz farkına varmadan limandaydılar. Dört lanet kalyon. Dört! Ve resifin diğer tarafında da iki lanet kadirge vardı, geçitten geçemeyecek kadar şişmandılar ama kaçmaya çalışan gemileri batıramayacak kadar da şişman değillerdi."

Her kelimeyi nefes nefese söylüyordu, gözleri sanki dehşeti yeniden yaşıyormuş ve hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir o yana bir bu yana dönüyordu. Bella'nın elinde bir

Tatlı su borusunu çatlamış dudaklarına götürdü ve dilinin üzerine birkaç damla damlattı. Follett sanki hayatında tattığı en tatlı şeymiş gibi inledi. Daha fazla damlatmak üzereydi ama Dante'nin eli onu durdurdu.

"Bir kerede çok fazla vermek onu daha da hasta edecektir. Dudaklarını ıslatmak için sadece birkaç damla."

Bella gergin bir şekilde dudaklarını yaladı ama Follett'i tekrar sorgulamadan önce ona cesaretlendirici bir gülümseme verince tekrar başını salladı.

"Saldırı ne zaman oldu?"

"Zamanı takip etmeye çalıştım. Kayaya çizgiler çizdim. Savaş dört gün sürdü. Kanlı bir savaştı. İspanyol piçlerinden payımıza düşeni aldık. Ama liman onların elindeydi. Gemilerimizi batırdılar!" Gözleri yaşlarla doldu ve Jonas'ın gömleğine bir yumruk attı. "Bizim çocuklar cesurca savaştılar ama onları tutamadılar. Büyük ev ölü ve ölmek üzere olanlarla doluydu. İşte o zaman Yüzbaşı Gabriel beni örsün başına gönderdi. Su fiçimi ipten aşağı düşürdüm. Geri çıkamadım."

Büyük bir ürperti onu sarstı ve başı dönmeye başladı. "Auzzy! Auzzy, benimle kal. Kardeşime ne oldu? Kardeşime ne oldu?"

Diğerleri... Kaptan Simon? Yüzbaşı Juliet? İspanyollar esir aldı mı?"

Follett'in gözleri yuvarlandı ve kendini toparlayana kadar sadece beyazları göründü.

"Evet. Mahkumlar. Kelepçelenmiş... zincirlenmiş... dövülmüş. Yaralılar... köpekbalıklarına yem oldular." Başı yana doğru yuvarlanıp bayılmadan önce son bir kez daha hıçkırdı.

"Bella!"

"Şimdilik onu zorlayabileceğiniz kadar zorladınız Kaptan. Dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacı var."

"Daha fazlasını bilmemiz gerek. Burada tam olarak ne olduğunu bilmemiz gerekiyor!"

Ne zaman oldu! Nasıl oldu!"

"Bir cesetten bilgi alamazsınız ve zavallı adamı rahatsız ederseniz elinize geçecek olan da budur."

Hayal kırıklığına uğrayan Jonas ayağa kalktı ve bir adım geri çekildi. Alacakaranlık vadinin üzerine çöküyor, havaya morumsu bir renk veriyordu. Hayatta kalanları aramak için yamaçlara yayılmaya başlayan adam gruplarını görebiliyordu, fenerleri ışıktan daireler çiziyordu.

Kumsalın ilerisinde bir kargaşa dikkatini çekti. Beş mürettebattan oluşan bir küme, aralarında bir şeyi sürüklüyordu... altıncı bir adam, kumda her adımında onları tekmeliyor ve onlarla savaşıyordu.

"Kaptan! Yüzbaşı Jonas! O lanet piçlerden birini yakaladık! Bir tahıl ambarında saklanmaya çalışıyordu!"

ENRIQUE BATISTA, ana saldırının kanlı bir şekilde sona ermesinin ardından, sürpriz saldırının başarısından duyduğu fetih duygusuyla kıyıya çıkmıştı. Gemi arkadaşlarının çoğu gibi o da saldırı işaretini beklerken haftalarca kendi korkusunun pis kokusu içinde yaşamıştı. Daha önce hiç kimse Korsan Kurt'un kalesine karşı bir saldırı başlatmamıştı. Kimse nerede olduğunu bile bilmiyordu! Çocuklar *el pirata lobo*'dan korkacak şekilde yetiştirilirdi, çünkü onun yarı insan, yarı şeytan-hayalet olduğu söylenirdi. Ana limanına saldırma, tüm Dante klanıyla aynı anda çatışmaya girme düşüncesi her gece mürettebatın bağırsaklarını sıvıya çeviriyordu.

Şaşılacak şey, saldırı başarılı olmuştu. İki yıldır korsanların arasında yaşayan casus, nöbetçileri zehirlemiş ve ağır kuşatma silahlarını işe yaramaz hale getirmek için çiviler çakmıştı. Her hamlesini bir satranç oyunu gibi planlayan cesur ve gözü pek kurt avcısı *El Cazador*, aysız bir gecenin köründe limandan kaçmış ve siyah yelkenli savaş gemilerini ölümcül bir kobra gibi mercan kayalıklarına doğru yönlendirmişti. Yaklaşık iki bin asker taşıyan dört kalyon, ilk alarm çalınmadan önce limana girmiş ve her biri sadece iki ya da üç mürettebatla tembel tembel demirleyen Dante gemilerinin hepsini yakalamıştı.

Limanın kontrolünü ele geçirmek bir saatten az sürmüştü ama karadaki savaş günlerce devam etmişti! Sonunda, hayatta kalan tutsaklar kelepçelenmiş ve kaleleri alevler içindeyken, galipler yağma ve talan etmek, tecavüz etmek ve istedikleri gibi öldürmek için serbest bırakıldılar. Bulabildikleri ve gemiye taşıyabildikleri her hazine, vahşiliklerinin ödülü olarak onlarındı.

Enrique Batista ceplerini ve keselerini ganimetlerle doldurmaya kararlıydı, çünkü tüm Main'de Korsan Kurt'un muazzam servetinden haberdar olmayan kim vardı? Evinin altından yapıldığı, pencerelerinin mücevherlerle çerçevelendiği söyleniyordu; ele geçirilen yüzlerce hazine gemisinin sandıklarının odaları yerden tavana kadar doldurduğu söyleniyordu.

Ne yazık ki ev altından yapılmamıştı, ne de etrafa saçılmış mücevherler vardı. Saldırıdan sorumlu general ele geçirilen hazinenin kalyondaki kendi kamarasına götürülmesini emretmişti. Daha sonra rütbeli subaylar en tatlı zenginliklerden seçildi, ardından

sıradan askerler ve denizciler. Batista yüklü miktarda altın bulmuştu ama açgözlülüğün ateşi zafer duygusu kadar yükselmişti ve bir grup asker onu darp etmiş, altınlarını almış ve ölüme terk etmişti.

Nerede olduğunu ya da ne olduğunu anlayacak kadar kendine gelmeden önce günlerce baygın yatmıştı. O zamana kadar ölümlerin çoğu körfeze atılmıştı... o kadar çoktu ki su bir hafta boyunca kırmızıya boyanmıştı! Her yerde yangınlar çıkıyordu ve geminin topçuları kulübeleri ve ek binaları bombalayarak enkaza çevirirken patlamalar oluyordu. Bu patlamalardan biri Batista'nın sendeleyerek kıyıya inmeye çalıştığı sırada meydana geldi ve ayakları yerden kesilerek yirmi metre havaya fırladı.

Bu kez kırık bir tahta kazığın üzerine düştü ve acısı o kadar büyüktü ki çığlık bile atamadı. Kendine geldiğinde -Allah bilir kaç gün sonra- yangınlar için için yanan moloz yığınlarına dönüşmüş ve İspanyol galipler gitmişti. Liman bomboştu, kıyı şeridi cehennemden bir sahne gibi görünüyordu. Binlerce martı ölümlerle ziyafet çekmek için inmişti ve köpekbalığı sürüleri körfezde parçalanmış ceset parçalarını mideye indiriyordu.

Kıyıya başka kimlerin terk edilmiş olabileceğini bilmeyen Batista, elinden geldiğince saklanmak için kendini ağaçların arasına sürüklemişti. İki gün boyunca orada yatmış ve böğründeki derin yarayla ilgilenmiş. Yürüyebildiği zamanlarda, geceleri yiyecek ve temiz su bulmak için yıkık yerleşim yerine iniyordu. Saklanan başkalarının da olduğunu biliyordu, çünkü geceleri sesler duyuyordu... bazen fısıltılar, bazen çığlıklar. Gece maceralarından birinde küçük bir fıçı rom buldu ve acısını hafifletmek için kendini mutluluktan unutana kadar içti.

Haraç'ın limana girdiğini görmemişti. Suyun öte yanında yankılanan korkunç bir uluma onu sarhoşluk sersemliğinden uyandırmış ve vahşi hayvanlar tarafından fark edildiğinden korkarak saklanmak için meşe bir barakaya girmişti.

Tribute'un mürettebatı sinmiş İspanyol'u bulduklarında, ilk dürtüleri piçi hadım etmek ve bağırsaklarını deşip içini boşaltırken taşaklarını boğazına tıkmak olmuştu.

Bullnose Charlie'nin soğukkanlı kafası kılıçlarını durdurdu ve adamlarına onu kaptanlarına götürmelerini emretti. Onları durduramadı

Piç kurusunu tekmeliyor, yumrukluyor ve tokatlıyorlardı ve böylece, bağırsaklarına yedikleri son bir tekmeden sonra, esirleri Dante'nin ayaklarının dibine atılmış, yüzü kan içinde kalmıştı. Beş tayfa bir adım geri çekildi ama Jonas, Varian ve Artemis Franks İspanyol'un ayaklarının dibinde öfkeli bir yarı çember oluşturarak onun kumlara rom dolu bir gırtlak kusmayı bitirmesini beklediler.

Jonas iki mürettebata baktı. "Onu ayağa kaldırın."

Onu dik tuttular ve iyi bir önlem olarak başının yan tarafına tokat attılar. Tokat bir inilti ve bir dizi İspanyolca küfür çıkardı.

Jonas'ın gözleri buz parçaları gibiydi. "Size bazı sorularımız var."

İspanyol kendi dilini duyunca başını kaldırdı. Düşmanca bakan gözlerin çemberini görünce bir ağız dolusu kan tükürdü ve hiçbir şey söylemedi.

Jonas gülümsedi. "Bunu kolay yoldan yapabiliriz... ya da o kadar kolay olmayan yoldan, ama akıllıca bir seçim yapmanızı tavsiye ederim, çünkü adamlarım sizi santim santim parçalamayı çok isterler. Önce basit bir soruyla başlayacağız: Adın."

"Neden sana bir şey söyleyeyim ki? Nasıl olsa beni öldüreceksin."

"Büyük ihtimalle öyle. Ama çabucak ölebilirsin ya da bütün gece çılgık atarak derini parçalayarak ölebilirsin."

İspanyol istemsizce ürperdi. "Ben basit, mütevazı bir denizciyim. Silah taşımadım, kimseyi öldürmedim. Tüm bu süre boyunca gemimde, ambarda bulundum."

"Ambarda mı saklanıyorsun? Bir korkak o zaman?" "Bir aşçı. Basit bir aşçı, señor." "Basit bir aşçı bile adını bilir." "Enrique. Benim adım Enrique."

"Peki ya geminizin adı?"

"Gemim mi? *San Lorenzo*. Lütfen, senyor, hiçbir şey bilmiyorum--"

"Kaptanın adı?"

"Estrada. Yüzbaşı Manuel Estrada."

Artemis eğildi ve Jonas'ın kulağına bir şeyler mırıldandı. "*San Lorenzo* bir kargo gemisi, en fazla on topu var."

İspanyol onu duydu ve şiddetle başını salladı. "Evet, evet! Bir kargo gemisi."

On silah. Sadece erzak taşıyorduk."

Artemis tabancasını eline aldı ve sertçe savurdu, namlu Batista eğilmeden önce onu yakaladı ve çenesinin yan tarafına yeterince sert bir şekilde vurdu

Ağzından bir diş fırlatmak için.

Artemis koluna bulaşan kırmızı tükürüğü fırçayla temizledi. "Lahana tarlasında yaşadığımızı mı sanıyorsun, iyi adam? *San Lorenzo* bir kadırgadır. Yanlış hatırlamıyorsam üç güvertede kırk top taşıyor, ayrıca yüz kırk denizci mürettebatı, beş yüz *soldado* ve kürek çekmek için altmış kölesi var."

Jonas gözlerini kıstı. "Onu şu kirişe bağlayın, soyun ve ateş yakmaya başlayın."

"Bekleyin! Bekleyin, bayım, bekleyin! Aptalca bir an. Dürüst olacağım. Gemim *Florenxia*'ydı ve kaptanı da gerçekten Don Manuel Ramirez Estrada'ydı."

Jonas Artemis'e baktı, o da omuz silkti ve sonra başını salladı. "Yalnız mısınız, yoksa burada sizden başkaları da var mı?"

"Ölüme terk edildim, senyor. Gemimden başka kimseyi görmedim."

"Peki ya diğer gemilerden? Saldırıya kaç kişi katıldı?" Batista düşüncelerini toparlamak için birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Santo Domingo'dan altı gemiyle y o l a çıktık ama geçitten sadece dördü geçebildi. *San Lorenzo* ve bir diğeri çok genişti ve beklemek zorunda kaldılar. resifin ötesinde."

"Peki kıyıya nasıl geldiniz?"

İspanyol gözlerindeki kanı temizlemek için gözlerini kırıştırdı. "Güçlü kuvvetli her erkek uzun kayıklarla karaya çıkarıldı. *Conquistalar* savaşmaya hevesliydi. Diğerleri değildi."

"Savaş ne kadar zaman önce gerçekleşti?"

Batista üzüntüyle başını salladı. "Ah, senyor, günlerin sayısını unuttum. Birçok gün ölümle burun buruna geldim ve sonra daha da fazlası oldu. Üç hafta... dört? Belki diğerlerinden birine sorabilirsiniz."

"Başka kimse yok dediğini sanıyordum?"

"Bizim gemilerimizden değil. İngilizlerdi. Bombardıman başladığında saklanmak için tepelere doğru kaçtıklarını gördüm. Geceleri onları ben de duydum. Bazen yiyecek bulmak için aşağı iniyorlar ve ben de onları korkutmak için silah atıyorum."

Varian ilk kez konuştu. "Mahkûmlar mı? Çok sayıda tutsak götürdüler mi?"

"Kendi gözlerimle görmedim senyor, ama duydum. Yüzbaşı Recalde'nin korsan *Lobo*'yu yakaladığı ve asmak üzere Barranquilla'ya götürdüğüne dair övünç dolu konuşmalara kulak misafiri oldum."

Jonas bu isimden söz edilince gözle görülür bir şekilde gerildi ama şimdilik geçiştirdi. "Barranquilla mı dediniz?"

İspanyol başını salladı, şimdi memnun etmeye hevesli olduğunu gösteriyordu. "Başkaları da vardı... kelepçeler ve zincirler içinde... Onları saymak için ne elim ne de ayak parmaklarım yeterliydi."

"Ve Barranquilla'ya da mı götürülüyorlardı? Bundan emin misiniz?"

Batista omuzlarını kamburlaştırdı ve sızlandı. "Tüm Nueva España'nın valisi şu anda orada baskının sonuçlarını bekliyor. Duyduklarım bunlar senyor, duymadıklarımı ise size söyleyemem."

Uzun bir süre sonra Jonas, "Siz İspanyollar bu kadar dürüst Katolikler olduğunuzu iddia ediyorsunuz, neden kimse ölümlerin cesetlerini gömmedi?" diye sordu.

"Çok fazla vardı, senyor," diye fısıldadı. "Bizimkiler bile. Sadece Tanrı'nın lütfuyla bulunup köpekbalıklarının beslemek için suya atılmadım. O kadar çok köpekbalığı vardı ki," diye ekledi ve ürperdi.

"Adayı tutmak için neden kimse geride bırakılmadı?"

İspanyol'un bakışları kaçamak bir şekilde uzaklaştı. "Ben sadece mütevazı bir aşçıyım, senyör. Nedenini ya da niçinini bilemem."

Varian mırıldandı: "Mütevazı bir aşçı mı dedin?" Uzanıp İspanyol'un boynuna taktığı kalın altın zinciri kavradı ve öyle bir çekti ki, halkalar kopup ayrılmadan önce eti kesti. "Tüm mütevazı aşçılar kraliyet Serrano ailesinin armasını mı takıyor? Hepsi Venedik keteninden gömlekler ve Kastilyalı Barzano'nun çizmelerini mi giyiyor?"

"Ben... Ben onları çaldım, señor. Onları ölü bir Hidalgo'nun cesedinden aldım! Yemin ederim!"

"Yüzük de mi?"

Varian elini tutup ağır altın mühür yüzüğünü parmağından çıkarmaya başladığında Batista yere baktı. Çıkarılmasını engellemek için parmaklarını kıvırmaya çalıştı ama çok geçti. Yüzük çıktığında geriye beyaz bir çentik kalmıştı... oluşması birkaç haftadan çok daha uzun sürecek bir çentik.

Koyu kahverengi gözlerdeki alçakgönüllü tavır ve sinmişlik kayboldu ve yerini soğuk, karanlık bir nefrete bıraktı. Sesteki titrek inilti yerini buz gibi bir çelikle konuşulan net bir İngilizceye bıraktı. "Kendini çok zeki sanıyorsun. Ve çok yenilmez. Etrafınıza bakın, senyörler. Gerçekten ne kadar yenilmez olduğunuzu görün." Varian'ın botlarına bir tomar balgam tükürmek için durakladı. "Bu

gelip istediğimizi almak çocuk oyuncağıydı. Çoğunun amını dölle doldurduğumuz kadınlarınızın bile amı nehir gibi akıyordu."

Varian boğazından bir ses çıkarıp öne doğru bir adım attı ama Jonas onu durdurmak için elini uzattı. "Bize bilmemiz gereken her şeyi anlatmadı."

"Ben de öyle," dedi Batista meydan okurcasına. "Mahkûmların çoğunun kamış tarlalarında satılacağını ve bir düzine adaya dağıtılacağını söylemekten başka bir şey yapmayacağım. *El pirata lobo*'ya gelince, eğer yaralarından kurtulduysa -ki çok sayıda yara var- bir kafese konulacak ve Barranquilla sokaklarında herkesin görmesi için sergilenecek."

Dante'nin çenesindeki bir kas esnedi. "Cesur sözler. Onları ne kadar yüksek sesle haykırmaya devam edeceğinizi göreceğiz." Grundy'ye döndü. "Soyun onu. Onu kirişe çivileyin, sonra da Türk'ü bulun."

Hobson'ın kaşları kalktı. "Türk mü?"

"İspanyolların derisini şerit şerit soymaktan hoşlanıyor, değil mi? Ve onları çok uzun süre canlı tutma becerisi. Piç kurusu ham ve konuşmaya hazır olduğunda gel beni bul. Oh..." uzaklaşmaya başlarken adımlarının ortasında durakladı, "ve o lanet hortlağa söyle, bu sefer karaciğeri daha erken oysun. Bütün o çığlıklar ve işemeler... derisini yüzdüğü sonuncusu o kadar çok safrayla doluydu ki köpekler bile yemedi."

Varian, Dante'nin yanına geçerken, "O piçin derisini yüzerken sana engel olacak son kişi ben olurum," diye söze başladı.

"O zaman yapma. Onun ne bildiğini bilmemiz gerekiyor."

Varian tekrar baktı ama sert yüz bir granit levha kadar okunaksızdı.

"Bize söylediklerine inanmıyor musunuz?"

"Etrafınıza bakın. Şu büyük moloz yığınlarından bazıları hâlâ için için yanıyor. Eğer iddia ettiği gibi üç ya da dört hafta önce gitmiş olsalardı, közler çoktan sönmüş olurdu. Bulduğumuz cesetler de neredeyse kemiklerine kadar temizlenmiş olurdu. Benim tahminim bir hafta sürer."

Her iki adam da yamacın yukarısındaki ışıkları görünce yürümeyi bıraktı. Hava neredeyse kararmak üzereydi ama ağaçların arasında titreyen fenerlerin, bir narenciye bahçesinin önünden geçen insanların karanlık şekillerine yol gösterdiğini görebiliyorlardı.

Genç Pitt tepeden aşağı koşarak onları karşılamaya geldi. "Onları bulduk, Kaptan Efendim. Dediğiniz gibi mağaralarda saklanıyorlardı. Şimdiye kadar yirmi yedi tane, aranacak daha çok mağara var.

Dante'nin göğsü gerildi ve öfkesinin yeniden kabardığını hissedebiliyordu. Yirmi yedi! Pigeon Cay'i evi olarak gören binden fazla kişi arasından!

Pitt'i omuzlarından kavrayan Varian'ın yüzünde bir umut ışığı belirdi. "Kaptan Juliet. O da aralarında mı?"

"Hayır efendim. Ama Lily Rose öyle... ve kardeşlerim Homer ve Augustus."

Jonas, Varian'ın gözlerindeki parıltının yüzündeki acıyla savaştığını gördü. Kızı kurtulmuştu... ama ne pahasına? "Yüzbaşı

Simon?" Dante sordu. "Annem mi?" "Hayır efendim."

"Kaptan Gabriel?"

Genç Pitt başını salladı. "Hayır efendim."

"Evangeline?"

"Hayır efendim. Ama bir bebek var ve sanırım o küçük

Joseph." Jonas derin bir nefes aldı. "Baban mı? Annen?"

Pitt tekrar başını salladı, ağzı titriyordu, tüm yüzü gözyaşlarını tutma çabasıyla mücadele ediyordu. "Sadece Augustus ve Homer, efendim. Bazı yaralı erkekler var ama diğerlerinin çoğu kadın."

Dante çenesini sıktı ve başını salladı. "Geri dön ve onlara oldukları yerde durmalarını söyle. En azından cesetler taşınana kadar hayatta kalanların hiçbirinin sahili bir daha görmemesi gerektiğini garanti ediyorum. Birkaç adam ateş yaksın. Yaralılarla ilgilenmeleri için Bella ve Molly'yi de yanına al. Sonra da -" el yordamıyla bir isim aradı ama bulamadı- "gemiden çadır kurmaya yetecek kadar branda getirecek birini bul. Ve yiyecek. Chedley'e söyle, hayatta kalanların sıcak yemeğe ihtiyacı var, hem de bol miktarda."

Genç Pitt koşarak yamaca geri döndüğünde, Dante bir an için ayakta kaldı. "Ölülerimizi gömmek için gereken süre kadar burada bekleyeceğiz." İspanyol'un boğazından çıkan ilk çığlık gece havasını yarıp geçerken durakladı. "Tutsakları Barranquilla'ya götürdüklerini söyledi ama ben buna bir an bile inanmadım."

"Sence bunu bizi yanlış yöne doğru kovalamak için mi söyledi?"

"Bu mümkün. Hatta muhtemel. Barranquilla buradan on günlük mesafede. Havana daha

yakın."

"Havana mı?"

"Evet. Gemiler bahar *flotası* için limanda toplanıyor olacak. Yüz ya da daha fazla gemi ve iyi silahlanmış Hindistan Muhafızları İspanya'ya dönüş yolunda onlara eşlik edecek. Cay'dan bu kadar aceleyle ayrılmalarının nedeni de bu olabilir. Filoyla birlikte Sevilla'ya dönmeyi planlıyorlar."

Varian Jonas'a bakmadan önce birkaç dakika daha sessizlik içinde yürüdüler. "Düşündüğünü düşündüğüm şeyi düşünüyorsan... limanda hazine filosu olmasa bile, herhangi bir zamanda demirlemiş, çoğu küreklerine kadar silahlı elliden az gemi yoktur."

Dante'nin ağzı soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Havana valisi Ocak ayında öldü. Geçici Başkomutan Jerome Quero."

"Quero? Bu ismi nereden biliyorum?"

"Onunla daha önce de uğraştık. Açgözlü olduğu kadar rüşvetçidir de. *Casa de Contratacion* Yeni Dünya'daki tüm ticarete tekel getirdiğinde, Sevilla'da alınan yüzde altmış vergiden kaçınmak için doğrudan korsanlarla ticaret yapmaya başlayan, adadaki en büyük tütün plantasyonlarından birinin sahibi olan Jerome Quero'ydu. Ayrıca kraliyet tarafından yeni bir vali atanana kadar görevinin geçici olduğunu bildiğinden, güç kendi elindeyken olabildiğince zengin olmaya çalışacaktır."

"Sence fidye teklifini kabul eder mi?"

"Eğer alternatifi kafasını uçurmak olsaydı, bunu yapabileceğinden şüpheleniyorum." "Ah. Nazikçe ikna etmek."

Dante birkaç adım geriden takip eden Young Pitt'e döndü. "İlk önceliğimiz şu lanet olası bakırı boşaltmak olmalı. Her bir parçasını. Şimdi. Bu gece. Kıyıya taşımak için kaybedecek zamanımız olmadığından, denize atmak zorunda kalacağız. *Haraç*'ın mümkün olduğunca çabuk tam savaş hızına ulaşmasını istiyorum. Taze erzak yükleyin... su ve ne kadar yiyecek bulunabilirse. Bu iş biter bitmez ve adada hayatta kalanları aramayı bitirir bitirmez, buradan çıkmamızı ve tam yol yelken açmamızı istiyorum." Durdu ve etrafına bakındı. "Grundy hangi cehennemde?"

"İspanyol'un çılgınlıklarından zevk aldığına şüphe yok."

"Gull Cay'e bir pinnace götürmesi için ona ihtiyacım olacak. İspanyolların diğer mercan adalarında gömülü olan zulaları aramak için oyalanacaklarından şüpheliyim. Rehineleri geri alma konusunda herhangi bir başarı şansımız olmasını bekliyorsak kasamızı doldurmamız gerekecek."

"Sence yeterli olacak mı? Baban tek başına bir kralın fidyesine değer."

"Martı'nın yuvasında bir kral, bir kraliçe ve bütün bir sarayı fidye karşılığı kurtarmaya yetecek kadar para olduğundan emin olabilirsiniz." Dante bir elini Varian'ın omzuna koydu. "Gidip kızını bulmalısın. Küçük Rose'un seni canlı ve iyi görmeye ihtiyacı olduğunu sanıyorum."

Varian en ufak bir itirazda bulunmadan dönüp uzaklaştı. Jonas gölgelerin dükü kısa bir süreliğine yutuşunu izledikten sonra yamaçta koşan bir siluet olarak tekrar ortaya çıktı. Genç Pitt emirlerini yerine getirdi ve Jonas kendini karanlıkta yalnız buldu.

"Çok endişelenmiş olmalı. Hepiniz çok endişelenmiş olmalısınız."

Dante başını hafifçe eğerek Bella'nın varlığını onayladı. "Follett nasıl?"

"Biraz daha fazla içiyor ve güneş battığı için vücudu soğuyor gibi görünüyor."

"Bazı sorulara cevap verebilecek kadar akli başında mı?" "Bu yüzden seni bulmaya geldim. Diğer herkes meşgul görünüyor. Ben Follett'le ilgilenirken Molly'yi diğerlerini kontrol etmesi için tepeye gönderdim ama eğer Bana burada ihtiyacınız yok, gidip ona yardım edeceğim."

Uzun, iç burkan bir çığlık gecenin havasını bir hançer gibi kesti ve Bella elleriyle kulaklarını kapattı.

"Zorundalar mı?" diye fısıldadı. "Zorunda mısınız?" "Etrafınıza bakın. Sonra tekrar sor."

"Ama ona yaptığınız şey... barbarca."

Uzanıp bileklerini kavradı ve ellerini kulaklarından aşağı çekti. Gözleri parlıyordu, kehribar rengi derinlikleri meşalelerden ve ateşlerden gelen ışık noktalarını yansıtıyordu.

"Tam olarak nerede olduğunuzu sanıyorsunuz? Bu insanların kim olduğunu sanıyorsun? Sence ben kimim?"

"Ben... Ben..."

"Barbarlık mı istiyorsun? Benimle gel." "Hayır, ben-"

Kadının elini tuttu ve yanmış bir barakaya doğru yürürken onu arkasından sürükledi. Orada, dibinde bir düzine ya da daha fazla kez bıçaklanmış çıplak bir kadın vardı. Göğüsleri kesilmiş, karnı yarılmış, burnu ve kulakları kesilmişti.

"Sizce bunu bir grup medeni beyefendi mi yaptı?"

Onu, bazı adamların kumda büyük bir çukur kazdığı yere doğru sürükledi. Yanlarında kesilip biçilmiş ceset yığınları vardı.

İnsani olan her şeyin tanınması.

"Bunlar tanıdığım erkekler ve kadınlardı. Her biri lanetliydi. Burada yaşamayı seçtiler çünkü uygar dünya onlara sırtını döndü. Ama burada gülebildiler, şarkı söyleyebildiler. Evlendiler ve aileleri oldu. Çok çalıştılar ve onları korumamız için bize güvendiler."

"Jonas, lütfen, ben-"

Ona baktı ve yüzü acıyla doluydu. "Onları korumamız için bize güvendiler! Onları güvende tutmamız için!"

"Burada olanlar... senin hatan değildi."

"Burada olmalıydım!"

"Ne için? Diğerleriyle birlikte gömülmek için mi?"

Kadının bileğini bıraktı, arkasını döndü ve iki eliyle saçlarını karıştırdı. "Belki... sadece belki bir fark yaratabilirdik. Fazladan silahlar, fazladan adamlar..."

"Daha fazla mezar," dedi sessizce. "Ve onları kurtarmaya çalışacak kimse kalmadı." Adam hiçbir şey söylemeyince, bir adım daha yaklaştı ve adamın yüzünü zorla kendisine doğru çevirirken yanaklarını ellerinin arasına aldı. Bir ürperti hissetti

Vücudunu dalgalandırdı ve yanaklarından aşağı süzülen parlak gözyaşı damlalarını görünce şok oldu. Adam başını çevirmeye çalışsa da, kadın parmak uçlarında yükseldi ve sıkıca bastırılmış her bir göz kapağını, sonra gözyaşlarıyla ıslanmış her bir yanağı, en sonunda da dudaklarını öptü.

Başka ne yapacağını bilemediği için kollarını ona doladı ve sarıldı. Adam derin bir hıçkırığın vücudunu sarması için gereken süre kadar direndi, sonra kolları onu sardı ve yüzünü boynuna gömdü. Kendi gözleri sıcak, yakıcı bir sıvıyla doldu ama nedense gözlerini kırpamadı. Sadece gece gökyüzünün karanlığına bakabiliyor ve korsan kaptanına sıkı sıkı sarılabiliyordu.

TAdamlar uzun gece boyunca çalıştılar. Arama ekipleri bir mağarada saklanan yirmi kazazede daha buldu ve toplam sayı kırk yediye ulaştı. Bunların yirmisi çocuk, yirmi ikisi kadındı. Beş adamın hepsi ağır yaralıydı; ikisi muhtemelen daha fazla yaşayamayacaktı, ancak onlardan biri, Murdock Johnson, ana evdeki son savunmacılar arasında olduğu için Jonas olanları görgü tanığı olarak anlatabildi.

Yaşanacak cehennemin ilk işaretleri, körfezde demirlemiş gemilerin üzerine yağdırılan çok sayıda top mermisinin kulakları sağır eden, yeri sarsan gürültüsüyle gelmişti.

Yataklarında uyuyan büyük evdeki herkes, ilk yankılar evin zeminini ve duvarlarını sarsmayı bırakmadan önce ayağa kalkmıştı. Simon ve Isabeau geniş verandaya koşan ve aşağıdaki limanda ortaya çıkan manzaraya dehşet içinde bakan ilk kişilerdi.

Geoffrey Pitt'in ince, zarif yelkenlisi *Christiana* en açıkta demirlemişti ve böylece körfezin uzak tarafındaki dört İspanyol kalyonu için ilk hedefi oluşturuyordu. İspanyollar *Christiana*'yı ölümcül bir çapraz ateşte yakalamak için hilal şeklinde dizilmişlerdi. Geminin bordalarından ve küpeşterlerinden kopan parçalar havaya fırlıyor, ardından yağmur gibi toz bulutlarının ve güvertesinde patlayan turuncu alev patlamalarının içine düşüyordu. Yüz metre ötedeki *Endurance* da ateş altındaydı; direkleri, serenleri, rayları ağır bombardıman altında patlıyordu.

Simon nasıl, kim ya da neden olduğunu merak etmek için durmamıştı; pantolonunu kaptığı gibi çıplak göğüslü, çıplak ayaklı bir şekilde yatak odasından çıkıp kısa koridordan aşağıya, merdivenlere koşmuştu. Gabriel Dante onu merdivenlerin başında, elinde tabancalarla karşılaşmış ve baba-oğul birlikte merdivenlerden inerken Simon'ın ikinci kaptanı Lucifer tarafından karşılanmışlardı. Uzun boylu, siyah Cimaroon zaten tepeden tırnağa silahlıydı; tabancaları, palası ve boynuna asılı barut ve mermi keseleri vardı.

Üçü evden dışarı fırladı ve yamaçtan aşağı, kıyıda kümelenmiş binalara doğru koşmaya başladı. Ahşap yapılardan bazıları kalyonlardan ateş almaya başlamıştı bile ama daha da kaygı verici olan, kıyıya çıkan askerlerden gelen tüfek *sesleriydi*.

Kulübelerden ve tavernalardan, en az Dantes'ler kadar şaşkın ve sersemlemiş adamlar dökülüyordu. Kalyonlardan atılan on ve on beş kiloluk toplar her yere düşüyor, kum fişkırıyor, palmiye ağaçlarını parçalıyor, depolara çarpıyor, rıhtımları paramparça ediyordu. İnsanlar ve insan parçaları binalarla birlikte patlıyor, ayaklarının altındaki zemini kırmızıya boyuyordu.

Simon, Gabriel ve Lucifer enkazdan ve kurşun gibi kum ve kaya parçalarından kaçarak cephaneliğin ve devasa barut fiçilerinin bulunduğu depoya doğru koştular. Kıyı şeridinden en uzaktaydı ve kalyonun silahları henüz orayı bulamamıştı ama Güvercin Kayası'ndan gelen adamlar çoktan oradaydı. Üç emektar dümenci ikişer, üçer tabanca, fişek keseleri ve barut boynuzlarıyla silahlanmıştı: *Avenger*'dan Spit McCutcheon, *Iron Rose*'dan Nathan Crisp ve *Endurance*'dan Stubs MacLeish. Adamlara bağırarak emirler yağdırıyor, bazılarını ilerleyen askerleri yavaşlatmak için ağaçların arasına gönderiyor, bazılarını da gemilere ulaşmaya çalışmaları için kayıklara bindiriyorlardı.

"O büyük hanımların savaşmadan yenildiğini görmeyeceğim!" Tükürük, Simon'ın kıpkırmızı alevden bir duvarın içinden onlara doğru koştuğunu görünce, "Piçler Christiana'yı üşütmüşler ama o da silahlarımızı alana kadar onları oyalamak için yiğitçe bir çaba gösteriyor!" dedi. "Piçler *Christiana*'yı üşütmüşler ama biz silahlarımıza ulaşana kadar onları uzak tutmak için cesurca bir çaba sarf ediyor!"

Dante filosundaki en büyük gemilerden ikisi olan *Avenger* ve *Iron Rose* kıyıya daha yakın demirlemişti ve *Christiana* ile *Endurance* tarafından bir şekilde korunuyordu ama kalkan olarak bu iki gemi daha fazla dayanamayacaktı. İkisi de alevler içindeydi, ikisi de saldırıya karşılık olarak birkaç atıştan fazlasını yapamamıştı. Bununla birlikte, *Avenger*'da yeterince mürettebat vardı ki, silahları tükendi ve geri ateş etmeye başladı.

Avenger'in topları körfez boyunca patlarken kıyıda çılgınca bir tezahürat vardı. Adamlar iki gemiye doğru kürek çekmek için sandallara ve kayıklara doluştular ama kayıkların çoğu daha kürek bile çekmeden sulara gömüldü.

Çok sayıda İspanyol askeri ağaçların arkasından kasıtlı bir şekilde çıkıp kumsalın her iki yanına doğru ilerlemeye başladığında diğerleri tüfek ateşi altında kaldı. Onlu ölümcül sıralar halinde ilerliyorlardı. Ön sıradakiler diz çökerek oklarını ağır namluları destekleyen çatallı dayanaklara yerleştirirken, arkalarındaki sıradakiler de trompet burunlu tüfeklerini omuzladılar. Bir işaret üzerine, her iki sıra da ateş ediyor, ardından bir sonraki iki sıra ilerlerken silahlarını hızla yeniden dolduruyorlardı.

"Sette adama ihtiyacımız var!" Simon bağırdı. "Herkesi daha güvenli pozisyonlara sokmak için piçleri yeterince yavaşlatmalıyız. Isabeau'nun bahçe duvarı! Oraya çıkarabildiğiniz kadar adam çıkarın. Yükseklik avantajına sahip olacağız ve piçler her lanet adımı kazanmak için yokuş yukarı savaşmak zorunda kalacaklar!"

"Evet Kaptan!"

"Stubs!" Gabriel levazım subayına seslendi. "Kadınlar ve çocuklar! Onları kıyıdan uzaklaştırın, büyük eve gönderin. Karım ve Juliet orada."

"Juliet orada değil," dedi, keskin sisin içinden adım atarak. Kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü, üzerinde sadece çuval benzeri bir gecelik ve uzun siyah çizmeler vardı ama kılıcı beline, şişmiş karnının üzerine bağlanmıştı ve her iki elinde de tabanca taşıyordu. "Buradayım ve beni gemime götürecek bir tekne bulana kadar da burada kalmaya niyetliyim!"

"Juliet!" Isabeau nefes nefese kızının yanında dumanın içinden çıktı. "Kesinlikle oraya gitmiyorsun. Düşünmen gereken bir kızın ve doğmamış çocuğun var!"

"Lily Rose çoktan Evangeline ile birlikte gitti ve ben tamamen sağlıklıyım. Ayrıca adamlarımdan ve gemimden tamamen ben sorumluyum. Gabriel'i tepeye güvenli bir yere gönderdiğini sanmıyorum. Ya da babamı."

"Seninle tartışmak-" "Kendinle tartışmak mı?"

"Juliet!"

"Anne! Sen ve babam küçük yaştan itibaren hepimize savaşıp kaybedebileceğimizi ama hiç savaşmazsak asla kazanamayacağımızı öğrettiniz."

Isabeau aklı başında olması için kocasına döndü. "Simon?"

"Tanrı aşkına," dedi, "gemiye bindiğinde pantolon giy!"

Juliet ona hızlıca sırtıttı ve ardından kıyıya doğru koşmakta olan bir grup silahlı mürettebata katıldı.

Tam o sırada havadan bir top mermisi ıslık çalarak geldi ve tam da durdukları noktaya çarptı. Patlama Isabeau ve Simon'u havaya kaldırdı ve onları yirmi metre uzaktaki kayalık zemine fırlattı.

MURDOCK JOHNSON anlatırken durakladı. Etrafında oturan adamların acımasız yüzlerine baktı: Jonas, Varian, Hobson Grundy ve Artemis Franks. Başını salladı ve hikâyeye devam etmeden önce romundan derin bir yudum aldı.

Adamlar çığlık atıyor, her yerde ölüyorlardı. Vadinin havzasında neredeyse hiç esinti yoktu ve şafağın ilk ışıkları boğucu duman bulutlarıyla örtülmüştü. İki kalyondaki topçular toplarını kıyıya doğru çevirmiş, kükürtlü sarı sisin içine körlemesine ateş etmeye devam ediyor, zaman zaman korsanlarla birlikte kendi adamlarını da öldürüyorlardı. Artık Juliet Dante'nin komutası altında olan *Iron Rose'un* mürettebatı demir halatını çözmüş ve sancak tarafındaki toplarını kalyonların oluşturduğu sıkışık hilale doğru ateşleyebileceği bir pozisyona geçmişti. Aynı anda, sancak topları kıyıdaki *conquistas* filolarını çiğniyordu. Kıpırmızı ve siyah flaması başının üzerinde gururla ve cesurca dalgalanırken, Juliet topçularına sarsıntıdan kulakları kanayana ve namluların sıcaklığından elleri kavrulana kadar durmaksızın ateş etmelerini emretti.

Bu arada kıyıdaki adamlar, büyük eve yaklaşımı, her biri üç yüz metreden fazla uzanan iki düz teras şeklinde şekillendiren kalın gabion duvarına savunma kurmuşlardı. Üst terasın en ucunda Geoffrey Pitt'in karısı Christiana ve on iki çocuğu için inşa ettiği ev bulunuyordu. Karşı uçta Gabriel Dante'nin karısı Evangeline ve küçük oğulları Joseph için inşa etmekte olduğu evin iskelet halindeki başlangıcı yer alıyordu. Şimdiye kadar sadece bir taş temel ve bir

Birkaç dik ahşap vardı ama aşağıdaki vadinin ve limanın mükemmel bir manzarasını sunuyordu. Aynı zamanda temelin arkasına çömelip İspanyollara ateş edebilen ve onları alt yamaçta sıkıştırabilen askerler için de koruma sağlıyordu.

Gabion duvarlara monte edilmiş ağır kuşatma topları olmasa da, adamlar cephanelikten küçük kalibreli ok atıcılar ve perrierler taşıyarak bunları sağlam kaya tabanına yerleştirmişlerdi. Toplar sadece altı yüz metre mesafeye atış yapabiliyordu ama çivi ya da çakıl dolu torbalarla doldurulduklarında insan etine korkunç zararlar verebiliyorlardı.

Neredeyse ezici bir sayıya ulaşan yaralılar, doktor Nog Kelly ve küçük bir kadın ordusunun sınırlı malzemeyle ellerinden geleni yaptığı büyük eve götürüldü. Evdeki her çarşaf, perde ve kumaş yırtılarak bandaj haline getirilmişti. Silahlardan çıkan duman ve pis koku her yerdeydi. Yerler kandan kıpkırmızı olmuştu ve büyük çocuklar herkesin kaymasını önlemek için Isabeau'nun cilalı meşe tahtalarına kum serpmekle görevlendirilmişti.

Baskından dört saat sonra depoların çoğu alevler içindeydi. Son otuz yılda kıyı şeridi boyunca inşa edilen binalar, kulübeler, atölyeler havaya uçmuş, enkaza dönmüştü. Her yerde cesetler vardı. İnsanların bir kısmı küçük kiliseye kaçmıştı ama kilise doğrudan ilerleyen askerlerin yolunun üzerindeydi ve orada buldukları sığınak kısa ömürlü oldu.

Geoffrey Pitt, tepeden tırnağa kan içinde, gabion duvarının dibinde durmuş aşağıdaki vadiyi inceliyordu. Onun yanında, Gabriel Dante boş gözlerle limana bakıyor ve cesur gemisinin yanışını izliyordu. Kız kardeşinin aksine, o *Endurance*'a ulaşmayı başaramamıştı. İki jolly botu altından vurulmuştu ve Simon'ın ya da annesinin yerini tespit edemediği için kıyıda kalıp komutayı üstlenmekten başka çaresi yoktu. Tüm erkekleri ve kadınları toplamış ve onlara taşıyabilecekleri kadar silah ve cephane toplamaları talimatını vermişti.

İspanyolları savaşıarak geçmişler ve yüksek arazinin kontrolünü ele geçirmişlerdi. Yamacı cesetlerle dolduran birkaç hücum girişiminden sonra İspanyollar ağaçların arasına çekilmişlerdi ama kuyruklarını kısıtayıp kaçacaklarına ancak bir aptal inanırdı. *Demir Gül* ve *Endurance*'ın ortak çabaları sayesinde kalyonlarından ikisi ölümcül hasar almıştı ama Gabriel'in gemisi ölümcül bir yara almıştı. Geminin her yerinde ateş çiçekleri vardı ve gemi ağır bir şekilde yan yatıyordu.

bir tarafa. Adamlara gemiyi terk etmeleri emredilmiş ve yüzerek kıyıya çıkmışlar ancak sahilde İspanyollar tarafından öldürülmüşlerdir.

Juliet Dante, *Iron Rose'un* güvertesindeki tehlikeli konumundan katliamı görmüş ve İspanyol askerlerinin saflarına tam yol ateş açarak onları *Endurance*'ın geri kalan mürettebatının kıyıya yüzmesine yetecek kadar geri püskürtmüştü. *Iron Rose* da *Avenger* gibi ağır ateş altındaydı ama her iki mürettebat da bunun kaybedilecek bir dava olduğunu biliyordu. Limandaki küçük gemilerin çoğu yok edilmişti ve kıyıdan gemilere gönderilen bir dizi sinyalle en iyi savunmanın karada olacağına karar verildi.

Nathan Crisp liderliğindeki küçük bir gönüllü topçu tugayı, mürettebat kaçarken koruma ateşi açacak kadar uzun süre *Iron Rose*'da kalmaya kararlıydı. Crisp'in gemideki son eylemi isyan niteliğindeydi, çünkü adamlarına Juliet'i gerekirse zorla gemiden çıkarmalarını ve suda sürükleyerek kıyıya getirmelerini emretmişti.

Murdock bir kez daha durakladı. Ellerinin avuçlarına baktı, sonra onları yumruk yaparak ıslak, kan çanağına dönmüş gözlerini Varian St. Clare'e dikti. "Gemiden ayrılmak istemedi. Onu çıkarmak için üçümüz uğraştık. Ve Üstat Crisp... son gördüğümüzde güvertede duruyordu, elleri belindeydi, yanan bir yelkenin alevleri lanet bir hale gibi arkasından sarkıyordu."

"Peki ya Juliet?" Varian sormaya cesaret etti.

"Oh, çok kızgındı. Kıyıya kadar dişi bir şeytan gibi pençeliyor ve küfrediyordu. Ama onu buraya getirdik. Onu buraya getirdik ve tepeden duvara çıkardık, işte orada vuruldum. İlki kulağımı kopardı-" bir eliyle başının etrafına çaprazlama sarılmış lekeli bandajlara dokundu. "İkinci top kaburgama, üçüncüsü de koluma geldi. Duvarın diğer tarafına düştüm ama hareket etmedim, hayır. Beni taşıyana kadar Kaptan Juliet'in yanında kaldım."

Jonas acımasızca başını salladı. "Sonra ne oldu?"

JULIET DANTE, Geoffrey Pitt ve Gabriel'le birlikte duvarın dibinde duruyordu; yüzü öfkeden iki büklüm olmuş, yanaklarındaki kirler gözyaşlarına karışmıştı.

"Nereden geldiler? Kimse alarm vermeden kanalı nasıl geçtiler? Nöbetçiler neredeydi?"

Geoffrey başını salladı. "Bilmiyorum. Tanrı aşkına bu nasıl oldu bilmiyorum."

"Christiana? Evangeline? Çocuklar?" "Onlar iyi. Bildiğim kadarıyla."

Gabriel kaşlarını çatı. "Eva'ya çocukları mağaralara götürmesini söyledim ama

- " diye omuz silkti. "İnatçıdır ve emirlere pek uymaz. Alabildiğim en iyi söz, eğer işler... eğer işler kötü gitmeye başlarsa onları yaralı adamlarla birlikte yukarı göndereceğiydi. Bunlar tam olarak onun sözleriydi. "İşler kötü gitmeye başlarsa."

Juliet'le ciddi bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra ikisi de acı bir kahkaha attı.

Gabriel omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Benimle evlendi, bu yüzden ikimiz de onun muhakeme yeteneğinin en başından beri zayıf olduğunu biliyoruz."

"Bence dünyadaki en akıllıca seçimi yaptı, kardeşim benim," dedi Juliet. "Sana gelince," Geoffrey Pitt'e baktı. "Sen babamın yanında yelken açması için seçebileceği en büyük dost, en sadık yoldaş oldun. Simon Dante dışında bu piçleri yenebilecek ve bu karmaşadan bir çıkış yolu bulabilecek biri varsa, o da sensin."

Neredeyse kendine güveni kalmayan Pitt bir elini saçlarında gezdirecekti ama her ikisi de dirseklerine kadar kıpkırmızı olmuştu. Başarısız bir şekilde kanı temizlemeye çalıştı, ancak gömleği zaten kırmızıya batmıştı, bu yüzden onları silmek işe yaramadı. Kanın sadece küçük bir kısmı kendisine aitti, geri kalanı yamaçtan ana eve taşınmasına yardım ettiği yaralı kadın ve erkeklerden sızmıştı.

Juliet boynuna taktığı ve hâlâ deniz suyuyla nemlenmiş olan atkıyı çıkarıp ona uzattı. "Sence bundan sonra ne yapacaklar?"

Geoffrey nefesini dışarı üfledi. Çatışmalarda beklenenden daha uzun süren bir durgunluk olmuştu. "Ya tepeye yeniden hücum etmek için toplanıyorlar ya da-"

Yaralı bir halde duvara yaslanmış olan Murdock parmağını uzatarak işaret etti. "Bir bayrak! Bir bayrak, Kaptan!"

Geoffrey yamaçtan süzülen dumanın arasından görebilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı ama yeterince emindi. Tamamı çelik zırhlı ve tüylü morion miğferli bir grup *conquista*, beyaz bir bayrağı belirgin bir şekilde göstererek ağaçların arasından çıkıyordu.

"Teslim olmak istediklerini mi düşünüyorsun?" Juliet mırıldandı.

Gabriel iki yumruğunu da kaldırdı ve gözlerindeki ter ve kiri temizledi. Yaklaşan gruba baktı, sonra gözlerinin oyun oynadığından emin bir şekilde tekrar ovuşturdu. "Taşaklarımı pirinç bir demirle patlatın, bakın kim İspanyol zırhı içinde kasıla kasıla önden gidiyor."

Bu kez söze giren Hobson Grundy oldu. "Bir tahminde bulunun. Bize ihanet eden sarı göbekli, balçık dudaklı döneği tanıdı."

"Evet," dedi Murdock. "Hepimiz gördük. Hepimizin ağzı açık kaldı. Kaptan Juliet onu oracıkta vurup öldürmek istedi ama Kaptan Gabriel buna izin vermedi. Ta ki anlaşmalarını yapana ve diğer piçin söyleyeceklerini duyana kadar. Komutadaki *fetihçi*. Tepeye doğru metal zırhı ve miğferindeki tüylerle kasıla kasıla geldi ve kanlı bir kakadu gibi görünüyordu."

"Adı Recalde miydi?" Jonas sertçe sordu.

"Evet. İşte buydu. Böcek suratlı piç. Gözleri birbirine çok yakın, burnu turna balığı gibi kancalı."

İspanyollar taş duvardan bir düzine adım ötede durmuş, kendilerine taşın heykellerin duygusuyla bakan iri yarı, silahlı adamların sessiz falanksına bakıyorlardı. Gabriel Dante'nin yüzünde, her gözeneğinden sızan küçümsemeye rağmen herhangi bir ifade yoktu. Juliet Dante küçük İspanyol grubuna, savaşta pek çok adamın sinirlerini bozmuş olan o delici, öldürücü bakışlarla bakıyordu. Geoffrey Pitt ölümcül bir şekilde hareketsiz duruyordu; sadece boynundaki kordonlu damarlar vücudundan akan nefreti ele veriyordu.

Gabriell'in soğuk bakışları tüm yüzlerde gezindikten sonra özellikle bir tanesine takıldı. "Demek bu küçük partiyi düzenleyen kişi sensin. Bu kadar çok kişiyi bu kadar uzun süre kandırdığın için kendinle gurur duyuyor olmalısın. Otuz parça gümüşten daha fazlasını kazandığına inanıyorum."

Kurt avcısı gülümsedi. "Yeteneklerim için son derece iyi bir ödeme aldım. Bu küçük sürprizi planlamak için harcadığım iki yılın her günü için yüz düka. Ve bu gece zehirlediğim her nöbetçi için fazladan beş yüz.

Toplamda yirmi iki kişi vardı, yani evet, abalarımın karşılığını aldığımı dőřünőyorum."

Gabriel'in çenesindeki bir kas sıkıştı. Eski tayfanın ağır aksanının tőm izleri kaybolmuştu. Sanki bu yeterince şok edici değilmiş gibi, Dante'nin bakışları yanındaki İşpanyol subaya, bir şekilde dehşet verici bir şekilde tanıdık gelen bir yőze yerleşmiş parıltılı kara gözlerle çekildi. Aslında onu en son gördőğünde, sırtı kanlı şeritlere bağlanmış, kendisi ve mürettebatı canlı kalkan olarak kullanılmak őzere geminin kefenlerine bağlanmıştı. "*Recalde?*"

İşpanyol subay bir adım öne ıktı. "Henőz tanışma şerefine nail olmadık, senyor Dante. Ama merhum kardeşimle bazı ilişkileriniz olduğuna inanıyorum."

"*Kardeşim?*"

El cazador anın tadını çıkardı. "Size Kaptan Juan Pedro Recalde'yi takdim etme şerefini bana bahşedin. Sanırım ikizi Don Cristobal Recalde ile tanışmıştınız."

Gabriel yavaş bir nefes aldı. "Tanıdık, evet. Hatırladığım kadarıyla onu boğazından vurmuştum."

"Ve kılıcımı göđsőne sapladım," diye tőkürdü Juliet.

Recalde'nin kara gözleri Juliet'e kaydı ve genişledi. "Bunu bilmiyordum ama bu itirafın için sevgili *puta*, kardeşinle aynı kaderi paylaşacaksın."

"Gururla, seni ukala yılan."

"Beyaz bayrağına olan sabrım her geçen saniye azalıyor," diye hırladı Gabriel. "Ne istiyorsun?"

"Simon Dante ile konuşmak istiyorum."

Gabriel'in çenesindeki kaslar yeniden seğirdi. "Benimle konuşuyorsun ve bu alabileceğin en iyi şey."

Recalde, kızgın yőzleri tekrar taradı ve ellerini bir uzlaşma jestiyle açtı. "Bu durumda, daha iyi bir soru şöyle olabilir: Ne istiyorsunuz? Sayıa çok őstőnsőnőz ve her geçen dakika daha fazla adamım kıyılarınıza iniyor. Daha fazla cephe saldırısına dayanamazsınız. Öğleden sonra *fetihilerim* etrafınızı sarmış ve sizi her taraftan kuşatmış olacak. Yine de size cömert teslim şartları sunmaya hazırım. Eğer şimdi silahlarınızı bırakır ve daha fazla direniş göstermezseniz, sizin ve halkınızın hayatını bağışlayacağım."

Gabriel'in bakışları soğuk ve sertti. Geoffrey ve Juliet'le bakışmak için bir an ara verdi, sonra tekrar Recalde'ye baktı.

"Git kendini becer. Sana gelince-" arkasından bir tabanca çıkardı. Horozu çoktan kurulmuştu ve kimse tepki veremedi tetiğe bastı ve hain Glencairn Rowlandson'ı tam gözlerinin ortasından vurdu.

T Sözüne sadık kalan Enrique Batista daha fazla bilgi vermedi, ancak çılgınlıkları gece boyunca devam etti ve şafaktan hemen önce aniden kesildi. Cesetleri tutmak için üç büyük çukur kazıldı.

nazıkçe toplandı ve birlikte gömüldü. Limanda, *Tribute* o kadar çok fenerle donatılmıştı ki, üst güvertesi gün ışığındaki kadar parlaktı ve parıltı neredeyse kıyıya kadar su boyunca yayılıyordu. Mürettebat geminin ambarlarını boşaltmak için kararlı bir şekilde çalışıyor, yükü yan tarafa boşaltıyordu. Yirmi ton bakır kaplama dibe gönderilmiş, her bir levha yere indiğinde kum girdapları oluşturmuştu, öyle ki güneş doğduğunda su bulanık ve karanlık bir yeşile bürünmüştü.

Murdock Johnson, Dante'nin İspanyolların Pigeon Cay'den sadece sekiz gün önce ayrıldıklarına dair şüphesini doğrulamıştı. Giden gemilerde kaç rehine olduğunu kesin olarak söyleyemiyor ya da herhangi bir kimliği doğrulayamıyordu ama İspanyolların *Avenger* ve *Iron Rose*'a Kastilya ve Leon bayrağını nasıl çektiklerini anlatırken yüzü kızarmış, vücudu öfkeden titremeye başlamıştı; her ikisi de aldıkları hasara rağmen ganimet olarak alınabilecek kadar denize elverişli hale getirilmişti.

Bella ve Molly yaralı kurtulanlarla meşguldü; bunlardan birinin göğsünün yarısını kaplayan korkunç bir yanık vardı ve Bella'nın ilkel doktorluk becerilerinin çok ötesindeydi. Çaresizlik içinde Digger'a danışmak için kendisi de kürek çekerek *Tribute*'a gitmiş, ancak Digger'ın bilincinin yerinde olmadığını ve tüm kamaranın rom koktuğunu fark etmiştir. Ateşi olmasına rağmen baldırından aşağısı simsiyahtı ve buz gibi soğuktu. Kanamalara rağmen ve

Lapalar, örümcekli kırmızı yelekleri durdurmak için tüm çabalar başarısız oldu ve utanç dizinin üzerinde yukarı doğru sürünüyordu.

"Eğer bu haftayı çıkaracaksa, çıkarması gerekecek." Bella sıçradı ve Artemis Franks özür diledi.

"Özür dilerim. Sakar bir fil gibi tökezlediğimi duyduğunuzu sandım."

Tepeden tırnağa kirlenmişti. Saçları terden sıırsıklam olmuş ve ensesinde bir kuyruk halinde toplanmıştı, gömleği kirliydi ve bir düzine yerinden yırtılmıştı, kolları dirseklerinin üzerinde kıvrılmıştı. Ön kolları kesik ve sıyrıklarla doluydu ve sağ yanağının yaralı etinde kötü bir yara vardı.

Gözleri bir süre gerilmiş, erimiş etin üzerinde oyalandı. "Ben... bana yardım edip edemeyeceğini görmek için geldim. Ya da bana tavsiyede bulunabilir mi diye. Ama belki siz ne yapacağınızı daha iyi bilirsiniz. Mağaralardan getirdikleri adamlardan biri feci şekilde yanmış ve çok acı çekiyor ve onun için ne yapacağımı bilmiyorum. Kesikler, sıyrıklar, hatta açık yaralar Molly ve ben idare edebiliriz ama barut yanıkları konusunda hiç deneyimim yok."

Bir an sonra -Frank'ın soluk mavi gözlerindeki kısa süreli mesafeli bakıştan muhtemelen kendi yarasını hatırladığını anlayabildiği bir an- başını salladı ve Digger'ın bitkisel karışımlarının çoğunun bulunduğu raflara doğru yürüdü. Bir şişe berrak mavi sıvının tıpasını çıkarıp kokladıktan sonra Bella'ya uzattı. "Digger'ın reçeteleri genellikle bir adamı hissizleştirmeye yetecek kadar rom içerir - gördüğünüz gibi - ama içine karıştırılan birkaç damla afyon iksiri acıya daha çok yardımcı olacaktır. Et kabarmış mı yoksa çiğ mi?"

"İkisinden de biraz."

Birkaç dakika daha karıştırdı ve küçük bir bez keseyi bazı otlar ve kurutulmuş yapraklarla doldurdu. Digger'ın malzemelerinin çoğunu bitirdikten sonra kesenin ipini çekerek kapattı ve Bella'ya uzattı.

"Kabarcıkları sıcak bir bıçakla kurutun, ardından çiğnenmemiş bir bahçe parçası bulabilirseniz bazı kadınlara bunları yabani soğan veya adaçayı ile çiğnetmelerini söyleyin. Macunu ve suyu bir keten parçasına tükürün ve yanığın üzerine koyun, ardından bir muz yaprağıyla örterek lapa yapın. Çok fazla hareket etmesini ya da deriyi girmesini engellemeye çalışın."

"Teşekkür ederim."

"Benim için büyük bir zevk leydim," dedi hafifçe eğilerek. "Molly'nin iyi olduğuna inanıyorum?"

"Çok büyük bir yardımcısı var. Onsuz başa çıkabileceğimden emin değilim. Çocuklar ona farelerin peynire alıştığı gibi alıştı, o da onlara. Bir gün harika bir anne olacağından şüpheleniyorum. Ve mükemmel bir eş."

Artemis Franks'in yanaklarını renklendiren sıcaklık Bella'yı neredeyse bir önceki gece Jonas Dante'nin gözlerinden akan duygular kadar şaşırtmıştı. Ve tıpkı Jonas'a yaptığı gibi, uygunsuz bir şey görmemiş gibi davrandı. İksir şişesini ve bitki kesesini, işe yarayabilecek birkaç aletle birlikte hasır bir sepete koydu. Büyük bir çuvalın içine bulabildiği tüm sargı bezi şeritlerini ve birkaç paketlenmiş tiftik parçasını topladı.

Artemis uzandı ve sepeti onun elinden aldı. Mürettebattan birini Digger'a göz kulak olması için çağırdıktan sonra sepeti ve küçük bir fiçı 'şifalı' romu güverteye taşıdı, ardından Bella'nın bekleyen jollyboat'a inmesine yardım etti. Kıyıya kadar sessizce kürek çektiler ve sahilde birbirlerinden ayrıldılar.

Bella kum boyunca hızlı adımlarla yürürken, derisi yüzülmüş, elleri ve ayakları iki kalın kirişe çivilenmiş ölü İspanyol'a en ufak bir bakış bile atmamaya dikkat ediyordu.

Molly'yi derme çatma bir kampta, küçük çocuk sürüsüyle çevrili halde buldu.

"Muz yapraklarının neye benzediğini biliyor musun?" Bella sordu. Molly başını salladı. "Hiçbir fikrim yok, hanımefendi."

Küçük kızlardan biri Bella'nın korsesinin alt kenarını çekiştirdi. "Evet. Neye benzediklerini ve nerede yetiştiklerini biliyorum."

Küçük kızdaki bir şey çok tanıdık geldi ve Bella gülümsedi. Gözleri Varian St. Clare ile aynı koyu lacivertti ve yaşının çok ötesinde bir açık sözlülükle doluydu. Uzun, gür saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü ve Jonas Dante'ninki kadar kızıl olmasa da, bir kardeşlik bağı kurulmasını gerektirecek kadar yakındı.

"Sen küçük Rose olmalısın."

"Benim adım Lily Rose Isabeau Spencer Dante St. Clare," dedi otoriter bir sesle.

"Lütufkar. Bu oldukça hoş bir isim."

Çocuk başını eğdi ve beklentiyle Bella'ya baktı.

"Ben Bellanna Baker Wrexworth Harper. Ama siz bana Bella diyebilirsiniz."

"Ve bana Rose diyebilirsin. Ama ben küçük değilim. Dört yaşındayım. Homer-" Döndü ve yanında duran, başparmağını emen bir çocuğu işaret etti. "Homer Pitt küçük. Henüz iki yaşında bile değil ve ben ona ve kardeşi Augustus'a göz kulak olmakla görevliyim. Augustus uyuyor ama Homer burada."

"Anlıyorum. Augustus'a göz kulak olacağıma söz veririm, sen... ve Homer... Molly'ye muz yapraklarını nerede bulabileceğini gösterebilir misiniz? Hatta en iyilerini seçmesine yardım eder misiniz?"

"Homer ve ben yalnız gidebiliriz, çok uzak değil. Ve İspanyol piçlerinin hepsi gitti."

Bella, küfürün bu melek gibi dudaklardan bu kadar kolay dökülmesine gözlerini kırptırdı. "Pekâlâ o zaman. İstersen bunu yapabilirsin. Çok yardımcı olur, teşekkür ederim. Acaba nerede yabancı soğan bulabileceğimi biliyor musunuz? Ya da adaçayı?"

"Onu da alabiliriz." Rose dönüp Homer'ın elini tuttu ve onu kısa bir mesafe sonra bir ağaç korusuna götürdü.

Bella Molly'ye baktı, o da sadece sırttı ve omuz silkti.

Yakındaki bir inilti Bella'ya afyon iksirini hatırlattı ve o da şişeyi ahşap kutudan çıkardı. "Birkaç damla "nın kaç damla olduğunu bilmediğinden, yaralı adamın dudaklarına biraz damlattı ve bir fincan dolusu romla yıkamasına izin verdi. Adı Samuel'di ve bir iki dakika içinde vücudundaki sert gerginlikte gözle görülür bir hafifleme oldu. Yanık sol göğsünün üst kısmındaydı, söylediğine göre tüfeğini çok hızlı doldururken barutu dikkatsizce üzerine döktüğü için olmuştu. Tetiği çektiğinde barut patlamış ve gömleğini tutuşturmuştu. Kadınlar bulabildikleri tüm barut parçalarını ayıklamışlardı ama sonuçta ortaya çıkan yara kıpkırmızıydı ve yer yer sarı kabarcıklarla kabarmıştı.

Artemis'in talimatına uyan Bella eline keskin bir bıçak aldı ve ilk kabarcığa baktı.

"Sorun değil, Bayan," diye homurdandı Samuel. "Bir fincan romdan sonra zaten hiçbir şey hissetmeyeceğim."

Bella başını salladı ve derin bir nefes aldı. Molly'nin yanında diz çöküp sızan sıvıları silmek için bir bez getirmesiyle, her bir kabarcığa iğne batırdı ve hiçbirinin Digger'ın yarası kadar kötü görünmediğini ya da kokmadığını görmekten mutlu oldu.

Molly'yi yarayı hafifçe keten ipliklerle kaplaması için bırakarak boş bir fiçinin üzerine oturdu ve bitki kesesini açtı. "Görünüşe göre lapa yapmak için bunları çiğnememiz ve tükürmemiz gerekiyor."

Son olaylar yüzünden ne kadar acımasız olsalar da, ateşin etrafında toplanmış olan kadınlardan birkaçı bunu duyunca uyandı ve otlardan bir avuç almak için Bella'nın yanına geldi. Lily Rose ve Homer kısa bir süre içinde avuç avuç adaçayı ve soğanla geri döndüler ve neredeyse kendilerinden daha büyük olan devasa yeşil bir yaprağı aralarında sürüklediler. Dikkatlerini dağıtacak bir şey buldukları için mutlu olan kadınlar, çiğnemedi ve tükürmeden, yaprağı adamın göğsünün yanık bölgesi büyüklüğünde parçalara ayırmaya başladılar. Samuel'le işleri bittiğinde adam, gövdesinin üst kısmında yeşil bir zırh olan Romalı bir generali andırıyordu.

Liman gece boyunca ve öğlen sıcağına kadar hareketliydi. *Tribute*'un ambarları boşaltıldığında, adamlar tatlı suyla dolu fiçileri, karşıya geçirildikleri neşeli teknelere yuvarladılar. Yağmacılar depolanmış gıda maddelerinin çoğunu almış ya da yakmışlardı ama üst yamaçlara sığınmış olan birkaç koyun, domuz ve tavuk yakalanıp ambarda kafeslenmişti.

İspanyolların geri dönüp dönmeyeceklerini ya da ne zaman döneceklerini bilmedikleri için, geride kimseyi bırakmadan hayatta kalanların hepsini gemiye almak gerekli görülmüştü. Dante gemisinde bu kadar çok kadın ve çocuk olması fikrinden hoşnut değildi, ancak alternatif - yelken açıp onları geride ve savunmasız bırakmak - düşünülemezdi.

Diğer acil soruna gelince.

"Bunun alternatifi ölümdür," dedi Jonas sert bir sesle. Elinde dolu bir rom sürahisıyla Digger'ın başında duruyordu. "Bacağın kesilmesi gerekiyor."

Digger inledi ve yardım için Bella ya da Molly'ye baktı ama onlar da çok korkmuşlardı ve verecek bir şeyleri yoktu.

"Muhtemelen birkaç gün içinde savaşa gireceğiz, seni büyük aptal ve benim bir doktora ihtiyacım var. Gerçek bir doktora. Tek ya da iki bacağın olması fark etmez."

Digger tekrar inledi ve kemikli vücudunu örten çarşafa sarıldı. Alnında boncuk boncuk ter vardı. Saçları terden sıırıslam olmuş, boynu ve yüzü parlıyordu. Romun yardımıyla bile artık kendisini saran titremeleri kontrol edemiyordu.

Jonas beklentiyle Bella'ya döndü ve Bella'nın yüzündeki renk birkaç derece kayboldu.

"Yüce Tanrım, hayır. Ben... Ben bunu yapamam," diye fısıldadı dehşetle.

Bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra Genç Pitt'i yanına çağırdı. "Mangalda ateş yak, sonra da marangozu bul, Isaiah. Türk'ü de getir; kemiği kesmeden önce çürümüş eti kazımakta sakınca görmeyecektir."

Molly bayıldı.

Bella onu yere düşmeden yakaladı ama kızın gevşek ağırlığı neredeyse ikisini de tahtaların üzerine yuvarlıyordu. Jonas, Molly'yi aralarına alıp kabinden dışarı taşıyan iki mürettebata parmağıyla işaret etti.

"Onunla git," dedi Bella'ya. "Bu, hassas gözler için hiç de hoş bir manzara olmayacak."

Adamın sözlerinde alttan alta bir iğneleme olup olmadığından emin değildi ama o anda tartışacak kadar umursamıyordu. Aceleyle karanlık koridora çıktı ve Molly'yle birlikte adamları takip etti. Kulübeye vardıklarında Molly'nin aklı biraz yerine gelmişti. Çok sert bir fincan rom geri kalanının geri gelmesine yardımcı oldu.

"Çok özür dilerim, hanımefendi. Böyle bayılmakla tam bir aptallık ettim."

"Kulübeden ayrılmamış olsaydım büyük olasılıkla çok gerinizde kalmazdım."

Molly'nin karanlık bakışları kucağından kalktı. "Evde sürekli o korkunç adamı görüyordum. Lugo. Ve o... o..."

"Yüce İsa." Bella hemen onun yanına koştu. "Nasıl bu kadar düşüncesiz olabildim!"

"Zavallı Hendricks'in anılarını aklımdan çıkarmaya çalıştım, hanımefendi."

Bella Molly'nin ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Buz gibiydiler ve onları nazikçe ovuşturdu, onun da Lugo, Dimcock ve Liam'la ilgili tüm anıları düşüncelerinden uzak tutmaya çalıştığını biliyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki Hendricks'e yapılanları görmemişti ama Lugo'nun el emeği göz nuru eserlerini, kıyıda asılı duran derisi yüzülmüş İspanyol'a hiç benzemeyen bir görüntü oluşturacak kadar görmüştü.

"Haydi, iç bakalım. Kaptan ve diğerlerinin ne yaptıklarını bildiklerinden ve Digger'ın mümkün olduğunca az acı çekmesini sağlamak için ona yeterince iyi bakacaklarından eminim."

Ameliyathane büyük kamaranın iki güverte altındaydı ama Bella'nın dudaklarına kadar gelen sözcükleri yarıda kesen acı dolu çığlık sanki kapının hemen dışından geliyordu. Kendi rom bardağından birkaç derin yudum aldı, içkinin sıcaklığını zar zor hissederken

karnına doğru ilerlediler. Ardından gelen uzun sessizlikte Molly'yi ranzaya çıkması için cesaretlendirdi ve kızın itirazlarına rağmen gözlerinin kapanması sadece birkaç dakika sürdü. Bella, Molly mışıl mışıl uyuyana kadar onun yanında oturdu, sonra sessizce kamaradan çıktı ve başka nereye gideceğini bilemediğinden kaptanın kamarasına doğru birkaç adım yürüdü.

Güvertede yaşadıkları küçük tartışmadan beri büyük kamaraya girmemişti. Masanın üzerinde unutulmuş bir yemeğin kalıntıları vardı ve dişlerini kıracak kadar sert olmayan bir bisküvi buldu.

Büfeye gitti ve bir fincan sert kırmızı şarap doldurdu, daha önce tükettiği romla iyi karışıp karışmayacağı konusunda endişelenmedi. Bir önceki günün şafağından beri herkes gibi o da uyanıktı ve düşünemeyecek kadar yorgundu. Tek yapabildiği daraltıcı korseyi çıkarıp botları ve pantolonuyla birlikte atmaktı. Vücudundaki ter ve kiri süngerle temizledikten sonra, Dante'nin deniz sandığında kendi gömleğinin yerine nispeten temiz bir gömlek buldu. Boğucu ısığın bir kısmını dışarı atmak için galeri pencerelerinden ikisini açtı ve ardından kaptan koltuğuna oturdu. Dante'nin büyük yatağına uzanmak isterdi ama nedense bu ona yanlış bir şeymiş gibi geldi. Dante ve diğerleri de aynı derecede yorgundu ama aşağıda Digger'ın bacağını kesiyorlardı.

Böyle bir şey ne kadar sürerdi?

Bilmiyordu.

İş bittiğinde kulübesine geri dönecek miydi? Bunu bilmiyordu.

Onun burada olmasını bekler miydi? Hatta burada olmasını ister miydi?

Bunu bilmiyordu.

Aklındaki bir düzine soruyu daha düşünmeyi bitirdiğinde gözleri kapanmış, çenesi aşağıya sarkmış ve fincan umursamaz parmaklarının arasında devrilerek içindekilerin yarısını tahta zemine dökmüştü.

I Ameliyathanenin loşluğunda çalışmak her zaman kötü bir işti. Dante kendi payına düşen korkunç yaraları, parçalanmış uzuvları ve kurtarılamayacak kadar kötü ezilmiş kemikleri görmüştü. Kendisi de Marangoz testeresini hatırlamak istemediği kadar çok kez kullanmıştı ve adamların çığlıkları hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Digger da bir istisna değildi. Bıçak etine ilk darbeyi indirdiğinde, afyon ve romun yol açtığı tüm kabadayılık kaybolmuş ve huysuz ihtiyar çığlık atarak kendini kaybetmişti.

Günde nadiren iki kelimedenden fazla konuşan, şişkin kaslardan oluşan bir kule olan Türk, kesimi yaptı. Geminin yelkencisi açık yaranın üzerindeki deri parçasını dikmek ve kütüğü romla ıslatılmış çarşaflarla sarmak için oradaydı. Digger'ın kaderi artık Tanrı'nın ellerindeydi. Umarım yapılması gerektiğini bildikleri şeyi yapmak için çok fazla beklememişlerdir.

Cehennem kadar yorgun olan Dante gemide son bir tur atmış, hayatta kalanların hepsinin güvertede olduğundan ve güverte altındaki sıkışık alanların izin verdiği kadar rahat olduklarından emin olmuştu. Demir gemiye çekilmeden önce kıyıda kimsenin kalmadığından emin olmak için dümenciye kulakları neredeyse kanayana kadar geminin çanını çaldırmıştı.

Sadece botlarını çıkaran Dante, ter, kir ve kan kokusundan arınmak için tamamen giyinik bir şekilde geminin yanına atladı. Gövdenin durumunu incelemek için suyun altına daldı ve daha iyi koşullar altında geminin bakımının yapılması ve Atlantik'i geçerken topladığı midyelerden arındırılması gerektiğini biliyordu. Ama buna zaman ayıramazdı. Kabuklanma geminin en yüksek hızından bir ya da iki knot düşürecek ama yapacak bir şey yoktu.

Çapayı kaldıran *Haraç*, çıkışını yapmak üzere geçide doğru süzüldü. Dante diğerleriyle birlikte kış tarafta durdu ve mutlak, bunaltıcı bir sessizlik içinde, bildiği tek evin yıkıntılarına veda etti. Juan Pedro Recalde o anda Dante'nin yüzünü görebilseydi, kehribar rengi gözlerindeki yoğun ve korkunç intikam vaadini görebilseydi, dehşet içinde boğazına bir bıçak dayayabilirdi.

Gemi gölgeli geçide girer girmez Jonas baş tarafa geçti ve gemisini girdaplı sulardan geçirmeye, mercan kayalıklarındaki kanaldan geçirmeye ve açık sulara çıkarmaya odaklandı. Gemideki hava kasvetli ve kararlıydı, çünkü mürettebattaki herkes nereye gittiklerini ve önümüzdeki günlerin neler getireceğini biliyordu. Hepsi Pigeon Cay'de arkadaşlarını ya da ailelerini kaybetmişti ve her biri intikam almak için yanıp tutuşuyordu. Dante'nin, İspanyollar evlerine yapılan saldırının bedelini ağır bir şekilde ödeyene kadar rahat etmeyeceğini biliyorlardı.

Her bir tuval parçası rüzgârı yakalamaya hazırlanırken, Jonas gözlerindeki pası sildi ve aşağıya, kamarasına indi. Recalde'nin tutsakları Havana'ya götüreceği sadece bir tahmindir ama mantıklı olan tek tahmini de buydu. Ve onları bulması için ona bir parça şans veren tek tahmin. Gull Cay'e gönderdiği yelkenli hafif ve hızlıydı ve Havana'dan birkaç mil ötede, önceden ayarlanmış bir randevuda onlarla buluşacaktı. Dantes'lerin geçici vali Jerome Quero'yla daha önce de ilişkileri olmuştu ve Jonas onun parlak nesnelere düşkün, kendini beğenmiş, açgözlü bir piç olduğunu biliyordu. Yağmalanmış altın ve gümüş külçeler rüşvet olarak teklif edilemeyecek kadar çok resmi damga ve işaret taşıyordu ama yakutlar, zümrütler ve elmaslar açgözlü bir adamın başını döndürebilirdi.

Umarım Hobson Grundy gömülü zulalardan birinden Jerome Quero'nun başını döndürmeye yetecek kadar hazine çıkarır.

Güvertede yapılacak bir şey kalmayınca Jonas çok ihtiyacı olan birkaç saatlik uykuyu yakalayabilmek umuduyla aşağı indi. Öğleden sonra olduğu için hiç mum yanmıyordu ve kamara gölgelerle doluydu. Boş ranzaya bir bakış atınca hayal kırıklığına uğradı ve büfeye doğru yöneldi. Ancak o zaman, kendine bir fincan rom doldururken, masasının arkasındaki sandalyeye yığılmış olan figürü fark etti. Saçları dağılmış ve yana doğru dökülmüştü. Baş o kadar eğikti ki kulağı neredeyse omzuna değiyordu.

Dante bakakaldı, yüzünü okşayan ellerinin dokunuşunu, önceki gece gözyaşlarını öpüp uzaklaştıran dudaklarının nazik okşayışını hatırladı. Ona sarılmış ve onu rahatlatmıştı ve Dante onu durdurmak ya da uzaklaştırmak için tek bir lanet şey bile yapmamıştı. Aksine, onun gitmesine izin vermesini istememişti. Orada kalmak, onun kollarına sarılmak, fısıltılarını dinlemek, tüm acısını dindirene kadar kalbinin onunkine çarptığını hissetmek istemişti.

Tabii ki bu aptalcaydı. O miyavlayan, aşk acısı çeken bir buzağı değildi, öyle olmaya da hiç niyeti yoktu. Pigeon Cay'de olanları gördüğünde Varian'ın yüzündeki yıkımı görmüş, sesinde duymuştu. Ve babası Simon Dante'yi, yılmaz Korsan Kurt'u, savaşta kolunu kaybettiğinde karısının başucunda oturup açıkça ağladığını ve onu bağışlaması için Tanrı'ya yalvardığını hatırladı.

Jonas asla bu kadar savunmasız kalmayacağına yemin etmişti.

Gabriel Dante şair ve aşıktı. Gabriel, Geoffrey Pitt... hatta bir okul çocuğu gibi kara gözlü Molly'nin peşinden koşan Artemis Franks bile... savunmasızlıklarını kabul etmekte, kendilerini aşkın tehlikelerine maruz bırakmakta hiç zorlanmadılar. Ve evet, aşk bir tehlikeydi. Jonas Dante'nin dünyasında en küçük bir dikkat dağınıklığı bir adamın her gün ölümle yaşam arasındaki tercihi değiştirebilir, ölümcül olabilirdi. Aşk bir zayıflıktı ve o zayıf bir adam olmayı göze alamazdı.

Ve yine de...

Gözleri, dudakları, ellerinin dokunuşu, vücudunun aceleyle onunkine doğru gerilmesi, etrafında erimesi, onu tatlı bir unutuşa boğması... görüntüler ve hatırlanan hisler hiç beklemediği bir anda düşüncelerine sızdı. Gece boyunca kaç kez Young Pitt'i onu kontrol etmesi için göndermişti? Kaç kez kendisi gitmek istemişti?

Dante yarısı dolu bardağı tek bir yudumda boşalttı. Bella'yı uyandırmamak için fincanı sessizce yere bıraktığını düşündü ama başının yukarı kalktığını ve vücudunun sandalyede dikleştiğini gördü. Bir an kafası karışmış bir halde etrafına bakındı, sonra döndü ve Dante'nin daha derin gölgelerde durduğunu gördü.

Galerinin pencerelerinden gelen ışık arkasındaydı ve saçlarının dağınık yelesinin etrafında parlak bir parıltı yaratıyordu. Yüzünü net olarak göremiyordu ama ayağa kalktığında *gömleğinin* -onun gömleğinin- gevşek kıvrımları neredeyse şeffaflaşıyor, altındaki vücudunun şeklini ortaya çıkarıyordu.

Etkilenmemek için elinden geleni yapmasına rağmen, kanı bu görüntüye tepki verdi, damarlarında kabardı, göğsüne çarptı, erkekliğini ısrarcı bir sertliğe şişirdi. Ona doğru bir adım atma arzusuyla savaştı ama başaramadı. Bunu ikinci ve üçüncü adımlar izledi ve aniden onu kollarına alıp ranzaya taşıdı.

Aralarında tek bir kelime bile geçmeden gömleğini çıkardı ve onu mürekkep gibi siyah saçlarından oluşan bir bulutun üzerine yatırdı. Elleri kendi giysilerini yırtmak için hararetle çalıştı ve birkaç dakika içinde çıplaktı, kendini onun üzerine indiriyor, gergin etini uyluklarının arasına itiyordu. Direniş yoktu, sadece karşılıklı bir arzu vardı, ellerinin omuzlarını kazdığını hissetti, sonra vücudu onunla buluşmak için yükselirken kalçalarını pençeledi. Umutsuzluk ve öfkeden başka bir şey hissetme ihtiyacıyla gözü dönmüştü ve kadının kaslarının açgözlü gerginliğinin etrafını sardığını hissettiğinde, başını arkaya doğru eğdi ve vücudundan kadınınkine beyaz bir coşku patlaması yayılana kadar itti, itti ve itti.

Birbirlerine kilitlenmiş bir halde, her nefes alışları, her titreyişleri, her son seğirmeleri ve zevk spazmları vücutlarından çekilene kadar sallandılar ve döndüler.

BELLA gözlerini tekrar açtığında, kulübedeki koyu gölgeler daha da karanlık görünüyordu, galeri pencerelerinden gelen ışık güneşin ufku altına battığını düşündürecek kadar solgundu.

Dante'nin sıcak bedenine kıvrılmıştı, başı çenesinin altında sıkışmıştı, göğüsleri ve karnı birbirine değiyordu, bacakları birbirine dolanmıştı. Dante'nin kolları onu, onun kolları da Dante'yi sarmıştı ve bir an için hâlâ başka bir yerde birleşip birleşmediklerini, birbirlerine o kadar sıkı kenetlenmişlerdi ki ayrılamayacaklarını düşündü.

Garip bir şekilde, bu düşünce onu rahatsız etmemişti. Hiçbir zaman seviştikten sonra bir erkeğe yapışan biri olmamıştı ve Dante de çoğunlukla onu bırakıp gitmiş, başının altında yastık niyetine bir kol bile bırakmamıştı.

Bu sefer farklıydı. Bu kez sanki her ikisi de korku ve umutsuzluktan başka bir şey hissedecek kadar insan olduklarını kanıtlamak için ete temas etmeye ihtiyaç duyuyordu.

Nefesi saçlarını karıştırdı ve derin bir uykuda olduğunu gösteren boğazındaki yumuşak hırıltıyı ara sıra duyabiliyordu. Ancak sol kolu uyuşmuştu ve elinden geldiğince dikkatli bir şekilde onu adamın altından kaydırmaya başladı. Çıkarma işlemi pozisyonlarında genel bir kaymaya neden oldu ve

Dante sırt üstü döndü ve onu da kendisiyle birlikte getirdi, böylece bacakları kalçalarına binecek şekilde onun üzerinde durdu.

Gözleri açtı ve dudaklarında bir gülümsemenin izi vardı. "Size de günaydın, Leydi Çevikparmak. Umarım iyi uyumuşsunuzdur?"

Bella pencerelere tekrar bakmak için başını kaldırdı. Gün batımı olduğunu sandığı şey...

"Evet, şafak söküyor ve güneş doğuyor. Tam bir gece uykusu lüksüne sahip olduk. Sanırım buna çok ihtiyacımız vardı, çünkü sen mutlu bir kedi yavrusu gibi horluyordun."

"Ben horlamam, efendim."

Bir kaşını kaldırdı. "O zaman omurganın altındaki dalgaların sesi olmalı."

Ayağa kalktı ve iğne batmalarını ve karıncalanmaları gidermek için sol kolunu salladı. "Gerçekten de öyle olmalı, ancak kendi homurtu ve homurdamalarınızdan başka bir şeyi nasıl duyabildiğiniz beni oldukça aşılıyor."

Uzanıp parmaklarını saçlarına geçirdi ve onu daha önce hiç olmadığı kadar istilacı ve sahiplenici bir öpücüğe sürükledi. Onu serbest bıraktığında, adamın ellerinden birinin kalçalarının arasından aşağıya kaydığını hissettiğinde şaşkın bir itirazda bulunacak kadar bile aklı yoktu.

"Gürültü yapmaktan söz ederken, karakterimi fazla kötülememeye dikkat etmelisiniz, madam. Bahse girerim zavallı Molly çoğu gece başparmakları kulaklarında uyuyordur."

Bella itiraz etmek için ağzını açtı ama parmakları etinin ipeksi kıvrımlarını okşarken sesi ürkek bir inilti olarak çıktı.

"İşte, gördün mü?" diye mırıldandı.

Onun bileğini kavradı ve elini kenara çekti. "Kibrinin ne kadar dayanılmaz olduğunu sana söyleyen oldu mu?"

"Yaptın. Birçok kez."

Küçük bir kahkaha atarak konuyu kabul etti. "Sadece gerekli olduğunda, ki bu da pek çok kez oldu."

Dante onun dudaklarına baktı. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsunuz, sevgili bayan." "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Bir tane olması gerekiyordu. Ve bu şimdi iki oldu." "İki kez mi?"

"Güldüğünüzü."

Yüzündeki bir tutam bukleyi itti ve kaşlarını çattı. "Saçmalama. Ben her zaman gülerim."

"Benimle değil. Kenarları dikenlerle tutturulmamış bir gülümseme kazandığım için şanslıyım. Varian'la, Artemis ve Molly'yle güldüğünü duydum, bu yüzden bunu yapabileceğini biliyordum. Ama burada, benimleyken, tamamen meydan okuma ve temkinlilik var."

Dirseklerini adamın göğsüne dayadı, çenesini ellerinin arasına aldı ve kararlı bir şekilde kehribar rengi gözlerine baktı.

"Ben kolay güvenen biri değilim ve zaman zaman temkinli görünüyorsam, genellikle öyle olduğum içindir. Hatırlayacak olursanız, beni öldürmeye çalışan öz kardeşime karşı bile bu kadar temkinli olmamın iyi bir sebebi var."

"Kardeşin üç bin mil uzakta. Burada sana zarar veremez." "Acı her zaman yakınlıkla ölçülmez. Üç bin mil ya da Üç adım... Tetiği ne kadar kolay çekebileceğini düşünmek de bir o kadar acı veriyor."

Elini uzatıp kızın bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Son iki gündür gördüklerimden sonra ihanete uğramaktan korkmanı anlıyorum. İnan bana, gerçekten anlıyorum. Ama bana güvenmemen için sana herhangi bir sebep verdim mi?"

"Sanırım hayır. Pek sayılmaz."

Kaşı tekrar seğıirdi. "İşte duyduğum en büyük onay oylaması. Ama şu anda bana verebileceğinin en iyisi buysa, kendimi bir el bombasıyla havaya uçurmak yerine bunu memnuniyetle kabul ederim."

Konuşurken dudaklarının kıpırdanışını izledi ve bakışlarının adamın gür, koyu renkli kirli sakallarında gezinmesine izin verdi. Onun yakışıklı olmaktan başka bir şey olduğunu nasıl hayal edebilmişti, bilmiyordu. Onu İngiltere'deki umutsuz hayatından uzaklaştırdığı için teşekkür etmek yerine ona kızarak nasıl bu kadar zaman harcayabildiğini de bilmiyordu. Birdenbire ve hiç beklenmedik bir şekilde bu adamın yanında öylesine derin bir aidiyet duygusuyla dolmuştu ki, bir şeyin kıyısında sallanıp durduğunun farkındaydı. Öyle bir eşik ki, eğer tam olarak geçerse bir daha asla geri adım atamayabilirdi.

Dante onun yüz ifadesinden bir şey anladıysa bile, çıplak kalçasına hafifçe vurarak bunu geçiştirdi. "Her ne kadar bütün sabah yatmak hoşuma gitse de, güverteye çıkma vaktim çoktan geldi."

Bella onun oturmasına izin verecek kadar hareket etti. Adam pantolonunu giyerken ve ayaklarını botlarının içine sokarken onu izledi.

"Havana'ya gideceğimizi biliyorum ama planlarınızı sormak konusunda isteksizdim."

"Ve bunun için olağanüstü bir itidal gösterdiniz." "Bir planınız *var* mı?"

"Bir tane üzerinde çalışıyorum."

"Bazı adamların Havana'daki limanın iyi tahkim edildiğini söylediğini duydum."

"Evet, öyle."

"Ve herhangi bir zamanda limanda nadiren elliden az gemi olur." "Yüze yakın, sanırım, hazine filosuyla birlikte İspanya'ya gitmeye hazırlanıyor." Yarı giyinik bir halde durakladı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek hayal kırıklığını ifade eden bir hareket yaptı. "Yapmamız gereken ilk şey esirlerin nerede tutulduğunu, karaya mı nakledildiklerini yoksa gemilerden birinde mi tutulduklarını öğrenmek. Follett'e göre hem *Avenger* hem de *Iron Rose* esirleri Pigeon Cay'den uzaklaştırmış ama nereye götürüldüklerini ya da gemide tutulup tutulmayacaklarını bilmiyoruz. Eğer gemiler limandaysa, onları tespit etmek yeterince kolay olmalı ve en azından bize başlamak için bir yer verecektir. Zorluk, tutsaklar karaya çıkarıldıysa ortaya çıkar. Valinin ikametgâhı olan *Castillo de la Real Fuerza* eskiden kışla ve zindanlarla dolu bir kaleydi. Quero ile daha önce de iş yapmıştık."

"Quero?"

"Jerome Quero. Vali. Geçici vali demeliyim, selefi birkaç ay önce hummadan öldü ve Quero bu pozisyondan faydalanmaya hevesli."

"Yani rüşvete açık mı?"

"Çok açık. Sevilla'da bir karısı, Havana'da başka bir karısı ve adanın dört bir yanına dağılmış iki ya da üç metresi olan şehvetli, yaşlı bir zampara."

Bella, Pigeon Cay'de gördüğü yıkımı, yanmış depoları, yağmalanmış binaları düşündü. "Ona rüşvet verecek kadar paran olmadığından mı endişeleniyorsun?"

"Onun sikini bir ay boyunca sertleştirecek kadar param var. Sorun onunla görüşebilmekte yatıyor. Sadece bir plantasyon sahibiyken kendi limanı vardı ve malları içeri ve dışarı kaçırmak kolaydı. Artık bir vali olduğuna göre temas kurmak günler, hatta haftalar alabilir... Filo denize açılmaya hazırlanıyorsa vaktimiz yok demektir. Ayrıca, şimdiye kadar ailenin önemli bir üyesini ele geçirme fırsatını kaçırdıklarını anlayacaklardır."

"Sen mi?"

"Evet. Ben. Her aptal, gemilerimizi Sevilla'ya götürmelerine seyirci kalmayacağımı bilir. Quero açgözlü ve hırslı biri ama aptal değil; konumunu riske atmak istemeyecektir. İstese bile bize ihanet etmeyeceğine güvenemeyiz."

"Zorluklardan hoşlanan kişinin ben olduğumu mu söylüyorsunuz?"

Gömleğini kafasına geçirirken hafifçe homurdandı. "Seni yatağında tutuyorum, değil mi?"

Dizlerinin üzerinde doğrulup oturdu, saçları çıplak göğüslerinin üzerine dökülüyordu. "Belki de ikimiz de Kader'e meydan okumaktan hoşlanıyoruzdur," dedi usulca.

Şöyle bir baktı. Ona nadiren huzur veren menekşe mavisi gözler, onu tekrar kollarının arasına alma isteği uyandırdı ama bunun yerine hırpalanmış deri trikornuna uzandı.

"Günün büyük bölümünde güvertede olacağım. Digger'ın uyanık olacağına ve hain ruhlarımıza lanetler yağdıracağına şüphe yok ama önümüzdeki günlerde ona sağlıklı ve ayık bir şekilde ihtiyacımız olacak."

"Molly ve ben bunu halledeceğiz." Küçük bir gülümsemeye çalıştı. "Chedley'e benim için hazırlamasını söylediği haşlanmış ayakkabı suyunu ona yedirmek bana büyük bir zevk verecek."

Dante yere baktı, şapkanın kenarını ellerinin arasında yuvarladı ve ayarlanması gerekmeyen tüyü ayarladı. Kaşları çatılmıştı, sanki daha fazlasını söyleyebilirdi, daha fazlasını söylemek *isteyebilirdi*, ama üç boynuzlu atı başına yerleştirdi ve başka bir şey söylemeden kulübeden çıktı.

F Yaklaşık yarım yüzyıl boyunca Havana, Yeni Dünya'dan yağmalanan zenginlikleri İspanya'ya taşıyan hazine filolarının ana toplama noktası olmuştur. Kalyonların ambarları

Nombre de Dios'tan gümüş, Mexico City'den altın, And Dağları'ndan alpaka yünü, Barranquilla'dan zümrüt ve inci, Campeche'den baharat, mısır ve kakao Nisan ve Mayıs aylarında gelir ve Haziran başında ülkelerine doğru yola çıkarlardı. Bu gemiler korsanlar için çok cazip olduğundan, ağır silahlı Hindistan Muhafızları konvoylara eşlik ederek limandaki gemi sayısını iki katına çıkartırdı. Etraflarında sinek gibi vızıldayan ikmal gemileri ve yerel balıkçılar, uzun dönüş yolculuğu için mal ve erzak satıyorlardı.

Limanın kendisi uzun boğazlı bir huni şeklindeydi ve dar girişin karşı tarafındaki düz platolarda iki kale bulunuyordu. San Salvador de la Punta on iki ağır kuşatma topuna sahipti; Castillo de los Tres Reyes ise yirmi topla donatılmıştı. Her ikisi de Havana Körfezi limanının girişini olduğu kadar yaklaşımını da korumak üzere tasarlanmıştı. Huninin ağzına girmeye çalışan herhangi bir düşman ya da istenmeyen gemi, topçuların alnında bir damla ter bırakmadan sudan dışarı fırlatılabilirdi.

Valinin konutu Castillo de la Real Fuerza, huninin sulu boğazı boyunca ortada yer alıyordu. Taş duvarları çevreleyen arazi çoğunlukla düzdü ve sağdaki ana limana ve soldaki açık okyanusa bakışı engelleyecek çok az şey vardı.

Jonas Dante, karşılaştıkları tüm sorunları kendi beyin gücüyle çözebileceğini düşünecek kadar kibirli değildi; bunların başında

Pigeon Cay'deki mahkûmların yerini nasıl tespit edeceğini ve mümkünse kaçışlarını nasıl ayarlayacağını düşünüyordu. Havana'dan henüz bir günlük mesafedeyken kamerasında bir savaş konseyi topladı. Toplantıda Varian St. Clare, Artemis Franks ve kaçakçı koyunda *Tribute* ile buluşmuş olan Hobson Grundy de vardı. Grundy'nin Martı Adası'na doğru yelken açtığı tek direkli, hızlı bir tekne olan pinnace, yorgun bir mürettebat ve gömülü hazine sandıklarından birinden çıkarılan kumla kaplı birkaç ağır sandıkla geri dönmüştü.

Dört adam yemek masasının etrafında oturmuş, önlerine Küba haritası serilmiş, yüzleri asık, tepelerinde sallanan üç fenerle aydınlanmışlardı. Genç Pitt, tartışıp dururlarken kadehlerini şarapla dolduruyor ve bir arpa boyu yol alamamış gibi görünüyordu.

"Gördüğüm kadarıyla," dedi Jonas, "seçeneklerimiz oldukça sınırlı. Eğer *Tribute*'u beyaz bayrakla denize açmaya çalışır ve anlaşma istersek... muhtemelen kale toplarının yaylım ateşiyle karşılaşır ve limana girmeden batarız."

Varian, "Karadan yaklaşabiliriz," diye önerdi.

Artemis üçüncü bir seçenek sunmadan önce, "Ormanı yarmak bir hafta sürer," dedi. "Çok fazla şüphe uyandırmadan yelkenliyle topların yanından geçebiliriz. Onu küçük bir ticaret gemisi gibi gösterir, İspanyol bayrağı çekeriz."

Hobson Grundy öne doğru eğildi. "Önce o buccan yiyicilerin kuşattığı Santo Domingo'ya uğrayabilir ve İspanyol şeytanlarına haddini bildirmeye hevesli adamlarla dolu birkaç gemi daha bulabiliriz... sonra da onlara hadlerini bildiririz."

Jonas parmaklarını çenesinin altında birleştirdi ve uçlarını uzun kirli sakalının üzerinde yavaşça ileri geri hareket ettirdi. Tüm bu olasılıkları ve daha fazlasını düşünmüştü ama henüz herhangi bir başarı vaat edebilecek bir şey bulamamıştı.

Artemis kadehinin kenarındaki nem taneciklerini kovaladı ve aşıkâr olanı söyledi. "Recalde'nin yerinde olsaydım, en değerli esirleri yakınımnda tutardım."

Varian başını salladı ve zorlukla kontrol edilebilen bir umutsuzlukla ekledi, "Ne yazık ki bu esirlerin kim olabileceğini bilmemizin bir yolu yok."

"Onları gemilerden birinde tutma riskini göze alamam. Castillo de la Real Fuerza'da zindanlar var ama tüm mahkûmları barındıracak kadar değil."

"Çoğunun İspanya'ya götürülecek kadar değerli olduğu da düşünülüyor. Çoğunun köle pazarında elden çıkarılacağından şüpheleniyorum. Efendi Pitt?"

Genç Pitt, Jonas'ın sandalyesinin arkasında hazır ola geçti. "Pazar genellikle ayın ilk ve on beşinci günü kurulur, Kaptan."

"Peki bugün?"

"Ayın on ikisi."

Varian başını iki yana salladı, öfkesi ve çaresizlik duygusu yumruklarını masaya vuruşundan belliydi. "Yani bir plan yapmak için en iyi ihtimalle üç günümüz var. Santo Domingo'ya gidip dönmek için yeterli bir süre değil."

"Genç Pitt'in yeterince güzel bir yüzü var," dedi Grundy kıkırdayarak. "Ona bir etek giydirebilir ve cesur gözlü bir fingerdek gibi şatoya girmesini sağlayabiliriz."

Bu yorum masadakilerin kıs kıs gülmesine ve Genç Pitt'in ters ters bakmasına neden oldu ama bu neşeli an kısa sürdü ve adamlar yeniden asık suratlı bir sessizliğe gömüldü.

Jonas kapının hafifçe tıklatılmasına karşılık vererek, "Gel," dedi.

Bella kafasını kamaradan içeri uzattı. Masada oturan adamların kasvetli yüzlerine hızlıca bir göz attı ve kapıyı dirsekleyerek açmadan önce derin bir nefes aldı. İçeri girdiğinde birden fazla kişinin çenesi düştü, çünkü üzerinde Young Pitt'in Pigeon Cay'de denize atmak üzere olduğu deniz sandıklarından birinde bulduğu parıldayan mavi ipekten bir elbise vardı. Saçları gevşekti ve omuzlarına dökülüyordu. Göğüsleri, belini baştan çıkarıcı bir incelikte saran zarif işlemeli bir külot tarafından yukarı doğru itilmişti.

Kulübenin ortasına doğru süzüldü ve etekleri geniş bir daire çizecek şekilde döndü. Bu sırada Molly, cilalı gri kamgarn kumaştan çok daha hafif bir elbise giymiş, bir elini hanımına doğru uzatmış duruyordu.

"Beyler. Size güzel Leydi Bellanna Wrexworth Harper'ı takdim edebilir miyim? Gemisi yakın zamanda korsanlar tarafından istila edildi ve kendisini sizin merhametinize muhtaç halde buldu. Şimdi, eğer şehvet düşkününü yaşlı bir zampara olsaydınız, böylesine güzel bir gençle görüşmeyi reddeder miydiniz?"

Bella'nın eteğinin hafifçe sallanması dışındaki sessizlik, bir iplik gibi kopmadan ve üç ses aynı anda konuşmaya başlamadan önce tam on kez saydı.

Grundy: "Çifte lanetleneneceğim."

Varian: "Yüce Tanrım, hayır!"

Artemis: "Delilik! Katıksız delilik!"

Bella bir eliyle ipeğin kıvrımlarını düzeltti ve gülümsedi. "Muhtemelen biraz çılgınca ama son iki aydır sürdürdüğümüz arkadaşlığın cüretkârlığına oldukça uygun."

Üçü birden, anında haykırmayan tek kişi olan Jonas'a baktı.

Bella da ona baktı. "En büyük zorluğun valiyle hemen bir görüşme ayarlamak olacağını kendiniz söylediniz. Şehvetli, yaşlı zamparalarla flört etmek sekiz yaşımdan beri geliştirdiğim bir beceri. Onunla tanıştıktan sonraki bir saat içinde flört edebilir, baştan çıkarabilir ve gerekirse şehrin anahtarı için cebini karıştırabilirim."

"Peki onunla nasıl tanışmayı düşünüyorsun?" Varian sertçe sordu. "İspanyolca bile konuşamıyorsun."

Bella dudaklarını nemlendirdi. "Molly'nin de dediği gibi, gemisi korkunç korsanlar tarafından saldırıya uğrayan ve canını ve sadık hizmetkârının hayatını zor kurtaran genç bir dul olarak onun merhamet duygusuna hitap ederdim."

Bella devam etmeden önce Molly hafif bir reverans yaptı.

"Kaybolmuş ve çaresiz bir halde, Havana'ya varamadığımız için endişeden çılgına dönmüş olan sevgili kardeşiyle irtibata geçmek için gerekli düzenlemeler yapılana kadar valinin korumasını aramaya geldik." Havada makul bir yer arıyormuş gibi elini salladı.

"Aziz Christopher," diye teklif etti Genç Pitt, Bella'nın doğaçlamasına açıkça kapılmıştı. Diğer adamlar ona bakınca omuz silkti. "Adada büyük bir İngiliz kolonisi var ve bu inandırıcı olurdu."

Bir kez daha, üç ses de yükseldi ve çatıştı, tartışmalar ve protestolar ortaya koydu. Sadece Dante sessiz kaldı, kaşları çatıktı, bakışları delici ve sabit bir şekilde Bella'daydı. Onu pantolon ve uzun deri çizmeler dışında bir şey giyerken görmeyeli neredeyse iki ay olmuştu ve onun güzel olduğunu bildiği halde, şimdi ona büyük salonda ilk kez baktığı anı hatırlıyordu. Kalabalık dağılıp gitmiş, geriye sadece mum ışığından bir halenin altında duran göz kamaştırıcı görüntüsü kalmıştı.

"Bu çok büyük bir risk," dedi Artemis. "Sizden böyle bir şey yapmanızı isteyemeyiz."

"Siz sormuyorsunuz. Ben gönüllüyüm. Yardım etmek istiyorum."

"Yardım etmenin başka yolları da var."

Bella'nın bakışları hâlâ Dante'ninkilere kilitlenmişti. "Yapabilirim," dedi sessizce. "Yapabileceğimi biliyorsun."

Artemis ellerini iki yana açtı. "Jonas, bunların hiçbirini ciddi olarak düşünmüyorsun."

Dante sandalyesinde döndü ve Grundy'ye seslendi. "Yelkenliyi ne kadar çabuk bir Fransız kuryesine dönüştürebilirsin?"

Hobson kaşlarını çattı. "Sanırım... direğe bir bayrak çeker çekmez ve kılına bir Fransız ismi çizer çizmez."

"Yapın. Gelen ve giden tüm ikmal gemileriyle birlikte, yelkenli bizi kaledeki topların yanından geçirebilir. Ve gemide herhangi bir çağrıya cevap verecek kadar Fransız var."

"Jonas-"

"Artemis, ben de en az senin kadar bundan hoşlanmıyorum ama iki gündür tartışıp duruyoruz ve elimizde boş rom şişelerinden başka bir şey yok. Quero'nun dikkatini çekmek için daha iyi, daha hızlı bir yol düşüneniniz var mı?"

"Kılına bir kurşun sıkmak işe yarayabilir," diye mırıldandı Grundy.

"Yine de ateş etmek için yeterince yaklaşmanız gerekirdi."

Gözlerinde beliren umut ışıltısına rağmen Varian başını iki yana salladı. "Artemis haklı. Bu onun tek başına alabileceği çok büyük bir risk."

"Tek başına olmayacak," dedi Dante. "Yolun her adımında onunla birlikte olacağım."

"Ben de öyle," diye açıkladı Molly.

Artemis kaskatı kesildi. "Şimdi bir dakika bekle..."

"Leydim nereye giderse ben de oraya giderim," dedi Molly, silahşorun itirazını keserek. "Üstelik hizmetçisiyle seyahat ediyor olması hikâyemizi çok daha inandırıcı kılacaktır."

Grundy çenesini kaşdı ve homurdandı. "Eğer bunu yapacak kadar kafan iyiye, sabaha kadar tekneyi hazır hale getirebileceğimizi garanti ederim. Dediğin gibi, ikmal gemileri limana şeker yiyen karıncalar gibi üşüşecek ve biz de ana limana kolayca girebileceğiz. Hatırladığım kadarıyla, şehrin kenarında yeterli ağırlıkta altın karşılığında rıhtımına demir atmamıza izin vermekten mutluluk duyacak dost canlısı bir hancı olabilir. Ve evet, biz dedim. Bunu tek başınıza yapmanıza izin vermem pek mümkün değil."

"Ben de gidiyorum," diye ısrar etti Varian. "Eğer Juliet'in hayatta olması için en ufak bir şans varsa orada olmak istiyorum."

Artemis başını salladı. "Hepiniz tamamen delisiniz, ama başka bir yol olmadığına ikna olduysanız-"

Dante onun sözünü kesti. "*Haraç*'ın komutasını almak için sana burada ihtiyacım var. Eğer bir şeyler ters giderse, silah doğrultabildiğin kadar İspanyol'un canına okuyacağını bilmek istiyorum."

İlerleme kararı alındıktan sonra Grundy hiç vakit kaybetmeden adamlarını pinnace üzerinde çalışmaya başlattı. Bu, parçalara ayrılp çok daha büyük bir geminin ambarına istiflenmek üzere tasarlanmış faydacı bir gemiydi. Hobson en iyi savaşçılardan oluşan on kişilik bir mürettebat seçti ve gemide gerektiğinde küçük bir savaş başlatmaya yetecek kadar barut, silah ve mühimmat bulunduğundan emin oldu.

Bella'nın ısrarı üzerine, hâlâ rom kokan bir fiçı ısıtılmış tatlı suyla dolduruldu. Bella ve Molly sırayla banyo yapıp saçlarını yıkarken, Dante ve Genç Pitt - Molly'nin argümanını kaptanına eşlik etmeyi haklı çıkaracak kadar iyi kullanmıştı - kendilerini soğuk deniz suyuyla ovdular.

Dante'nin ateşli kızıl saçlarını gizleme sorunu Molly'nin soluk mavi ipekten bir türban yapmasıyla çözüldü. Ezilmiş kakao kabukları ve lamba isi karışımından elde edilen koyu bir leke derisine sürülebiliyor ve küstah korsanı mütevazı bir karamuk haline dönüştürüyordu. Başını eğik tuttuğu ve gözlerini alçakgönüllülükle yere diktiği sürece, diğer hizmetkârlar gibi görünmeden geçebilirdi.

"Sakalını kesmen gerekecek," dedi Bella, kalın kumral kirli sakalına eleştirel bir gözle bakarak. "Ellerine gelince..." başını salladı ve dilini şaklattı.

"Ellerimin nesi var?" diye sordu onları havaya kaldırarak.

"Yılın on iki ayı bir gemide yaşayan ve çalışan bir adam için hiçbir şey. Ama bir hanımefendinin uşağı için? Bir hadım?"

Jonas sertçe başını kaldırdı. "Hadım mı?"

"Bir karamuk, hanımefendinin huzurunu tehdit etmediği sürece saygın bir evde istihdam edilmez."

"Bullcock!"

"Gerçek. Gerçi maskeli baloya doğruluk katmak için o kadar ileri gitmemiz gerekeceğinden şüpheliyim. Eldivenler yeterli olacaktır." Kıkırdamasını gizlemeye çalışan Molly'ye baktı, "Tabii bize uyan bir çift bulabilirsek."

"Deniz sandıklarını arayacağım."

O gittiğinde Bella bir hançer aldı ve çelik kenarının keskinliğini başparmağında test etti. "Bu işi sen mi yapacaksın yoksa ben mi?"

"Bir erkeği nasıl tıraş edeceğini biliyor musun?" "Ne kadar zor olabilir ki?"

Jonas yüzünü buruşturdu ve bıçağı onun elinden aldı. Bir düzine sabunlu darbeden sonra çenesi kirli sakallardan arınmıştı ve Bella yüzüne ve boynuna koyu lekeyi sürerken o bir sandalyeye oturmuştu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Hatırlayacak olursanız, bu benim fikrimdi Kaptan. Ve o sırada itiraz ettiğinizi de duymadım."

"İlk sessizliğimin yeterince caydırıcı olduğunu düşünmüştüm." "Çatık kaşlı sessizliğiniz artık beni korkutmuyor, efendim." Gözleri kısıldı. "Öyle mi?"

"Rahatsız ediyorlar," dedi çenesine leke sürerken. "Hayal kırıklığına uğrattıyor ve kızdırıyorlar ama korkutmuyorlar. Onlar sadece sizin kim olduğunuzun bir parçası. Ve bu durumda, sessizliğin onay olarak algılandı çünkü seni baştan çıkarabiliyorsam, herkesi baştan çıkarabileceğimi çok iyi biliyorsun."

Bir kaşı kalktı. "*Beni baştan mı çıkardın?*"

"Sunduklarımla ilgilenmediğini, bu konudaki eksikliğinin her türlü basit arzunun önüne geçeceğini defalarca iddia eden sen değil miydin?"

Jonas boğazından bir ses çıkardı. Saçları banyodan dolayı hâlâ nemliydi, teni parlak ve yumuşaktı, vücudunun şekli Molly'nin dipsiz deniz sandığında bulduğu uzun, bol sabahlığın gölgesinden belli oluyordu. Onun kör bir adamın bile dişlerini dökecek kadar baştan çıkarıcı olduğunu çok iyi biliyordu. Ancak şu anda, bu planla ilgili olarak güven eksikliği çeken kendisiydi... hiç de aşina olmadığı ya da rahat hissetmediği bir duygu bu.

Bella'nın temizlemeyi bırakıp onu izlediğini fark etmesi tam bir dakika sürdü.

"Doğruca bana bakıyorsun," dedi sessizce, "ama düşüncelerin binlerce mil ötede."

"Öyle de olmalı," dedi kaşlarını çatarak. "Seni örümcek ağına göndermenin gerçekten de delilik olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Büyük kıllı örümceklerden korkan sensin, ben değil." Gülümsedi ve onun kucağına oturabilmek için sabahlığının eteklerini kaldırdı. "Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum."

"Akşamımı böyle kabaca böldüğünüzde ne yaptığımı hatırlıyor musunuz?"

"Bella-"

"Korsemin ön kısmına bakmakla meşgul olan bir adamın yakasından çok ince bir elmas toplu iğne çalıyordum, şişman parmaklarındaki yüzükleri koparabilirdim ve o bunu fark etmezdi."

"Olağanüstü bir dikkat dağıtıcı olduğun gerçeğini inkâr etmiyorum." Kucağında hafifçe daha yakına kayd. "Ama...?"

"Ama... flört etmesi ve dikkatini dağıtması kolay bir İngiliz lordu üzerinde büyük cazibeni kullanıyordun."

"Bir İspanyol'un dikkatini dağıtabileceğimi düşünmüyor musunuz?"

"Varian doğru bir noktaya değindi. Sen bu dili konuşamıyorsun bile."

"Birkaç kelime öğrendim." Öne doğru eğildi ve kaşlarını seğirten bir fısıltıyla dudaklarını adamın kulağına değdirdi.

"Bu ifadeyi kullanmak için çok fazla çağrınız olacağından şüpheliyim."

"O zaman bunu kullanacağım." Gülümsedi ve sabahlığın önündeki minik ipek fiyonkları çözdü. Yeterince gevşettikten sonra çürük kumaşı omuzlarından sıyırdı ve beline dolanmasına izin verdi. Göğüsleri gür ve dolgundu, gül gibi tepeleri şimdiden sıkı küçük tomurcuklar halinde toplanmıştı.

Elleri kadının belinden kalkıp göğüslerinin dolgunluğunu okşarken, "Bu özel dili kullanmaya da hiç ihtiyacın olmasa iyi olur," dedi.

Başparmakları göğüs uçlarında ileri geri hareket ederken Bella aşağı baktı. "Beni korkutan tek şey, kaptan, öfkenize yenik düşüp kılıcınızı vaktinden önce çekme ihtimaliniz."

"Öfkemi o kadar kolay kaybetmem," diye itiraz etti. "Kılıcıma gelince, henüz hiç erken gelmedi."

İçini çekti ve başını öne eğerek alnını onun çenesine değdirdi. "Bana güvenmene, bana inanmana ihtiyacım var. Benim de sana güvenmeye ihtiyacım var."

Sözler o kadar yumuşak fısıldanmıştı ki Dante neredeyse kaçıracaktı. Güvenin, ikisinin de kolayca vazgeçemeyeceği bir şey olduğunu biliyordu.

Ellerini kaldırıp parmaklarını kızın saçlarına gömdü ve onu başını kaldırıp kendisine bakmaya zorladı. "Bence Jerome Quero senin ellerinde yumuşak bir çamur gibi kemiksiz ve akılsız olacak. Şu anda benim olduğum gibi o da senin cazibene karşı koymakta çaresiz kalacak."

Bella'nın koyu renk gözleri adamın yüzünde yalan aradı ama sadece gerçek bir dürüstlük buldu. Ona inanıyordu. Ona güveniyordu.

Vücudunda bir güven dalgası hissetti ve buna karşılık gelen bir sertlik de onunkinde kıpırdandı.

Dante'nin ellerinden biri bir an için beline kaydı.

"Kaldır kendini," diye hırladı. "Kendini kaldır ve gitmemi istediğin yere kadar bana rehberlik et."

Adamın araştıran parmakları bir kez daha düşüncelerini bulandırırken, kendini yukarı kaldırdı ve tam orada, altında sert şaftı hissetti. Adamın elini kenara itti ve onu kavradı, sonra kendini onun üzerine indirdi, ağzı açık kaldı, gözleri santim santim aşağı inerken daha da yuvarlaklaştı ve karardı. Tamamen kazığa oturduğunda tamamen hareketsiz kaldı, vücudundaki her kas bir yay kirişi gibi gerilmişti.

"Şimdi, İspanyolca'da öğrendiğin o cümle neydi?"

Bella titredi ve tekrarladı.

Tekrar homurdandı, bu sefer daha derinden ve buruşuk sabahlığı avuçladı, yukarı ve başının üzerine çekerek kucağında çıplak kalmasını sağladı.

Aşağıya bakıp onun kırmızı kaba tüylerinin kendi ince, siyah buklelerine karıştığını ve yukarı çekip tekrar aşağı indirirken etinin ıslaklıkla nasıl parladığını görmek biraz kötü hissettirdi.

Adam onun içinde kalın ve sertti ama kıpırdamıyordu. Yükselmenin ve alçalmanın, bastırmanın ve okşamanın kendisine bağlı olduğu fikrini çabucak kavradı.

Bu basit bir zevk değildi. Basit bir şehvet eylemi ya da iki tarafsız insan arasındaki sıradan bir anlaşma değildi. Adamın ellerinin belini kavradığı yerdeki titremeleri ve avuçlarının göğsüne dayandığı yerdeki kalp atışlarını hissedebiliyordu. Ve gözleri! Yüce Tanrım, gözleri! Ruhunu yakıp kavuruyor, her türlü yapmacıklığı ortadan kaldırıyor, açlığını, arzusunu, ait olma ihtiyacını inkâr etmek için gösterdiği her türlü çabayla alay ediyorlardı.

Bu, O'na ve yalnızca O'na sahip olma ve O'nun tarafından sahiplenilme eylemiydi.

Kırık bir çığlık atarak kalçalarını daha hızlı döndürmeye, daha sert bir şekilde bastırmaya başladı, adamın boğuk bir uyarıyla çenesini sıkıldığını görene kadar kendini onun eti boyunca kaydıldı. Daha da hızlandı ve elleri kalçalarına indi, kendini destekledi, onu destekledi...

Dante kükredi ve onun altında kabardı. Basınç uzun, zonklayıcı patlamalar halinde içinden taşarken omurgası kavislendi. Orgazm vücudundan geçerek onun­ine ulaştı, kollarını ve bacaklarını dalgalandırarak ciğerlerindeki havayı emdi. Adam ikinci kez belini kaldıldı ve onu bir başka parlak, patlayan coşkuyla doldurdu; zevk o kadar yoğun­u ki neredeyse acı veriyordu.

Kız boğazından kırık, tutarsız sesler çıkarırken, adam onu ezici bir öpücüğün içine çekti ve kızın vücudunu farklı bir ürperti kapladı. Kız adamın üzerinde eridi ve adamın kolları anında kızın etrafına dolandı, nasırlı elleri titreme durana ve nefes alış verışı normale dönene kadar kızın sırtını nazıkçe okşadı.

Bella usulca miyavladı.

"Kedi yavrusu gibi mırıldanıyorsun."

"Ve bir korsan gibi hırlıyorsun."

Derin bir nefes aldı ve kıkırdadı. "Muhtemelen ben öyle olduğum için."

İçini çekti ve onun boynunun kıvrımlarına sokuldu. "Bir insanın zevkten ölmesinin mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

"Ölüm konusunda emin değilim, ama sanırım beni hadım etmiş olmanız tamamen mümkün."

Bella başını kaldıldı. Yüzü kızarmış, alnı ter içinde kalmıştı. Gözleri katil-korsan güvenini kaybetmiş ve gerçek bir şaşkınlıkla ona bakıyordu. İki kalp atışı boyunca onun ciddi olduğunu düşündü ama sonra sırtıldığını gördü ve yumruğunu hafifçe göğsüne vurdu. Adamın üzerinden kaydıldığında, bir bakış ona her şeyin sağlam göründüğünü söyledi. Yatıştırıcı bir dokunuş yapmak için uzandı ama adam onun bileğini yakaladı ve parmaklarını dudaklarına götürdü.

"evik parmakların her zaman hoş bir şey olmadığı zamanlar vardır.

Bir erkeğin dokunulmaya karşı biraz hassas olabileceği zamanlar." "Daha önce hiç şikayet etmemiştin."

"Bana daha önce hiç deli bir kadın gibi binmemiştin."

Bella'nın dudakları titredi ama kahkahasını tutamadı. "Bana bindiğin onca zaman... hiç böyle bir şeyden şikâyet etmedin.

duyarlılık."

"Daha önce hiç yatıştırıcı bir dokunuş sunma arzusu göstermemiştin. Ya da bu konuda herhangi bir dokunuş."

"Yeterince doğru," diye itiraf etti. "Muhtemelen her zaman oldukça tuhaf görünümlü bir uzantı olduğunu düşündüğüm içindir. Bırakın yürümeyi ya da ata binmeyi, bir pantolonun içine rahatça sığdırmayı nasıl başardığınız beni aşıyor."

Dante bakakaldı. Kahkahası boğazına kaçtı ve başını arkaya atarak kamarayı, güvertedeki herkes işini bırakıp bakana kadar tahtaların arasından güverteye kadar yayılan büyük, şehvetli bir sesle doldurdu.

Jerome Fiorello Quero, Havana Valisi, koltuğunda kıpırdanıyor ve Güvercin Kayası'na yapılan baskının tüm hikayesini dinlemekte ısrar eden bir sonraki *piçi* boğazlama dürtüsüne teslim olmamaya çalışıyordu... yine.

Uzun bir gün ve daha da uzun bir akşam olmuştu ve çok çabuk biteceğe benzemiyordu. En yakın dostları ve danışmanlarıyla birlikte, Castillo de la Real Fuerza'nın büyük kabul salonuna bakan yükseltilmiş bir kürsünün üzerindeki uzun bir masada oturuyordu. Gün boyunca bu oda, iyilik isteyen köylüler, vergileri protesto eden tüccarlar ve ticaretlerini limanda yürütmek için izin isteyen, mark mektuplarını sallayan korsanlarla dolup taşmıştı.

Hepsi balık, sığır gübresi ya da ter kokusu taşıyordu ve Quero'nun akşam duyularına yeni bir saldırı gelmeden önce yıkanması ve kıyafetlerini değiştirmesi gerekiyordu. En azından daha zengin hidalgolar parfümleri ve pomatlarıyla daha iyi kokuyorlardı. Ama yine de kilerlerindeki şarabı emmeye ve mutfaklarını çıplak duvarlarına kadar yemeye geliyorlardı.

Bitmek bilmeyen öğleden sonra boyunca yanında oturan ve şeref köşesini işgal eden Yüzbaşı Juan Pedro Recalde, yüzlerce kişinin başaramadığını başaran fetihçi kahramandı. Kötü şöhretli Korsan Kurt'un adadaki kalesine çarpıcı bir saldırı düzenlemişti. Engerek yuvasını temizlemiş, yerleşimi yok etmiş ve muzaffer bir Romalı general gibi gemileri ve esirleri ganimet olarak alarak geri dönmüştü.

Şaşırtıcı bir başarıydı. İnkâr edilemeyecek kadar şaşırtıcı. Ve gerçekte, bahşedilmesi mümkün olan her onuru ve övgüyü hak ediyordu. Fakat

Quero, adamın küstahlığı ve kavgacılığıyla geçen on gün ve geceden, hikâyenin anlatılıp anlatılıp tekrar anlatılmasından, her seferinde daha geniş bir çerçeveye oturtulup daha da tüyler ürpertici süslemeler yapılmasından sonra, hazine filosunun başkomutanının filo komutanlarına İspanya'ya yelken açma vaktinin geldiğini bildirmesini dilerken buldu kendini.

Quero, Recalde'nin Havana'daki varlığının dikkat çekmesine içerliyordu. Geçici valilik görevini, *Casa de Contratacion* aracılığıyla mahsullerini satarak kazanabileceğinin on katını ödemeye hazır yabancılarla yaptığı son derece kârlı anlaşmaları kolaylaştırmak için kabul etmişti. Açgözlü vergi piçleri! Geçici vali olarak sadece üç ay görev yaptıktan sonra kârı yüzde iki bin artmıştı! İspanya'dan yeni bir vali gelirse tüm bunlar her an değişebilirdi ve Quero'yu, incelemeye alınmamasını tercih edeceği, yeni satın alınmış birinci sınıf tütünle dolu üç depoyla baş başa bırakabilirdi.

Bu arada, tüm bu şatafat ve törene katlanmak gerekiyordu. Recalde bir kahramandı ve Havana kutlamaların tadını çıkarıyordu. Liman gemilerle doluydu. Tavernalar cepleri boş içki içen denizcilerle doluydu, tüccarlar kârlarına kâr katıyordu. Fahişeler bile küçük bir servet kazanıyordu. Şarap sıkıntısını önlemek için yakınlardaki üzüm bağlarına acil mesajlar göndererek ellerindeki stokları göndermelerini istemek gerekmişti!

Bahar *filosunun* yola çıkmasına daha beş gün vardı -Yukarıdaki Kutsal Ana'ya şükürler olsun ki Recalde'yi de beraberinde götürecekti- ama Quero bırakın sabrını, şehrinin bu gecikmeye dayanabileceğinden bile tam olarak emin değildi. Filo yola çıktığında şehir, zamanlarını boşa harcayan binlerce denizci ve askerden boşalacak, fahişelerin müşteriler arasında yıkanmak için zamanları olacak, yağmurlar gelecek ve olukları her sabah içlerine boşaltılan bok kovalarından temizleyecekti. Şu anda olduğu gibi, her sokak bir lağım çukuru gibi kokuyor ve her akşam kavgâ, yağma ve silah sesleri duyuluyordu.

Ancak Quero'yu geceleri uyanık tutan şey şehrinin gürültülü yıkımı değildi. Korumalarını iki katına çıkarmasına ve kapılarını sürgülemesine neden olan şey, Recalde'nin cehennem yumurtalarının en tehlikelilerini dışarıda bir yerlerde bıraktığını bilmesiydi. Bir panjurun ya da döşeme tahtasının çıkardığı her küçük ses ve gıcırta Quero'yu yatağında dikleştiriyor, vücudu terden sırlıklam oluyor ve Jonas Dante'nin tepesinde dikildiği, gözleri kıpkırmızı parlayan, kanlı kılıcını saldırmak için kaldırdığı hayaliyle titriyordu.

Yakalanmaktan kurtulan tüm kardeşler arasında Jonas Dante en vahşi, en öngörülemez ve açık ara en tehlikelisiydi. Recalde'nin en büyük hatası, tüm kurtlar ine girene kadar tuzağı kurmak için beklememiş olmasıydı. İkinci hata ise hepsini öldürmek yerine esirleri Havana'ya getirmektir. Kesik kafalar zaferinin yeterli kanıtı olabilirdi!

Neyse ki Recalde bu gece kabul salonuna alınmamıştı. Yüzbaşı General Villanueva ile birlikte amiral gemisi *San Jacinta*'da özel bir akşam yemeğine davet edilmişti. Filo denize açılmaya hazır olana kadar gemide kalacağını ummak büyük olasılıkla çok fazlaydı ama insan her zaman hayal kurabilirdi.

Quero fincanını kaldırdı ve boş olduğunu gördü. Yeniden doldurması için yardımcısına işaret etti... ve işte o zaman onu gördü.

Girişte duruyordu, parıldayan mavi ipekler içinde bir rüyanın vücut bulmuş haliydi.

Aleti gerçekten dikkatini çekti ve baskıyı hafifletmek için pozisyonunu değiştirmek zorunda kaldı.

Nüfusun çoğunluğunun koyu tenli yerlilerden oluştuğu tropik bir adada, tanımadığı pek fazla beyaz kadın yoktu. Yüzleri beyaz dantel mantılar ve çılgınca dalgalanan yelpazelerle korunmuş, evlenmemiş bakirelerden oluşan olağan bir falanks vardı. Bunlar hidalgoların kız kardeşleri ve kızlarıydı ve herhangi bir erkek çok yaklaşırsa öldürmek için saldırmaya hazır şahin yüzlü duennalar tarafından iyi korunuyorlardı. Odadaki diğer kadınların çoğu eş, dul ya da evde kalmış kadınlardı ve Quero her birini tanıyordu... ve bazılarını birden fazla yönden.

Ama bu... bu kuzguni saçlı güzelliği hiç tanı mıyordu. İyilik dilenmeye gelmiş bir fakir olmadığı kesindi. Boynunda bir kralın fidyesi değerinde mücevherler taşıyordu ve yanında genç bir hanımın hizmetçisi ile bir çift esmer tenli uşak vardı.

Arkasına uzandı ve yardımcısının ceketini bir avuç kaptı. "Diego! Şu kadın. Girişteki. Kim o?"

"Ah. İngiliz kadın, Ekselansları. Leydi Bellanna Harper. Bugün limana geldi. Gemisi korsanlar tarafından saldırıya uğradı ve buraya sığınmak için geldi."

"Sığınak mı? Bunu neden şimdi duyuyorum?"

"Ne yazık ki, günün erken saatlerinde dinleyici olarak kabul edilmek istedi, ancak davasını aralarında savunmak zorunda kalmamasının daha uygun olacağını düşündüm."

sıradan ayaktakımı."

Quero başını salladı. "Akıllıca bir karar. Onu hemen buraya getirin. Hayır! Hayır! Bekleyin." Bütün akşam kendisine göz kırpan ve yakında kürsüye yaklaşacak kadar cesur olacak olan sivri dişli bir harpiye baktı. "Bacaklarımı esnetmem gerekiyor. Odanın etrafında bir tur atacağım."

Quero ayağa kalkarken Diego kenara çekildi. "Nasıl isterseniz, Ekselansları."

Quero ayağa kalktı ve ceketinin alt kısmını çekiştirerek düzeltti. Zengin altın rengi brokarın içinde güzel görüldüğünün farkındaydı. Bir Kastilyalı'nın zeytin rengi teni ve koyu renk saçlarıyla hiç de yakışıklı sayılmazdı. Çenesinde titiz bir noktaya kadar kesilmiş imparatorluk şapkası, dar ama mükemmel bir gevreklikte kolalanmıştı. Bir omzuna çapraz olarak taktığı yarım pelerin kalın altın örgü ile süslenmişti ve neredeyse belindeki elbise kılıcı kadar parlıyordu. Çoğu varlıklı erkeğin düştüğü tuzağa düşmemek için her gün ata binmeye özen gösteriyordu. Yüzü, tropikal ateşlere maruz kalmış pek çok kişinin laneti olan çürüklerden arınmıştı. Gözleri baştan çıkarıcı koyu kahverengiydi ve onları iyi kullanmasını biliyordu.

Odanın çevresinde rahat bir kayıtsızlıkla dolaşıyor, önemli hidalgolarla selamlaşmak için orada burada duraklıyordu. Dolaşmasının bir amacı yokmuş gibi görünmesine rağmen, girişten henüz uzaklaşmamış olan İngiliz kadına bir bıçak ucu kadar odaklanmıştı. Hizmetçisi gençti, siyah saçları ve sade bir yüzü vardı. Bir kelebeğin huzurunda bir güve. Karaormanlılardan birinin boyu bir metreyi rahatlıkla aşıyordu, geniş göğsü sarığiyla aynı mavi tonunda ipek bir tunikle kaplıydı. Hem o hem de genç çocuk başlarını çekingen bir şekilde eğmiş, gözlerini kaçırmış, zar zor bir bakış atıyorlardı.

Gözleri çeken şey, güzelin boynundaki şaşırtıcı ateşten mücevherler dizisiydi. Quero'nun ağzının sulanmasına yetecek kadar altın içine yerleştirilmiş elmaslar ve safirler. Aynı zamanda mücevherler dışında çıplak bir halde yatağında uzanmış, sığınmak için yalvarırken kalçalarını onun için ayırdığı hayalleri de canlandırdı.

SADECE İKİ AY OLMASINA RAĞMEN, Bella'nın bir mideye ve sert kemikli bir farthingale'e bağlanması sanki bir ömür önce olmuş gibiydi. Elbisenin satın alındığı Evangeline Dante'nin boyu Bella'dan biraz daha kısaydı ve Molly her ne kadar Bella'yı giydirmek için elinden geleni yapmış olsa da

Ayarlamalar yapıldığında, korsenin sınırları içinde ancak bu kadar et sıkıştırılabilir ve tutulabilirdi. Dolgun taşma etkileyiciydi, neredeyse Jonas'ın boynuna doladığı kolyeden bile daha etkileyiciydi.

Eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyordu ve Bella'nın parmak uçları mücevher kümelerinden oluşan çift çemberin üzerinde hafifçe dans ederken karıncalandı. Gece yarısı gökyüzü kadar karanlık yuvarlak ve kare kesimli safirleri çevreleyen farklı boyutlarda yüzlerce elmas olmalıydı. Eş kümeler kulak memelerinden sarkıyor ve bileğini çevreliyordu. Robin yumurtası büyüklüğündeki bir inci, elinin her hafif hareketinde göz kırpmıyor ve parlıyordu.

Mücevherleri seçmek Bella'nın Dante'nin zenginliğinin boyutlarını ilk kez fark ettiği andı, çünkü Genç Pitt, Grundy'nin gömülü zuladan çıkardığı fiçilerden birini açtığı anda kelimenin tam anlamıyla nutku tutulmuştu. İçinde her renkten, akla gelebilecek her değerli taşın kolyeler, bilezikler, yüzükler, broşlar ve Bella'nın daha önce hiç görmediği bazılarının ışıltılı katmanları vardı.

Dante bir avuç dolusu alıp masasının üzerine döktü, sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki Bella'nın neredeyse başı dönene kadar. Safirler dikkatini çekmişti ve taşları parlatması ve altın telkâriyi cilalaması için onları Young Pitt'e vermişti. Kolye temizlendikten sonra boynunda mavi bir ateş halkası gibi duruyordu.

Dante memnuniyetle, "Bu Quero için yeterli bir cazibe olmalı," diye mırıldandı.

"Adadaki her üç kuruş hırsız için yeterli bir cazibedir," diye karşı çıktı ve gergin bir elle taşlara dokundu.

"Eğer tereddütleriniz varsa, şüpheleriniz varsa-"

"Hayır, hayır, hiç şüphe duymuyorum. Sadece... temel içgüdülerimi kontrol etmeye çalışıyorum."

"Üzerinizdeki baskıyı hafifletecekse, sandıkta ne bulursanız alıp kadife kesenize koyabilirsiniz."

Bella hiç tereddüt etmeden parıltılı ödülün içine uzanıp bir avuç mücevher aldı; bu hareket Jonas'ın sırtarak başını sallamasına neden oldu.

Günün erken saatlerinde Grundy yelkenliyle Havana limanına girmiş, iki kalenin topları arasından kolayca geçmiş ve körfezi dolduran direkler ormanında hızla kaybolmuştu. Hazine filosunun çoğu toplanmış ve İspanya yolculuğu için erzak almaya başlamıştı. Neredeyse pruvadan kıça kadar demirlemiş kalyonlar sert ağaçlar ve

Deriler, inciler ve mücevherler, egzotik baharatlar, tütün, rom ve kakao Cadiz ve Sevilla'ya gönderiliyordu. Her biri ortalama kırk topa ve dört ila beş yüz kişilik mürettebata sahipti. Aralarında daha küçük ve daha az silahlı olan ama filoyu savunmak için hızla hareket edebilen Hindistan Muhafızları da vardı.

Bella'nın grubu karaya çıkıp şehrin kenarındaki küçük hana yerleştikten sonra Grundy, bulmayı umdukları yüzlerce gemi arasında ikisini aramak için bir sivrisinek gibi gemi labirentinin içinde bir o yana bir bu yana dolanmıştı. Güvertedeki keskin gözlerin *Avenger* ve *Iron Rose*'un tanıdık siluetlerini fark etmesi üç saatten fazla sürmüştü. Direklere asılı İspanyol bayraklarını gördüklerinde öfkeleri alevlenmiş ve tutkuları yeniden alevlenmişti. Pinnace'in sersemlemiş mürettebatı, iki cesur geminin bu aşağılanma karşısında inlediklerini neredeyse duyabiliyordu ve Grundy'nin pinnace'i geri çevirmek için tüm iradesini kullanması gerekti.

Vali Quero'nun odanın içinde yavaşça ilerleyişini izlerken Bella'nın sabırsızlığını kontrol altında tutabilmesi için biraz daha az irade göstermesi gerekiyordu. Birkaç kez onunla göz göze gelmeye çalışmıştı ama o şimdiye kadar bu girişimlerden sadece birine kısa bir gülümsemeyle karşılık vermişti. Onun tipini çok iyi tanıyordu. Zenginlik içinde doğmuş ama her zaman daha fazlası için açgözlü. Kendini beğenmiş, kendi kibirleriyle dolu, iyilik isteyenler tarafından yaltaklanmaya alışmış. Tam da oynamaktan zevk aldığı tipler. Ne yazık ki bu gece çok farklı bir rol oynaması gerekiyordu, bu yüzden yardımcısı yaklaştığında onu utangaç ve kararsız bir gülümsemeyle karşıladı.

"Ekselansları Vali, son zamanlarda yaşadığınız sıkıntıları duymuş ve size saygılarını iletmemi ve Castillo de la Real Fuerza'ya hoş geldiniz dememi istiyor. Ayrıca, şu ana kadar geçirdiğiniz akşamdan keyif aldığınızı umuyor."

Bella'nın gülümsemesi yerini mahcup bir özüre bıraktı. "Bağışlayın ama İspanyolca bilmiyorum."

Diego sorunsuz bir şekilde ağır aksanlı İngilizceye geçiş yaptı. "Vali dört dili çok iyi konuşuyor, *hanımefendi*."

"Yardımcım abartıyor," dedi Quero arkalarından yaklaşarak. "Sadece üç dili mütevazı bir akıcılıkla konuşabiliyorum. Hâlâ yerli Miskita Kızılderililerinin dilini öğrenmeye çalışıyorum."

Diego eğildi ve kenara çekildi. "Leydi Bellanna Harper, Ekselansları Don Jerome Fiorello Quero'yu takdim etmekten onur duyarım."

Bella çok dar ayakkabılarının üzerinde devrilmeden zarif bir reverans yapmayı başardı. "Ekselansları. Bu şeref bana ait ve misafirperverliğinizi en içten duygularımla kabul ediyorum."

Quero yardımcısına el sallayarak onu reveranstan kurtarmak için elini uzattı. "Diego bana geminizin yakın zamanda korsanlar tarafından saldırıya uğradığını söyledi?"

Adamın bakışları göğüslerinin üzerine çıkana kadar cevap vermeyi erteledi. "Gerçekten de Ekselansları. Hollandalı haydutlar seyahat ettiğim gemiye saldırdı ve ele geçirdi... *Kırlangıç*'a. Neyse ki mürettebata ya da yolculara ihtiyaçları yoktu ve adını bilmediğim küçük bir adada karaya çıkarıldık. Neyse ki kişisel eşyalarımızı almamıza izin verildi ve eşyalarımız aranmadı." Etkili olması için duraksadı ve bir parmağının ucuyla safir kümelerinden birine dokundu. "Hizmetçilerim ve ben bir Fransız karavanı tarafından alınıp buraya, Havana'ya getirildik, en yakın güvenli liman burasıydı."

"Bunun için sonsuza dek minnettar olacağız. Bana Fransız yüzbaşının adını vermelisiniz, ben de onun layıkıyla ödüllendirilmesini sağlayacağım."

Bella ona en ilgi çekici gülümsemelerinden birini verdi. "Gerçekten de öyle. Ayrıca, Ekselansları," alt dudağını dişlerinin arasında kısa bir süre kıvrırmak için durakladı, "İngiltere'ye güvenli bir geçiş ayarlanana kadar Havana'da kalmamıza izin vermek için sempati ve cömertliğinize başvurmayı umuyordum."

Odanın uzak tarafından gürültülü bir tezahürat yükseldi ve Quero bu kargaşaya kaşlarını çatı. "Böyle bir düzenleme yapılabileceğinden hiç şüphem yok. Gel, oturacak sessiz bir yer bulalım ve bana bu üzücü maceradan daha fazla bahsedebileceğin."

Bella kirpiklerini kırıştırdı ve onun koluna girdi. "Ne kadar üzücü olduğunu tahmin bile edemezsiniz, Ekselansları. Kıyıya çıktığımızdan beri bayılmanın eşiğinde olduğuma yemin edebilirim."

"Diego." Kaba bir tavırla yaverine döndü ve İspanyolca mırıldandı. "Özel kütüphaneme en iyi Madeira'larımdan bir şişe gönder. İki şişe. Ve beni volkanik bir patlamadan daha az bir şey için rahatsız etmeyin."

Yaver tekrar eğildi. "Bununla bizzat ilgileneceğim, Ekselansları."

Quero Bella'ya kolunu uzattı ve kemerli kerpiç bir kapıdan çıkmadan önce meraklı misafir gruplarının önünden geçirdi. Kabul salonunun gürültüsü azalırken, cam topuklarının mermer üzerinde çıkardığı tıkırtılar daha belirgin hale geldi. Koridorun en sonunda, Quero onu uzun çift meşe kapıdan geçirerek bir kütüphaneye götürdü. Dört duvarın üçü kitaplarla dolu raflardan oluşuyordu ve rafların yüksekliği yirmi metreyi buluyordu.

tonozlu tavan. Üçüncü duvarda birkaç büyük pencere ve ayak kalınlığındaki kerpice oyulmuş bir çift meşe kapı bulunuyordu.

Onlar içeri girerken yardımcısı masanın üzerine bir tepsi koyuyordu. Quero, Diego odadan çıkana kadar kapıda bekledi, sonra Molly ve diğer iki "hizmetkârı" koridorda bırakmak niyetiyle kapıyı kapatmak için döndü. Bu çabası güçlü bir el tarafından engellendi, çünkü Jonas Dante, kahverengi lekenin altında tanınmaz hale gelen temiz traşlı yüzüyle odaya doğru ilerledi. Biri yaklaşırsa onları uyarmak için dışarıda kalan Young Pitt'e başıyla işaret etti.

"Bunun anlamı nedir? Haddini bil dostum. Çık dışarı yoksa muhafızları çağıracağım!"

"Bunu yapın Ekselansları, ruh halim öldürmek için olgunlaştı."

Quero sıçradı. "Seni küstah dilenci! Kimsin sen? Ne istiyorsun?"

Jonas uzandı ve sarığı çıkardı. Gözden uzak bir yere sıkıştırılmış kızıl saç yığınının salladığında Quero'nun gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Bir adım geriye tökezledi. "Sen!"

"Evet, Jerome. Ben."

Bu Quero'nun en kötü kâbusuydu ve ellerini havaya kaldırıp tiz bir çığlık atarken yaşadığı dehşet yüzünden okunuyordu. "Saldırı hakkında hiçbir şey bilmiyordum! Baskından önceden haberim yoktu! Ne bir rol oynadım ne de zaferden zevk aldım! Beni tanırırsınız, *senyor*. Geçmişte iş yaptık. Bir baskın planlandığından haberdar olsaydım, sizi ve ailenizi uyarmanın bir yolunu mutlaka bulurdum!"

Jonas avının kıvranışını izleyen uykulu bir aslan gibi başını öne eğdi. "Yine de iki ay önce Londra'daki saldırı planlarını tamamen yabancı birinden duyduk."

Quero solgunlaştı ve bir sandalyeye çarpana kadar birkaç adım daha geriledi. Ağır ağır oturdu ve alnında boncuk boncuk biriken teri silerken gevezelik etmeye başladı. "Size yemin ederim... Çocuklarımın başı üzerine yemin ederim... Bu planlardan haberim yoktu. Ta ki bu konuda bir şey yapmak için çok geç olana kadar. Recalde gemilerini Santo Domingo'da sakladı. Görünüşe göre haftalarca... aylarca... ne zaman saldıracakları konusunda casus köpeğinden haber bekliyorlardı. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Kimse bilmiyordu. Planı iyi korunan bir sırdı. O gemilerdeki mürettebat ve askerler

en küçük bir fısıltı kaçmasın diye gemilerin karaya çıkmasına bile izin verilmezdi. Şimdi ise övünüyor. Elbette, şimdi zekasıyla övünüyor, böbürleniyor ve altın bir tanrı gibi kasıla kasıla yürüyor, ama o zamanlar... hiçbir şey."

Jonas'ın gülümsemesi Quero'nun boğazındaki sözcükleri donduracak kadar soğuktu ve kehribar rengi gözlerinde yanan cehennem ateşiyle çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu. "Bir daha hiçbir şey olamayacak çünkü bağırsaklarını gözbebeklerinden dışarı çıkarmaya ve Güvercin Kayası'nda katledilen her erkek, kadın ve çocuğun ölümü için çılglık a t t ı ğ ı n ı duymaya niyetliyim. Yalan söylediğini öğrenirsem aynısı sana da olacak."

"Señor-"

"Recalde nerede?"

Quero'nun dudakları titredi ve kıpırdandı ama sandalyede daha da büzülürken en fazla bir inilti çıkarabildi.

Dante yaklaştı, elleri yumruk haline gelmişti. "Nerede. Nerede. Nerede?"

"Bu gece burada değil. Filonun kaptanı tarafından amiral gemisi *San Jacinta*'da ağırlanıyor."

"Peki ya mahkumlar? Nerede tutuluyorlar?"

Quero'nun şakaklarından aşağı ter akmaya başladı, boynundaki kabarık börkü ıslattı ve ceketinin yakasının altından aktı.

Dante yaklaştı, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Adadan alınan esirler olduğunu biliyorum. Recalde geride tanıklar bıraktı."

Vali Dante'nin bakışlarından kaçındı ve alnını silmek için kolundan bir parça keten çıkardı. "Aii, beceriksiz aptal."

Dante boğazından bir ses çıkardı ve Quero hemen ellerini kaldırdı. "Düne kadar baban ve kardeşin La Punta'nın zindanlarında kilitliydi. Bugün çıkarıldılar."

Simon ve Gabriel'in hâlâ hayatta olduğu haberine açıkça tepki vermemeye çalışan Jonas'ın yüz ifadesi soğuk ve vurdumduymazdı. "Nereye götürüldüler? Nereye götürüldüler?"

Quero kısa bir süre yukarı, sonra tekrar aşağı baktı. "*San Jacinta* geçen hafta Panama'dan limana geldi ve eve dönüş yolculuğu için yeniden donatılıyor. Ambarda ağır demir kapılarla güçlendirilmiş sağlam hapisane hücreleri var. Babanız ve kardeşiniz bu sabah oraya götürüldü. Adamlarınızın geri kalanına gelince, Recalde'nin filoyla birlikte eve dönmeyi planladığı *Avenger* gemisinde tutuluyorlar. Onun için pek değerli değiller ve açık artırmada satılmaları planlanıyor."

Jonas yine hırladı ve Quero sinerek beklenen darbeyi savuşturmak için ellerini kaldırdı. "Ancak annen ve kız kardeşine oldukça adil davranılıyor. Sana bunun sözünü verebilirim. Recalde'nin itirazlarına rağmen kendi emirlerimle."

Bu kez hiçbir irade Jonas'ın "Ne?" diye haykırmasını engelleyemedi. Ne dedin sen?"

"Annenin kolunu kaybettiğini bilmiyordum ama elbette her zamanki gibi çok güzel. Ve kız kardeşin-" bir elini karnına dokunmak için indirdi. "Doğal olarak bu durumda ona her türlü konforun sağlanmasında ısrar ettim. Recalde'nin onu diğerleriyle birlikte zindana atmasına izin veremezdim ve *Dios mio*, gemilerdeki koşullar da yeterli olmazdı."

"Eğer bir zindanda ya da gemide değillerse... hangi cehennemdeler?"

Quero ellerini birbirine kenetledi. "Burada tabii ki. Burada, Réal Fuerza'da, kuzey kanadında konforlu bir dairede kilitli tutuluyorlar. Elbette çok sıkı korunuyorlar ama bol miktarda yiyecek, su ve yumuşak yataklar var."

Jonas, "Beni onlara götür," diye rica etti.

Quero'nun gözleri büyüdü. "Bunu yapamam, *senyor*. Muhafızlar! Odaya yaklaşmaya çalışan herkesi vurmak için emir aldılar. Ben bile büyük bir tehlike altında olurum, çünkü o küstah pislik Recalde -" eğildi ve vurgulamak için tükürdü- "kimseye güvenmez, bana bile, tüm Cubana'nın valisine bile."

Dante uzun bir süre baktıktan sonra Bella'ya işaret etti. Ensesindeki parlak siyah bukleleri kaldırdı ve elmas ve safirlerden oluşan üçlü ipi çözdü, sonra parıldayan avuç dolusu mücevheri Quero'ya götürdü ve kucağına döktü.

"Sen becerikli bir adamsın Jerome. Eminim o muhafızları geçmenin bir yolunu bulabilirsin."

Quero, Dante'nin kehribar gözlerinden kucağındaki parıldayan mücevher birikintisine baktı. Yavaş bir nefes verişte tüm tavrı değişti. Sandalyede daha dik oturdu. Çenesi titremeyi bıraktı ve kare ve sert bir hal aldı. Ter nehirleri akmayı bıraktı ve parmakları ışıltılı ödülün üzerinde gezinirken gerçekten gülümsedi.

"Bunun geldiği yerde bir düzine daha var," dedi Dante kolayca. "Ve bu gece beni onları görmeye götürürsen taşıyabileceğinden daha fazla altın."

"Bu gece mi? Ah. Ne yazık ki bu imkansız, *Kaptan*."

"Yarın mezarınızdan daha az mümkün olacak."

Quero, Dante'nin ne demek istediğini anlayınca kızardı, sonra Bella'ya ve özellikle de göğüslerinin pürüzsüz, düzenli genişliğine baktı. "Muhafızların dikkatini dağıtmanın bir yolu olabilir. Ne de olsa onlar sadece insan. Eğer *la bella dama* ve ben koridorda dolaşırsak ve o da benim üzerimde yaptığı gibi onlar üzerinde sihrini konuşturursa, belki de görmezden gelmeye ikna edilebilirler."

Dante başını salladı. "Hayır. Çok tehlikeli."

Bella yumuşak bir sesle, "Bu gece buraya gelmekten daha fazla değil," dedi. "Ve eğer annenle kız kardeşine biraz umut vermenin, hayatta olduğunu ve onları kurtarmak için çalıştığını bilmelerini sağlamanın tek yolu buysa, o zaman bu riski almaya hazırım. Üstelik silahım da olacak," dedi Quero'ya gülümseyerek. "ve ilk sorun işaretinde onu gözünden vuracağım."

Quero bir kaşını kaldırdı. "Bir silah mı? Nereye saklayacaksınız, sevgili bayan? Güzel göğüslerinize mi?"

Bella iki elini Molly'nin hacimli mavi ipek etekliğe diktiği gizli ceplere soktu ve bir çift tabanca çıkardı.

Quero gözlerini kırptırdı. "Güzel olduğu kadar becerikli de. İlgi çekici bir kombinasyon."

"Ve hafife alınmaması gereken biri," dedi Dante. "Bu konuda bana güvenebilirsiniz. Öte yandan Ekselansları, *size* sıcak ve nemli bir gecede aç bir sivrisineğe güvendiğim kadar güveniyorum. Kafanıza silah dayansın ya da dayanmasın, bu odadan çıkmanıza izin verecek kadar değil."

"*Sinyor*, size söz veriyorum."

"Bu da sizin bu odadan çıkıp alarmı çalmanız için gereken süre boyunca geçerli olacaktır."

"*Sinyor*! Beni rencide ediyorsunuz."

Dante tuniğinin altından bir hançer çıkardı. Yarım adımda Quero'yu ayağa kaldırdı ve bıçağın ucu sol gözünün altına, deriyi yarmaya ve göz çukurunun kenarını sıyırmaya yetecek bir güçle bastırdı.

"Nefes alıyor olman bile beni rahatsız ediyor," diye tısladı. "Şimdi bana annemin ve kız kardeşimin tam olarak nerede tutulduğunu söyleyeceksin ve ben dönene kadar burada bir fare kadar sessiz kalacaksın. Ve eğer onlardan biri bana senin gözetimindeyken kötü muamele gördüklerini söylerse, silahla vurularak hızlı bir şekilde ölmek endişeleneceğin en son şey olacak."

Bella bir köşeyi dönüp koridor boyunca ilerlemeye başladığında, duvarları süsleyen yüksek portrelere ve duvar halılarına hayranlıkla bakıyor gibi görünerek hafifçe mırıldanıyordu. Koridor boştu, sadece Soldaki son kapının önünde iki iri yarı muhafız duruyordu. Üzerlerinde İspanya'nın seçkin savaş gücü *conquistas* olduklarını gösteren kalıplanmış çelik göğüslükler ve armalı morion miğferler vardı. Kalçalarında kılıçlar, göğüslerinde tabancalar ve palaskalara asılı mermi keseleri vardı. Duvara yaslanmış sohbet ediyorlardı -biri bıçağının ucuyla tırnaklarındaki kiri kazıyordu- ama Bella yaklaşıncı ikisi de anında uyandı.

İkisinden daha uzun olanı ona İspanyolca bir şeyler söyledi, muhtemelen uzak durması için onu uyarıyordu. Ama kız yaklaştıkça ve duvar apliklerinden gelen ışık Dante'nin boynuna taktığı mücevherlerden yansıyıp daha parlak hale geldikçe, gözleri daha da büyüdü ve yüzlerindeki sert ifade azaldı.

Ona başka bir şey daha söylediler ama o başını salladı ve en tatlı, en özür dileyen gülümsemelerinden birini sundu.

"Bağışlayın, *senyörler*, ama İspanyolca bilmiyorum." Silahlarını ilk kez fark eder gibi oldu ve bir elini göğsüne götürdü, boynundaki ve bileğindeki ateşten mücevherlerin arasında devasa inci yüzüğü bastırılmıştı. "Ekselansları vali ile özel odasında görüşecektim ama korkarım yolumdan döndüm. Ne kadar çok koridor var!"

İki muhafızın da 'Ekselansları'nın ötesinde İngilizce bilmedikleri açıktı ama kız kapının önünden süzülüp kemerli pencerede durarak limanı çevreleyen mehtaplı tepelere baktığında daha fazla itiraz edemeyecek kadar şaşkındılar.

"Ne kadar güzel," diye mırıldandı. "*Sinyora...*"

Arkasını döndüğünde, iki tabancayı da elinde tutuyordu. Gülümsemesi hâlâ yerindeydi ama gözlerindeki o masum şaşkınlık gitmiş, yerini soğuk ve sert bakışlara bırakmıştı.

"*Manos en el aire*," diye emretti.

İki muhafız ağzı açık kaldı ama ikisi de kıpırdamadı.

"*Manos*," dedi tekrar, "*en el aire*. Tabii ikinizin de kafasını uçurmamı istemiyorsanız."

Muhafızlar yavaşça ellerini kaldırdı. İkisinden daha uzun boylu olanı bir adım yana çekildi, belli ki kızın oldukça kızgın olduğunu ve kolayca atlatılabileceğini düşünüyordu.

Jonas Dante'nin kılıcının ucu arkadan gelip boynuna dayandığında, bu düşünceyi anında bir kenara bıraktı.

Bella ona gülümseyerek, "Bu kadar büyük bir hödüğe göre kedi gibi hareket ediyorsun," dedi.

Dante önündeki muhafızı silahsızlandırdı ve palaskayı kendi omzuna attı. Çan burunlu tabancalardan birini aldı, dolu olup olmadığını kontrol ettikten sonra namlunun ucunu muhafızın yanağına bastırdı.

"Anahtar," dedi. "*La clave*."

İspanyol başını salladı. "*No tenemos la clave*. Anahtar yok."

Jonas küfretti. Elini geri çekti ve tabancayı muhafızın miğferini parçalayacak ve şakağındaki kemik parçalarını beynine saplayacak kadar güçlü bir şekilde savurdu. İkinci muhafız kılıcına davrandı ama Dante'nin bileğinin bir hareketiyle hançer adamın boğazına saplandı ve nefes borusunu keserek ölürken çığlık bile atamamasına neden oldu.

Dante iki bedeni de aradı ama anahtar bulamadı. Kapının kilidine ateş etmek üzereydi ki Bella uzandı ve onu durdurmak için koluna dokundu. Saçından çelik bir iğne çıkardı ve ucunu kanca şeklinde büktü. Yayılan kan birikintisinin etrafından dolaştı ve eğilerek iğneyi anahtar deliğine soktu. Birkaç saniye içinde bir klik sesiyle ödüllendirildi ve kapıyı açmak için mandalı çevirdi.

Dante onun yanından geçip odaya ilk giren oldu. Oda geniş ve kasvetliydi, bir duvara dayalı bir yatak ve bazı ağır mobilyalar vardı

etrafa saçılmıştı. Masalardan birinin üzerinde tek bir mum yanıyor, solgun ışıltısı gölgeleri zar zor aydınlatıyordu.

Dante'nin gözlerinin karanlığa alışması bir an, yataktaki tek figürün dik durması ise bir kalp atışı kadar uzun sürdü. Kapının yanında ikinci bir figür belirdi, elinde bir sandalyenin kırık tahta ayağı vardı. Derme çatma copu Dante'nin yüzüne indirmek için indirmeden bir saniye önce, tanıdığı için nefesi kesildi.

"Jonas!"

"Anne!"

Isabeau Dante sandalyenin ayağını bıraktı ve kolunu oğlunun boynuna doladı. "Sevgili tatlı Tanrım, sevgili tatlı Tanrım. Hayatta olman için dua ettik, dua ettik, dua ettik!"

Juliet Dante bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve koşarak geldi, kardeşinin uzanmış kolunun çemberine atlamadan önce ikinci bir kırık sandalye bacağını attı. "Geleceğini biliyordum. Geleceğini *biliyordum*!" Bir an kendini itti ve ağlamaklı bir gülümsemeyi başardı. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Ama sonra tekrar ona sarıldı. "Varian? O seninle mi? O burada mı?"

"Evet, yakında." Kadının şişmiş karnına baktı. "Ve görüyorum ki onu doğum için zamanında eve getireceğime dair bahse girdiğim parayı bana borçlu olacak."

Gölgelerin arasından üçüncü bir figür çıktı. Evangeline Dante, muhafızlara fırlatacağını düşündüğü kalın su testisini bir kenara bıraktı. Çenesinde çirkin, kabuk bağlamış bir kesik vardı ve topallıyordu ama gözleri rahatlamış bir şekilde parlıyordu. "Sizin muhafızlar olduğunuzu düşündük. Onlara pusu kuracaktık."

"Korkarım bunu zaten yaptık."

"Anladığım kadarıyla Pigeon Cay'e gitmişsiniz?" Isabeau usulca sordu. "Evet." Dante'nin çenesi sertleşti.

"Nöbetçilerin hepsi zehirlenmişti. Gemiler kanaldan geçene kadar hiçbir uyarı almadık."

Juliet yumruğunu adamın gömleğinin koluna geçirdi. "Diğerlerinden haber var mı? Babamdan? Gabriel'den? Benim küçük Rose'um?"

"Quero'ya göre, babam ve Gabe hayattalar. Rose hayatta kalanlarla birlikte *Tribute*'ta güvende, gördüğüm en cesur küçük kız."

"Kaç kişi?" Isabeau sordu.

"Yeterince değil," dedi Dante. "Ama bunu seni buradan götürdükten sonra konuşabiliriz."

Daha aklı başında bir an olsa Bella, askerler ve misafirlerle dolu bir kaleden    pejmürde kadını nasıl gizlice çıkarmayı önerdiğini sorabilirdi ama bunun yerine sadece fısıldadı, "Cesetleri koridorun dışına taşımalıyız, belki başka biri gelip geçer."

Kadınlar da aynı anda onu fark etmiş gibiydiler. Jonas'ın türbanlı bir karamuk gibi giyinmesini ya da mavi ipekten parıldayan bir şelale giymiş ve bir çift horozlu tabanca taşıyan zarif ve güzel bir kadınla birlikte olmasını garipsedilerse bile... bu yüzlerinden okunmuyordu.

Dante  l  muhafızlardan birini odaya sürükledi, sonra diğerini, arkalarında mermer zeminde geniş bir kan izi bırakarak. Isabeau kıpkırmızı su birikintisini bir çarşafla ıslatırken, Juliet ve Evangeline ıslak havlularla pembemsi lekeleri ellerinden geldiğince temizlediler.

İşlerini bitirdiklerinde mumu söndürdüler ve Bella'nın sa  tokasının yardımıyla kapıyı arkalarından kilitlediler. Bella bir kez daha önden giderek koridorda süzüldü ve diğerlerinin takip edebilmesi için yolun açık olduğundan emin olmak amacıyla önce köşelere baktı. Jonas, Eva'nın yaralı bacağıyla ona ayak uydurmaya çalışmasını izledikten sonra onu kollarına aldı ve yolun geri kalanında taşıdı.

Quero kütüphanede, onu bıraktıkları yerdeydi. Her ikisi de çok keskin han erlerle silahlanmış olan Genç Pitt ve Molly'nin nöbet tuttuğu bir sandalyeye elleri ve ayakları bağlı olduğu için çok az seçeneği vardı.

Dante Eva'yı nazikçe minderli bir sandalyeye oturtttuktan sonra yanına gitti ve valinin ağzındaki atkıyı çözdü.  zr  sadece kısmen samimiydi. "Bunu kendi güvenliğiniz için yaptığınızı anlıyorsunuzdur. Mahk mlarınızın kaçtığı ortaya çıktığında, kabul odasındaki yokluğunuzu açıklamakta zorlanabilirsiniz."

Quero yanaklarındaki kaslara kramp girmesini engellemeye çalıştı. "Bu kaçışı nasıl yapmayı planladığınızı sorabilir miyim? Kalenin etrafı muhafızlarla çevrili ve siz de pek davetli misafir gibi g r nm yorsunuz."

Dante İşpanyol'un sivri bakışlarını takip etti. Isabeau, Juliet ve Eva paçavralar içindeydi. Giysileri kirli ve yırtıktı ve tam da oldukları gibi görünüyorlardı: kaçak mahk mlar.

"Bir fikrim var," dedi Bella.

Jonas, "Tanrı bizi korusun," diye mırıldandı.

Bayanların dinlenmeleri ve rahatlamaları için ayrılan dinlenme odası, kabul salonundan uzakta, koridorun sonundaki bir odadaydı. Bella ve Molly burayı kolayca buldular ve içeri süzıldüler. İçeride, uzun gümüş bir aynanın önünde süslenen iyi giyimli iki hanım ve daha sade giyimli, hizmetçi olduğu belli olan üçüncü bir hanım vardı. Molly koridorun her iki tarafına da göz gezdirdikten sonra kapıyı sessizce kapatıp arkalarından kilitledi.

Bella odanın içinde gezindi ve nereye çıktığını görmek için bitişikteki bir kapıyı açtı, sonra döndü ve cebinden tabancaları çıkardı.

Valinin özel kütüphanesine döndüklerinde Bella, mavi ipekten kıvrımları ve ketenden üst katmanı kaldırarak geniş farthingale'in tel ve balina kemiğinden halkalarını örttü. Halkalardan sarkan üç takım giysi vardı. Bağışçıları artık çırılçıplak soyulmuş, sıkıca bağlanmış, ağızları tıkanmış ve güvenli bir şekilde kilit altına alınmışlardı.

Odanın köşesinde Jonas'la sessizce konuşmakta olan Isabeau Dante, Bella'nın çeşitli giysileri çıkarmasını izledi ve onaylarcasına başını salladı. "Jonas senin becerikli olduğunu söyledi."

"Oğlunuzdan daha fazla değil," dedi Bella hafifçe gülümseyerek. "Bırakın kaçacağımızı, sizin kalede olduğunuzu bile bilmiyordu." "Bu ona babasından miras kalan bir özellik, çoğu zaman sadece nasıl kaçacağını düşünür. bir şeyi yapmaya kendini adadıktan sonra yapar."

"Sabun ve havlu da getirdik... ama hiçbir yerde bir lavabo göremiyorum."

Molly büfede bir sürahi su buldu ve geniş ağızlı gümüş bir kadehe biraz su doldurdu. "Bu kadarı yeterli hanımlarım."

Molly dinlenme odasından aldığı havluları ve küçük sabun kaplarını paylaşıırken, Bella şaşkınlıkla hayret arasında bir yerde durup izlemekle yetindi. İşte Jonas Dante için en önemli iki kadın buradaydı. Kendi başına bir efsane olan annesi ve kendi gemisinin kaptanı olan ve bir korsan olarak ünü en az kardeşleri kadar korkutucu olan kız kardeşi Juliet.

"Dik dik bakıyorsun," dedi Juliet, Bella'nın onu izlediğini fark edince. "Daha önce hiç yüzünü yıkayan bir kadın görmedin mi?"

"Bağışlayın beni. Siz ve aileniz hakkında çok şey duydum ve çok daha farklı koşullar altında tanışmayı umuyordum."

"Hâlâ tanışmadık. Adını bile bilmiyorum."

"Bellanna," dedi Jonas kabaca. "Adı Bellanna Harper ve bizi kaleye soktuğu ve muhafızları geçip kilitli kapıdan sizi tuttukları odaya girmemizi sağladığı için ona teşekkür etmelisiniz."

Juliet kumral saçlarını sıkı bir dantel başlığın altına sokarken en ufak bir pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu. "Varian'ın burada olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet, kasabanın kenarındaki bir handa bekliyor ve pek sabırlı olmadığını da eklemeliyim. Bizimle gelmek istedi ama iki yakışıklı karaderilinin çok fazla dikkat çekebileceğini düşündüm. Çok oyalanırsak hâlâ çekebiliriz, bu yüzden cadalozu oynamayı bitirdiysen, belki ayaklarının altına biraz hız koyabilirsin?"

"Ben cadaloz değilim, ben..."

"Mızımızlanmak mı?"

"Ben hamileyim. Kocamın nerede olduğunu sormaya iznim var."

Isabeau tartışmayı kesti. "Eva ve ben de öyle. Simon yaralandı ve bizi Pigeon Cay'deki gemilere bindirdiklerinden beri onu görmedim. Kardeşin ve Geoffrey Pitt ile birlikteydi." Duraksadı ve kapıya baktı, Genç Pitt'in diğer tarafta durduğunu biliyordu. "Annesi başaramadı. Christiana çocukların mağaralara kaçmasına yardım etmeye çalışırken öldü. Geoffrey de yaralandı, korkarım Simon'dan daha kötü. Bacağı, gözü..." durakladı ve kelimeleri söylemekte zorlanarak başını salladı. "Lucifer da öldü. Eğer Lucifer kendini bir kılıcın ya da tabancanın önüne atıp darbeyi kendisi almasaydı baban defalarca ölmüş olacaktı. Sonunda o kadar çok yaralandı ki, verecek ne gücü ne de kanı kaldı."

Dante dişlerini birbirine geçirdi. "Ev sahibimize göre, Babam ve Gabe la Punta'daki zindanlardan gemilere geri taşınmışlar. Doğrusu, bir saat öncesine kadar herhangi birinizin hayatta olup olmadığı ya da nerede tutulduğunuz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Burada, kalede olduğunuzu öğrenmek hoş bir sürpriz oldu ama artık üçünüze de sahip olduğumuza göre sizi buradan götürmemiz gerekiyor. Hızlıca."

Quero ihtiyatlı bir şekilde boğazını temizledi. "Sinyor? Zaman gerçekten de çok önemli, çünkü sekreterim her an dönebilir."

"Bundan şüpheliyim," dedi Dante. "Hatırladığım kadarıyla giderken ona fısıldadığınız son şey sizi hiçbir koşulda rahatsız etmemesiydi."

Quero başını salladı. "Diego itaatsiz bir köylüdür. Emirlerime çok uzun süre saygı göstereceğine güvenmemeliyim. Bu arada... size anlaşmamızı hatırlatabilir miyim?" Quero Bella'nın boynundaki mücevherlere baktı.

"Ah, evet." Jonas Bella'nın yanına gitti ve elmas kolyeyi çözdü. Bella küpeleri, yüzüğü ve bilezikleri çıkarana kadar bekledikten sonra onları Quero'nun masasına taşıdı ve hepsini çekmecelerden birine döktü.

"Babam ve kardeşim sağ salim *Tribute*'a döner dönmez, bakiyenin teslim edilmesini ayarlayacağım."

"Ama *senyor*, anlaşmamız bu gece içindi, annenizi ve kız kardeşinizi serbest bırakmanıza yardım etmek için."

"Artık babam ve kardeşim de buna dahil."

"Ama bu çabanızda size nasıl yardımcı olabilirim? Dediğim gibi, ağır koruma altında *Avenger*'a geri gönderildiler."

Dante çekmeceyi yavaşça, düşünceli bir şekilde tekrar kapatırken dudaklarını büzdü. "Aslında, kaleden çıkarıldıklarını ve amiral gemisi *San Jacinta*'ya transfer edildiklerini söylemişsiniz."

Quero'nun göz kapağı seğirdi. "*San Jacinta*'yı kastetmiştim. Kafam karışmış olmalı. Başımda dikilip beni bıçakla tehdit ediyordun. Bu şartlar altında anlaşılabilir bir hata."

Dante ikna olmuş görünmüyordu. Valinin oturduğu yere doğru yürüdü ve onu serbest bırakmak yerine, bez şeridi tekrar ağzına dolayarak ağzını sıkıca kapattı.

"Dediğim gibi," diye eğildi ve Quero'nun kulağına yumuşak bir sesle konuştu, "babam ve kardeşim *Haraç*'a bindiğinde, vaat edilenlerin geri kalanını alacaksın. Ve söz verdiğim şey seni ve ailenin gelecek on kuşağını hayallerinin ötesinde zenginleştirecek." Doğruldu ve elini hançerinin kabzasına doladı. "Öte yandan, ödülü başıma toplamanın daha kârlı olduğunu düşünüyorsanız, o zaman elbette

-" bıçağı çekti ve Quero'nun bağlı ellerine tutuşturdu. "Kendini kurtar ve alarmı çal. Eminim o Recalde piçi kaçışta hiçbir rolün olmadığına inanacaktır."

"Tanrı aşkına," dedi Juliet yanlarına gelerek. "İlk zor soruda domuz gibi ciyaklayacak."

Hançeri Quero'nun elinden aldı ve Dante onu durduramadan bıçağı valinin boynuna doğru çekerek neredeyse kafatasının arkasına kadar kesti. Quero sandalyede geriye doğru sarsıldı, gözleri şişti ve saniyeler içinde öldü.

"İşte oldu. Artık hiç ciyaklayamaz."

Dante küfretti ve fışkıran kandan kaçınmak için kenara sıçradı. "Bunu neden yaptın?"

"Bunu Pigeon Cay'deki tüm insanlarımız için yaptım. Sana saldırı hakkında hiçbir şey bilmediğini mi söyledi? Şey... yalan söyledi. Biliyordu. Anneme, Eva'ya ve bana Recalde'nin her şeyi planlamasına yardım ettiğini söyleyerek böbürlenirken gülüyordu. Yumuşuyorsun, canım kardeşim." Juliet, seğirmekte olan cesede dehşet içinde bakan Bella'ya sinsi bir bakış attı. "Nedenini ancak tahmin edebilirim."

"Cesedi bulunduğu neler olacağını ancak hayal edebilirim. Tanrı aşkına, az önce valiyi öldürdünüz. Yardımcısı sonsuza kadar uzakta kalmayacak ve alarm verildiğinde tüm şehir bizi arıyor olacak!"

"İkiniz de kesin şunu," dedi Isabeau. "Cesedi saklayacak bir yer bulun ve kanı örtmek için şu halı parçasını sürükleyin. Şansımız yaver giderse sabaha kadar bulunmaz."

"Kadınlar," diye fısıldadı Bella. "Onları çıplak bıraktık ve bir dolaba kilitledik."

"Bana nerede olduklarını söyle," dedi Juliet kabaca, "ben de onların boğazlarını keseyim."

"Bu akşam başka bir şey kesmeyeceksin," dedi Isabeau ve karnındaki büyük şişliği gizlemek için Juliet'in çuval elbisesini bir an karıştırdı. Bella'nın şaşkın ifadesini görünce içini çekti. "Kızım şu anki durumunda biraz kana susamış olma eğiliminde. Sen aldırma. Şimdi Diego. Onu tanıyorum. Quero'dan nefret eder ve altını sever." Isabeau masaya gitti ve bir avuç dolusu mücevheri alıp göz önünde bir yere koydu. Hokkayı açtı, bir tüy kalem batırdı ve mücevherlerin yanına koymadan önce bir kâğıda bir şeyler karaladı.

"Alarmı çalmak için gün ışıyana kadar beklerse bunun geldiği yerde ona daha fazlasını vaat ettim." Dış avluya açılan süslü oymalı kapılara doğru yürüdü. Kapıları bir aralık açtı ve dışarıya baktı. Ana binadan kaleyi çevreleyen duvara kadar olan mesafe, ortasında bir çeşme ve çevresine dikilmiş zeytin ağaçlarının arasına dizilmiş kâğıt fenerlerle birlikte belki de iki yüz geniş adımdı. Orada

avlude dolaşan, çeşmenin yanında duran, begonvil alılarıyla büyümüş kemerlerin altındaki gölgelerde yürüyen konuklar vardı.

Jonas'a, "Quero geçerli bir soru sordu," dedi. "Buradan nasıl çıkacağız?"

"Bizim girdiğimiz gibi."

Dakikalar ilerledikçe Quero'nun cesedini masasının diz deliğine tıktıştırdılar. Jonas, Young Pitt'i koridordaki nöbet yerinden çağırdı ve ağır sandalyelerden birini kapıya dayadı. Lambanın ışıklarını söndürdü ve önce avluya ıktı. Duvarda nöbetçiler vardı ama etrafta dolaşan diğer konuklara olduğu gibi ona da pek aldışış etmediler. Kadınlar avluya adım atıp temiz gece havasından yararlanmak istercesine kendilerini yelpazelerken, müziğin hafif tınıları taş duvarlarda yankılanıyordu.

Bella'nın tekrar önderlik etmesiyle, sakın bir şekilde kalabalık n avluya doğru yürüdüler ve uzun boylu, sarıklı karayılan, hanımını ve arkadaşlarını şehre geri götürmek için bir araba ayarlarken beklediler.

Varian St. Clare, Hobson Grundy ve yarım düzine tayfayla birlikte, günün erken saatlerinde oda tuttukları küçük tavernada geride kalmıştı. Burası küçük ve tozluydu.

Havana'nın ana caddelerinin gürültüsünden o kadar uzaktı ki, eskimiş iki ahşap masanın bacakları arasında örümcek ağları vardı. Hancı, Varian'ın verdiği gümüş sikkelerle dolu kese karşılığında bu akşam için gözlerini ve kulaklarını kapatmaktan memnundu, ancak karısı otuz iki kiloluk top gülleleri büyüklüğündeki etli göğüslerini sergilemesine rağmen hiçbir sikke gelmediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Bira ekşiydi ve şarap suyla inceltilmişti ama güveç, tencereye ne tür bir kemirgen girmiş olabileceği konusunda endişelenmeye gerek bırakmayacak kadar yoğun ve doyurucuydu.

Dük toprak zeminde volta atarak Dante'nin karısından ve diğerlerinden haber getirmesini bekliyordu. Kavga etmiş, tartışmış, handa geride bırakılmasını protesto etmek için yumruğunu duvara vurmuştu ama Jonas kararlıydı ve Grundy'ye, eğer takip etmeye kalkarsa kafasına sopayla vurması talimatı verilmişti... levazım subayının gözlerinde rahatsız edici derecede hevesli bir vaatle kabul ettiği bir emir.

Gece yarısından kısa bir süre sonra, dışarıdan gelen yumuşak bir ısıklık ve hemen ardından engebeli toprak yolda yaklaşan bir arabanın sesiyle sabırsızlıkları ödüllendirildi.

İçerideki adamlar tüfeklerini kaldırdılar.

KAPI CİVATALANDI ve içeriden gelen boğuk bir meydan okuma mandalın tıkırtısına cevap verdi.

"Kendinizi tanıtın ya da kafanızı uçurun."

"Kafamı uçur, Hobson Grundy," diye seslendi Isabeau usulca, "Ve sonunda dırdırımı durdurmanın bir yolunu bulduğun için Kaptan Simon'ın teşekkürlerini alacaksın."

Parmaklık kaldırılıp kapı ardına kadar açıldığında, döşemenin diğer tarafından boğazı sıkılmış bir tavuğun ciyaklamasına benzer bir ses geldi.

"Kaptan Beau! Sen misin?"

"Başka biri değil," dedi.

"Tanrı'ya şükürler olsun!" dedi ve bir an için kendini unutarak onu kollarının arasına alıp kucakladı. "Hayatta olduğun haberini duyduğumuzda mutlu olmaya hazırдық! Kaptan Jonas'ın yanında kimseyi getirmesini beklemiyorduk! Yüce İsa, Meryem ve Yusuf!" Grundy iki kişinin daha kapıya yaklaştığını görünce bir adım geri çekildi. "Kaptan Juliet? Bayan Eva? Kendi bacağıma işmeden önce, bana bir şeyler görmediğimi söyleyin."

Juliet ona, "Hayal görmüyorsun," diye güvence verdi. Varian'ı gördüğünde küçük bir çığlık atarak odanın diğer ucuna koştu ve kendisine doğru koşan Varian'ı yarı yolda karşıladı.

Onu kollarıyla olabildiğince sıkıca sardı ve dudaklarını saçlarına gömdü. "Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı, yanaklarından süzülen gözyaşlarını kimin gördüğünü umursamadan.

Genç Pitt tavernaya girdi, Eva'ya destek olmak için bir kolunu ona dolamıştı. Molly, Bella ve Jonas daha sonra kapıdan içeri girdiler.

Grundy başını salladı. "Çifte şok yaşayacağım! Bırakın ailemizi eve getirmeyi, kapılardan geçebileceğinizi bile düşünmemiştik. Bu bir mucize. Lanet bir mucize."

"Bunu başardığı için Bella'ya teşekkür etmelisiniz," dedi Jonas. Bella'nın kendilerine valiyle özel bir görüşme ayarlamasından başlayarak, yatak odasının kilidini açmasına ve dinlenme odasında üç kadına saldırarak giysilerini almasına kadar gecenin olaylarını hızla anlattı. Sonunda Grundy başındaki şapkayı kaptı ve Bella'nın yanına gitti. Onu sözsüz bir kucaklamanın içine çekti ve bıraktığında gözleri parlıyordu.

"Sana çok sert davrandım genç kız, bunun için şimdi senden özür dileyeceğim. Bu gece burada yaptığın şey seni bu ekibin bir parçası yapıyor ve aksini söyleyenin çiğneyecek bir dişi bile kalmayacak."

"Teşekkür ederim, Efendi Grundy."

"Bana Hobbs diyebilirsin, tıpkı eşlerimin dediği gibi."

Jonas tartışmayı tekrar iş konusuna getirdi. "*Avenger*'ın nereye demirlediğini öğrenebildiniz mi?"

Grundy şapkasını tekrar kafasına geçirdi. "Evet. *San Jacinta* adında büyük bir kaltağa yakın, limanın tam ortasında demirlemiş ve etrafında yüz kadar gemi var. Ona göz atabilecek kadar yaklaşabilmek için labirentin içinden geçmeye çalışmak gibi bir şey."

"Eğer elimizdeki bilgiler doğruysa, Kaptan Simon ve kardeşim *Avenger*'da tutuluyor."

"Durumu kötü ama görebildiğim kadarıyla henüz batmaya hazır değil."

"Nöbetçiler mi?"

"Ön güvertede pipo içen iki kişi gördüm ama çoğunlukla limanın ortasında sidik kabından başka korunacak bir şey olmadığını düşünerek sessiz kaldım."

Jonas bir nefes verdi. "Birkaç ayrıntıyı atlamış olabilirim. Sabah olduğunda muhtemelen şehirdeki tüm askerlerin yüksek alarm durumuna geçmesine ve tüm gemilerin tam mürettebatla yola çıkmasına neden olacak detaylar."

"Ne yaptın, lanet kaleyi mi yaktın?"

Juliet başını Varian'ın omzundan kaldırdı. "Vali öldürüldü.

Anlık bir şeydi. Bir anda oluverdi." Jonas,

"İki de muhafız," diye ekledi.

Bella, "Bir dolaba kilitlenmiş üç çıplak kadını unutmayın," dedi.

Grundy, "Gideli iki ya da üç saatten fazla olmadı," diye haykırdı. "Ve üç saat içinde *Avenger*'da olmayı planlıyorum.

Mürettebat onarıldı ve limandan ayrılmaya hazır." Jonas ipek tuniğinin önündeki süslü örgülü düğmeleri açmaya başladı. "Filo bir hafta içinde yola çıkacağı için İspanyol mürettebatın çoğu tavernalarda ve genelevlerde sarhoş bir şekilde yatıyor ve eve dönmeden önce biraya ve kadınlara doyuyorlar. Eğer dediğiniz gibi, uğraşmamız gereken sadece bir avuç muhafız varsa, gemiye kolaylıkla binebilir ve esirleri serbest bırakabiliriz."

Grundy, "*Avenger* neşeli bir tekne değil," diye belirtti. "Yarı uykulu biri bile onun hareket ettiğini fark edecektir."

Isabeau, "Hobson haklı, birilerinin dikkatini çekmeden onu öylece limandan çıkarmayı bekleyemeyiz. Dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacımız var."

Grundy, "Limanı ateşe verin ve o piçleri yakın," diye öneride bulundu.

"Bu harika bir veda hediyesi olur," diye kabul etti Isabeau. "Ama yine de önce *İntikamcı*'yı tehlikeden uzaklaştırmamız gerekecek."

"Pinnace'i havaya uçurabiliriz. *Avenger*'a neşeli teknelerle yaklaşmak en iyisi olur zaten. Yüzgeci havaya uçurmak için birkaç bomba ayarlarız ve bu da onlara aval aval bakacakları bir şey verir."

"Bu gece duyduğum en kötü fikir değil." Jonas başını salladı. "Körfez aşırı kalabalık ve gemilerin çoğunun ambarlarında değerli yükler var. Onları yollarından çekip açık sulara götürmek isteyeceklerdir. Bu bizim avantajımıza olabilir."

"Peki ya kalelerdeki silahlar?" Varian sordu.

"Yeterli sayıda gemi dağılırsa, kendi gemilerini vurma ihtimaline karşı ateş açmayacaklardır."

"*Avenger* hasar gördü. Nasıl idare edeceği konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Juliet, "Bu kadar uzun süre su üstünde kaldı; limandan çıkmayı başarabilir," diye ısrar etti.

Varian, "*Avenger*'a bir saldırı planlıyorsanız insan gücümüz biraz yetersiz," dedi. "Jonas, Hobson, ben ve bir avuç mürettebat var."

"On," dedi Grundy. "Pigeon Cay'de yaptıklarının bedelini ödemek için can atan on arkadaş."

"Ve ben," dedi Genç Pitt. "Tabancayla en iyi atışı yapan ben olmayabilirim Efendi Grundy, ama yüz adım öteden bir martının gözüne ok atabilirim."

Young Pitt'in yanında duran Isabeau, "Hâlâ bir elim sağlam, silah ve kılıç kullanmayı biliyorum," dedi.

Eva ayağa kalkarak, "Ben de öyle," dedi.

"Böylece on yedi kişi olduk," diye açıkladı Juliet.

Varian içini çekti. "Siz, kesinlikle, bir baskına gidecek durumda değilsiniz." "Oğlun benim karnımda, Varian St. Clare ve eğer başına gelen

onca şeye rağmen tuttuğunu bırakmayacak kadar inatçı olduğunu kanıtladıysa

daha önce yapmadıysa, şimdi de yapmayacaktır."

Dük yardım için Jonas'a baktı.

Jonas ellerini kaldırdı. "Son otuz yılda öğrendiğim bir şey varsa o da bu ailedeki kadınlar bir şeyi kafalarına koyduklarında tartışmanın nafiye olduğudur."

Mutsuz olduğu her halinden belli olan Varian, Bella'ya döndü ama sağduyulu bir söz duymayı umduysa da büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

"Kaptan Dante'nin de onaylayacağı gibi tüfek ve tabanca kullanmakta ustayımdır ve korsan olarak fazla deneyimimiz olmasa da Molly'yi ya da beni kesinlikle geride bırakmayacaksınız. Eğer el ve ayak parmaklarımı doğru saydıysam, toplam yirmi kişi eder."

Hobson onun başındaki şapkayı kaptı. "Şimdi bir dakika dur bakalım, genç kız. Birinin göbeği fiçı kadar büyük olan beş kadını çekmemizi mi bekliyorsun, alınma Kaptan Juliet."

Juliet kuru bir sesle, "Alınmadım," dedi.

Bella bir an düşündükten sonra Molly'ye döndü. "Yurttaşları Havana sokaklarında içki içip fahişelik yaparken bir gemide sıkışıp kalmış birkaç sıkılmış nöbetçinin akşamını ne renklendirir sence?"

"Kadın arkadaşlığı mı?" Molly masumca önerdi.

"Cömert bir *pezevenk* eşlik ediyor," diye ekledi Bella. "Bence hatırı sayılır yeteneklerimizi bir peni karşılığında sunmaya karşı koymak zor olurdu. Bahse girerim hizmetlerimiz için teklif vermek üzere demiryolu boyunca hevesli bir şekilde sıraya gireceklerdir ve onlar bunu yaparken, diğer taraftan bir avuç sinsi adam gemiye binebilir."

"Orada bir grup fahişe gibi cesurca kürek çektiğinizi mi ima ediyorsunuz?"

"Ben de tam olarak bunu öneriyorum Bay Grundy," dedi Bella. "Ve muhtemelen daha önce hiç görmedikleri kadar güzel bir grup."

"Bu gece yaptıklarından sonra," dedi Jonas kaşlarını çatarak, "daha fazla riske girmene izin vermeyeceğim."

Bella elini cebine attı, iki tabancayı çıkardı ve ustalıkla sabit tuttu. "Bana neyi riske atıp neyi atamayacağımı söylemeye çalışan bir sonraki kişiyi vurma konusunda oldukça ciddiylim."

Jonas uzun bir süre baktı, sonra kıkırdadı ve silahları yavaşça onun elinden aldı. "Anlaşıldı. Yine de bir sahil fahişesine göre biraz zarif görünüyorsun."

Bella uzandı ve hacimli ipek etekliği kaldırdı. "Beni bu lanet osuruktan kurtar ve Molly'ye bıçakla beş dakika ver. Bu elbiseyi bir Cheapside fahişesine aitmiş gibi gösterecek."

MOLLY'nin bıçak kullanma becerisine rağmen, hancının karısı çağrıldı ve birkaç dakika sonra, giydiği dekolteli pamuklu bluz da dahil olmak üzere, eski püskü gardırobunun çoğu dağıtıldı. Kadın evine döndü.

kocası mutlu bir şekilde kendi avuç dolusu gümüş parasını tutuyordu. Bella, derin ve kullanışlı cepleri olan mavi ipek eteğini saklamaya karar verdi ama korsesini ve kollarını atarak keten kombinezonunun üzerine sadece bir korse giymeyi tercih etti.

Kadınlar giysilerini ayarlayıp rollerine uygun giyinirken, Varian da Jonas'ın bir karamoor hizmetkârı olarak giydiği tunik ve sarığı takıyordu. Siyah pantolonu ve diz altı çizmeleriyle kısa sürede liman kenarındaki bir pezevengi andırıyordu.

Jonas ve Grundy birkaç adamla birlikte tekneye döndüler ve taşıyabildikleri kadar silah ve mızrağı çıkarıp iki balıkçı teknesine yüklediler. Dante gemide kalan barut fiçileri yığınının uzun bir fitil sardı ve rüşvet olarak kullanılması düşünülen ağır hazine sandığını karaya sürükledi. Hancı içindekileri gördüğünde neredeyse bayılacaktı ama Jonas ona fitili nasıl ve ne zaman ateşleyeceğine dair talimatlar verirken gözleri faltaşı gibi açılmış ve sürekli istavroz çıkararak dinledi.

Bella gergindi ama garip bir şekilde karnında kelekler uçuşmuyordu. Kadınların baskında önemli bir rol oynamasını önerme cüretinin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak enerji hala damarlarında dolaşıyor ve onu, her ikisi de sakın bir şekilde silahlarını dolduran ve yarım düzine bıçağı kıyafetlerinin içine sokan Isabeau ve Juliet Dante'nin yanında olmanın verdiği yeni bir tür güvenle dolduruyordu.

Kendisi de utangaç ve sessiz bir hizmetçiden cesur bir müttefike dönüşen Molly, Eva'nın yaralı bileğini neredeyse topallamadan yürüyebileceği kadar sıkı sarmasına yardım etti. İkili, Bella ve Dante'yi bir kenara bırakırsak, handan ayrılıp teknelere doğru yola çıkan son kişilerdi.

Dante, "Bu planın tehlikeli ve pervasızca olduğunun ve başarı şansımızın korkutucu derecede düşük olduğunun farkındasınız," dedi.

"Hatırladığım kadarıyla valiyi görmek için kaleye girme şansımız hakkında da aynı şeyi söylemişsiniz."

Dante bir parmağını kızın yanağında gezdirdi ve saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Beni korkutan şeyler listemi, büyük mavi gözlü ve büyük miktarda yanlış yönlendirilmiş cesareti olan kadınları içerecek şekilde revize ettim."

"Bu yanlış yönlendirme değil, Kaptan, ve kesinlikle cesaret de değil. Bu inanç. Geçtiğimiz iki ay boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da size ve yapmaya karar verdiğiniz şeyi tam olarak yapma kararlılığınıza güvenmem gerektiğidir."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Benim için her zaman bir sürpriz oldunuz, Leydi Çevikparmak.

Korkarım ki, hayatım boyunca uyguladığım bir kuralı çiğnemem için beni şok etmiş olabilirsiniz."

Bella hangi kural olduğunu soracaktı ki Grundy'nin sert fısıltısı gölgelerin arasından geldi. "Tekneler hazır. Herkes gemiye bindi, Kaptan. İçeride kimse kaldı mı?"

"Sadece ben ve kadınım," dedi Jonas.

Bella'nın gözleri büyüdü. "Senin kadının mı?"

"Bunu bir düşünün. Tabii bu ihtimalin düşünölemeyecek kadar korkunç olduğunu düşünmüyorsanız."

Yanıt beklemeden üç boynuzlu atını giydi ve hanın dışına çıktı, çizmeleri toprak ve çakıl üzerinde çıkırdıyordu.

Bella uzun, akılsız bir an boyunca döşeme tahtalarına yapışmış bir şekilde durdu, sonra kendini silkeleyerek onun peşinden teknelere doğru koştu.

T İki ahşap balıkçı teknesi karanlığın içinde gizlice ilerliyordu, kürekleri ses çıkarmasın diye paçavralarla bağlanmıştı. Arada sırada bir kalyonun yanından geçtiklerinde gemiden sesler duyuyorlardı ama çoğu zaman

gemiler karanlık ve sessizdi, demirde tembelce sallanıyorlardı. Bazılarının baş ve kış taraflarında güverte fenerleri vardı ama hava pusluydu ve bunların yaydığı ışık güve ve sivrisinek bulutları tarafından işgal edilmişti.

Varian ve iri yarı bir başka tayfa ilk tekne kürekleri çekiyordu. Isabeau pruvada öne doğru oturmuş, keskin gözleriyle devriye botuna dair bir işaret var mı diye sağı solu tarıyordu. Herhangi bir rahatsızlığı olduğunu kabul etmeyi reddeden Juliet, hamile karnının üzerinde ille de yüksek duran bit dolu bluzunu ve dar eteğini sürekli düzeltiyor, çekiyor ve küfrediyordu. Uyluklarına bir tabanca ve iki hançer bağlamıştı, üçüncü bir bıçak da sırtının alt kısmında kılıflıydı. Ortada Eva'nın yanında otururken, Bella ve Molly kış tarafta, arkalarında iki kürekçi vardı.

Avenger'ın yerini tespit ettiklerinde plan, kızların bulunduğu tekneyi önden göndererek nöbetçilerin dikkatini çekmektir. Onlar mallarını sunarken, Jonas'ın komutasındaki silahlı tayfalarla dolu ikinci balıkçı teknesi güverteye çıkacak ve yollarına çıkan nöbetçilerle ilgilenecekti.

Planda kusurlar vardı elbette. Muazzam kusurlar. Eğer hancı fitili çok erken ateşlerse ve pinnace çok erken patlarsa, tüm liman alarına geçecekti. Çok geç patlarsa ya da fitil barut fiçilerine ulaşmadan boğulursa, körfezden çıkmak için patlatmak zorunda kalacaklardı.

Erkeklerden ya da Dante'nin kadınlarından hiçbiri bu kusurları *İntikamcı*'yı yeniden ele geçirme girişimini iptal etmeye ya da ertelemeye değer bulmadı. Bella başlangıçta heyecanlı ve baskına kabul edilen bir katılımcı olmaya hevesli olsa da, Jonas'ın yapmaya koyulduğu şeyi tam olarak yapabileceğine dair daha önce hissettiği güven, küreklerin her vuruşunda daha da geride kalmış gibi görünüyordu. Heyecan yerini göğsünde şiddetli bir çarpıntıya bırakmıştı. Nabızı hızla atıyor, düşünceleri karmakarışık oluyor ve ayaklarının dibinde saklı duran tüfeklerden birinin kaydığını her hissettiğinde kalbi boğazına doğru fırlıyordu.

Hırsız olarak geçirdiği onca yıl boyunca çok az şeyi şansa bırakmıştı. İçgüdüleri tehlike sezdiğinde, planlarını iptal edip yoluna devam etmişti. Onu uyarmak için çırpanan kelebeklerin rahatlığı her zaman vardı ama bu gece, o çırpanan kanatlar ezilmiş, ezilmiş ve yok edilmişti.

Geçtiğimiz haftalara ait görüntüler zihninden geçerken, güneş ışığında güvertede duran ve dürbünle bakan üç uzun boylu adam gözünün önüne geldi. O ve Molly bu manzara karşısında dehşete düşmüşlerdi ve evet, o adamların ve mürettebatlarının rüzgârı ufkun en uzak noktasına kadar takip etmelerine olanak tanıyan bir yaşam tarzının özgürlüğüne imrenmişti.

Ancak başka görüntüler de vardı. Kan lekeli masasıyla ameliyat ve kangren olmuş bacağı testereyle kesilen Digger. Pigeon Cay'deki yıkımın dehşeti. Jonas Dante evini ve ailesini kaybettiği için ağlarken ona sarılmanın şoku.

Kadınım, demişti. Düşünmek için çok mu korkunç bir ihtimal?

Son iki aydır onun yatağını paylaşmak, onu coşkunun en yüksek zirveleriyle tanıştırmıştı. Onun yaşam tarzını paylaşmak, onunla birlikte gelen tüm korkuları, dehşetleri ve dehşeti paylaşmak anlamına gelebilirdi. İkisinin de birbirlerinin arkadaşlığıyla rahatladıkları inkâr edilemezdi ama adam evliliğe olan isteksizliğini açıkça ortaya koymuştu, tıpkı onun gibi. Hiçbir zaman aşk duygularını dile getirmemiş, bu kelimeyi bir sevgi ifadesi olarak bile kullanmamıştı. Ve eğer bu çarpıntı, çaresiz kafa karışıklığı aşkın nasıl hissettirdiğiye, Bella da bunun bir parçası olmak istemiyordu.

"Hanımefendi? Bella? İyi misin?"

Bella gözlerini kırıştırdı ve Molly'nin endişeli yüzü odak noktasına geldi. "Tabii ki iyi değilim," diye fısıldadı. "Kalbim boğazımda, nefesimi tutamıyorum. Ellerim... ellerime bak!" Onları havaya kaldırdı ama havanın göremeyecek kadar karanlık olduğunu bildiği için usulca ekledi: "Titriyorlar. Hiçbir zaman

Kralın metresinin göğsünden mücevherleri koparıırken bile titremem!"

Evangeline Dante bu konuşmayı duydu ve omzunun üzerinden fısıldamak için döndü. "Eğer teselli olacaksa, dizlerim o kadar şiddetli birbirine çarpıyor ki kimsenin onları duyamaması bir mucize."

Juliet keskin bir ses çıkardı. Bu sessiz kalması için bir uyarı olarak yorumlandı, ama tamamen istemsizdi ve Bella karanlıkta bile ellerinin aşağı kayarak karnının şişkinliğini kucakladığını görebiliyordu.

İSPANYOL BAYRAĞI ana güvertenin üzerinde yükselen baş ve kış kaleleriyle devasa b i r canavardı. Suyun içinde ağır ağır ilerliyordu, ambarları altın ve gümüş külçelerle doluydu. Seksen top ve yedi yüz asker ve mürettebat taşıyordu; üç direğindeki her yelkende kudretli kırmızı Katolik haçı vardı. Her direk bayraklar ve flamalarla süslenmişti. Arma halatlarından sarkan çok sayıda fener, balıkçı tekneleri limandaki gemi labirentinde manevra yaptıktan sonra *San Jacinta*'dan gelen ışıltıyı nispeten kolay bir şekilde fark etmeyi sağlamıştı. Şimdiye kadar ay ışığının eksikliği ve gölgelerin kalınlığı iki küçük tekneyi gizlemeye yardımcı olmuştu ama amiral gemisinden yayılan parıltıda bu güvenlik pelerini artık yoktu. Dahası, ışık *Avenger* ve *Iron Rose* da dahil olmak üzere yakınlarda demirlemiş gemilerin gövdelerini aydınlatmak için yüz metre ya da daha fazla uzanıyordu.

Balıkçı teknelerinin sakinleri ilk kez savaş hasarının tüm boyutlarını görebiliyordu. Güzel gemisinin durumunu gören Juliet'in acı dolu nefesinin fiziksel bir rahatsızlıkla pek ilgisi yoktu. *Rose'un* kış güvertesi enkaza dönmüş, küpeştesi ve küpeştesi güverteye kadar yerle bir olmuştu. Sadece bir direği on feet yukarıda duruyordu, diğer ikisi vurulmuştu. Gövdesindeki büyük delikler, gemiyi kasıp kavuran yangınlar yüzünden kömürleşmiş ve geriye kalan birkaç top ağzı da parçalanmış ya da tamamen yok olmuştu. Suyun içinde o kadar alçalmıştı ki, onu tekrar denize elverişli hale getirmek için çok fazla su baskını olduğu belliydi. İspanyol galipler onu Havana'ya tamamen açgözlü nedenlerle ve ele geçirilmesi karşılığında yüz bin düka altını tahsil etmek için çekmiş olmalıydılar.

Güvertede vinçler vardı, büyük olasılıkla enkaz limandan çıkarılıp batırılmadan önce değerli silahlardan kurtarabildiklerini kurtarmak için.

Avenger, kıçından elli metre uzakta, yüksek ve gururlu bir şekilde duruyordu. Hırpalanmış ve neredeyse parçalanmıştı ama İspanyollar kapsamlı onarımlar yapmış, üç sağlam yeni direk dikmiş, güvertesindeki ve gövdesindeki keresteleri değiştirmişlerdi. Kıç galerisindeki eğimli pencereler yeni cam bölmelerle parıldıyordu ve yeni bir kat boya geminin adını gizlemişti. Sanki havada bir şeyler sezmiş gibi sallanıyor ve kendisini devasa amiral gemisinin gölgesine hapseden demir halatını çekiştiriyordu.

Hâlâ yüz metre uzaktayken ve yakındaki bir kalyonun gölgesinden korunurken, Isabeau Jonas'a yanaşmasını işaret etti. Balıkçı tekneleri hafifçe birbirine çarparken, adamlar onları sabitlemek için siperliklere tutundular.

"*Avenger*'la aramızda bir sürü açık su var," diye fısıldadı Grundy, etraflarındaki filonun büyüklüğü karşısında dehşete düşmüştü.

Isabeau, *San Jacinta'nın* üç top güvertesini başıyla işaret ederek, "Çok da fazla ateş gücü var," dedi.

"Evet," dedi Jonas, yüz ifadesi asıktı. "Hepimiz bir daire çizip *İntikamcı*'ya gölgelerin daha yoğun olduğu uzak taraftan yaklaşmalıyız. Dikkatlerini pruvanın ilerisinde tutmaya çalışın. Biz onlara kıçtan yaklaşacağız."

Yeni emirler verdi ve kürekleri tekrar suya indirmek üzereydi ki Isabeau uzanıp oğlunun koluna dokundu. "Kardeşinin ve babanın hayatta olduğunu biliyorum. Yaşadıklarını biliyorum ama-

"Elbette hayattalar. Ve sizin gibi, her ikisinin de onları almaya gelmemizin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettiklerini garanti ederim."

Isabeau usulca gülümsedi ve kolunu küçük bir kez daha sıktı. "Gereksiz riskler almamanızı söyledim ama sanırım bunun için çok geç, o yüzden size iyi şanslar demekle yetineceğim."

"Sana da anne. Sadece dikkatlerini çek ve tut, gerisini biz hallederiz. Ve... işini çok iyi yapmaya çalış, tüm filonun sana bozuk para atmasını istemeyiz."

Jonas iterek aralarındaki siyah su boşluğunu genişletti. Bella'ya son bir kez baktıktan sonra adamlarına küreklerini tekrar daldırmaları için başıyla işaret etti.

Isabeau onların karanlığın içinde kayboluşunu izledikten sonra Varian'a başını salladı. "Yüze kadar sayacağız, dedi, sonra da cesaretle ileri atılacağız. Güvertede en az dört muhafız gördüm. İki önde, iki arkada."

"Geminin ortasında iki tane daha," dedi Juliet, "ve bir tane de ana direğin üzerindeki yuvada. Ve kış kamarada da ışıklar görünüyor."

Bir dalga balıkçı teknesinin kış tarafını itti ve kalyonun gövdesine sertçe çarpmak üzere savurdu. Bella'ya bir silah sesi gibi geldi ve gemideki herkes toplu halde nefeslerini tuttu, ancak üzerlerinde hiçbir meraklı kafa belirmedi, hiçbir alarm sesi duyulmadı ve uzun, zonklayıcı bir andan sonra nefesleri kesildi.

"Yeterince uzun," diye fısıldadı Isabeau. Brandanın altında sakladıkları teneke fenerin kenarlarını kaldırdı ve pruvaya monte edilmiş küçük bir kancaya astı. Varian ikinci bir fener çıkardı ve adamlar kalyonun arkasından kürek çekerek *Avenger*'a *San Jacinta*'dan yayılan ışığın kendilerine değmeyeceği sancak tarafından yaklaştılar.

Pruvaya yanaştıklarında ellerini ağzına götürdü ve gemideki muhafızları İspanyolca selamladı.

Küpeştenin üzerinden eğilen iki kafa belirdi. "Oraya kim gidiyor?"

"Nefis zevklerle dolu bir akşam, dostlarım. Beş güzel hanımefendi önemli yeteneklerini sizlerle paylaşmak istiyor."

Muhafızlardan biri el sallayarak onları uzaklaştırdı. "Kimsenin gemiye binmesine izin verilmiyor. İlerleyin."

"Ne tür bir şehvet düşkünü, en azından sunduğumuz malları görmeden bizi gönderir? İşte, daha yakından bakın." Feneri aldı ve Bella'nın başının üzerine kaldırdı. Saçları hâlâ parlak bukleler halindeydi, omuzları çıplak ve pürüzsüzdü, ışığın altında bembeyaz parlıyordu. Molly onun yanında gülümseyerek muhafızlara el salladı, sonra da pürüzlü dudaklarını büzerek öpücükler gönderdi. Juliet ve Eva kıkırdayıp göğüslerini avuçladılar ve neredeyse korsajlarının kenarlarına doğru ittiler.

Muhafızlar da sırtarak karşılık verdi. Onlara güvertede görevli olan iki kişi de katıldı ve kendi aralarında heyecanla konuştular.

"Şarabımız da var," dedi Varian, büyük bir taş çömleği kaldırarak. "Tüm Havana'nın en iyi şarabı. Hepsinden iyisi, bu ödül size hiçbir şeye mal olmayacak! Bizzat *Yüzbaşı* Recalde tarafından gönderildik!"

"Recalde?"

"Yetenekleri sizi okul çocukları gibi titretecek ve ağlatacak bu tatlı güzellikler için iyi para ödedi. Bu -" feneri karısının başının üzerinde salladı- "bir tüfeğin namlusundan top mermisi emebilecek bir ağzı var!"

Muhafızlar kısa süreliğine ortadan kayboldular ve tekrar ortaya çıktıklarında altı tanesi küpeştenin üzerine eğilmişti; içlerinden birinin üzerinde muhafızların kaptanı olduğunu gösteren kıızıl çizgili çift ceket ve tüylü morion miğfer vardı.

Karanlığın içinde gizlenmiş olan Jonas kahkahaları duydu ve demir halatını ilk çeken oldu, onu tırtıl gibi elleri topuklarında diğer dokuz adam izledi, Grundy en son geldi. Siperin üzerinden hızlıca bakınca altı İspanyol'un küpeştede, bir diğerinin kış güvertede ve bir adamın da karga yuvasında olduğunu gördü.

Jonas küpeşteye yaslanmış, gergin bir şekilde dudaklarını yalayan Genç Pitt'e baktı, çünkü ne kadar sık savaşa girmiş olsa da hiç adam öldürmemişti.

"Sana güveniyoruz, delikanlı. Yapabilir misin?"

Pitt yayı omzunun üzerinden ayarladı. "Yapabilirim efendim. Babamı bulmama yardım edecekse, yapabilirim."

"İyi adam."

Bütün adamlar küpeşte boyunca çömeldiğinde Jonas işaret verdi ve sessizce siperin üzerinden yuvarlanarak güverteye indiler. Jonas, Genç Pitt'i peşine takarak güvertenin gölgeleri arasına daldı. Adamların geri kalanı yerlerini alana kadar bekledi, sonra Pitt'e başıyla işaret etti, o da derin bir nefes alıp yayına bir dizi ok takmaya başladı ve hızla birbiri ardına ateş etti. İlk önce karga yuvasındaki nöbetçiye vurdu, ok karanlık gece havasını ölümcül bir *tiz* sesle kesti. Nöbetçi öne doğru çökmeye başlamadan önce ikinci, üçüncü ve dördüncü oklar küpeştede duran muhafızları vurdu. Arkadaşları bir terslik olduğunun farkına varana kadar Jonas ve adamları güvertede koşturuyor, kılıçlarını çekmeden iki kişiyi daha öldürüyorlardı.

Geriye sadece tüylü *capitán de los guardias*'ın çenesinin altında bir palanın ucunu tutan kıızıl saçlı şeytana şaşkınlıkla bakması kalmıştı.

"Gemide daha kaç adam var?"

Muhafız cevap vermek yerine bir alarm çığlığı atmaya başladı. Jonas öne doğru eğildi ve bıçağı adamın boğazına saplayarak bağırışını kanlı bir feryada indirdi.

Adamlar iki gruba ayrıldılar ve geminin her iki yanına dizildiler, alçakta çömelmiş, sessiz çıplak ayaklarla ilerliyorlardı. Jonas ve Genç Pitt geminin

alt güvertenin karanlığına iniyordu. Şaşırtıcı bir şekilde ne nöbet tutan bir muhafız, ne hamaklarda uyuyan bir adam, ne de küçük bir ışık havuzunun üzerinde kambur kambur oturmuş zar atan üç İspanyol tayfa vardı.

Üç ok bir homurtu, bir boğuk çığlık ve güvertede ölü olarak devrildiklerinde üç ağır gümbürtü üretti. Dante sessizce büyük kamaraya doğru ilerledi, orada Jonas'ın bıçağına ses çıkarmadan düşen başka bir İspanyol muhafızla karşılaştılar.

Buraya kadar her şey çok kolay görünüyordu ve Jonas'ın tüm duyuları alarma geçmişti. Büyük kabinin içinden merhamet dileyen bir ses ve ardından bir kadın kahkahası duydu. Kapıyı tekmeleyerek açtığında tam on saniye boyunca şaşkın şaşkın durdu.

Şişman, kırmızı yüzlü bir İspanyol kabinin ortasında cırılçıplak duruyordu. Elleri arkadan bağlıydı, yanağı yere bastırılmıştı, kızı havadaydı ve kadının elinde tuttuğu kırbaçtan çıkan kırmızı kırbaç izlerini gösteriyordu. Kadın, göbeğinin altında biten dantel korsenin sağladığı tüm mütevazılığa rağmen çıplak da olabilirdi. Tüylü bir maske yüzünün üst yarısını kaplıyor ve onu hınzırca sivri gagalı bir şahine dönüştürüyordu.

İspanyol dikleşti ve şişkinliği ortaya çıktı. "Bu rezaletin anlamı ne? Kamarama girmeye nasıl cüret edersin!"

"Kulübeniz mi?" Jonas kaşlarını kaldırdı. "Buraya son geldiğimde bu kulübe babama aitti."

"Baban-" İspanyol'un gözleri irileşti. "*Baban!*" "Adını duymuş olabilir misin? *El pirata lobo?*"

Kadın kırbacın sapını kalçasına vurdu. "*Kaptanla* bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin!"

Jonas ters ters baktı. "Peki sen kim oluyorsun?"

Tekrar kalçasını tokatladı. "Önümde diz çök, küstah *piyon* ve öğreneceksin!"

Kaptan döndü ve öfkeli bir panik içinde fısıldadı. "Çöz beni. Beni hemen çöz ve o aptal çenenı kapat!"

Jonas, "Bağları yerinde kalsın," diye karşı çıktı. "Ama evet, ç e n e n i kapat."

Koridorda bir ayak sesi duyunca döndü ve palasını kaldırdı ama bu kendi adamlarından biriydi.

"Efendi Grundy size her şeyin yolunda olduğunu söylememi istedi, onları yakaladık efendim, ambara doğru ilerliyor."

Dante başıyla onayladı. "Bu çifti sıkıca bağlayın ve ağızlarını tıkayın. Efendi Pitt, feneri alın ve benimle gelin."

Kamaradan çıktı ve barut deposunun ve kargo ambarlarının bulunduğu orlop güvertesine inerken merdiven basamaklarını ikişer ikişer çıktı. Sarmal kablo yığınlarının etrafından dolanarak, adımları gövdeden sızan su birikintilerinde sıçrarken, kısa süre sonra normalde kargo ve ganimetle dolu olması gereken ambarları buldu.

"İçeride biri varsa, kapıdan uzak dursun!" diye bağırdı. Bir an sonra bir balta kaldırdı ve demir kilide doğru savurarak tahtadan kopardı. Bir mürettebat kapıyı açmak için öne fırladı. İçeride, elleriyle yüzlerini fener ışığından koruyan, Güvercin Kayası'ndan sağ kurtulmuş yirmi cılız, pis insan vardı. Gözlerinin alışması ve kurtarıcılarını tanımaları bir an aldı ama tanıdıklarında coşkulu bir tezahürat yükseldi ve pis kokularını ve sevinçlerini paylaşmak için kapıdan dışarı döküldüler.

İkinci bir deponun içinden yumruklar savruldu.

"Geri çekilin!"

İkinci bir balta darbesi kilidi parçaladı ve kapı açıldı. Gabriel Dante hızla dışarı fırladı ve Jonas'ın neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu. Gabriel Jonas'ın omzuna bir tokat atıp onu serbest bırakmadan önce iki kardeş uzun dakikalar boyunca duygularından arınmış bir şekilde sarıldılar.

"Buraya gelmek için çok geç kaldın!" Sesi susuzluktan kısılmıştı ama gülümsemesi zayıf ışıktaki bembeyaz parlıyordu. "Can sıkıntımı hafifletmek için kendi bacağımı kemirmeye başlamaya hazırdım." Jonas'ın kolunu kavradı. "Annemden haber var mı? Juliet'ten?" Dişlerini birbirine geçirdi ve korkuyla sıkarak sordu, "Ya Eva? Eva'dan haber var mı?"

"O yaşıyor. Juliet yaşıyor. İkisi de annemle birlikte."

"Oh, Tanrı'ya ve tüm azizlere şükürler olsun. Mağaralara gitmeyi reddetti. Ona bunu yapmasını, çocuklarla birlikte gitmesini emrettim ama o reddetti."

Jonas Gabriel'in kolunu kavradı. "Baba? Babam burada mı, gemide mi?"

Gabriel bir elini yağlı saçlarının arasında gezdirdi. "Karaya çıkarıldığımızdan ve Havana'nın iyi insanların üzerimize çürük meyve ve bok atmaları için kafeslere asıldığımızdan beri onu görmedim. Dün buraya geri getirildim ama babam geride bırakıldı ve bir daha da haber alamadım."

Jonas alçak sesle hırlayarak Gabriel'den uzaklaştı ve önce üçüncü, sonra da dördüncü ambardaki derme çatma kilide saldırdı. Tökezleyerek dışarı çıkan adamlar susuzluktan ölüyorlardı ve doğruca su varillerine yöneldiler, ama orada

Simon Dante'den hiçbir iz yoktu. Jonas beşinci ambarı kırmak üzereydi ki Gabriell'in bağırdığını duydu.

"Jonas! Buraya gel!"

Gabriel yaralı olup olmadığını kontrol etmek için ambarların her birine birer fener götürmüştü. Üçüncü ambarda, uzak bölmeye yaslanmış pis bir paçavra yığını buldu. Önce altındaki adamın öldüğünü düşündü ama sonra bir elin yavaşça yukarı doğru sürüklenerek üzerine vuran parlak ışığı engellediğini gördü.

Jonas hızla arkasından yaklaşırken Gabriel hızla dizlerinin üzerine çöktü. "Baba mı?"

"Hayır. Ben Geoffrey Pitt."

Jonas kardeşinin yanına çömeldi. Görmeye alışık oldukları, her zaman gülümsemeye hazır, babalarının şakalarının altında ezilen, temiz traşlı, bilgili adam değildi bu. Pitt'in saçları kir ve kurumuş kanla kabuk bağlamıştı, kafasının etrafında bir gözünü kapatan lekeli bir bandaj vardı. Cildi solgundu, elleri titriyordu ve paçavra tabakasını fırçaladıklarında gömleği kurumuş kanla kahverengileşmişti, sol bacağı kirli bandajlarla bağlanmıştı.

Jonas ona dokunmak için uzandığında, Pitt'in yumrukları havaya kalktı ve onu savuşturmaya çalıştı.

"Geoffrey? Benim, Jonas! İkimiziz, Jonas ve Gabriel!"

Pitt'in sırlı gözleri yavaşça, aptalca kırıştı. "Jonas Spence? Seni yaşlı piç. *Egret*'le Çin'e gittiğini sanıyordum."

Jonas acımasızca gülümsemeyi başardı. "Bana hep büyükbabama benzediğimi söyledin ve evet, o da gemisiyle Çin denizine açılmaya yemin etmişti."

Gabriel bir eliyle Pitt'in alnına dokundu. "Ateşten yanıyor. Onu buradan götürmeliyiz."

Pitt'in gözleri Gabriel'in sesine doğru döndü ve keskin bir tanıma çılgılığıyla genişledi. "Simon! Yaşıyorsun. Tanrı'ya şükür, yaşıyorsun."

Jonas hızla döndü ama Geoffrey'nin oğlu Genç Simon Pitt'e hitap ettiğini fark edince gülümsemesi soldu.

Varian, Juliet, Isabeau ve Eva mürettebatın arasından geçerken, ambarın dışında yaşanan bir başka kargaşa tezahüratla karşılandı. Eva kendini Gabriell'in kollarına bıraktı, ardından Juliet ikiliyi sımsıkı kucakladı. Isabeau eşikte kıpırdamadan dururken, oğlunu gördüğünde gözleri rahatlama yaşlarıyla doldu.

Gözlerini ayırıp Jonas'ın kucagında tuttuğu kişiyi gördüğünde rahatlama hissi kayboldu.

"Geoffrey," diye fısıldadı. "Aman Tanrım, Geoffrey. O mu--?"

"Öldü mü?" Pitt, Isabeau'nun yüzüne odaklanmaya çalışacak kadar kendine gelmişti ama gözleri niyetinden bağımsız olarak dönüp duruyordu. "Henüz değil, güzel bayan. Henüz değil. Christiana seninle mi? Ona söylemeliyim... söylemeliyim..." Başı öne eğildi ve bilincini korumasını sağlayan gücünü kaybetti.

Isabeau bir hıçkırığı bastırmak için titreyen parmaklarını ağzına bastırdı, sonra Jonas'ı öne doğru salladı. "Onu bu cehennem gibi yerden çıkarın ki yaralarına bakabilelim. Babandan bir iz var mı?"

"Hayır. Quero piçi her şeye rağmen doğruyu söylüyor olmalı," Jonas'ın sesi yeni keşfettiği öfkeyle gerilmişti. "*San Jacinta*'ya götürülmüş olmalı."

"B"En iyi tahminime göre fazla zamanımız yok," dedi Hobson. "O hancının herhangi bir işaret için bekleyeceğine güvenmiyorum, cepleri doluyken değil. Gümüş. Patladığında yelken açmaya hazır olmalıyız."

Büyük kamarada toplanmışlardı. Bella ve Molly yaralarıyla ilgilenirken Geoffrey Pitt ranzada yatıyordu. Eva temiz sargı bezleri için bir çarşafı yırtarak işe yarıyordu. Isabeau masada oturuyor ve çoğunlukla sessiz bir şekilde adamların bir sonraki adımı ne yapacaklarını tartışmalarını dinliyordu.

"İntikamcı çok dayak yedi," dedi Gabriel, "ama kalbi çok güçlü ve fırsat verilirse bizi buradan çıkaracaktır."

"Evet." Jonas kamaranın içinde volta atarken kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. "Yelkenlerde hazır bekleyen bir mürettebata ihtiyacımız var. Pinnace patladığında -eğer o lanet şey patlarsa- demiri kesip onu buradan çıkarmanız gerekecek."

"Babam olmadan gitmiyoruz!" Juliet ısrar etti. İleri doğru bir adım attı ama keskin bir çığlıkla geri çekildi ve iki büklüm oldu. Isabeau ve Varian hemen yanına koştular ama onlar yetişmeden acıdan neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

"Aman Tanrım, şimdi olmaz," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Sorun bebek mi?" Varian sordu.

"Hayır, seni ahmak. Bu Kaptan Noel'in erken gelişi!"

"Valinin şatosunda sancıları başladı," dedi Bella sessizce. "Ve sen hiçbir şey söylemeyi düşünmedin mi?" Varian ona ters ters baktı.

Bella ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Neyi farklı yapmalıydık? Onu geride mi bıraksaydık?"

Juliet başını çevirdi ve acısı azalırken Bella'ya ilk kez gülümsedi. "Bunun için teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etmeyin. Digger sağ olsun, bir yarayı dikebilir ve bir bacağın güdük kısmını sarabilirim ama hiç bebek doğurtmadım."

"Juliet haklı," dedi Isabeau sözünü keserek. "Simon olmadan buradan ayrılmayacağız. Eğer *San Jacinta*'nın güvertesindeyse...?"

Jonas, "Onun peşinden gideceğim," dedi.

Gabriel, "*Biz...* onun peşinden gideceğiz," diye düzeltti. "Sen, anne, onu *Avenger*'ı olabildiğince çabuk yelkenle indirin ve limandan defolup gidin." "İkinizi de geride bırakacak değilim!" Isabeau ısrar etti.

"Geride kalmaya hiç niyetimiz yok," dedi Jonas. "Babamı alır almaz, siz daha limandan çıkamadan gemiye geri döneceğiz."

Biri homurdandı ve tüm gözler çıplak İspanyol'a ve sıkı sıkıya bağlanmış ve bir köşeye itilmiş hizmetçisine döndü.

Gabriel onun yanına geçti ve ağzındaki tıkaçı çıkardı. "Söyleyecek bir şeyiniz mi var, *kaptan*?"

"Eğer korsan kurt *San Jacinta*'da tutuluyorsa, bırakın gemiden çıkarmayı, onu asla göremezsiniz bile. Gemide beş yüz *soldado*, iki yüz de *donanma* mürettebatı var. O değerli bir esir. Korumasız bırakılamayacak kadar değerli."

"Bu geminin bir ödül olarak eşit değerinde olduğunu düşünürdüm, yine de gemide sadece bir avuç adam vardı."

İspanyol yanındaki kumaş parçalarını yere tükürdü. "Bu *puta* gemisi iyi kullanılmış bir fahişe gibi sızdırıyor. Açık sulara ulaşmadan batacak."

"O zaman seni kaptan yaptıklarına göre pek de iyi düşünmüyorlar sanırım."

Gabriel paçavraları İspanyol'un ağzına geri soktu. "Bence onları denize atalım ve ne kadar hızlı battıklarını görelim."

"Oysa ben kabinleri arayalım derim. Bakalım bir uzun gemiyi *soldadolarla* dolduracak kadar miğfer ve zırh bulabilecek miyiz? *San Jacinta*'da yedi yüz adam var, her yüzü tanımaları mümkün değil. Bu arada Grundy... hazırlaman gereken başka küçük bir sürprizin var mı?"

Hobson sırtıttı. "Evet Kaptan. Kışta üç jollyboat gördüm; onları yanıcı maddelerle doldurup serbest bıraktığımızda Engizisyon ateşleri gibi yanacaklar." Parmağını yakındaki tayfalara doğru uzattı. "Sen, sen ve sen... birkaç fiçi barut alın ve onları yukarı getirin. Geri kalanınız beni bulun."

birkaç varil zift, reçine, kükürt... yanacak ne bulabilirsiniz. Bu limanı öyle bir aydınlatacağız ki, Şeytan kendisine doğru gelen bir misafiri olduğunu anlayacak."

YENİDEN BİRLEŞEN Cehennem İkizleri Güvercin Kayası'ndan kurtulanları silahlandırıp ana güverteye geri götürdüler. Mürettebat küçük kara böcekler gibi sessizce fare halatlarına tırmandı ve avluya yayıldı. Ellerinde baltalar olan tayfalar kış tarafta çömelmiş, demiri kesmeye hazır bekliyorlardı. Diğerleri sessizce silahları kontrol edip barut ve fişek getirirken, Jonas ölen *capitán de los guardias*'tan aldığı çizgili duble ceket ve tüylü morion miğferiyle güvertede rahatça ileri geri yürüyor, ara sıra güverte fenerinin yaydığı donuk ışık çemberinden geçerek yakındaki gemilerdeki gözlemcilere her şeyin normal görünmesini sağlıyordu.

DENİZİN UZAKLARINDA, henüz gök gürültüsü sesinin limana ulaşamayacağı kadar uzakta, bulutlar mavi ve beyaz şimşek çizgileriyle titreşiyordu. Yaklaşmakta olan fırtına, henüz çok uzakta olmasına rağmen, su yüzeyinde dalgalanan sert esintiler getiriyordu. Küçük bir arabaya tüm dünyevi eşyalarını yüklemiş olan hancının yüzüne kum taneleri savuruyor, Hobson Grundy'nin söylediği gibi fitilin ucunu yakıyor, sonra da arabadaki karısına katılıyordu. Dilinin bir gıdıklaması katırı ileri doğru mahmuzladı ve karanlık gecede gözden kayboldular.

Cızırdayan kırmızı ısıtıcı fûnye boyunca ilerledi ve pinnace'in karnına doğru kıvrıldı. Barut fiçilerine ulaştığında bir anlık sessizlik oldu ve ardından bir patlama ambarın içinden geçerek gövdeyi havaya uçurdu. Sonraki patlamalar ve turuncu alev püskürmeleri, kızgın kıvılcımları yüz metre havaya gönderdi. Korlar rüzgâr tarafından kapılıp yukarıya doğru savruldu ve buradan kıyıya taşınarak sazdan çatıların üzerine ve gemilere yüklenmeyi bekleyen kuru tütün yaprağı balyalarının bulunduğu rıhtımlara saçıldı.

Yüzbaşı Juan Pedro Recalde, *San Jacinta*'nın güvertesinde yüz elli metre ötede, Havana'nın en güzel gemilerinden birinin ağzına doğru patlamak üzereydi.

en yetenekli fahişelerdi. Başını galerinin pencerelerine doğru çevirdi ve gözleri yarı yarıya kafatasının içine kaymasına rağmen, turuncu alev sütununun gece yarısı gökyüzüne doğru yükseldiğini gördü. Bir an sonra patlamaların gürültüsü geminin üzerinden bir dalga halinde geçti ve onu çekmek için kadının başını kavradı ama kadın bir sülük gücüyle emiyordu ve patlamaların yankısıyla birlikte kendisinin de kükrediğini duydu.

Kamarada her biri benzer bir sefahat içinde olan üç subay daha vardı. Biri ranzanın üzerine çırılçıplak uzanmış, iki kadın da onun üzerinde sürünüyordu. Bir diğeri bir fahişeyi masanın üzerine yatırmış, bir yandan arkadan onunla uğraşırken, bir yandan da tatlıları kayıtsızca kemiriyordu. Üçüncüsü ise üniformasının ön kısmına yarım şişe kırmızı şarap dökülmüş halde bir köşede sızmıştı bile.

Akşam, *San Jacinta*'nın kaptanı Eduardo Alvarez Villaneueva'nın ev sahipliğinde düzenlenen resmi bir akşam yemeğiyle başlamıştı. Kızarmış yaban domuzundan oluşan yemek altın tabaklarda sunulmuş, mücevherlerle kaplı kadehlerden yudumlanan şaraplar eşlik etmişti. Filonun yola çıkış planları görüşülmüş ve Recalde'ye amiral gemisinin arkasında ilk sırada yelken açma onuru verilmişti. En değerli ganimeti olan ünlü *korsan lobo* Simon Dante'yle birlikte Cadiz'e vardıklarında daha fazla onurlandırılacaktı.

Dante, Recalde'yle birlikte *San Jacinta*'ya götürülmüştü ve şimdi kamaradaki dik kirişlerden birine zincirlenmişti. El ve ayak bilekleri çelik kelepçelerle bağlanmıştı. Vücudu ve giysileri nispeten temizdi ama bunun tek nedeni şehir merkezinde bir hafta boyunca kafeste tutulmanın pis kokusunun beyefendileri görkemli yemeklerinden alıkoyacak olmasıydı. Recalde'yi amiral gemisine taşıyan arabanın arkasına çekilmişti, böylece tuzlu su ona fırlatılan çürümüş yiyecek ve sığır dışkılarının kalıntılarını durulayacaktı. Yarı boğulmuş ve tuzlu suda boğulmuş bir halde kamaraya sürüklenmiş ve bir kiriş kelepçelenmişti.

Yemek boyunca subaylar ara sıra ona doğru bir parça kabuk ya da yarı çiğnenmiş kıkırdak atmışlardı ama Simon başını öne eğmiş ve çoğunlukla onları görmezden gelmişti.

"İnanabiliyor musun?" diye sormuştu Recalde gecenin başında, "bu... köpeğin... bunca yıllık çekişmenin nedeni olduğuna? Bu kadar çok gemi ele geçirildi ve kaybedildi! Pek çok iyi adam onun eliyle öldü! Ama *fatihlerimin* onun değerli inini yerle bir edişini görmeliydiniz. Görmeliydiniz

Sahillerini kanla ıslatırken merhamet için yalvaran korsan köpeklerine hayret ettim."

"Tanrı'nın izniyle," dedi başkomutan, gözleri gayretli bir gururla parlıyordu. "Halka açık duruşmasını ve idamını dört gözle bekliyorum. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir kutlama günü olacak!"

Recalde başını salladı. "Keşke kardeşim de yaşayıp bu zaferi paylaşabilseydi."

"O burada, hepimizin kalbinde yaşıyor. Recalde ismi asla unutulmayacak!"

"Yüzbaşı Recalde! Kaptan!"

Recalde alkol ve zevk sisinin arasından gözlerini kırptırdı. Astsubaylardan biri sandalyesine eğilmiş onu uyandırmaya çalışıyordu. Kadın uzaklaşmış ve büfenin yanında durmuş ağzını romla çalkalıyordu. Recalde çöktüğü yerden doğruldu ve el yordamıyla pantolonunu kapatmaya çalıştı.

Başı ve dili direk gibi kalındı ve elini

kuruluğu hafifletmek için kadeh.

"Bir patlama oldu. Limandaki ikmal gemilerinden biri yanıyor."

Recalde kulübenin etrafına bakındı. "Yüzbaşı General Villanueva'yı bilgilendirdiniz mi?"

"Bunu yapmaya çalıştım, ama, ah, onu uyandıramıyorum."

Recalde lamba ışığının aydınlığında gözlerini kısarak, kaptanın bir denizyıldızı gibi yayılmış, ağzı açık, sarhoş bir halde horladığı ranzaya doğru baktı.

"Yüzbaşı Morales?"

"O da rahatsız."

"Yüce İsa!" Recalde kendini ayağa kaldırdı ve tekrar oturmadan önce bir süre sallandı. "Bu cehennem gibi şehirde her zaman bir şeyler yanıyor. Endişelenecek bir şey var mı?"

"Gemi kıyıya yakın görünüyor ama-" "Ama ne? Ama ne?"

"Bir fırtına yaklaşıyor ve rüzgar şimdiden şiddetini arttırdı. Eğer kıvılcımlar kasabanın üzerine taşınırsa-"

"Bu bir nimet olur, çünkü tüm şehir lağım çukuru gibi kokuyor."

"Ya rüzgar dönerse? Kıvılcımlar limanın üzerine taşınırsa?"

"Bu daha da büyük bir nimet olurdu," dedi Simon Dante gölgelerin arasından. "Otuz yıl önce *El Draque*'ın yanında durma zevkine erişmiştim.

Cadiz'de bütün bir İspanyol filosunun yanıışını izlemek. Burada bir başkasının yanıışını izlemekten zevk duyarım."

"Kapa çenenı köpek!" Recalde sandalyesinden fırladı ve zincirlenmiş figüre üç, dört, beş sağlam tekme atacak kadar uzun süre dik durduktan sonra sendeleyerek lavaboya gitti ve midesinin ekşi içeriğini porselen kâseye kustu.

"Bir tekne," diye nefes nefese kaldı. "Bizi karaya çıkaracak bir tekne hazırlayın." "Nasıl isterseniz, Kaptan."

Recalde'yi zevkten dört köşe eden kadın elinde bir kadeh taze şarapla ona yaklaştı ama Recalde kadehi ve kadını bir kenara itti ve tekrar kusmak için kâsenin üzerine iki büküm oldu.

HOBSON GRUNDY, *Avenger'ın* neşeli teknelerini ateş gemilerine dönüştürmek için bir an bile kaybetmemiştı. Her birine beş büyük fıçı barut konmuş, yağa batırılmış yanıcı madde yığınlarının, kükürt kaplarının ve yapışkan reçine kovalarının altına gömülmüştü.

Kıyıda gelen patlama seslerini duyar duymaz, iki balıkçı teknesiyle birlikte iki güçlü kürekçiyi de kalyon labirentinin içine gönderdi. Tekneler ileriye doğru yeterince ivme kazandığında, adamlar onları ateşe verdi ve *Avenger'a* geri yüzmek için serbest kaldılar.

Ateş gemileri alevler içinde kaldı ve güçlenen rüzgârın etkisiyle filonun karanlık gövdelerine doğru sürüklendi. Ateşler çok geçmeden barut fıçılarını patlatmaya başladı ve her biri devasa alev topları ve kıvılcımlarla patladı. Karmaşaya bir de Genç Pitt'in ziftle ıslanmış paçavralara sarılı ok sadağıyla güvertede olması eklendi. Uçlarını teker teker yanan bir muma dokundurdu ve ateşli okları direklerle ve serenlere doğru fırlatmaya başladı, yangınların söndürölmesinin en zor olduğu ve güvertelerin üzerine yanan tuval parçalarını yağdırarak olan yüksekteki yağlı yelken demetlerini hedef aldı.

Pusulanın her noktasından, limandaki her geminin her güvertesinden bağırış, çığlık ve kaos sesleri yükseliyordu.

Isabeau adamlarına *Avenger'ı* bağlarından kurtarmak için demir halatlarını baltalarla kesmelerini emrederken, daha büyük patlamalar gece havasını sarstı. Her tarafta, kalabalık kalyon kümelerindeki mürettebat da aynı şeyi yapıyor, gemilerini kurtarmaya ve onları tehlikeden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Tüm bunlar olurken, gece gökyüzünde yaylanan alev şeritleri yelkenlere ve direklerle çarpıyor, güvertelere iniyor, gövdelere saplanıyordu. Bir gemide çıkan yangın

Bir denizcinin hayal edebileceği en korkunç dehşet ve yağmacılar bu korkuyu kendi çıkarları için kullandılar.

Ateş gemileri kalabalık kalyon filosunun derinliklerine doğru sürüklendikçe, patlayan fıçılardan daha fazlası gece gökyüzüne doğru savruldu ve kalyonlara bağlı olan ikmal gemilerinin ve yelkenlilerin üzerine yanan zift topakları saçtı. On, yirmi kalyon yola çıkabildi ve yüklerini korumak için kanala doğru ilerledi.

Isabeau mürettebata hazır olmalarını emretti, gözleri endişeyle *Avenger* ve *San Jacinta* arasındaki suları tarıyordu.

Varian, "Bir an önce yola çıkmalıyız," diye öğüt verdi. "Kanalın ağzı gemilerle tıkanmadan önce."

"Bekleyeceğiz," dedi Isabeau. "Ve biz beklerken, silah mürettebatı da fünyelerini yaksın."

E *Avenger*'da Dante'nin on iki mürettebatını seçkin bir *fetih* muhafızı gibi donatmaya yetecek kadar İspanyol kıyafeti bulunmuştu. Jonas'ın kırmızı ve sarı çizgili ceketi otoritesini gösteriyordu.

Kaptan, uzun bir tekneye bindiler ve iki gemi arasındaki açık su boyunca cesurca kürek çektiler. Şaşırtıcı bir şekilde, yaklaştıklarında *San Jacinta*'nın güvertesindeki muhafızlar onlara karşı çıkmadı. Aksine, yaklaştıkça kollarını sallayarak ve acele etmeleri için bağırarak ileriye doğru sallandılar.

Tekne kalyonun bordasına çarpalı çok olmamıştı ki tepede bir kargaşa oldu ve dört adam iskele merdiveninden inmeye başladı. Gabriel ve Jonas bakiştılar ve her iki adam da ihtiyatlı ellerini tabancalarının kabzalarına sardılar.

Merdivenden inen ilk adam kalın bir zincirin bir ucunu tutan bir yardımcıydı. Diğer ucu ise ikinci adamın inişini engelleyen demir kelepçelere bağlıydı ve her adımı yavaş ve garip kılıyordu. En alt basamağa ulaştığında Simon Dante ayağını sipere koymak için başını çevirdi ve yukarı baktı. Bakışları tanıdık bir çift kehribar rengi gözle kısa bir süreliğine kilitlendi ama kendisini en büyük oğlunun yanında bulduğu için irkilmiş, şok olmuş ya da inanmamış olsa da ifadesi değişmedi. Ta ki dikkati Jonas'ın geniş omuzlarına kayana ve Gabriel'i görene kadar.

Dudakları gözlerinin gördüklerini sorgulamak istercesine aralandı ama Jonas onun kolunu sertçe kavradı ve İspanyolca hırladı, "Pis köpek! Ne bakıyorsun öyle? Hakaret ettiğin için gözlerini oymadan önce tekneye bin."

Simon sert adımlarla merdivenden uzaklaştı ve zincirleri tahtaların üzerinde sürüklenerek teknenin ortasındaki banka doğru tökezledi.

Recalde ve üniformalı bir başka yaver onun birkaç adım gerisindeydi. "Kıyıya! Beni olabildiğince çabuk kıyıya çıkarın!"

Jonas bir elini kaldırdı ve kürekçilere küreklerini tekrar daldırmalarını işaret etmek için döndürdü. *San Jacinta*'nın yüksek gövdesinden uzaklaştıkça, yanan ateş gemilerinden çıkan yoğun ve keskin duman bulutları su yüzeyinde sürüklenmeye başlamıştı. Saniyeler içinde dumana boğuldular ve uzun tekne *Avenger*'ın gövdesine yanaşana kadar Recalde'nin kafası bunu fark edecek kadar netleşmedi.

"Seni lanet embesil! Beni kıyıya götür dedim! Bunu hemen yapmanı talep ediyorum yoksa seni komutanlıktan alırım!"

İki silahlı yaver tehdidi vurgulamak için ayağa kalktı ve Jonas kendi adamlarına başıyla işaret etti, onlar da tabancalarını çekip kabzalarını yaverlerin kafalarına geçirdiler ve onları denize ittiler.

Recalde şok içinde su sıçramalarından geri çekildi. "Bunun anlamı nedir? Anlamı nedir?"

Simon Dante keçeleşmiş saçlarının arasından Jonas'a sırttı. "Zamanlaman her zamanki gibi kusursuz."

"Daha erken gelebilirdik ama annem önce başka bir küçük meseleyle ilgilenmek istedi. Biz yola çıkmadan önce *Avenger*'ı tekrar ayaklarınızın altına almak isteyebileceğinizi düşündü."

Simon derin bir nefes aldı. "Isabeau'm yaşıyor mu? Tanrı'ya şükürler olsun. Ya diğerleri?"

"*Bunun anlamı ne!*" Recalde yine çılgılık attı. Başını ileri geri çevirerek İngilizce olan konuşmayı takip etmeye çalışıyordu. Akşamki sefahat yüzünden gözleri buğulanmıştı, etraflarında kaynayan duman da mide bulantısına iyi gelmiyordu.

Jonas uzanıp çelik miğferini çıkardı ve gür kızıl saçlarını sallayarak serbest bıraktı. Miğferi suya fırlattı, ardından çizgili pantolonunun düğmelerini çözdü ve onu da kenara fırlattı.

"Kimsin sen?" Recalde sordu.

Jonas öne doğru eğildi, ağzını uğursuz bir sırıtışa bastırdı. "En kötü kâbusun," diye tısladı.

Tanınma sarhoşluğun sisi arasından bir şimşek gibi çaktı. Recalde ayağa fırlayıp kılıcını çekmeye çalışırken bir küfür savurdu. Aceleyle giyinmiş olduğu için kını

Bıçağı yarıya kadar kurtaramadan yarım daire çizerek döndü.

Gabriel Dante küçümseyerek homurdandı ve tüfeğinin kabzasını sertçe savurarak Recalde'nin karnına sağlam bir darbe indirdi. İspanyol dizlerinin üzerine çöktü ve tekrar kusmaya başladı; başının arkasına aldığı ikinci bir darbeyle yere yığıldı ve kendi kusmuğunun oluşturduğu su birikintisinin içine düştü.

Yangın botlarını limanın çeşitli noktalarına götüren adamların hepsi güçlü yüzücülerdi ve mürettebat *Avenger*'ı körfezin ağzına doğru yönlendirmek için ana ve ön yelkenleri ayarlarken ona geri dönmeyi başardılar. Yüklerini yangın ve patlamalardan korumak için yola çıkabilen on, on beş kalyondan oluşan kalabalığa katıldılar. *İntikamcı'nın* limandaki kaostan çıkışına kimse müdahale etmedi ve kanaldan aşağı süzülerek iki kalenin toplarının yanından olaysız bir şekilde geçtiler.

Kaçan gemilerin çoğu açık denizin güvenliğine doğru yelken açtı; sadece bir tanesi sıyrılıp batıya yöneldi ve hiçbir ışık görünmeden neredeyse anında boğucu karanlığın içinde kayboldu.

"Gabriel'in Glencairn Rowlandson'ı vurmasının utanç verici olduğunu düşündüm. Bize ihanet eden ve pek çok iyi insanın ölümüne neden olan bir adam için kafasına isabet eden bir tüfek mermisi çok kolay bir ölümdü."

Dante'nin adamları büyük kamaradaki büyük meşe masanın etrafında oturuyorlardı. İki saattir yelken açmışlardı, Simon Dante'nin cesur *Avenger*'ını sakat bırakan savaş hasarı ve gövdedeki sızıntılar nedeniyle hızları kesilmişti. Kurtarılan mürettebat, çoğunlukla, kaçışlarıyla yeniden canlanmıştı ve gemide bulabildikleri yiyecekleri yiyor, susuzluklarını gidermek için bira ve tatlı su fiçilerini boşaltıyorlardı.

Varian St. Clare de oradaydı ama sadece bedenlen. Zihni ve ruhu Juliet'in doğum yapmakta olduğu başka bir kamaradaydı. Isabeau ve Evangeline ona bakıyor, bebeğin iri olduğunu ama iyi geliştiğini söylüyorlardı.

Bellanna, Molly ve Genç Pitt başka bir kulübede Geoffrey Pitt'in yaralarıyla ilgileniyorlardı. Bella ilk başta tereddüt etmişti, hiçbir yeri olmadığını biliyordu.

Böylesine korkunç yaralarla başa çıkabilecek kadar tecrübeye yakındı ama Digger *Haraç*'ta olduğu ve Isabeau da kızının ağır işleriyle uğraştığı için Genç Pitt'in babasına yardım etmesi için başvurduğu kişi oydu. Jonas kabul etti ve Isabeau'nun cesaretini bir öpücük ve gözlerindeki titremeyi yok eden bir bakışla destekledi. Elinden gelenin en iyisini yapması için ona güveniyordu ve ihtiyacı olan tek cesaret de buydu.

Jonas şansları yaver giderse ve fırtına rüzgârları arkalarından eserse, bir saat kadar sonra *Haraç*'la buluşacaklarını tahmin ediyordu. Gemisi Miskita kıyısındaki küçük bir koya sokulmuştu ve karada onların gelişini görebilecekleri yüksek tepeler vardı. Ayrıca *İntikamcı*'daki onarımları takviye edecek kadar uzun süre gözden uzak kalacaklarını umuyordu.

Ondan sonra nereye gideceklerdi?

Simon ve Gabriel son iki saatlerini Güvercin Kayası'nda yaşanan dehşetin sözlü bir resmini çizerek geçirmişlerdi; saldırının şok edici sürprizinden cephanelerinin bittiğini fark ettikleri son korkunç anlara kadar, kalan erkek ve kadınların yarısı savaşı sürdüremeyecek kadar zayıf ya da yaralıydı. Malikâne neredeyse tamamen yok edilmişti ve geri çekilip yeniden toparlanabilecekleri hiçbir yer kalmamıştı.

"Bazı adamlar teslim olmaktansa kendi elleriyle ölmeyi tercih edeceklerini söylediler," dedi Simon. "Ama korkakların yolunu seçemeyecek kadar çok savaşmış, çok cesur adam kaybetmiştik. Ve mutlu bir şekilde ortaya çıktığı gibi," başını kaldırdı ve bakışlarının oğullarına gururla dokunmasına izin verdi, "doğru seçimi yaptığımız anlaşılıyor. Ne yazık ki... bazıları için biraz geç oldu."

Jonas baskının üzücü ayrıntıları boyunca babasının yüzünü izlemişti ve o anda hiç şüphesiz Lucifer'i düşündüğünü biliyordu. Eski köle Geoffrey Pitt'ten daha uzun süredir onun yanındaydı ve sayılamayacak kadar çok kez ona kalkan olmuş, onu korumuş, arkasında savaşmış ve hayatını kurtarmıştı. Simon'ın anlattığına göre, yedi ayak boyundaki Cimaroon'u son gördüğünde Lucifer, Christiana Pitt ve küçük bir çocuk grubunu köşeye sıkıştırmış olan bir asker kalkanını yarararak ilerliyordu. Beline kadar çıplaktı, her iki elinde de birer palası vardı, saldırganların arasından geçerken bıçaklarından İspanyol kanı fışkırıyordu, zırhlı *conquistaların* çokluğu sonunda onu yere sermeden önce bir düzine ya da daha fazlasını öldürmüştü.

"Geoffrey'nin Christiana'nın öldüğünün farkında olduğunu sanmıyorum," dedi Gabriel. "Ya da üç çocuğu hariç hepsinin baskında öldüğünü..." sesi kesildi

uzaklaştı ve başını salladı.

"Ama o üçü hayatta kaldı ve ona ihtiyaçları olacak," dedi Simon. "Ve bu ona yaşamak için üç iyi neden verecek."

"Ve yaşayacak," dedi Hobson Grundy, kulübeye girip diğerlerine kaba bir şekilde başını sallayarak. "Kızlar onu ellerinden geldiğince temizlediler ve yaralarını sardılar. Yine de gözünü kaybedebilir. İki kat büyümüş ve o kadar kanla dolmuş ki sargıyı çıkardıklarında neredeyse yuvasından fırlayacakmış. Bacağı? O da kurtarılabilir mi bilmiyorum. Yara derin ve şimdiden çürüme kokuyor. Eğer çıkarılacaksa, tüm duyularını geri kazanmadan önce bunu yapmalıyız."

"Hayır!" Bella, Grundy'nin arkasından kabine adım attı ve odadaki her çift göz ona bakmak için döndü.

"Hayır," diye daha sakın bir şekilde söylemeyi başardı. "Deride sürünen kırmızı damarlar yok ve çürüme kokan tek şey bacağı bağlamak için kullanılan kirli gömlek. Yara Digger'ınki gibi değil," dedi Jonas'a hitap ederek. "Hiç de değil."

Simon sertçe başını kaldırdı. "Digger bacağını mı kaybetti?"

Jonas başını salladı. "Evet, karşıya geçmeden önce küçük bir sorunla karşılaştık. Eski dostumuz Cornelus Janszoon'u kurtarmaya gitmek zorunda kaldık."

"Hollandalının kurtarılmaya mı ihtiyacı vardı?"

"Başka bir zamanın hikayesi. Ama İspanyolların uzak durma eğiliminde olduğu yeni bir buluşma yerinden bahsetti. Oraya Kaplumbağa Adası diyordu."

"Duymuştum." Simon başıyla onayladı. Ayağa kalktı ve masasına gitti, çizelgelerinin çoğunun hâlâ yerlerine yerleştirilmiş olduğunu görünce şükretti. Bir tanesini çekip masanın üzerine yaydı ve parmağını aşağıya batırmadan önce bir süre inceledi.

"İşte. Isla Tortuga."

"Asla başaramayacaksın," dedi gölgelerden gelen hırıltılı bir ses. "İspanyol filosundaki tüm gemiler seni aramak için gönderilecek."

Jonas, Juan Pedro Recalde'nin kalın tahta direklerden birine zincirlendiği yere baktı. Simon Dante'nin el ve ayak bileklerini sıkıca kelepçeler şimdi Recalde'nin el ve ayak bileklerine sıkıca kilitlenmişti. Hareket edemesin, hatta başını bile çeviremesin diye boynuna ve göğsüne ek zincirler sarılmıştı.

Yüzü yara bere içindeydi, çünkü mürettebat gemiye kimin getirildiğini öğrendiğinde işler onun için hiç de iyi gitmemişti. Tekmelenmiş ve yumruklarla dövülmüştü ve muhtemelen bir bıçak puanı kazanacaktı.

Simon araya girip şafak vakti daha uygun bir ceza vaat etmeseydi, yaralar daha da derinleşecekti.

"Elbette limanda hâlâ bir filo oluşturmaya yetecek kadar gemi kaldığını varsayıyorsunuz." Simon sıkıca gülümsedi. "Havana Körfezi'ni son gördüğümde bir cehennem gibi aydınlanmıştı."

"Güzel bir manzara," diye onayladı Gabriel. "Tüm o direkler ve yelkenler Viking ateşleri gibi yanıyor. Seni de onlarla birlikte yanman için geride bırakmalı mıydık, tartışılır; şu an burada durduğuma göre, cehennem ateşleri seni bekliyor *Kaptan*."

Jonas başını salladı. "Çok hızlı ve kolay. Üstelik bu bizim vereceğimiz bir karar değildi."

"Evet," diye kabul etti Hobson. Kendine bir fincan rom aldı ve Bella için bir tane daha doldurdu. "Gemide arkadaşlarının intikamını nasıl alacağımız konusunda söz sahibi olması gereken yaklaşık elli tayfamız var. Konuştuğum bazı kişiler onu Türklere vermemizi öneriyor."

Bella, Pigeon Cay'de canlı canlı derisi yüzülen İspanyol'un çığlıklarını hatırlayarak ürperdi.

Hepsi bir çığlık daha duydu, bu çığlık kadınsı bir doğaya sahipti ve kesinlikle kadınsı olmayan bir lanetin etrafında şekillenmişti. Bella, Varian'ın kاپıya doğru gittiğini görünce romunu bir dikişte bitirdi ve yolunu kesti.

"Gideceğim. Küfür ediyor olması eminim ki iyiye işarettir."

Jonas'a hızlı bir bakış attıktan sonra fincanını bir kenara bıraktı ve koridor boyunca Juliet Dante'nin kapalı tutulduğu kabine doğru ilerledi. İçeri girdiğinde Isabeau gülüyor ve kızının alnını soğuk bir bezle silmeye çalışıyordu. Evangeline Dante ise annesinin karnına yatırılmış, sümüklü, ciyak ciyak işeyen bir bebeği kucaklıyordu.

Eva gülümseyerek, "Yakışıklı, mükemmel bir erkek bebek," diye haykırdı.

"Korkunç bir nişancıyla," diye soludu Juliet, sarı akıntının yüzüne gelmesini güçlükle önleyerek. "Tıpkı babası gibi."

"Onu getireyim mi?" diye sordu Bella. "Kamaranın zemininde volta atıp haber bekliyor."

"Birazdan," dedi Eva. Kordonu bir parça iple bağladı, sonra da kıvranan bebeği serbest bırakmak için kesti. Doğum sonrası kan ve koyu renkli sıvılar yere sıçradı, sonra Bella'nın yardımıyla bebeği temizlediler ve Juliet'in üzerini temiz bir çarşafıla örttüler.

Bella başını sallayarak kaptanın kamarasına döndü ve Varian'ın endişeli bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi. "Bir oğlunuz var, Majesteleri. Büyük, şamatacı

Oğlumun -şüphesiz duymuşsunuzdur- ciğerleri çok sağlıklı."

"Juliet mi?"

"Bebeği göğsüne koymaya başladı bile."

Bella'yı omuzlarından kavradı ve aceleyle dışarı çıkmadan önce yanağına coşkulu bir öpücük kondurdu.

"Tanrı aşkına, bu bir kutlama gerektiriyor." Grundy romu kaptı ve şişedeki son damlalarla fincanını yeniden doldurdu. Jonas ayağa kalktı ve bir diğerinin tıpasını açarak iki fincan doldurdu ve birini Bella'ya getirdi. Elleri birbirine değdi ve Jonas'ın gözleri başka bir şeyle birlikte zevkle parladı. Parmaklarından sıcak bir şekilde kan dolaşımına ve oradan da artık inkâr edemeyeceğini bildiği bir sonlulukla yerleştiği kalbine giden bir şey.

T *Avenger*, doğu ufkunda şafak sökerken *Tribute* ile buluştu. Havana'dan kaçışlarına yardım eden fırtına iç kesimlere doğru sürüklenmiş, gökyüzünü açık ve Yağmur ormanlarının kokusuyla tatlı bir hava.

Artemis Franks Jonas'ı sanki ayrılalı birkaç gün değil de bir yıl olmuş gibi karşıladı. Simon Dante, Isabeau, Gabriel, Evangeline ve Juliet'in *Avenger*'in güvertesine çıktığını gören *Haraç* mürettebatının geri kalanı gibi o da neredeyse nutku tutulacak kadar şaşırmıştı. Kurtarılan diğer akraba grupları da güverteye çıktıklarında alkışlarla ve çılgınca ayaklarını yere vurarak karşılandılar. İki gemi birbirine yaklaştığında, adamlar yiyecek ve rom paylaşan mutlu karıncalar gibi ileri geri hareket ettiler.

Franks zamanı iyi kullanmış, gemideki her fiçıyı tatlı suyla doldurmuştu. Miskita kabilesi, barut ve tüfek fiçıları karşılığında ambarları çiftlik hayvanları ve taze ürünlerle doldurmuştu. Adada Kızılderilileri ve köleleri plantasyon sahipleriyle karşı karşıya getiren bir isyan patlak vermişti ve Artemis silah ve barut sağlamaktan çok mutluydu.

Avenger kardeş gemisine yaslanır yaslanmaz, bir grup marangoz İspanyolların başlattığı onarımları tamamlamak için işe koyuldu. Geminin gövdesindeki sızıntıların tam olarak onarılabilmesi için omurgasının açığa çıkarılması amacıyla kıyıya çekilmesi gerekiyordu ama bu riske girmeden önce Cubana adasından çok ama çok uzakta olmaları gerekiyordu.

Simon mürettebata kutlama yapmaları ve toparlanmaları için bir gün ve bir gece izin verdi, ancak ikinci şafak ufku soluk gök mavisiyle lekelediğinde

Adamlar güvertede hazır ola geçti. Yıkanmış ve temizdi, siyah saçları şakaklarında gümüş renginde parlıyordu, tam bir Korsan Kurt gibi görünüyordu. Sevgili *Avenger*'ının güvertesinde, yanında karısı ve iki oğlu olduğu halde duruyordu. Juliet bir kaptan köşkünde oturuyordu ve Varian da onun yanında, Lily Rose'u kollarında tutuyordu. Evangeline kendi bebeği Joseph'le birlikte oradaydı. Bella ve Molly küpeştenin yanında dururken, Hobson Grundy ve Artemis Franks güvertenin karşı tarafından onları izliyordu.

Molly'nin bakışları Artemis Franks'in yüzünden nadiren ayrılıyordu ve bu da Bella'nın, yaralı silah yüzbaşıyla yeniden bir araya geldiğinden beri yanaklarından eksik olmayan kızarıklığı merak etmesine neden oldu. Franks'in sık sık kızarması ve gözleri her karşılaştığında gülümsemesi, Bella'nın ikisini açıkça bir araya getirme isteği uyandırdı, ki durum bu kadar uğursuz ve ciddi olmasaydı bunu yapabilirdi.

Davul sesiyle birlikte her iki geminin güvertesine de tam bir sessizlik çöktü. Adamlar serenlere ve küpeştelere dizilmiş, *Avenger*'ın ana güvertesinin göbeğinde onlarca kişi duruyordu. Sessizlik öylesine tam ve derindi ki Bella ana direğin tepesindeki metal bir çitanın belli belirsiz şingirtisini duyabiliyordu. Her adam bir heykel gibi hareketsizdi; her yüz asıktı. Bütün gözler Simon Dante'nin üzerindeydi.

"Geçtiğimiz yirmi dört saat boyunca çoğunuzla konuştum. Hikâyelerinizi ve gözyaşlarınızı paylaştım. Cesaret ve kayıp hikayelerinizi dinledim. Hepiniz için açık olmalı ki biz de evimizi kaybettik. Pigeon Cay'e geri dönemeyiz, demir atacak başka bir güvenli liman bulmalıyız. Bazılarınız deniz yerine karaya dönmek isteyebilir ve bunu arzu edenlere, fakir insanlar olarak gitmeyeceksiniz. Gemideki altın hisselerimiz sizi çok zengin edecek. Zengin kolonicilere dost pek çok ada var ve her birinizin istediğiniz yere yerleşmesini sağlamak benim için bir taahhüttür.

"Sadece denizi bilen diğerlerine gelince, kendi başınıza yola çıkmaya karar verene kadar gemide kalmaktan mutluluk duyacaksınız. Şu anda rüzgârın bizi nereye götüreceği konusunda hiçbir fikrim yok. Isla Tortuga'da olası bir sığınak olduğunu duyduk ve bir sonraki gelgitte oraya gideceğiz. Kendi adıma, kendi geleceğim için nasıl bir rota çizeceğime karar vermeden önce bu cesur geminin onarımını bitirmek niyetindeyim. Hepimiz uzak doğudaki, ufkun altında uzanan Çin denen ülkedeki muazzam zenginliklere dair hikâyeler duymuşuzdur. Son bir büyük macera, belki de-"

ve Isabeau'ya gülümsedi - "yemeğimize yenik düşmeden önce." Mürettebata döndü ve gülümsemesi acımasızlaştı.

"Ancak buradan ayrılmadan önce halletmemiz gereken bir işimiz daha var."

Hobson Grundy'ye başıyla işaret etti, o da ambar ağzında bekleyen iki mürettebata seslendi. Elleri bağlı ve çırpınan Juan Pedro Recalde'yi aralarında taşıyarak gün ışığına çıktılar. İspanyol yalınayaktı, üzerinde sadece bir gömlek ve pantolon vardı. Ağzının etrafına kalın bir bez sarılmıştı ve itirazları domuz homurtularına ve genizden gelen ciyaklamalara dönüşmüştü.

Mürettebatın geri kalanı yer açmak için geri çekilirken, onu güverte boyunca sürüklediler ve ana direğin önünde durdular. Direğe yaslanmaya zorlandı ve bilekleri direğin etrafına sıkıca bağlandı. Bacakları açılmış ve güverte döşemesindeki halka cıvatalara zincirlenmişti.

"Benim hesabıma göre, Güvercin Kayası'nda dokuz yüz yetmişe yakın kişi hayatını kaybetti; bunların çoğu kadın ve çocuktı, hepsi de dostlarımız ve sadık yol arkadaşlarımızdı."

Her iki gemide de alçak bir homurtu dalgası yayıldı.

"Bu hayatların önemli bir kısmı evimizi savunmaya çalışırken kaybedildi. Diğerlerinin ise saldırganlar teslim olmayı kabul ettikten çok sonra yakalandığı söylendi. Köpekbalıklarının istila ettiği sulara atılan -çoğu hala hayatta olan- yaralılarından bahsediyorum."

Adamlar Simon'ın sessizlik çağrısını kabul edene kadar öfkeli küfürlerin ve sallanan yumrukların bir başka dalgası tam bir dakika sürdü.

"Teslimiyet onurlu bir şekilde yerine getirilmiş ve yaralılar onurlu bir şekilde tedavi edilmiş olsaydı, mahkumu bir direğe asar ve onunla işimizi bitirirdik. Ancak, halkımıza yapılanlar onurlu değildi ve bu adamın cezasının suçlarını yansıtmaması gerektiğine karar verdik. Bu nedenle, Pigeon Cay'de öldürülen her erkek, kadın ve çocuk için bir kırbaç cezası almasına karar veriyorum. Ayrıca, kırbaçlar art arda değil, bir sonraki parti verilmeden önce bir nebze iyileşmeye izin verecek kadar zaman arasında elli artışla uygulanmalıdır. Dokuz yüz yetmiş kırbacın sonunda geriye kalan her şey ayak bileklerinden bağlanacak ve köpekbalıkları onun her izini bu dünyadan silene kadar *İntikamcı*'nın arkasından çekilecektir.

"Bu karara itirazı olan varsa, şimdi mahkum adına konuşabilir."

Bu açıklamayı destek tezahüratlarından başka bir şey karşılamayınca Recalde'nin gözleri büyüdü. Kıvrandı, büküldü ve keten tıkaçın içinde çığlık attı. Pantolonunun önünden aşağı koyu bir leke yayıldı ve giysiyi dizlerine kadar ıslattı.

Türk gölgelerin arasından çıkarken güvertedeki kalabalık yeniden dağıldı. Çıplak göğüslüydü, sert, şişkin kaslardan oluşan sağlam bir duvar, kürkü andıracak kadar koyu renk kıllarla kaplıydı. Elllerinde, her birinin ucunda metal çiviler bulunan dokuz uzun deri şeridin etrafına bağlanmış kalın örgülü bir saptan oluşan bir kırbaç taşıyordu.

Recalde devasa cüssenin yaklaştığını gördü ve yine ağzındaki tıkaçla çığlık attı. Türk, birkaç bıçak darbesiyle Recalde'nin gömleğini gövdesinden ayırdı. Birkaç kesik daha atınca pantolon parçalara ayrıldı ve İspanyol'un solgun bedeni direğe karşı çırılçıplak kaldı.

"Bunu izleyebileceğimi sanmıyorum," dedi Molly, dudaklarını örtmek için kalkan eli titreyerek.

Varian dehşet dolu fısıltıyı duydu ve yanına gitti. "Rose'u aşağıya, kamaramıza götürürseniz minnettar olurum. Olacakları görmesine gerek olduğunu sanmıyorum."

Molly'nin gözleri minnettarlıkla parladı. "Elbette, Majesteleri. Bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

Küçük kızı Molly'nin kollarına verdi, sonra Bella'ya baktı ve gülümsedi. "Biraz ele avuca sığmaz biri olabilir; onu eğlendirmek için iki kişi gerekebilir."

Bella bakışlarını güvertede gezdirdi.

Evangeline kocasının yanında durmak için hareket etmişti. Isabeau Simon'ın yanındaydı. Juliet bebeği kucağına almıştı ama ailesinin yanında kalmaya devam ediyordu.

İki ay önce kırbaçlanmayı izleyemeyebilirdi ve bu kadar kısa sürede bu kadar değişmiş olabileceğini düşünmek garip olsa da değiştiğini biliyordu. Londra bir ömür önceymiş gibi geliyordu ve başka biri olma çabaları içinde kim olduğunu unutmanın neden bu kadar önemli olduğunu zar zor hatırlayabiliyordu. O Bella Baker'dı. O bir hırsızdı ve bir korsana aşıktı. Bunca yıldır, çocukluktan hanımefendiliğe tüm kılık değiştirmelerinde, kim ve ne olduğu konusunda kendini hiç bu kadar güvende ya da bu kadar huzurlu hissetmemişti; şu anda, uygar bir yerden üç bin mil uzakta bir geminin güvertesinde duruyordu.

Benim kadını, demişti Jonas. Ve Bella daha önce bunu kabul edebileceğinden şüphe duyduysa bile, gelecekteki maceraları ne kadar tehlikelerle dolu olursa olsun, artık bu şüpheleri yoktu.

Bella sessizce, "Teşekkür ederim ama Molly'nin kendi başına üstesinden gelebileceğinden eminim," dedi.

Varian bir an onun yüzünü inceledi, sonra başını salladı ve geri çekildi.

Bella Jonas'ın durduğu yere doğru yürüdü. Onun yaklaşmasını ve yanında yerini almasını izlerken verdiği tek tepki, kehribar rengi gözlerinin hafifçe kısılması oldu.

"Sana gereksiz yere inatçı olduğunu söylemeyeceğim," dedi sessizce, dudaklarını zorlukla kıpırdatarak. "Bunun nefesimi boşa harcamak olacağından şüpheleniyorum. Ama baygınlık hissedersen başını çevir. Kimse senin hakkında daha azını düşünmez."

"Evet, aşkım."

Bir an kaskatı kesildi, ardından Bella onun sözleri karşısında göğsünün kabardığını görmek yerine hissetti. Adamın eli beline dolanmadan ve onu yanına çekmeden önce bir düzine kalp atışına katlandı.

"Sözlerinin kulağa hoş gelen bir tınısı var," diye mırıldandı. "Onları sık sık duymaktan keyif alacağım."

Simon Dante'den gelen bir işaretle, Türk'ün sırtındaki devasa omuz kasları, gövdeye benzeyen kolunu arkaya doğru savurup deri kedinin dokuz kuyruğunu Recalde'nin çıplak sırtına vurmak için öne doğru uzatırken bir araya geldi.

İspanyol kaskatı kesilip iplere doğru gerildi ve deri şeritler bembeyaz etinde dokuz kırmızı çizgi bırakarak düşerken bir çığlığı bastırmayı başardı. İkinci, üçüncü ve dördüncü vuruşlar çaprazlama izler bıraktı, hiçbirisi henüz eti kesmiyordu ama her biri şüphesiz binlerce arı sokması gibi hissettiriyordu.

Mürettebattan bazıları slogan atmaya başladı. Bazıları kan istedi. Bazıları İspanyol'un çığlık atmadan önce acıya ne kadar dayanabileceğine dair bahse girdi.

Sekiz diyenler ilk parti paraları kazandı.

On ikinci darbede kırbaçlar şişmiş eti kesmeye başladı. Yirmi kırbaç darbesinde Recalde bayıldı ve onu ayıltmak için başına kovalarla tuzlu su dökülürken cezaya ara verildi. Çok geçmeden güverte kana bulandı ve Recalde'nin sırtı ve arka bacakları çığ ete benzemeye başladı. Türk zahmetsizce, yorulmak bilmeden hareket ediyor, deri kuyrukların tıslaması ve tokadı soğuk, saf öfkenin belirlediği bir ritimle hareket ediyordu. Her vuruş

Kirpikler omuzlardan ayak bileklerine kadar iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor, metal çiviler en savunmasız, hassas bölgeleri bulmak için sunulan etin üzerinde dans ediyordu.

Bu darbelerden biri vahşice uçarak Recalde'nin boynuna dolandı ve saplama yukarı doğru fırlayarak bir göze isabet etti. Kapalı kapağa rağmen, göz küresi olgun bir meyve gibi dışarı fışkırdı ve kürenin bir damar tarafından yanağından aşağı sarkmasına neden oldu.

Sonunda, neşeyle atılan deniz suyunun hiçbir miktarı İspanyol'u canlandıramadı ve son birkaç vuruş, Türk'ün kanı ve et parçalarını sıkamak için deri kuyruklarını elinde gezdirdiği bir sonlulukla yapıldı.

Mürettebatın alayları ve tıslamaları arasında İspanyol kesilip sürüklenerek götürülmüş, ayakları arkasında iki geniş kan lekesi bırakmıştır. Aşağıya indirildi ve ambarlardan birine kapatıldı; burada bir tayfa gözünü sarmak ve kanamayı durdurmak için terebentin ve tuza batırılmış çarşaflarla örterek yırtılmış et parçalarını tedavi etmekle görevlendirildi.

Güvertedeki adamlar dağılmaya başladı. Yarısı *Avenger*'a mürettebat sağlamak üzere güvertede kalırken, diğer yarısı da tahtaları aşarak *Tribute*'a döndü. Daha önce konuşulduğu gibi, iki gemi sabah gelgitleriyle birlikte koydan dışarı süzüldü ve rotalarını güneye, yaralıları iyileştirecek ve kaderin onları nereye götüreceğine karar verecek kadar uzun süre sığınacak bir yer bulmayı umdukları Isla Tortuga'ya çevirdiler.

EPİLOG

T Güneş tepede yakıcı bir altın disk oluşturuyor, gökyüzünü soluk maviye boyuyor ve suyun yüzeyini pırıl pırıl gümüşe çeviriyordu.

Jonas Dante kış güvertenin küpeştesinde tek başına durmuş, dürbününü gözüne dayamış ufku tarıyordu. Saçları gevşekti ve güçlü esintiyle omuzlarından dökülüyordu. Gömleğinin kollarındaki ketenler havayla doluyor, kollarını olduğundan daha da etkileyici bir şekilde kaslı gösteriyordu. Bu kez şapkasızdı; değerli üç boynuzlu atını, derisindeki bir deliği onarması ve eğik kenarına yeni, gösterişli bir tüy spreyi takması için yelkenciye vermişti. Gömleği beline kadar açtı, çizmeli ayakları dalgaları yararak ilerleyen *Haraç*'in hareketine ayak uydurmak için iki yana açılmıştı.

Bella bunca yıldır hiç bu kadar nefes kesici derecede yakışıklı birini görmediğini düşündü.

Şimdilik merdivenin tepesinde fark edilmeden durmaktan memnundu. Dümenci saygılı bir selamla şapkasına dokunduğunda başını sallayıp kibarca gülümsemişti ama varlığını duyurmasını engellemek için bir parmağını dudaklarına bastırdı. Koydan ayrıldıklarından beri dört gündür denizdeydiler ve Rüzgâr Geçidi'ni geçene kadar Cubana kıyılarını güneye doğru takip etmişlerdi. Tortuga'nın İspanyolların elindeki Dominika adasına yakınlığı konusunda bazı tartışmalar olmuştu ama şu ana kadar gördükleri tek gemi doğu ufkunda alçaktan seyreden bir tüccardı ve filo... ya da ondan geriye kalanlar... İspanya'ya doğru yelken açmadan önce Havana'ya ulaşmak için acele ediyordu.

Avenger'in yaraları hızını belirliyordu ve bu hız karaya vurmuş bir kaplumbağayı bile gururlandırabilirdi. Jonas, *Haraç*'ı yakın takipte tutuyordu,

Kendilerini savunmasız hissediyorlardı ama etraflarındaki denizleri dikkatle izlemekten başka yapacak bir şey yoktu. Dominika birkaç fersah batıda uzanıyor, güçlü bir dürbünle ufukta ince morumsu bir çizgi olarak görülüyordu. Geceleri ışısız seyrediyor, parıltı varlıklarını ele vermesin diye güvertede küçük bir pipoya bile izin vermiyorlardı. Gündüzleri güvertenin altında soğuk yemekler yerler ve uçan fareleri çekebilecek hiçbir şeyi denize atmazlardı. Martılar normalde geminin karaya yaklaştığını haber vermekten zevk ya da rahatlama duyarlardı ama bu sefer bu tüylü haşerelerden hiçbirini görmek ya da duymak istemiyorlardı. Birçok kez bir koyda ya da bir adanın arkasında saklanmaya çalışan bir geminin yeri, tepelerinde bulutlar halinde dolaşan çığlık atan martı sürüleri tarafından ortaya çıkarılmıştır.

Her iki gemi de, meraklı bir yolcuya rastlamaları halinde, gemide humma olduğuna dair bir uyarı olarak ön direklerinde büyük sarı bayraklar taşıyordu. Bu, geçen gemilerin hastalık bayrağı taşıyan bir gemiden uzak durmak için ne kadar acele ettiklerini ilk elden tecrübe etmiş olan Evangeline Dante'nin önerisi üzerine yapılmıştı.

Ancak gemide yaşamı tehdit eden tek bir ateş vardı. Geoffrey Pitt'in ateşi bir gün ve bir gece boyunca yükselmişti ama hasarlı bacağında kangren belirtisi yoktu. Yaranın üstündeki et soluk ve temizdi ve tek kötü koku Digger'ın her şeyi düzelten merheminden geliyordu. Pitt'in gözü hala kanla doluydu ve henüz göremediğini iddia ediyordu, ancak karısını ve çocuklarını kaybettiği için her gün döktüğü gözyaşı seli her iki gözünün de iyileşmesine izin vermeyecek kadar şişmesini sağladı. Genç Pitt, Juan Pedro Recalde'nin ikinci kez kırbaçlanmasına tanıklık etmek dışında onun yanından ayrılmamıştı.

İki gemi tanıklık etmek için yine bir araya gelmişti ama bu kez Bella cezayı izlemek için kürek çekmek yerine *Haraç*'ın güvertesinde kalmayı tercih etmişti. O ve Molly, Lily Rose ve ayak parmaklarından daha uzun bir isimle kutsanmış olan yeni bebekle birlikte kaldılar: Michael Edward Spence Dante St. Clare, Marki Brombury. Zamanla on üçüncü Harrow Dükü olacaktı, ancak her iki unvan da uçsuz bucaksız Okyanus-Deniz'de pek bir şey ifade etmiyordu.

Ve uçsuz bucaksızdı. Saçlarındaki rüzgâr ve teninde parlayan tuz serpintisiyle Bella, sanki sadece gökyüzü ve sudan oluşan muazzam bir evrende seyahat ediyorlarmış gibi hissetti. Tepesindeki branda örtülerinde rüzgârın her çatırtısı, damarlarında heyecan verici bir akıntıya yol açıyor, içinde bir macera duygusu uyandırıyor ve bilinmeyene karşı bir merak uyandırıyordu.

O Jonas Dante'nin kadınıydı ve onu ufkun en uç noktasına kadar takip edecekti. Ve eğer orada gerçekten de ejderhalar gizleniyorsa, onlarla birlikte yüzleşecekler, kılıçları güneş ışığında parlayacaktı.

AYRICA MARSHA CANHAM TARAFINDAN

Çin Gülü Kalbe

Bağlı

Rüzgar ve Deniz

Uzaklara Savruldu

Çöl Ayının Altında

Solgun Ay Sürücüsü

Kalbe Doğru

Ejderha Ağacı

Kara Kurt Serisi

Karanlık Bir Sisin

İ ç i n d e n Gece

Yarısının Gölgesinde

Son Ok

Gülün İşareti

Highland Kurtları Serisi

Aslanların Gururu

Güllerin Kanı Gece

Yarısı Onuru

Korsan Kurtlar Serisi

Ay Işığında Denizin

Karşısında Demir Gül

Takip Eden Deniz

Uzak Ufuk

YAZAR HAKKINDA

MARSHA CANHAM halen Toronto, Kanada'da yaşamaktadır. Ortaçağ İngiltere'sinden Karayipler'in korsanlarla dolu sularına kadar tarihin birçok dönemine duyduğu sevgiyi yansıtan, sürükleyici ve ödüllü aşk romanları yazmaktadır.

On dokuz kitabıyla USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan yazar, Publishers Weekly tarafından yılın en iyi altı kitlesel pazar kitabından biri olarak gösterilen cızırtılı korsan macerası *The Iron Rose'un* yıldızlı eleştirisi de dahil olmak üzere birçok ödül kazanmıştır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.